BOLŞEVİK

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

HAZİRAN 1985 FİATI: 10 DM, 30 FF, 70 ÖS, £2,5, 250 TL

26/27 Mart 1983 Frankfurt Ortak Toplantısının Söz Tutanağı ve Değerlendirmesi

-Taslak-

Sayı 14

İ Ç İ N D E K İ L E R

V.i.S.d.P.: U.T.W.
P.O.BOX 461
LONDON E8 4JB
ENGLAND

YAYINCININ NOTU

0000000000000000000000000000

Elimize TKP/ML(Bolşevik)'in Üçüncü Konferansı ile ilgili bir dizi hazırlık belgesi geçti. Bu belgelerde yürütülen tartışmaları bütün Türkiye Marksist-Leninist hareketi için önemli gördüğümüzden, bunları aynen yayınlamayı doğru buluyoruz.

Belgeleri bize ulaştıranlar, belgelere şu notu da eklemişlerdi:

"Ekte ulaştırdığımız belgeler TKP/ML(Bolşevik)'in III.Konferansına hazırlık belgeleridir.

Bu belgeler, TKP/ML(Bolşevik) Merkez Komitesinin aldığı karara uygun olarak Parti Hücrelerinde, ve Parti Hücreleri önderliğinde çalışan tek tek yoldaşlar tarafından hazırlanmıştır.

Daha sonra bu belgeler üzerine, hazırlayan yoldaşların çalıştığı hücrede en az bir tur tartışılmış; hücrelerde getirilen eleştiriler doğrultusunda belgelerin yazarları doğru buldukları noktalarda düzeltmeler yapmıştır. Hücre içindeki tartışmalarda çözülmeyen çelişmeli noktalarda, sorunu önemli gören diğer hücre üyeleri bazı hallerde yazılı tavır takınmışlardır. Bu tavırları da sözü geçen belgelere ek olarak gönderiyoruz.

Belgeler, bu şekli ile üzerinde hücre içinde bir tur tartışılmış, bazı düzeltmeler yapılmış da olsa, öncelikle belgeleri kaleme alanların görüşlerini içeren tartışma taslaklarıdır."

Biz bu notla elimize geçen belgeleri; elimize geçiş sırasına göre yayınlayacağız.

Bu sayıda yayınladığımız belgeler;

"AMLP, GDS, WBK ile Bolşevik Partizan arasında 26/27 Mart 1983'te Frankfurt'ta yapılan ortak toplantının belgeleri, tartışmanın söz tutanağı, Belgelerin ve konuşmaların değerlendirilmesi"

adlı belgedir.

1- Proleter Enternasyonalizmi

PROLETER ENTERNASYONALİZMİ ÜZERİNE (BOLŞEVİK PARTİZAN'IN TAVRI)

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Stalin, "özünde, ruhunda enternasyonalist" olma konusunda:

> "Herhangi bir ülkenin Komünist Partisi, eğer kendini 'kendi' ülkesinin, 'kendi' yurdunun, 'kendi' proletaryasının çıkarlarıyla sınırlamayıp, tersine kendi ülkesinin koşullarını ve durumunu gözönüne alarak ULUSLARARASI PROLETARYANIN VE DİĞER ÜLKELERDEKİ DEVRİMİN ÇIKARLARINI ODAK NOKTASI YAPARSA"
>
> "BÜTÜN ÜLKELERDEKİ DEVRİMLERİN GELİŞMESİ, GÜÇLENDİRİLMESİ için BİR ÜLKEDE (kendininkinde) mümkün olanın en fazlasını yaparsa" (Stalin, "Rus Komünistlerinin Strateji ve Taktiği Üzerine", Strateji ve Taktik, s.22)

şartlarını getiriyor.

Sorun, açıktır ki, önce proleter dünya devriminin bütün; tek tek ülkelerdeki devrimlerin bu bütüne bağlı parçalar olduğunu kavramaktır. Ve sorun bunun ötesinde, herşeyden önce buna uygun davranmaktır. Bu konuda da eğer uygulamada proleter enternasyonalisti davranılmıyorsa; kendi ülke devriminden başka birşey bir partiyi ilgilendirmiyorsa; proleter enternasyonalizmi üzerine edilen bütün güzel laflar beş para etmez.

Proleter enternasyonalizmi,

> "Bütün ülkelerdeki devrimlerin geliştirilmesi ve güçlendirilmesi için bir ülkede mümkün olanın en fazlasını yapmak"tır!

Stalin'in bu sözleri birçok kez oportünistler tarafından çarpıtılmış; bu sözlerin,

> "uluslararası proletaryanın ve diğer ülkelerdeki devrimin çıkarlarını odak noktası yapma"

sözleriyle bağıntısı gözlerden kaçırılmış; ve kendi ülkesinde "diğer ülkelerdeki devrim için en fazlasını yapma", milliyetçi bir şekilde yorumlanıp; biz 'kendi devrimimizi yaparız', 'başkası bizi ilgilendirmez', bu proleter enternasyonalizmidir' şeklinde ortaya konmuştur.

Bu konuda bir başka sapma ise; proleter enternasyonalisti olmak adına; 'kendi' ülke devriminin sorunları ile yeterince ilgilenmeme şeklindeki sapmadır.

TKP/ML'nin geçmişinde bu konuda teorik olarak sorunun nasıl konduğu, özeleştiri çerçevesi içinde tarafımızdan değerlendirilecektir. Ama

pratikte, dünya komünist hareketinin sorunlarına uzun süre fazla ilgi gösterilmemiş; dünya komünist hareketinin belgelerinin bağımsız incelenmesi; dünya Marksist-Leninist hareketinin doğru bir temelde yeniden birliğinin sağlanmaya çalışılması yönünde "mümkün olanın en fazlasını yapma" görevi yerine getirilmemiştir.

Bu sorun 1978 TKP/ML 1.Konferansında, bugün Bolşevik saflarda olan yoldaşların mücadelesi ile belli ölçülerde bilince çıkarılmış; TKP/ML 1.Konferansından sonra, dünya Marksist-Leninist hareketinin sorunları ile daha yakından ilgilenilmeye başlanmış; dünya Marksist-Leninist hareketinin doğru Marksist-Leninist temeller üzerinde birliğini sağlamak için çaba sarfedilmiş, küçümsenmeyecek işler yapılmıştır.

Bu dönemde dünya Marksist-Leninist hareketinin doğru Marksist-Leninist temeller üzerinde birliğini sağlama çalışmasında, uluslararası planda çeşitli revizyonist-oportünist akımlara ve sapmalara karşı mücadele güçlendirilmiştir.

Marksist-Leninist güçlerle olan ilişkiler sağlamlaştırılmıştır. Bu alanda en önemli atılım, kuşkusuz, AMLP-GDS-WBK ile ve KKP/ML ile kardeşlik ilişkilerinin kurulması olmuştur.

Bu Marksist-Leninist güçlerle, proleter enternasyonalizminin gereği olan her yönlü karşılıklı destek, dünya Marksist-Leninist hareketinin birliğini sağlama çabalarımızın somut göstergesi olmuştur. Kardeş örgütlerimiz dışında bir dizi Marksizm-Leninizme dayandığını söyleyen örgütlerle de temas kurulmuş; tartışılmış, ve yanlışlara karşı mücadele edilmiştir.

TKP/ML'in bölünmesinden sonra, KKP/ML ile kardeşlik ilişkimiz, KKP/ML tarafından koparılmış; diğer kardeş örgütlerle ise TKP/ML(B) olarak sürdürülmüştür.

Kardeş örgütlerimizle TKP/ML(B) olarak sürdürdüğümüz ilişkiler; TKP/ML dönemine göre çok daha yoğun olmuştur.

Bu ilişkiler II.Konferans sonrasında, özellikle de 1 Mayıs tartışması ile olumsuz bir yönde gelişme göstermiştir.

1 Mayıs'ta somut eylem pratiği içinde, biz, kardeş örgütlerimizin proleter enternasyonalizminden sapma anlamına gelen pozisyonlar savunduklarını; bizim ise bu pozisyonları eleştirmeyerek; tam tersine, doğru görüp göstererek ve birlikte yürümeye de gereken önemi vermeyerek, kendimizin proleter enternasyonalizmi doğru çizgisinden saptığımızı tespit ediyoruz.

Daha sonraki mücadele içinde; kardeşlerle olan ilişkiler daha da kötüleşti. Bugün gelinen aşamada, AMLP-GDS-WBK ile olan kardeşlik ilişkilerimiz, 'normal' kardeşlik ilişkilerinden başka herşeydir. 'Normal' olmayan,derin ideolojik çelişmeler; ve sert ideolojik mücadele değildir. Görüşümüze göre, kardeş örgütler arasında sert ideolojik mücadele, karşılıklı her alanda desteği engellememelidir. Ama bizim ilişkilerimizde durum böyle değildir. Bu ilişkiler her alanda karşılıklı desteği şart koşan, proleter enternasyonalisti ilişkiler olmaktan giderek çıkmıştır. Bu ortak toplantının hazırlığı da buna bir örnektir.

Biz ilişkilerin bu hale gelmesinde, kardeş örgütlerimizin proleter enternasyonalisti olmayan düşünce ve tavırlarının çok önemli rol oynadığı görüşündeyiz.

Bizim açımızdan "kardeşlik ilişkileri" sorunu, ciddi bir sorun olduğundan; ve biz bugünkü durumu taşınamaz bir durum olarak gördüğümüzden; Parti içinde sürdürülecek tartışma sonunda yapılacak ve kardeşlerin temsilcilerinin de davet edileceği bir Konferansta bu sorunu açıklığa kavuşturmayı planlıyoruz.

Proleter enternasyonalizminin önemli bir görevi olan, ezilen halkların emperyalizme ve gericiliğe karşı kurtuluş mücadelesini desteklеme konusunda da, gücümüz oranında gerek TKP/ML döneminde, gerekse bölünme sonrasında bir sürü çalışmalar sürdürülmüş; eylemler ve propaganda yapılmıştır.

Bir bütün olarak ele alındığında; biz, gerek proleter enternasyonalizminin önemli bir görevi olan, dünya Marksist-Leninist hareketinin birliğinin sağlanması konusunda; gerekse bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halkların emperyalizme karşı mücadelesinin desteklenmesinde, doğru bir çizgiye sahip olduğumuz; hatalarımızın ise tali olduğu görüşündeyiz.

* * *

Proleter enternasyonalizmi ile bağıntılı önemli sorunlardan biri, kuşkusuz, 'milli mesele'dir. Milli mesele, çok uluslu bir devlet olan; ve kendisi emperyalizme bağımlı olan, bu anlamda 'ezilen uluslar' sınıflamasına giren Türkiye'de, proletarya önderliğinde devrimin zaferi açısından belirleyici öneme sahip bir sorundur.

Bu soruna Marksist-Leninistler nasıl yaklaşırlar?

Stalin bu konuda, "Yugoslavya'da Ulusal Sorun Üzerine" başlıklı (30 Mart 1925) yazısında şunları söylüyor:

> "Abartmaktan korkmaksızın, Rus Marksizminin tarihinde ulusal sorunu koyma biçiminin iki aşamadan geçtiği söylenebilir. Birincisi, Ekimden önceki; ikincisi, Ekim'den sonraki aşama. Birinci aşamada ulusal sorun genel burjuva-demokratik devrim sorununun bir parçası olarak, yani proletarya ve köylülük diktatörlüğünün bir parçası olarak düşünülmüş bulunuyordu. İkinci aşamada ulusal sorun genişleyip, sömürgeler sorunu biçimine dönüştüğü zaman, ulusal sorun, devletin iç sorunu olmaktan çıkıp, bir dünya sorunu durumuna geldiği zaman, işte o zaman ulusal sorun genel proleter devrim sorununun bir parçası olarak, proletarya diktatörlüğü sorununun bir parçası olarak düşünülmüştü. Her iki aşamada da sorunun düşünülme biçimi, gördüğümüz gibi, sıkı-sıkıya devrimci idi."

Bir başka yerde, Stalin çok açık olarak şunları söylüyor:

> "Leninizm tanıtlamıştır ki, ve emperyalist savaşla Rus Devrimi doğrulamıştır ki, ULUSAL SORUN ANCAK PROLETARYA DEVRİMİ İLE VE BU DEVRİMİN TABANINA DAYANILARAK ÇÖZÜLEBİLİR." (Leninizmin İlkeleri)

İşte Marksist-Leninistlerin milli meseleye yaklaşımlarında çıkış noktası bu olmak zorundadır. Milli meseleyi proleter devriminin bir sorunu olarak, ona bağlı olarak ele almak; ulusal sorunun ancak "proleter devrimi ile birlikte ve bu devrimin tabanına dayanılarak" gerçekten çözülebileceğinin bilincinde olmak.

Marksist-Leninistler soruna tam da bu bakış açısı ile yaklaştıkları

için, "Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı"nı (ki bu Leninizm açısından "ayrılma hakkı"ndan başka biçimde yorumlanamaz) kayıtsız şartsız savunurlar. Marksist-Leninistler soruna tam da bu bakış açısı ile yaklaştıkları için, çok uluslu devletlerde proletaryanın sınıf örgütlerinin milliyetlere göre bölünmesine karşı çıkarlar. Marksist-Leninistler soruna tam da bu bakış açısı ile yaklaştıkları için,

"Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşin!"

sloganını, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında,

"Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar Birleşin!"

sloganı ile tamamlamışlardır!

Komünistler soruna tam da proleter devrimi bakış açısından yaklaştıklarından; onlar her türlü milliyetçiliğe karşı proleter enternasyonalizmini savunurlar. Komünistler milli soruna proleter devrimi bakış açısından yaklaştıklarından; "ezen ve ezilen ülkelerin işçilerinin enternasyonalist eğitimi" konusunda, ezen ve ezilen ülke komünistlerinin önüne ikili görev koymuşlardır.

Bu, sorunun kısaca teorik konuluşudur. Bir de bizim bu konuda Türkiye için söylediklerimize ve uygulamamıza kısaca bakalım:

Ülkemizde milli mesele, birden fazla yönü olan bir meseledir. Türkiye bir yandan, bir bütün olarak emperyalizme bağımlı, "ezilen ülke"dir. Türkiye'yi ezen ve sömüren güçlerle, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı arasında; ancak işçi sınıfı önderliğinde anti-emperyalist ve demokratik bir devrimle çözülebilecek olan bir çelişme vardır. İşte Türkiye'de milli meselenin bir yönü budur. Ama Türkiye' de milli mesele yalnızca bu değildir. Bunun yanında, bir de çok uluslu bir devlet olan Türkiye'nin içinde bir milli mesele vardır. Türkiye'de iki ulus ve bir dizi azınlık yaşamasına rağmen; yalnızca bir tek ulus, Türk ulusu, devlet kurma tekelini elinde bulundurmaktadır. Kürt ulusunun kendi devletini kurma hakkı; ve Arap, Çerkez, Laz, Ermeni, Rum, vb. milli azınlıkların her türlü milli hakları, Türk hakim sınıfları tarafından zorla gaspedilmiştir. Bu da milli meselenin diğer yanıdır. Buna bir de 1974'te Kıbrıs'ın kuzeyinin faşist Türk ordusu tarafından işgaliyle yeni bir unsur eklenmiştir.

Bugün Bolşevik saflarda olan yoldaşlar; işgale başından itibaren karşı çıkmış; emperyalizmin uşağı faşist Türk hakim sınıflarının Kıbrıs halkına karşı giriştiği saldırıya karşı; çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkının devrim mücadelesini desteklediğini, işgale karşı; Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkını savunduğunu ilan etmiştir.

Türkiye devrimiyle ilgili olarak milli sorunun Türkiye içindeki yanı konusunda Türkiyeli komünistlerin yapması gereken açıktır: Onlar Türkiye'de Türk hakim sınıflarının ırkçı-şöven baskılarına karşı çıkmalı; ulusların kendi kaderini tayin hakkını, somut olarak Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını; ve tüm milliyetler için hak eşitliğini savunmalıdır. Türkiyeli komünistler, Türkiye'de her şeyden önce işçi sınıfı içinde, başta Türk şövenizmi olmak üzere, her türlü milliyetçiliğe karşı kararlı bir mücadele yürütmeli; milli meselenin gerçek çözümünün proletarya önderliğinde bir devrimle mümkün olacağının propagandasını yapmalı, bunun için tüm uluslardan proletaryanın sınıf örgütleri içinde birliğini savunmalı, bunu sağlamaya çalışmalıdır.

TKP/ML'in kurucusu İbrahim Kaypakkaya yoldaş; Türkiye'de milli meselenin bu yönünü, "Türkiye'de Milli Mesele" adlı yazısında daha 1972'de, Marksizm-Leninizmin bu konudaki ilkelerine dayanarak detaylı bir biçimde incelemiş; Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkının Leninist tek yorumunun, ayrılma hakkı olduğunu, Leninist anlamda Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkının ayrılma hakkından başka bir anlama gelmediğini ispatlamıştır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaştan sonra da, TKP/ML, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkını her dönemde savunmuştur. Bu noktada, "Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı" yerine "ayrılma hakkı" denmediği için; bizim "milliyetçi pozisyonlara", "sapmalara" girdiğimizi savunanlar, aptalca bir polemik yürütüyorlar. Çünkü TKP/ML açısından, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın Milli Mesele yazısı temelinde, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkının "ayrılma hakkı"nı içerdiği; bu anlama geldiği, hiçbir dönemde sorun olmamıştır.

Milli mesele konusunda bizim "Türk şövenisti" sapma içinde olduğumuzu eleştirenlerin bir başka kanıtı, bizim bugün Türkiye'de milli mesele konusunda, "Kürdistan sömürge midir?" sorusunun çözümünü, milli meselede teorik olarak esas görev şeklinde koymuş olmamızdır. Biz milli mesele konusunda bugün Türkiye devrimci hareketi içinde en çok tartışılan konulardan biri olan bu sorunu çözmenin; milli mesele konusundaki doğru pozisyonlarımızı sağlamlaştırmak açısından mutlak gereklilik olduğunu düşünüyoruz. Bu noktada da "Türk şövenisti" sapma vs. görmüyoruz.

Milli mesele konusunda bir başka "sapma"mız; "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramını kullanmamıza yöneliyor. GDS bu konudaki eleştirisinde, Lenin ve Stalin'in "kural" olarak halklardan sözettiğini gerekçe olarak getiriyor. Bu iddia safsatadır.

Bir başka "sapma" işareti olarak, Kürtçe yayın çıkarmamamız olgusu gösteriliyor. Biz bunun "sapma"nın değil, imkansızlığın sonucu olduğunu söylüyoruz.

Kısaca, biz bu noktada çizgimizin doğru olduğunu; propaganda ve ajitasyon çalışmasında bu konuda varolan eksikliklerin, "Türk şövenisti" sapmanın sonucu olmadığını; propaganda ve ajitasyon çalışmasındaki genel yetersizliğin bu noktada da yansıması olduğunu düşünüyoruz.

*

PROLETER ENTERNASYONALİZMİNİN İLKELERİ VE TKP/ML(B)'NİN ÇİZGİSİ
(ESKİ KARDEŞLERİN TAVRI)

ooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Kadın ve erkek yoldaşlar;

TKP/ML(B)'ye yaptığımız ilişikteki eleştiriler, kısmen bir ö z e l e ş t i r i dir de, ki bu münasebette - Stalin'in öğrettiği gibi- başlayan özeleştirinin en iyi yöntemlerinden birisi, bu hataların taşıyıcılarına karşı mücadeleye aktif olarak katılmaktır. Mesela biz "Durum ve Görevlerimiz üzerine" (1) adlı ortak açıklamada, "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" ifadesine meydan verdik ve kendimiz propagandasını yaptık. Aynı şey, "Devlet olarak ayrılma hakkı olarak kendi kaderini tayin hakkı" şiarından eleştirisiz vazgeçişimiz için de geçerlidir. Bu hatalar, ulusal sorunda Marksizm-Leninizmin ilkeleri için mücadeleyi keskinleştirmek için bir yükümlülüktür.

Kadın ve Erkek yoldaşlar!

TKP/ML(B)'nin kardeş örgütleri 1 Mayıs 1982 öncesinde ve sonrasında tekrar tekrar TKP/ML(B) Merkez Komitesini proleter enternasyonalizminin ilkelerini uygulamadığı, gerçi lafta "Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz" şiarına katıldığını, ama pratik sorunların çözümünde ona uygun davranmadığı için eleştirdi.(2) Özel olarak Merkez Komitesinin 1 Mayıs'ın görevlerinin gerekçelendirmesinde bir ilkesel hata açıkça görüldü, ki bu proleter enternasyonalizmi görevinin hiçbir şekilde özel görev olarak kavranmamış, propaganda edilmemiş veya hatta yalnızca zikredilmemiş de oluşuydu. (3) Devrimci ve komünist örgütlerin birliğini özel bir görev olarak propaganda edecek yerde, Merkez Komitesi kendi ülkesinin işçileri içerisinde çalışmanın dar çıkarlarını öne çıkardı!

TKP/ML(B) Merkez Komitesinin bu eleştiriye cevabı, TKP/ML(B) Merkez Komitesinin halihazırda nasıl derin şekilde bataklığa saplanmış olduğunu göstermektedir:

Açıkça, orda (belgede -çn) yalnızca "proleter enternasyonalizmi" k e l i m e sinden değil, zira proleter enternasyonalizminden başka kelimelerle özel bir görev olarak söz edilmediği itiraf edilecek yerde, TKP/ML(B) Merkez Komitesi kendi düşünce ve davranışının temelinin ne olduğunu dile getiriyor.

Merkez Komitesi - eğer buna "gerekçelendirme" denebilirse - şöyle gerekçelendiriyor; o (Merkez Komitesi -çn) kendisinin "komünist propaganda"dan, "kızıl"dan ve "devrimci"likten sözettiğini, zaten bunun içinde "proleter enternasyonalizminin" bulunduğunu iddia etti. (5)

Burda pragmatizmin (faydacılığın -çn), kendiliğindenciliğin şovenizme götüren derin uçurumu kendini göstermektedir: Böyle bir gerekçelendirme ile Türkiyeli işçilerle Batı Almanya'da diğer ülkelerden işçilerle, herşeyden önce Batı Alman emperyalizminin ezen devletinde, Alman işçileriyle birliğin bir hususi öncelikli görev olduğu inkar edilmektedir.

TKP/ML(B) Merkez Komitesinin temel tavrı şöyledir: Biz kendimizin direkt olarak proleter enternasyonalizmine karşı olduğumuzu açıklamıyoruz, kim bize katılmak istiyorsa, katılır, fakat biz diğer ülkelerden yoldaşlarla birlik için özel bir çaba sarfetmeyeceğiz, çünkü

proleter enternasyonalizmi zaten bizim komünizm anlayışımızın "içerisinde bulunmaktadır".

Ama bununla TKP/ML(B) Merkez Komitesi, proleter enternasyonalizmini bir kenara fırlatmış ve kendi ülkesinin devrimine yönelik günlük çalışmadan, enternasyonal sorunlar üzerine propagandadan daha fazla tam da 1 Mayıs'ta özel görev olan, pratikte bütün ülkelerin devrimci güçlerinin birleştirilmesi, ve bu birleştirmede kendi gücüne uygun çalışmayı talep eden Marksizm-Leninizmin ilkesine ihanet etmiştir.

Proleter enternasyonalizmi otomatik olarak herhangi bir yerin "i ç e r i s i n d e   b u l u n a m a z". Proleter enternasyonalizminin bayrağını bilinçli ve üzerine basa basa açmak, kendi saflarında proleter enternasyonalizminin bu özel görevi için uygun propaganda yürütmek ve söz ile davranışı güçlendiren buna uygun eylemleri uygulamak bugün her zamankinden daha fazla acildir.

Kadın ve Erkek yoldaşlar!

TKP/ML(B) Merkez Komitesi tarafından proleter enternasyonalizminin ilkelerinin temelden ihlali, kendisini kardeş örgütler arasındaki ilişkilerin ilkelerine karşı tavırda da göstermektedir.

TKP/ML(B) Merkez Komitesinin komünist partiler ve örgütler arasındaki hak eşitliği üzerine yanlış, şövenist bir planı vardır. (6) TKP/ML(B) Merkez Komitesi, kendi rejisörlüğünde, kardeşlik ilişkileri (Mayıs tartışması) üzerine tartışmaların pratiğinde defalarca protestoya karşılık, hak eşitliğini reddetti. Evet, pratikte kardeş örgütler TKP/ML(B)'nin bir bölümünün, yani muhalefetin kardeş örgütlere dahil edilmesi oyunuyla, giriş konuşmasında bile eşit zaman almadılar!

Daha kötüsü, o (Merkez Komitesi -çn) parti ilişkilerinde Brejnev doktrinini - buna göre büyük örgütlerin büyüklüklerine göre sözüm ona küçüklerden daha fazla hakkı varmış - Komintern'in tüzüğü ile gerekçelendirmeye ve haklı çıkarmaya çalışmaktadır. Eşi bulunmaz bir davranış! (7)

Kadın ve Erkek yoldaşlar!

Komintern, demokratik merkeziyetçiliğe uygun, birleşik bir disiplini ile b i r parti idi ve bir parti içerisindeki kaidelere uygun olarak (ör: Temsil edilen üyelerin sayısına uygun olarak delege anahtarları) kendi organlarını seçti.

Ama TKP/ML(B), AMLP, GDS ve WBK bir parti d e ğ i l, zira ilişkilerini hak eşitliği temelinde kuran ve ancak o temelde de sürdürebilecek dört partidirler.

Bizler, çoğunluğa sahip olan, onun için de pratikte yapılacak olanı belirleyebilen "TKP/ML(B)'nin seksiyonları" değiliz. GDS, WBK ve AMLP de - düşmanlarımızın tekrar tekrar sırnaşık şekilde ima ettikleri veya ifade ettikleri gibi - bir örgüt değil, zira üç eşit hakka sahip örgütlerdir.

Elbette bütün kardeş örgütlerin hak eşitliğinin tanınmasında büyüklük hiçbir rol oynayamaz.

Bu ilkesel bir sorundur! Dünya partisi Komintern'in kendisini dağıtmasından sonra bütün partiler tamamen e ş i t   h a k k a sahipti,

Stalin döneminde Kominform'a üye partiler tamamen eşit hakka sahiptiler ve 1957/60'da Kruşçev revizyonistleri bile pratikte hak eşitliği sorununu açıkça revize edemediler!

Biz hiçbir sınırlama yapmaksızın şunu söylüyoruz: Komintern'in, kendisinin tek tek seksiyonlarının büyüklüğü sorunundaki parti içi mücadele normlarını, bizim kardeşlik ilişkilerimize uygulayan ve hak eşitliğimizi reddetmeye veya sınırlamaya hizmet eden bir gerekçe olarak getiren tez, kardeşlik ilişkilerimizi imkansız hale getiren bir tezdir. Her kim ki bu tezi destekliyorsa, o revizyonist bataklığın en derinliğinde bulunmaktadır.

TKP/ML(B) Merkez Komitesinde diğer küçük olduğu söylenen devrimci örgütler karşısındaki bütün tavrı göstermektedir ki, bu despotvari küstahlık, sözümona çok daha güçlü olduğu yollu, proleter enternasyonalisti birlikte çalışmayı hiçe sayan kendini beğenmişlik, bu kişilerin kendi ülkelerinde ezilen Kürt ulusu ve ulusal azınlıklar karşısında pozisyonlarına bakıldığında ne denli kötü durumda oldukları sezilmektedir!

Kadın ve Erkek yoldaşlar!

Burada sorun, Marks'ın ezilen ulusa karşı ezen ulusun bir komünistinin tavrının ne olması gerektiği sorusunda belirttiği gibi, "iliklerinde hissetme" sorunudur. (8)

Somut olarak sorun Türkiye'de ezilen Kürt ulusuna karşı tavır, yalnızca kurşun ve kırbaçla aşağılanma ve öldürülme, dili talan edilmekle kalmayan, aynı zamanda çeşitli tonlarda ideolojik olarak sözümona bir birleşik "Türk" halkının bir parçası haline getirilmek istenen, çifte baskı altında acı çeken Kürt halkına karşı tavır sorunudur.

TKP/ML(B) ve kardeş örgütler arasında uzun zamandan beri TKP/ML(B) Merkez Komitesinin (9) yaptığı gibi, günlük propagandada "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı"ndan mı sözetmenin, veya yoksa Lenin ve Stalin'in öğretilerine uygun olarak - onların ulusal soruna ilişkin olarak daima "Rusya halkları"ndan (10) sözettikleri gibi - "Türkiye halkları" sloganını mı kullanmanın doğru olduğu sorununda bir tartışma vardır.

Bu tartışmanın arkasında, TKP/ML(B) Merkez Komitesi bilinçli olarak "Türkiye halkları"na karşı ve içerisinde sözümona "gerek çeşitli milliyetlerin varlığını, gerekse emekçilerin birliğini" barındırmış olduğundan (11), bir "çeşitli milliyetlerden oluşan birleşik Türkiye halkından" sözeden formülasyondan yana karar veriyor.

Gerçi TKP/ML(B) Merkez Komitesi sağa sola kıvrılmakta, Lenin ve Stalin'e dayanan "Türkiye halkları" kavramını d i r e k t y a n l ı ş olarak karakterize etmekten kaçınmaktadır, ama o "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı"ndan konuşmanın (11) neden "daha doğru" veya "daha iyi" olduğunu ileri süren bütün gerekçelerinde, Lenin ve Stalin'in buna ilişkin öğretilerini olgusal olarak reddetmektedir!

Tek tek noktalarda kardeş örgütler "Aydınlık"tan gelme bu formülasyona (12) ilişikteki eleştirileri getirdiler.

Üzerine TKP/ML(B) Merkez Komitesinin burada yemin ettiği Türkiye "halkının", "emekçilerinin birliği", gerçekte bugün Kürt ulusunun ve diğer milliyetlerin Türk ulusu tarafından boyunduruk altında tutulduğu z o r a k i birliktir. Türkiye halklarının birli-

ğine yalnızca Türk şövenizmine karşı mücadelede, Kürt ulusunun ay rılma hakkı için, ulusal azınlıklara tam hak eşitliği için mücadele de, yalnızca gönüllü birliğe giden yolda varılacaktır. Ulusal soruna ilişkin olarak "Türkiye halkından", "çeşitli milliyetlerden oluşan birleşik Türkiye halkından" sözetmek, soruna bakışı ve komünistlerin bu sorunda önlerine çıkan görevleri saptırmakta, evet, en son tahlilde Türkiye'de ulusal zulme karşı tutarlı mücadeleyi sabote etmektedir. (TKP/ML(B) Merkez Komitesi kendisinin "halk düşmanlarına karşı ortak çıkarları" vurgulamak istediğini tekrar tekrar temin etmeye çalışmakla, bütün oportünistlerin eski numarasına başvuruyor: O konuyu değiştiriyor. Zira tartışma Türkiye'de ulusal soruna, ulusal baskıya ilişkindir ve yoksa Türkiye'de s ı n ı f s o r u n u, sınıfsal baskı üzerine değildir.) (13)

TKP/ML(B) Merkez Komitesi, İbrahim Kaypakkaya döneminde eskiden "Türkiye halkları"nın kullanıldığını inkar etmemekte, bunun "onun döneminde" "ulusal baskıyı inkar edenlere karşı" kullanıldığını söylemektedir. (9) Bu açıklama Merkez Komitesinin "onun döneminde" (İK -çn) kullanılan kavrama karşı "Türkiye halkı" için tercihini neyle sözümona esas büyük tehlike olarak mücadele içerisinde yaptığını göstermektedir, zira Kürt milliyetçiliğine karşı mücadele içerisinde. Yalnızca bununla Kürt milliyetçiliğine karşı mücadele yürütülemeyeceği gibi, bununla o (Kürt milliyetçiliği -çn) daha güçlendirilmektedir. Burada herşeyden önce mücadelenin esas keskinliğinin bilinçli olarak büyük Türk şövenizmine karşı yönlendirilmediği açıklığa kavuşmaktadır. Evet, bunun kendisi büyük Türk faşist ideolojisinin desteklenmesidir!

TKP/ML(B) Merkez Komitesinin hala daha "(çeşitli milliyetlerden) Türkiye halkı" formülasyonunun "Türkiye halkının" çeşitli milletlerden oluştuğunu çok daha iyi ifade ettiğini gerekçelendirmesi, tam da şunun için doğru değildir: "Çeşitli m i l l i y e t l e r - d e n Türkiye halkı" formülasyonu, tam da Türkiye'de ayrılma hakkına sahip Kürt u l u s u n u n varolduğu gerçeğini sessizce geçiştirmektedir. (14)

Kadın ve Erkek yoldaşlar!

Tam da, Lenin'in II.Enternasyonale karşı mücadelede "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nın yerine doğru formülasyon olarak programa aldığı (15) "devlet olarak ayrılma hakkı" sloganının saklanması meselesinde kardeş örgütler tekrar tekrar ve dayanışma içerisinde TKP/ML(B) Merkez Komitesini ve partiyi konu üzerine uyardılar ve eleştirdiler:

TKP/ML(B) 2.Parti Konferansında bu derinde oturan hata eleştirildikten sonradır ki, nihayet bir defa, Konferansın yapıldığı hakkında çıkan bildiride, "ayrılma hakkı"ndan sözediliyordu. Fakat daha sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi, TKP/ML(B) Merkez Komitesi, kendisi tarafından 2. Parti Konferansının çizgisi olarak bu noktada formüle edilmiş olmasını görmemezlikten gelerek, yeniden bildirilerinde, makalelerinde yalnızca "kendi kaderini tayin hakkı"ndan sözetmeye ve "ayrılma hakkı"nı gayet tabii olarak bir kenara bırakmaya yöneldi. (16)

Kadın ve Erkek yoldaşlar!

"Otomatik" olarak kendisi gerçekleşen proleter enternasyonalizmi, Kürt halkı karşısında büyük Türk şövenizmi, "en büyük"ün karar verdiği, demagojik bir şekilde Komintern'in örgüt içi ilişkilerine atıfta bulunularak kardeş örgütlerin hak eşitliğinin değerden düşü-

rülmesi (relativieren) - bütün bunlar bir düzey, bir çizgi üzerinde bulunmaktadır:

Marksizm-Leninizme ihanet, proleter enternasyonalizmine ihanet çizgisinde bulunmaktadır.

E K :
00000

(1) "Türkiye, Avusturya, Batı Almanya ve Batı Berlin devriminin içinde bulunduğu durum ve görevleri" adlı TKP/ML, MLPÖ, WBK ve GDS'in Nisan 1980 tarihli ortak açıklaması: Kızıl Bayrak s.182; Batı Berlinli Komünist s.14; Akıma Karşı s.15.

(2) "Bolşevik Partizan" temsilcisi tarafından sözlü olarak aktarılmış olan sözde "özeleştiri", bkz. Enternasyonal Enformasyon Nr. 13.

(3) Burada sözkonusu olan, TKP/ML(B) tarafından yazılmış 1.4.1982 tarihli 1 Mayıs 1982 üzerine partiye yayınladığı genelgedir. Bu mektup GDS'in 1 Mayıs için 8.3.82 tarihli çağrısına birlikte yürümeye cevaptır.

(4) BP temsilcisi ikinci görüşmede çeşitli ülkelerin komünistlerinin ve devrimcilerinin 1 Mayıs 82 ile ilgili kararına şöyle karşı çıkmıştı:

'Bolşevik Partizan'ın önüne öncelikle Türkiyeli işçiler arasında propaganda yapma görevini koyduğunu ve bunun milliyetçi bir yaklaşım olmadığını belirtti." (K 3, s.51; "1 Mayıs ile ilgili 2. toplantı tutanağı")

(5) Buna ilişkin TKP/ML(B) Merkez Komitesi şunu yazıyor:

'1 Mayıs'ın kızıl olması, onun proleter enternasyonalisti olmasını da içerir.
.....
(Tüm devrimcilerin görevi protesto yürüyüşüne katılabilecekleri seferber etmektir. -YN)

... yyy'nin anladığı dar anlamda, çeşitli milliyetlerden devrimcilerin birarada yürümesi anlamında da - proleter enternasyonalizmi görevini içerir. Tüm devrimcilerin seferber edilmesi denirken, milliyet ayrımı yapılmamaktadır.
.....
... de proleter enternasyonalizmini içerir. (Komünizm propagandası yapmak için. -YN) Çünkü komünist propaganda proleter enternasyonalist propagandadır.
.....
İşte görevler içinde söz olarak yer almayan "proleter enternasyonalizmi" görevi, içerik olarak her görevde böyle vardır." ("'1 Mayıs tartışmaları ile ilgili tavır' başlıklı yazı üzerine (MK)" K.8, s.110)

(6) Kendi saflarından gelen eleştirilerine TKP/ML(B) Merkez Komitesi şöyle cevap vermektedir:

"Birinci olarak, biz örgütler büyük olsun, küçük olsun, eğer İl kede anlaşıyorlarsa eşit hakka sahip olmasından yanayız.

Ama EŞİT HAKKIN, büyük-küçük demeden EŞİT OY olarak yorumlanmasına karşıyız. Eşit hek, genel planda, oylamada da gücü oranında oy kullanmak hakkına sahip olmak demektir." (TKP/ML(B) MK'nin bir yoldaşın "1 Mayıs tartışmaları ile ilgili tavır" adlı yazıya cevabı, K.8, s.121)

Ve Merkez Kımitesi, GDS'e cevabını şöyle formüle ediyordu:

"Eğer eşitlikten yana isek, ve eylembirliği denen şey son çözümlemede kitlelerin eylem birliği ise; açıktır ki, oylamada g e r ç e k eşitlik, örgütlerin güçleri oranında oy hakkına sahip olmasıdır. Bu komünist örgütler açısından da böyledir." ("1 Mayıs 1982'de Batı Almanya'da Kızıl 1 Mayıs üzerine GDS ile yürüttüğümüz tartışmada tavrımız", K.9, s.77)

(7) TKP/ML(B) Merkez Komitesinin, Y'nin eleştirisine cevabında şöyle deniyordu:

"Ama EŞİT HAKKIN büyük-küçük demeden EŞİT OY olarak yorumlanmasına karşıyız. Eşit hak, genel planda, oylamada da gücü oranında oy kullanma hakkına sahip olmak demektir....

Bırakalım birtakım ilkelerde anlaşmayı, Dünya Komünist Hareketinin programı temelinde birleşen partiler, Komintern üyeleri bile, Komintern'de güçleri oranında temsil edilmiştir." (TKP/ML(B) MK'nın, Y'nin "1 Mayıs tartışmaları ile ilgili tavır" adlı yazısına cevabı, K.8, s.121)

(8) Lenin bu soruna ilişkin şöyle demektedir:

"Sosyalist tanıdıklarının zekalarını ve inançlarının gücünü denemek için, onları kendi deyimi ile 'sınavdan geçirme' Marks'ın adetiydi.... Marks, ezen bir ulustan gelme bir sosyalistin ezilen ulus karşısındaki tutumunu soruşturuyor ve arkasından (İngiliz olsun, Rus olsun) egemen ulusların sosyalistlerinin o r t a k kusurunu açığa vuruyor: bunlar ezilen uluslara karşı sosyalist görevlerini anlayamıyorlar, ve 'egemen ulus' burjuvazisinin önyargılarına yankı oluyorlar." (Lenin, "Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı", 1914; Sol Yayınları, s.101)

(9) Bolşevik Partizan temsilcisi şu görüşleri savundu:

"Türkiye halkı kavramı, Türkiye'de çeşitli milliyetlerden oluşan sömürücülere karşı çıkarları bir olan bir halk olduğunu belirtmik için kullanılmaktadır.

Bu konuda Türkiye'de oportünizme karşı mücadelede iki ayrı sapmaya karşı mücadele edilmek zorunda kalınmıştır:

1. Milli baskının, ve hatta Türkiye'de Türk milleti dışında başka millet ve milliyetlerin varlığını reddedenlere karşı "Türkiye halkları" sloganı kullanıldı.

2. Milli baskıya karşı mücadeleyi herşey gören ve kendi milletinin birliğini çeşitli milliyetlerden emekçilerin birliğinden üstün gören sapmaya karşı ise "Çeşitli milliyetlerden Türkiye Halkı" sloganı geliştirildi.

Her iki slogan da doğrudur."
("1 Mayıs ile ilgili 2.Toplantı tutanağı"ndan, K.3, s.55)

(10)"Kısa Tarih"in şu pasajları "halk", "halklar" kavramlarının sınıfsal soruna ve milli soruna ilişkin olarak değişik anlamlarda kullanıldıklarını açıkça göstermektedir:

"Çarlık Rusya'sında, Çarlık boyunduruğu kapitalist boyunduruğunu daha da ağırlaştırıyordu. İşçiler yalnız kapitalist sömürüden, insanlık dışı çalışma koşullarından değil, halkın tümüyle birlikte her türlü haklardan yoksun olmanın da acısını çekiyorlardı. Bu yüzden, bilinçli işçiler, kent ve köylülerin bütün demokratik ögelerinin Çarlığa karşı gelişen devrim hareketinin başına geçmeye çalışıyorlardı. Köylüler topraksızlık ve bir yığın toprak köleliği kalıntısı yüzünden soluk alamıyorlar, boğuluyorlar, toprak ağalarının ve kulakların baskısı altında eziliyorlardı. Çarlık Rusya'sındaki çeşitli milliyetlerden halklar, hem kendi hem de Rus toprak ağalarının ve kapitalistlerinin çifte sömürüsü altında inliyorlardı." (SBKP(B) Kısa Tarihi, s.73-74)

(11)TKP/ML(B) Merkez Komitesinin mektubunda şöyle deniyor:

"Siz, Merkez Komitesinin halk-halklar konusunda hiçbir tavrının olmadığını yazıyorsunuz. Bu sorunda hem Merkez Komitesinin, hem de Partinin tavrı açıktır: Biz, "Türkiye halkları" kavramını yanlış bulmuyoruz. Fakat "Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramı daha doğrudur. Çünkü bu kavram hem çeşitli milliyetleri, hem de emekçilerin birliğini içermektedir."
(TKP/ML(B) MK'nın GDS'e 9.4.82 tarihli mektubu, K.3, b.6)

(12)Aralık 1971'de Aydınlık şöyle yazıyor:

"Biz bütün halka, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının omuz omuza mücadele edileceğini ve emperyalizmi, gericiliği yeneceğini kavratmalıyız. Biz emperyalizmin bölme ve baskı çabalarını boşa çıkarmalıyız. Biz çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının devrimci birliğini sağlamlaştırmalıyız."
(Özel baskı, 1972, s.28, "Eleştiriler ulusal soruna")

(13)"Bolşevik Partizan"da şöyle deniyor:

"Biz, 'çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı' kavramı, 'Türkiye halkları' kavramından daha doğru olduğu; söylemek istediğimizi daha iyi ifade ettiği için, kural olarak bu kavramı kullanıyoruz.... Bu kavram çok açık bir biçimde gerçekte Türkiye halkının çeşitli milliyetlerden oluştuğunu; milliyetlet temelinde bölündüğünü ifade etmektedir; ama aynı zamanda hangi milliyetten olursa olsun halkın, halk düşmanlarına karşı ortak çıkarlarının olduğunu da ifade etmektedir."
("GDS'in dört "tezi" ve tavrımız" adlı yazıdan, BP 3/4, s.50)

(14)TKP/ML(B) Merkez Komitesi şöyle diyor:

"GDS bizim 'Türkiye halkı'ndan, 'halkımız'dan; vb. sözetmemizi eleştiriyor; ve 'sadece Türkiye halkları kavramının d a i m a kullanılması gerektiği' görüşünü savunuyor.

Bu konuda biz, 'çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı' kavramının (eğer Türkiye halkının çeşitli milliyetlerden oluştuğu vurgulanmak isteniyorsa m u t l a k a, yoksa propaganda içinde yeri geldiğinde) kullanılmasının doğru olduğunu; Marksist-Leninist

açıdan bu kavramın kesinlikle yanlış olmadığını; tersine 'Türkiye halkları' kavramından çok daha açık bir biçimde, Türkiye'de değişik millet ve milliyetlerin yaşadığını ortaya koyan bir kavram olduğunu düşünüyoruz." (K.10, s.89)

(15) Lenin SBKP(B)'nin programı için şunu açıklığa kavuşturuyordu:

"Çok defa yanlış yorumlamaya açık olan, 'kendi kaderini tayin' ifadesi yerine, daha doğru ifadeyi geçiriyorum: 'özgür ayrılma hakkı'."
(Lenin, "Parti programının değiştirilmesi (revizyonu) üzerine" 1917, Ulusal ve Sömürgeler Sorunu Üzerine Yazılar, s.552, Alm.)

(16) Buna bir eleştiri getirmek mümkün değildir. Çünkü, parti görüşünü <u>daha 1972'de oportünizme karşı mücadele içinde açıktan ortaya koymuştur</u>.
(Bkz. "GDS önderliğinin 8.4.82'de yapılan 2. görüşmenin tutanağına tavrı"na TKP/ML(B) Merkez Komitesinin tavrı, K.10, s.91)

Bu terbiyesizliğin en uç noktasıdır. Çünkü TKP/ML(B) Merkez Komitesi kendi yanlış açıklamalarını İ.Kaypakkaya'nın doğru açıklamaları ile haklı çıkaramaz.

*

Proleter Enternasyonalizmi Üzerine

Divan/Kardeş örgütler: Şimdi üç saatlik tartışma var. Konuşma yapmak isteyen herkes buraya podyuma gelecek. Bizden bir numara alacak ki, konuşma listesinde bir dereceye kadar kimin önde geldiğini tam olarak kontrol edebilelim. Ve aynı zamanda aynı numarayı buradaki şiş'e geçireceğiz. Böylece tam olarak bileceğiz ki en alttaki pusula, ilk olarak konuşma yapan kişiye aittir. En alttaki pusula hep ilk olarak çekilecek, ve pusula üzerindeki numaralı kişiye sıra gelecek.

Konuşma süresi 10 dakikadır; ve herkesin objektif olarak sınayabilmesi için, burada çalar saati 10 dakikaya ayarlayacağız ve konuşma süresi bittiğinde, saat çalmaya başlayacak, herkes de ne zaman sürenin bittiğini görecek.

Aynı zamanda, konuşmacı listesinde kaç kişinin olduğunu herkesin kontrol edebilmesi için, konuşmacı listesine kendini yazdıran her konuşmacı için, buna karşılık düşen sayı gösterilecek.

Şimdi konuşmacı listesi açılmıştır. Konuşmacı listesine yazılmak isteyenler lütfen buraya gelsin.

Şimdi konuşmacı listesinde 26 kişi var. Herkes 10 dakika konuşursa, ancak 18'i konuşabilecek. Şimdi bir mesele daha: Normal olarak, konuşma süresinin uzatılması, eğer birisi böyle bir istekte bulunursa ve sizler bunu kabul ederseniz, mümkün olabilir. Ama şimdiden konuşmacı listesinin bu kadar dolu olmasından dolayı, tartışma için ayrılan zaman şimdiden tükendiğinden, bu durumda konuşma süresinin uzatılması mümkün değildir.

1 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Ben, kardeşlerin konuşma metninin ilk paragrafına değinmek istiyorum. Bu paragraftaki her cümle aslında nümuneliktir. Ve her cümle kendisiyle çelişmektedir. Ve tüm bu cümlelerle kardeş örgütlerin kendi hatalarını nasıl gördükleri, ya da özeleştiri yöntemine nasıl baktıkları görülmektedir.

Birinci cümleyle başlıyorum. Orada, başlayan özeleştirinin yöntemlerinden birinin, bu hatanın taşıyıcılarına karşı mücadeleye aktif olarak katılmak olduğu, ve bunu Stalin'in öğrettiği söyleniyor. Kardeş örgütler bunu Stalin'de nerede öğrendiklerini göstermek zorundadırlar. Marksist-Leninistler özeleştiri sorununa başka türlü yaklaşmak zorundadırlar.

Burada GDS'in yazısında şöyle deniyor: "Aşağıdaki TKP/ML(B) Merkez Komitesine eleştiri, kısmen bir özeleştiridir de." Bu, yoldaşlarla alay etmektir.

Lenin; "kendini ciddiye alan bir parti, bir örgüt, yalnızca, kendi hatalarına ve eksikliklerine nasıl yaklaştığıyla belirlenir" diyor. Siz de Lenin'den bu alıntıya uymalıydınız, ama tam tersini yapıyorsunuz. Hataları kendinizde değil, daima başkalarında arıyorsunuz. İnsan hata yapabilir. Ancak hiçbir şey yapmayan, hiç hata yapmaz.

Burada bir hata daha var, ki bu hata, kardeş örgütlerin kendi hatalarına nasıl yaklaştıkları ve başkalarının hatalarına nasıl yaklaştıklarıdır. Bu, çifte standart uygulamaktır. Sizin hazırladığınız konuşma metninde, bizim "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramını kullanmamızı eleştiriyorsunuz, konuşma metninin sonunda; Bolşevik Partizan'ın "Marksizm-Leninizme ihanet, proleter enternasyonalizmine ihanet çizgisinde" durduğu söyleniyor. Eğer durum böyleyse, o zaman Merkez Komitesini bombalayın çağrısı da yapılmalıydı. Eğer durum böyleyse, o zaman durum çok kötü. Daha önceden de, kardeş örgütlerin kendilerinin de hata yaptığını kabul ettiklerine değindim, ama onlar Marksizm-Leninizme nerede ihanet ettiklerini açıkça ortaya koymuyorlar. Sizin tavrınız, Marksizm-Leninizmin tavrıyla bağdaşmıyor.

Şuna işaret etmek istiyorum: Onların hatalarının taşıyıcıları bizler değiliz. Bu,örneğin geçmişte kardeş örgütlerin çıkarmış olduğu bildirilerde de görülebilir. Mart 1981 tarihli, SPD/FDP hükümetinin Türkiye'ye ilişkin tavrına karşı yönelen bir bildiride, ulusların kendi kaderini tayin hakkının sözü bile geçmiyor.

Biz konuşma metnimizde de, gerek şimdi, gerekse geçmişte, ayrılıktan önce de, kendi kaderini tayin hakkı ilkesini savunduğumuzu; bu haktan geçmişte her zaman ayrılık hakkını anladığımızı ve şimdi de bunu anladığımızı söyledik, ve kardeş örgütlerimiz de bizim ta ne zamandan beri milli baskıya karşı mücadele ettiğimizi biliyorlar.

Divan/Bolşevik Partizan: İçtüzükle ilgili kararlaştırılan ilkelerde, burada podyumda üç kardeş örgütü temsilen bir kişi, Bolşevik Partizan'ı temsilen bir kişi, ve ek olarak, tercümeye destek olacak bir yoldaşın oturacağı yazıyor. Toplantının başlamasından beri ama, bu üç kişiden başkalarını da podyumda görüyoruz. Bu mesele açıklığa kavuşturulmalıdır.

Divan/Kardeş örgütler: Burada içtüzüğe müracaat var. Bu içtüzüğe müracaatın kabul edilip edilmeyeceğine divan karar verecektir. Ve yoldaşın podyumu terkedip etmeyeceğine divan değil, eğer içtüzüğe müracaat edilirse, buradaki kamuoyu karar verecektir. İçtüzükte böyle, bunu bir daha açıklıyorum.

Divan/Bolşevik Partizan: Maalesef mesele bu kadar basit değil. Burada şöyle deniyor: Divan içinde anlaşma olmazsa, divanda fikirbirliği yoksa, o zaman diğer yoldaşlara sorulmalıdır.

(Daha sonra, divandaki fazla kişi, divanı terketti.)

2 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Bolşevik Partizan'ın esas olarak Türkiyeli işçiler içinde çalışma yaptığı ve proleter enternasyonalizminin ilkelerinin özellikle 1 Mayıs'ta Bolşevik Partizan tarafından, bunun pratik imkanı varken, hayata geçirilmediği eleştirisi getiriliyor. Ben bu noktalarla ilgili tavır takınmak istiyorum.

Biz, 1 Mayıs pratiğimizde proleter enternasyonalizminden bir konuda saptığımızı, birlikte yürümeyi önplana çıkarmadığımızı daima savunduk. Bu bizim bir sapmamızdı. Bunu kabul ettik.

Ama bu aynı zamanda kardeş örgütlerin de bir sapmasıydı. Onlar teoride ortak yürüyüş taraftarı olduklarını büyük büyük yazmalarına rağmen, bunu pratiğe geçirmek için, uygulamaya koymak için hiçbir şey yapmadılar. 1 Mayıs 1982'deki pratik genel olarak uyum içindeydi — bir sapmadan daha önce sözetmiştim. Biz, kardeş örgütlerin, özellikle Batı Almanya'da GDS'in, kendi güçlerine uygun bir eylem biçimi önerdiklerini söyledik. Ve dedik ki: "Bizim gücümüze en uygun eylem biçimi, üç yürüyüştür." Merkez Komitesinin

Merkez Komitesinin 1 Nisan tarihli genelgesinde şu sorun ortaya atılmaktadır: "1 Mayıs 82'de ne yapabiliriz?" Ve üç görev sayılmaktadır. Birinci görev, DGB'ye karşı ve hükümet 1 Mayısına karşı, alternatif, Kızıl 1 Mayıs yürüyüşü yapmak. İkincisi, Komünizmin mümkün olduğunca geniş propagandasını yapmak, ve üçüncüsü, mümkün olduğunca çok devrimciyi bu yürüyüşlere seferber etmek. Daha sonra, bu üç görev tespitinde, ne isim olarak, ne de yazılı olarak "proleter enternasyonalizmi"nin bulunmadığı, Merkez Komitesinin proleter enternasyonalizminin ilkelerinden saptığı şeklinde eleştiri getirildi. Fakat Bolşevik Partizan'ın 1 Mayıs 1982'deki bildirisinde kelimesi kelimesine şöyle denmektedir: "Görev, tüm dünyada, Batı Almanya'daki görevler üzerine sınıf bilinçli proletaryayla, bütün ülkelerin proleterleriyle birlikte, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı, proleter enternasyonalizmi ruhu içinde Batı Almanya'da Kızıl 1 Mayısı kutlamaktır." Bildiride bu vardır.

GDS 10 Nisan tarihli derneklere mektubundaki görüşünde hala ısrar ediyor mu? Orada "Sevgili yoldaşlar" deniyor —kelimesi kelimesine tercüme edemeyeceğim, sadece anlam olarak— "bilindiği gibi, bilincimizdedir ki, sizin ve bizim farklı görevlerimiz vardır. Sizin birinci sıradaki göreviniz, Türkiye'nin öncülerini kazanmaktır; bizim birincil görevimiz ise, Batı Almanya'daki öncüleri, bilinçli proleterleri kazanmaktır."

Ama bize deniyor ki, siz dar pragmatizm ya da dar milliyetçilik yapıyorsunuz, çünkü siz birincil olarak Türkiyeli işçiler arasında çalışacağınızı söylediniz.

1 <u>Bir Spartakus taraftarı:</u> Kadın ve erkek yoldaşlar, zaman kısa olduğundan, açıklamalarımın ağırlık noktasını, TKP/ML(B) Merkez Komitesinin özellikle 2.Konferanstan sonraki büyük-Türk şövenisti çizgisini teoride ve pratikte ortaya koymaya vereceğim. Şuna işaret edilmelidir ki, 1 Mayıs polemiğinde olduğu gibi, bir taraftan sürekli olarak, proleter enternasyonalizminin genel olarak platformun içinde bulunduğu iddia edildi; ve diğer taraftan sonradan sözümona bir "özeleştiri"yle tüm mesele öyle koyuldu ki, sanki bu eleştiri hiç gerekçelendirilmemiş, ya da haklı değil.

Bu başkaları tarafından eleştirilmesine rağmen, Merkez Komitesi bu işi becerdi. Bu eleştiri Merkez Komitesi tarafından tersine çevrildi ve derhal eleştiricilere iade edildi.

Aynı zamanda proleter enternasyonalizmine karşı dar milliyetçilik de kendini, kardeş örgütlerin hak eşitliğinden nasıl kaçınıldığında, eşit hak ilkesinin nasıl reddedildiğinde ve bunu Komünist Enternasyonal'le gerekçelendirmeye çalışıldığında göstermektedir.

Şimdi burada belki de en önemli maddelerden ve ilkesel sorunlardan biri olan milli meseleye gelelim.

Marksist-Leninistler için milli meselede genel ilke, ayrılma hakkının ve milliyetlerin tam hak eşitliğinin savunulması; ve ulusların tam hak eşitliği korunarak, proleterlerin bir örgütte birleştirilmesidir. Ben bu konuda tavır takınmak istiyorum, çünkü Bolşevik Partizan'ın konuşma metninde, kendi kaderini tayin hakkının bizde, yani Bolşevik Partizan'da ve daha öncesi de, evvelden beri gerek teorik, gerek pratik olarak olsun savunulduğu, teorik planda Türk şövenizmine karşı daima mücadele edildiği, "çeşitli milliyetlerden halk" kavramının kesinlikle problem olmadığı, ve "halklar" kavramının, bunun kullanılmasının pratikte uygulanmadığı iddia edilmektedir — ben bununla ilgili tavır takınmak istiyorum — ve "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nın doğal olarak ayrılma hakkını içerdiği ve bizde bu sorunda hiçbir problem olmadığına.

Merkez Komitesi bu iddiayla gerçekte kendi revizyonist tavrını ve partideki gerçek durumu da göstermektedir. Merkez Komitesi bu tavrıyla kendi Türk şövenizmini gizlemektedir. Partinin, TKP/ML'nin 1972'de kuruluşundan bu yana, Marksizm-Leninizmin ilkeleri üzerine, özellikle milli mesele üzerinde gerçek kollektif bir eğitim yapılmadı. Bu konuda partimizin içteki durumu çok kötüdür. Bu kendini, parti içindeki belirli fikirlerin mimarının, 2.Konferans için belirli karar taslaklarını hazırlamasında da gösterdi. Bu karar taslakları, partide bu sorunda ne ölçüde problemler olduğunu göstermektedir.

Sadece birkaç çift söz daha, çünkü zaman kısa. Merkez Komitesinin tamamiyle boş beyanlarına sadece birkaç örnek. İkinci Konferans için bu karar taslaklarında, Türkiye'deki Türk şövenizminin esas tehlike olmadığı, bu sorunda teorik alanda hiçbir problem olmadığı, ve ulusların kendi kaderini tayin hakkının otomatikman ayrılma hakkı anlamına gelmeyeceği söyleniyor. Bu taslaklar 2.Konferansta geri çevrildi. Ve İbrahim Kaypakkaya'nın en önemli kazanımlarından birisi, kendi kaderini tayin hakkının, devlet olarak ayrılma anlamına geldiğini, bunu içerdiğini ortaya koymasıydı.

Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Kardeş örgütlerin konuşma metinlerinde, Merkez Komitesinin proleter enternasyonalizminin ilkelerini nasıl yaraladığının göstergesi olarak, kardeşlik ilişkileri sorunu da ortaya atılmaktadır. Tüm konuşma metninde, bu nokta hak eşitliği, eşit haklar sorununa dayanmaktadır. Bu sorun da ilk olarak, diğer problemler ve sorunlar gibi, 1 Mayıs '82 polemiğinde gündeme gelmiştir. Kardeş örgütlerin tartışma metninde bu problematiğe de değinilmektedir. Orada Bolşevik Partizan'dan yoldaşlar şu şekilde eleştirilmektedir: Çoğunluk kararı olmasına rağmen, siz bu çoğunluk kararını ayaklar altına aldınız. Bolşevik Partizan'dan yoldaşlar buna karşı çıktılar ve birkaç örnekle, bir dizi örnekle, Komünist Enternasyonal'de bunun nasıl uygulandığını, ve şimdi burada, şimdiki zamanda bu eşitlik ilkesinin nasıl uygulanması gerektiğini açıkladılar.

Eski kardeşler zannediyorlar ki, Komünist Enternasyonal'de bir tek parti, bir tek örgüt olduğu şeklindeki iddialarıyla, bu sanki böyle görülecek. Biz bunu 1 Mayıs polemiğindeki yazımızda da söyledik. Biz dedik ki —ve herkes bunu Türkçe polemik belgeleri, s.119'da kontrol edebilir— o zamanlar Komünist Enternasyonal'de uygulanan şey, ideal durumdur, ulaşılması gereken hedeftir, çünkü o zamanlar komünistler arasında ideolojik ve örgütsel bir birlik vardı. Kardeşler burada

eşit hakkı eşit oy olarak anladıkları için, burada bir sapmaya düşüyorlar. Başka olanaklar da vardır. Kardeşler eşit hak ile eşit oy'un özdeş olduğunu iddia ediyorlarsa, bunu bize bir ispatlamalıdırlar. Bu bir iddiadır, ispatlanması gerekir.

Kardeş örgütler konuşma metinlerinde, GDS, WBK ve MLPÖ'nün TKP/ML(B)'nin seksiyonları olmadığını, onların ayrı örgütler olduklarını ve her örgütün belirli hakları olduğunu söylediler. Eğer bu ilke kardeş örgütler için bir ilke ise, o zaman şimdi kardeş örgütlere bu toplantının pratiği, bugünkü pratik sorulmalıdır. Çünkü onlar, kendilerince ilke olarak saydıkları bu şeyi yaralamaktadırlar. Bu toplantıda kardeş örgütlerin sözümona bu ilkesi, kendileri tarafından ihlal edilmektedir. Ve sonra da Kominform üzerine, Kominform'un pratiği üzerine bazı şeyler söylenmektedir. Benim bu konuda fazla bilgim yok. Kardeş örgütlerin bu konuda bilgisi varsa, bizi bilgilendirirlerse iyi olur.

1957 ve 1960'ta Kruşçev revizyonistleri tarafından bu ilkenin revizyondan geçirilmeye çalışıldığı da söyleniyor, Ama ben bu "1 parti - 1 oy" ilkesinin Brejnev revizyonistleri tarafından 1969 ve 1976'da uygulandığını hiçbir yerde duymadım. Eğer Kominform üzerine daha başka yazılar, belgeler, ve polemik içinde katkılar gelirse, bunun üzerine daha ayrıntılı tartışılabilir.

Son olarak birşey daha var: Kardeş örgütlerin konuşma metninde Bolşevik Partizan'a karşı "büyük Türk şövenizmi", "en büyük karar verir", "despotvari" ve benzeri suçlamalar getirilmektedir. Bize getirilen bu eleştiriler aynen kardeş örgütlerin adresine iade edilebilir, çünkü onların bugünkü toplantı üzerine en son bildirilerinde bunun için yeterli materyal vardır.

4 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: "Ulusal soruna ilişkin olarak 'Türkiye halkından', 'çeşitli milliyetlerden oluşan birleşik Türkiye halkından' sözetmek, soruna bakışı ve komünistlerin bu sorunda önlerine çıkan görevleri saptırmakta, evet, en son tahlilde Türkiye'de ulusal zulme karşı tutarlı mücadeleyi sabote etmektedir." Bu, kardeşlerin konuşma metninden bir alıntıdır.

Burada anlatılan şey, demagojik bir yalandan başka hiçbir şey değildir. "Birlik" ya da "birleşme" propagandası daima Türk hakim sınıfları ve onların sözcüleri tarafından yapılmıştır, çünkü devlet tekeli onların elindedir. Türk hakim sınıfları, Kürt ulusuna ve milli azınlıklara karşı çeşitli milli baskı yöntemleri uygulamışlardır ve hala da uygulamaktadırlar. Bu uygulamalar çeşitli kitle katliamlarına kadar varmıştır.

Şimdi bütün bunlar, faşistlerin dışında kimsenin reddedemeyeceği gerçeklerdir. Bu gerçekler nasıl karartılamazsa; biz Türkiyeli Bolşeviklerin ta başından beri; yani İbrahim Kaypakkaya yoldaştan bugüne kadar; Türk hakim sınıflarının bu faşist birlik anlayışlarını kökten reddettiğimiz de inkar edilemeyecek ve üzeri basit demagojilerle örtülemeyecek kadar mutlak bir gerçektir. (Alkışlar)

İşte size basit bir örnek: Yıl 1976 Kasım, "Gerçek", sayı 23:

"Türkiye Cumhuriyetinin ülkesinin ve milleti ile bütünlüğü meselesine gelince: Bugün T.C. çok uluslu bir devlet durumundadır, bu devlette çeşitli milliyetler birarada yaşamaktadır, ama bu birarada yaşama, milliyetlerin kendi hür iradeleriyle karar aldıkları bir olay değildir. Zora dayanmaktadır. Zora dayanan her birlik gibi, bu birlik de

koftur. Gerçek bir birlik, her türlü milli baskının ortadan kalktığı bir ortamda olabilir.

Hakim sınıfların bölünmezlik edebiyatı, onların milli baskıyı hafif göstermek için kullandıkları dil, birlik, propaganda aracıdır.

Onların bölünmezlikten anladığı, milli zulmün devamı demektir. Böyle bir bölünmezliğe bütün halklar karşıdır. Halklar gerçek birlikten yanadır. Böyle bir birlik ise, işbirlikçi patron ve toprak ağalarının iktidarının yıkılmasına bağlıdır."

Örnekler çoğaltılabilir. İşte, biz; bizler, faşist Türk devletinin bölünmesinden ve parçalanmasından yanayız. Bizler, Kürt ulusunun bölme hakkını şimdiye kadar kayıtsız şartsız sürekli savunduk ve savunacağız.

Kardeşler devamla şöyle demektedirler: "TKP/ML(B) Merkez Komitesinin, halk düşmanlarına karşı ortak çıkarlarını vurgulamak istediğini tekrar tekrar temin etmeye çalışmakla, bütün oportünistlerin numarasına başvuruyor. O, konuyu değiştiriyor. Zira tartışma Türkiye'de ulusal soruna, ulusal baskıya ilişkindir, ve yoksa Türkiye'de sınıf sorunu, sınıfsal baskı üzerine değildir."

Evet kardeşler! Tartışma ulusal sorun üzerinedir. Fakat eğer sizler sınıfsal sorundan kopuk bir ulusal sorun tartışması yapmak istiyorsanız, bunda serbestsiniz. Tabii ki bu sizin bileceğiniz iştir.

Burada sizlere bir işaret daha verelim: Proletaryanın bakış açısından yoksun bir ulusal sorun tartışmasının varacağı yer, Lenin'in deyimiyle, "gerici küçük-burjuva milliyetçiliğinin yanında yer almaktan" başka birşey değildir.

Ve Lenin şöyle demektedir: "Burjuvazi her zaman kendi ulusal taleplerini önplana sürer, bunları kesinlikle öne sürer. Ama proletarya için bu talepler, sınıf mücadelesinin çıkarlarına bağlıdır." İşte buyrun, seçeneği; sizler ona göre yapın!

Stalin ise şunu söyler: "Ulusal sorun, proletarya devriminin genel sorununun bir parçasıdır."

Evet, son olarak: Şurası o zaman kafalarda açık olmalıdır ki, bizler şimdiye kadar nasıl ulusların kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız-şartsız savunduysak, çeşitli milliyetlerden işçi sınıfının ve emekçi halkının, halkımızın birliğini de, çıkar birliğini, sınıfsal çıkar birliğini savunmaktan da asla korkmuyoruz. (Alkışlar)

<u>Bir Bolşevik Partizan taraftarı:</u> Şimdi ben kısaca "halk", "halklar" sorunu üzerinde duracağım.

Şimdi bu konuda kardeşlerin birinci iddiası şu: Lenin ve Stalin, ulusal soruna ilişkin olarak, daima "halklar" kavramını kullanmışlar iddiası. Bu iddia; bu iddia, Lenin'in ve Stalin'in eserlerine dayanılarak ispatlanamaz. Lenin ve Stalin, ulusal soruna ilişkin olarak, millet, milliyet, halklar, halk toplulukları gibi kavramları, aynı anlamda, çeşitli zamanlarda kullanmışlardır.

Kardeşlerin ikinci iddiası: Lenin ve Stalin'in "halk" kavramını ahali anlamında kullandıkları, ahali içine de bütün sınıf ve tabakaların girdikleri iddiasıdır. Lenin ve Stalin, "halk" kavramını genellikle ya emekçiler için kullanmış, ya da devrime katılabilecek sınıf ve tabakaları anlatmak için kullanmışlardır. Mao Zedung da aynı şe-

kilde halk kavramını, devrime katılan sınıf ve tabakaları anlatmak için kullanmıştı. Bundan dolayı, Mao Zedung'da çeşitli dönemlerde "halk" kavramının içine giren sınıflar değişmiştir.

Kardeş teşkilatların üçüncü iddiası şu: Bizim, "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramını, milli sorunu, Türkiye'de milli sorunu çözmek için kullandığımız iddiası. Bu soruna ilişkin dayandıkları bir tek yer vardır, o da Bolşevik Partizan temsilcisinin 1 Mayıs tartışmaları içinde, kardeş teşkilatların katıldığı ikinci toplantıda yaptığı açıklama. Bolşevik Partizan temsilcisinin o toplantıda yaptığı, o şekilde, o açıklama yanlıştır. Kardeş teşkilatlar, Bolşevik Partizan temsilcisinin bu açıklamasından yola çıkarak, TKP/ML(B) Merkez Komitesinin çizgisinin o olduğu iddiasını ileriye sürüyorlar.

Kardeş teşkilatlar, TKP/ML(B) Merkez Komitesinin orijinal belgelerine dayanarak bu iddialarını ispatlayamazlarsa, siyasi sahtekardırlar. Biz; biz hiçbir yayınımızda "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" sloganını, kavramını; milli sorunu çözmek için kullanmadık. Biz, milli sorunu tartıştığımız tüm belgelerde, özellikle temel belgelerimiz olan İbrahim Kaypakkaya'nın Milli Mesele, 78'deki yapılan özeleştiri, Partizan Çıkarken yayını ve 2.Konferanstan sonra çıkan, özellikle — kardeşler ve sözümona Spartaküs taraftarlarının iddiası şudur: 2.Konferanstan sonra TKP/ML(B) Merkez Komitesi şövenizm, Türk şövenizmi batağına batmıştır— 2.Konferanstan sonra çıkan, "Cephe" sorununu tartıştığımız yazıya arkadaşlar bakmalıdırlar. (Alkışlar ve ara konuşmalar)

Biz ulusal soruna ilişkin sloganlar olarak, "Yaşasın ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı", "Yaşasın Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı", "Milli zulme son"; vs. sloganlarını kullandık. Bunun aksini iddia edenler, ispatlamalıdırlar.

Bir başka sorun: Kardeş teşkilatlar, "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramını kimin çıkardığını bulmak için iz sürmenin gerekli olduğunu ileri sürdüler. İz sürmeye çok meraklı olan kardeş teşkilatlara, biz, İbrahim Kaypakkaya'da bu izin bulunabileceğini söylediğimizde, kardeş teşkilatlar sessizce bu sorunda ses çıkarmamayı tercih ettiler.

İbrahim Kaypakkaya'da "halklar" kavramının, "halklar" sloganının olduğunu iddia ettiler. Biz 5 temel belgesi içinde, "halklar" kavramına rastlamadık. (Yalan! Yalan! bağrışması) Ama aynı dönemde, aynı dönemde çıkan birtakım yazılarında, "halklar" kavramını İbrahim Kaypakkaya da kullanıyor.

Kardeş teşkilatların bu soruna ilişkin olarak şimdi getirdikleri iddia: Bizim Aydınlık, yani Şafak revizyonistlerinin izinde gittiğimiz eleştirisini, iddiasını ileriye sürüyorlar: Biz bu konuda İbrahim Kaypakkaya'yla Şafak revizyonistleri arasındaki tartışmayı bütün arkadaşların okumasını salık veririz.

Bir sorun daha: O da, kardeş teşkilatların getirdiği eleştiri, halk, halklar sorununda eğer doğruysa, kardeş teşkilatlar aynı eleştiriyi İbrahim Kaypakkaya'ya da getirmek zorundadırlar. Kardeş teşkilatlar İbrahim Kaypakkaya'yı bize karşı savunma adına bu konuda sessiz kalıyorlar. İbrahim Kaypakkaya bu şekilde savunulamaz. (Alkışlar)

<u>Bir Bolşevik Partizan taraftarı:</u> Usûl hakkında getireceğim öneri şu: Burada divan sorumluluğu konusunda gördüğüm kadarınca, çıkartılmış olan yazıda bir nokta eksiktir. O da sabahtan beri laf atan kişilere karşı tavırsız kalmaktadır. Bu yazıda

yoktur, bu eklenmelidir bence. Sonra bu tatsız olaylara da sebep ola bilir. Divana önerim, bu konuyu onaylasın (veyahutta oylasın).

Divan/Bolşevik Partizan: Arkadaşlar, şimdi biz burada bu meseleyi tartışırken, birisi girdi araya, dedi ki: ilk defa divanın karar alması lazım. Eğer söz verirsek, yani usul hakkında (...) doğru olursa, usul hakkında konuşanın aleyhinde bir kişinin konuşma hakkı vardır.

(Ara konuşmalar)

Arkadaşlar, bu konuda divanda görüş birliği yoktur. Ben bunlara tavır takınması yanlısıyım; arkadaş, yoldaş (yani kardeş örgütler adına divanda yer alan) ise tavır takınma yanlısı değil. Bu şekilde görüş birliği yoktur. (Böyle bir durumda, daha önce yapılan anlaşmaya göre usul hakkında tartışma önerisi geri çevrilmektedir. YN)

Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Proletarya enternasyonalizminin önemli bir görevi olan, uluslararası komünist hareketin birliğini sağlama yönünde, konusunda; kardeşlerin bize eleştirisi; bu alanda Bolşeviklerin herhangi bir çabasının olmadığı yönündedir. Bunun için bu alandaki çalışmalar hakkında somut bilgi vermeyi zorunlu duyuyorum. Burada özellikle '78 döneminden sonrası üzerinde duracağım. Çünkü ondan önceki dönemde bu alandaki çalışmalar bölgeler düzeyinde yürütülmüştür.

Bu dönemde, daha önce bölgesel düzeyde sürdürülen AMLP, GDS, WBK ile ilişkiler sıklaştırılmış, AMLP ile '78 Temmuzunda ortak açıklama yayınlanarak, kardeşlik ilişkileri resmileştirilmiştir.

Bu ilişkiler, içimizdeki Menşevik kanadın belirli direnişlerine rağmen yapılmıştı. Ortak açıklama, partimizin özeleştiri ve tüzüğü ile birlikte, çalıştığımız alanda çeşitli dillerde (bu arada İngilizceye de çevrilerek) onbinlerce dağıtılmıştır.

Aynı dönemde WBK, AMLP, GDS'in Üç Dünya Teorisine getirdikleri eleştiri Türkçeye çevrilerek çalışma alanlarımızda dağıtılmıştır. 1980 yılında, Nisan'ında, yine içimizdeki Menşevik kanadın direnişine rağmen, GDS ve WBK ile sürdürülen ilişkiler resmileşerek, yine kardeşlik ilişkileri resmen kurulmuştur.

Aynı dönemde, Çin Halk Cumhuriyeti'nin, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ne karşı giriştiği saldırılara güç ölçüsünde tavır takınılmış; çalışma yaptığımız bir bölgede ASHC ile dayanışma toplantıları düzenlenerek, ASHC'ne gelen saldırılara göğüs gerilmiştir.

Bu dayanışma toplantılarına AMLP katılmamış, ve halen de bu konuda bir özeleştiri yapmamıştır. Ve burada AMLP'ye soruyoruz: Bugün hala AEP ile kardeşlik ilişkileriniz var mı? Varsa, bu ne biçim ilişkidir?

Daha sonra, kardeş örgütlerle yaptığımız Stalin toplantısı da, proletarya enternasyonalizminin pratikte uygulanması olan bir toplantıydı.

Çeşitli güçlükler altında, Portekiz'de, Fransa'da; AEP taraftarlarınca yapılan gençlik festivallerine katıldık. O alanlarda Marksizmin propagandasını yaptık. 1982'de AEP taraftarlarınca Trier'de düzenlenen 4. Gençlik Festivaline katıldık, burada Marksizmin propagandasını yaptık. Bu toplantıların bir özelliği de, kardeş örgütlerimizin bu toplantılara, bu festivallere katılma zahmetini gösterememeleriydi.

'79 yaz sonunda, büyük bir delegasyonla; kardeş teşkilatlarımızdan da az bir delegasyon topluluğuyla, İspanya'da düzenlenen Gençlik Festivaline katıldık. Buralarda yaptığımız çalışmalar sonucu, orada AEP taraftarlarının polis ile işbirliğine kadar varan saldırılarına uğradık. Birçok anti-emperyalist eylem gerçekleştirdik. Gerçekleştirdiğimiz bu eylemler, proleter enternasyonalizminin uygulanması; büyük bir örneğiydi.

Bu arada onlarca yürüyüş, miting, açlık grevi yaparak ulusal kurtuluş hareketlerini destekledik.

Bu arada, gerek Batı Almanya'da, gerekse Avusturya'da, kardeş örgütlerimizi gücümüzün oranında destekledik. Tabii ki bu destek karşılıksız bir destek değildi. Proleter enternasyonalizminin gerektirdiği açıdan bir destekti. Ama, bugün bu sorunu kardeş örgütler, bu desteğin tekyanlı olduğu, ve sanki yalnızca onlar bize destek vermiş gibi koyuyorlar.

(Aradan laf atma: Nerede?)

TKP/ML'in bölünmesinden sonra, Bolşevik Partizan olarak kardeşlerle ilişkilerimizi sürdürdük.

Teorik olarak yaptığımız '57-'60 deklarasyonlarının değerlendirilmesi, kardeşlerin incelemiş olduğu '63 polemiklerinin Türkçeye çevrilip tartışmaya sunulması; XX. Parti Kongresinin değerlendirilmesi, Mao Zedung'un, kardeşlerle yaptığımız Mao Zedung adlı toplantıları... Bunlar da teorik alanda yaptığımız çalışmalardı...

Kardeş örgütlerimiz, 2.Konferansımıza katılarak; tartışmalara doğrudan katılma imkanına sahip oldular. Bu da, bizim dünya komünist hareketinin birliğini sağlama yönünde çaba sarfettiğimizin bir örneğiydi.

Bir bütün olarak toparlarsak, bizim bu alanda yaptığımız çalışmaların ağırlığı, esas olarak olumlu olduğunu, proleter enternasyonalizminin bu alanında pratiğimizin esasta olumlu olduğunu; tali olarak hatalarımızın olduğunu düşünüyorum.

Divan: Arkadaşlar, programa göre, 16.30'a kadar, şimdi ara.

Divan: Arkadaşlar, şimdi divana bir öneri var: "İranlı Komünizm için Mücadele Edenler" isminde bir örgüt buraya müracaat etti ve konuşmak istediğini söyledi. Bu konuda divanda görüş birliği vardır. Şu şekilde: İranlı yoldaşlara, bu akşamki toplantı bilindiği gibi saat 21.00'de bitmek üzere planlanmıştı; 21.00'den sonra, dağılmadan, İranlı yoldaşlara 20 dakikalık bir konuşma hakkını vermeyi biz doğru görüyoruz. Bu bizim divan olarak (.. — Çeviriyle mi beraber? — Yok, yok...) Şimdi biz bunu oylamaya sunuyoruz, yani karşı olan var mı bu konuda? ... (Yeni gelenler, neyin oylandığını soruyor.)

Çağırdık arkadaşlar, on sefer dedik ki, 16.30'da başlıyoruz, biraz disiplinli olmak lazım...

Arkadaşlar, akşam 9'dan sonra, İranlı örgüt temsilcisinin 20 dakika, yalnız Almanca (20 dakika da tercümesi vardır), yani 40 dakika. Sonra buradan yatacak yerlere gitme durumunda olacağız, bu konuda karşı görüşü olan var mı? (Ara konuşmalar)

Bolşevik Partizan temsilcisi: Arkadaşlar, ben yöntem üzerine birkaç şey söylemek istiyorum. Birin-

cisi, eleştiriyi geri çevirme sorunu. Bu "eleştiriyi geri çevirme" hikayesi, kardeş örgütler tarafından getirilip tartışma içine sokuldu. Bu şöyle oldu: Güya bizim içimizden biri, bu arkadaşlara bir mektup yazdı, ve 1 Mayıs'la ilgili olarak, onların görüşlerini esasta desteklediğini, ve fakat bazı noktalarda eleştirileri olduğunu, anlaşılmayan noktalar olduğunu vs. söyleyip, dört soru sordu. Bu kişi kesinlikle içimizden biri değildir; bu soruları soran kişi...

Bu sorular GDS Info 1'de basıldı. Buna kardeşlerin biri; GDS'in verdiği cevap şu oldu: "Önce şunun üzerinde durmamız lazımdır ki, senin getirdiğin, burada getirdiğin eleştiriler, esasında hepsi, Merkez Komitesinin getirdiği eleştirilerdir. Ve onlar bu eleştirileri, kendilerine gelen eleştiriyi saptırmak için getirmişlerdir. Bu, toplantıya sarhoş gelen bir adam eleştirildiğinde; bir başkasına, sen de sarhoş geldin, demesine benzer. Bu yüzden de bu şekilde eleştiri getirene; eleştiri getirme doğru değildir."

Yani, eğer birisi size eleştiri getirdiyse, siz eleştiriyle hemfikir olsanız bile; eğer o eleştiri getirenin de birtakım hataları olduğunu gösterirseniz, çok kötü iş yapıyorsunuz. Anti-Marksist sayılırsınız.

Bu, kesinlikle, ilk eleştiri getirenin, eleştiri dışında tutulma hakkını savunmak demektir. Ben eleştiri getirdim, bana sen, benim eleştiri getirdiğim konuda, "Ya, senin hataların var", filan dersen, kesinlikle sorunu çarpıtmak istiyorsun. Anlayış bu. Bu anlayış kesinlikle kendi hatalarının üstünü örtmek için ortaya sürülmüş, Marksizmle ilgisi olmayan bir anlayıştır.

İkinci mesele: Çizgi nasıl değerlendirilir? GDS bizim proleter enternasyonalizmi hakkındaki çizgimiz hakkında, şu genel değerlendirmeyi yapıyor: "Marksizm-Leninizme ihanet, proleter enternasyonalizmine ihanet çizgisi". Gayet tumturaklı ve cafcaflı laflar, ve gayet ağır bir suçlama. Peki, bu çizginin genel değerlendirilmesi bu noktada neye dayandırılıyor? Önemli ölçüde; önemli ölçüde, ulusların kendi kaderini tayin hakkı denip, ulusların ayrılma hakkı denmemesine; bir; iki: Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkı denip, Türkiye halkları denmemesine.

Bu konuda, özellikle "halk/halklar" konusunda, bizim çizgimizdeki bu Marksizme ihanete temel edilen sapma için, GDS ve kardeşler, bizim yazılı-çizili varolan hiçbir temel belgemizden alıntı yapamıyorlar; dayandıkları tek bir belge var: 1 Mayıs tartışmasında Bolşevik Partizan temsilcisinin 1 Mayıs toplantısında yapılan sözlü konuşmada söylediği sözler. Bu sözler —kesinlikle söz protokolü filan değildir, tutulan— kesinlikle tam olarak yansıtmamaktadır görüşleri. Buna rağmen, denmiştir. Fakat bizim resmi çizgimizi kesinlikle bu belgeye dayanılarak genel değerlendirilmesi yapılamaz. Ciddi olan; ciddi bir genel değerlendirme yapmak isteyen, yazılı-çizili belgelere dayanır. Kim böyle belgelere dayanarak, böyle sonuçlar çıkarıyorsa; Marksist-Leninist değildir. (Alkışlar)

<u>AMLP temsilcisi:</u> Kadın ve erkek yoldaşlar. Ulusların kendi kaderini tayin hakkı üzerine Bolşevik Partizan diyor ki: Ulusların kendi kaderini tayin hakkı, kesinlikle devlet olarak ayrılma hakkını beraberinde getirir. Tam da burada it durmaktadır. Oportünistler bu konuda da, bir sürü oportünist şeyler söylediler. Tam da bu noktada Lenin, ulusların kendi kaderini tayin hakkı sorununda, hiçbir yanlış anlamaya sebebiyet vermeden, ulusların kendi kader hakkını tartışırken; bu kavramın yanlış yorumlara da yolaçtığı gerekçesi ile; bunun yerine, daha tam olan "Devlet olarak ayrılma hakkı" kavramının geçirilmesini söyledi.

Bundan üç yıl sonra, Lenin'in bu sözlerine dayanan Stalin, bu konuda açık olarak şunu söylemişti: "Tek başına ulusların kendi kaderini tayin hakkını söylemek yetmez. Çünkü emperyalistler bu kavramın içini boşaltmışlardır; boş hale getirmişlerdir, bu ulusların kendi kaderini tayin hakkı sloganını ve artık yozlaştırılmış hale getirmişlerdir. Emperyalistler tarafından....

(— Usul hakkında, usul hakkında...)

(Divan: Sözü bittikten sonra usul hakkında. Kurallara bak, oku.)

Bolşevik Partizan burada eliyle ayağıyla, bu emperyalistlerin içini boşalttığı kavramın; başka anlama gelmediğini, ki özellikle devlet olarak da ayrılma hakkı anlamına geldiğini söylüyor. Yukarda da değinildiği gibi, bunu emperyalistler Afganistan ile ilgili olarak da söylemektedirler... Ulusların kendi kaderini tayin hakkını.

Burada yaptığımız şöyle, böyle cansız birşey, kavramlar üzerine ıtişkakış tartışması değildir. Revizyonistlere karşı bu konuda gelenekleri olan mücadelelere değinmiştik, bu konuda bir örnek vermek istiyorum. Avusturya Marksisti denilen Viktor Adler, şu konuda eleştirilmişti: Çünkü onun programında proletarya diktatörlüğü yoktu. Viktor Adler demişti ki: "Ya, bunun kadar doğal birşey olabilir mi? Tabii ki, bu çok tabii birşeydir. Tabii ki iktidar ele geçirilecektir. İlle de programa yazılmasına gerek yoktur. Çok tabiidir proletarya diktatörlüğünü içermesi; ille de yazılması gerekmez."

(Arada laf atma: Bunun milli sorunla ilgisi ne?)

Tam da revizyonistlerin yaptığı iştir bu. Bunun aynı anlama geldiğini söyleyip, fakat ilke olarak savunmamak; belgelememek bu işi. Tam da bu konuda Lenin, Kautsky ile yaptığı polemikte demişti: "Kautsky de öyle derin ifadeler kullanıyor ki, bu ifadeler oportünistlere yaramaktadır, gerçek ilkeleri görmemektedirler." Bolşevik Partizan'ın da burada yaptığı; Lenin'in Kautsky'yi eleştirdiği gibidir.

Bolşevik Partizan'ın bu konudaki yazılarına-çizilerine falan bak, nereye bakarsanız bakın, her tarafta bir çürüklük çıkıyor. Nereye bakarsanız bakın, hep çürüktür.

Bolşevik Partizan konuşmasında, birinci konuşmasında, milli sorunu dünya devrimine bağlı olarak ele alınmasını söylemişti. Bir sonraki cümledeyse, şu getiriliyor: Marksist-Leninistler, ulusların kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız-şartsız savunmalıdırlar. Tam da yanlış olan budur. Kayıtsız şartsız ulusların kendi kaderini tayin hakkı savunulamaz, yanlış olan budur.

Bu konuda Stalin şunları demektedir: "Öyle durumlar vardır ki, bu durumda ulusların kendi kaderini tayin hakkı ile çelişki içindedirler, bir başka hakla; daha yüksek bir hakla çelişki içindedirler. Bu hak, işçi sınıfının hakkıdır, ki bu işçi sınıfı iktidarı ele almıştır ve kendi iktidarını sağlamlaştırmak için çalışmaktadır. Böyle durumlarda açık olarak söylenmelidir ki, kendi kaderini tayin hakkı, işçi sınıfının diktatörlüğünü gerçekleştirme hakkına engel olmamalıdır ve olamaz."

Bir nokta daha: Önceden soruldu, "AMLP'nin AEP ile ilişkileri nedir?" diye. AMLP'nin III.Parti Kongresinin birtakım belgeleri Bolşevik Partizan'da Türkçe olarak yayınlandı, aynı zamanda AEP'ne AMLP'nin açık mektubu da vardır. Bütün bunlar açıkken, bizim AMLP'nin AEP'le ilis-

kileri donmuş durumda, ortada bulunmaktadır. Bütün bunlar bilinmesine rağmen, bunu soran yoldaş, kasıtlı olarak sormaktadır.

Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Şimdi, zamanın kısa olmasından dolayı, önemli gördüğüm bir-iki soruna değineceğim.

Birincisi: Şu ana kadar konuşan arkadaşların, gerek Spartaküs muhalefeti, gerek Bolşevik Partizan taraftarları arkadaşların, konuştukları tümü genel olarak bir noktada birleşiyorlar. O da şu: Her iki taraf da sorunlara tekyanlı bakmakta, noktasında. Bir taraf kardeşlerin pozisyonlarını olduğu gibi savunma; diğer taraf ise, Merkez Komitesinin pozisyonunu, milli mesele sorunundaki pozisyonunu mümkün olduğu kadar savunma tavrına giriyorlar. Her ikisi de yanlıştır.

İkinci Konferansa sunulan karar tasarısında, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının, İbrahim yoldaş tarafından savunulan en büyük kazanımlarından birisi olduğunun vurgulanmamış olması, bunun bir başka anlamda es geçilmesi, kesinlikle o karar tasarısındaki savunulan anlayışın, milli meselede Türk şövenisti sapması olduğunu gösterir. Bu sadece onunla da kalmaz, karar tasarısının dışında, milli meseleyle ilgili önümüzdeki dönemde yapılacak çalışmalar bölümünde yazılan, Kürdistan'ın sömürge olup olmaması sorununun teorik çalışmanın merkezine konması, Konferans tutanakları üzerinde yürütülen tartışmada önemli ölçüde geri çekilen anlayıştır, ve bu anlayış da karar tasarısındaki sapmanın bir devamı gibidir.

Şimdi, Bolşevik Partizan adına yazılan konuşma yazısının beşinci sayfasında, milli meselede esas nedir sorusuna; İbrahim Kaypakkaya'nın da yaptığı gibi; esas darbe Türk şövenizmine vurulmalıdır diye cevap veriliyor. Aynı zamanda İbrahim Kaypakkaya'nın yazılarının derinleştirilmesi, esas görev olarak teslim edilmesi yönündedir. Bu tamamen doğrudur.

Fakat bununla çelişen bir üçüncü paragraf, veyahut da dördüncü paragraf gelmektedir. Ve orada şu söyleniyor; ve deniyor ki: Bizim milli meseledeki sapmamıza işaret edilirken, gösterilen kanıtlardan bir tanesi de, sömürge olup olmama sorununu esas görev olarak tespit etmemize yönelmektedir. Şimdi, iki şey esas alınamaz; teorik çalışmanın merkezine ya Türk şövenizmine karşı mücadele konmalıdır, İbrahim Kaypakkaya'nın ve Lenin'in, Stalin'in ulusal sorundaki öğretisinin derin kollektif bir eğitimi konmalı, bu temelde Türk milliyetçiliğine saldırılmalıdır, öbürü buna tabi kılınmalıdır; veya tersi. Bunun ikisinin birarada yürütülemez. Bu konudaki Bolşevik Partizan'ın tavrı kesinlikle özeleştirici olmayan bir tavır.

Bir-iki laf da kardeşlerin tavrına değinmek istiyorum. Ve bu konuda onların görüşlerini eleştirisiz kabul edenlerin tavrına değinmek istiyorum. Birincisi, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı kavramı, İ. Kaypakkaya'ya aittir. Bu konuda kardeşlerin sadece Aydınlık'tan alıntı gösterip, sanki İbrahim'de böyle birşey yokmuş gibi tavır takınmaları kesinlikle yanlıştır. Eğer istiyorlarsa arkadaşlar, İbrahim Kaypakkaya'ya, sayfa 202'de, İbrahim, İbrahim Kaypakkaya; Aydınlık'la "halk" ve "halklar" konusunda, "halk" ve "ulus" konusunda girdiği polemikte, sonuç olarak şöyle demekte: İkisinden biri. Her iki halde de Türk ve Kürt emekçilerinin birliği. Şimdi arkadaşlar diyorlar ki, ya, "halkını" kullanmak, Türkiye'de Türk ve Kürt halklarının birliğini savunmak anlamına gelir. Hiç de öyle değildir. Eğer öyle ise, İbrahim ifade olarak da, Aydınlık'ın pozisyonunun Türk ve Kürt emekçilerinin birliğini baltalamakta, mücadelesine zarar vermektedir sözünü söylemektedir. Bu alıntı birkaç yerde daha gösterilebilir.

Benden önce konuşan arkadaşlar da belirttiler. "Lenin ve Stalin, daima Rusya halkları kavramını kullanmışlardır." Hayır. Alıntı, Stalin, "Ulusal Sorun/Sömürgeler Sorunu", sayfa 92'de. Bakabiliriz. "Çeşitli milliyetlerden Rusya emekçileri", "Rus emekçileri" ifadeleri doğrudur. İkincisi, kardeşlerin ikinci sayfada, pardon, üçüncü sayfada, bizim pozisyonu, yani Bolşevik Partizan'ın pozisyonunu yorumlarken, yanlış bir iş yapıyorlar ve Bolşevik Partizan'ın tırnak içinde "Türk halkının birliğini" Bolşevik Partizan savunuyor şeklinde yorumluyorlar. Biraz kendilerine dikkat etsinler.

9 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Arkadaşlar, yoldaşlar: Ben konuşmamda, Stuttgart'ta, Nürnberg'deki yapılan, efendim, yaptığımız yürüyüşler üzerinde duracağım kısaca; ve, GDS'in bu yürüyüşlerden önceki tavrı ile, sonraki tavrına kısaca metot açısından değineceğim; ondan sonra da GDS'in 1 Mayıs sorununu ilkeleştirmesine kısaca değineceğim.

GDS, derneklere yazdığı bir mektupta, Mavi Kitap, s.14: "belirli bir siyasi-ideolojik eylemin, Batı Alman emperyalizminin ve dünya emperyalizminin uşakları olan DGB'ye ağır darbeler vurması gerektiğini; eğer Bolşevik Partizan Stuttgart ve Nürnberg'de yürüyüşler yaptığında, bunun zararlı olacağını, ve giderek de biz bu alanda mücadeleye katılanlardan yola çıkarak, DGB yönetimine karşı gerçek siyasi mücadele eylemlerinin yapılamayacağını" söylüyor. Aynı GDS, yine 1 Mayıs öncesi yazılarında, pratiğin en iyi öğretmen olduğunu vurgular.

Şimdi, bir de arkadaşların 1 Mayıs yürüyüşleri, Stuttgart, Nürnberg yürüyüşleri sonrası tavırlarına bakalım. 65 sayfalık yazı içerisinde, daha önce fırtınalar koparan GDS, bu konuda bir tek kelime dahi, bir tek kelime dahi söylemekten kaçınmaktadır. Çünkü GDS şunu açıkça bilmektedir ki, Stuttgart ve Nürnberg yürüyüşleri,—özellikle Stuttgart'taki— yürüyüşler, gerçekten de siyasi mücadele eylemleri olmuştur. Burada yine GDS'in biraz önce arkadaşların gösterdiği gibi, kendi hatalarına karşı, yanlışlarına karşı, pratikte ortaya çıkan eksikliklerine karşı tavrının açık bir örneğidir.

Diğer bir sorun; sözün kısası, komünistlerin, güçleri oranında —alıntı yapıyorum, 46. sayfa—: "devrimci hedefler uğruna, bağımsız, komünist yönelimli Kızıl 1 Mayıs yürüyüşleri, ve işçi aristokratiği, emperyalizm yanlısı sendika yönetimine karşı siyasal mücadele eylemleri düzenlemeleri, bizim açımızdan ilkesel bir sorundur. Bu ilkesel tavır, duruma göre değişen 'güç dengesine' bağlı değildir. Ve bizim açımızdan her yıl ve her yerde yeniden tartışılması gereken bir sorun değildir."

Şimdi GDS'ten arkadaşlara sormak gerekir: Bu kadar ilkesel bir sorun; bu kadar ilkesel bir soruna karşı, GDS'in 1982 yılına kadar, 1982'nin 1 Mayısına kadar tavrı ne olmuştur? Bizim daha önce yaptığımız yürüyüş, İF içerisindeyken, Partizan içerisinde yaptığımız yürüyüşlere karşı arkadaşların tavrı ne olmuştur? Eleştirileri varsa, ortaya çıkarsınlar. Ama eleştirileri yoktur. (Alkışlar)

Bu da, arkadaşların bugün söyledikleri, sanki yarın da söylemiş gibi, bugün de söylemiş gibi gösterdiklerinin açık bir kanıtıdır. Daha, bir dahası var. Bitmemiş! GDS'in bütün tavrını destekleyen AMLP, işin tam aksini yapıyor. O, GDS'e göre ilkesel bir sorun olan, bağımsız, komünist yönelimli 1 Mayıs yürüyüşleri düzenleyecek yerde; sözümona GDS'in eleştirdiği ve karşı-devrimci olarak nitelendirdiği, devrimci olarak görmediği oportünistlerle, 1 Mayıs'ta da ortak toplantı yapıyor.

Diğer bir sorun da, eski yaptığı yürüyüşler üzerine. Arkadaşlara gelip de birçok konuda sorular gelmiştir. Birçok konuda. GDS, 1916 ve

'29-'30 yılları dışında, herhangi bir örnek vermemektedir. Çünkü açık olan bu sorunlarda KPD —elimdeki kopi, KPD'nin yayın organı Internationale gazetesinin—; şunlar söyleniyor: "1928'e kadar Almanya'da 1 Mayıs kutlamaları, sendika tabanından sosyal-demokratlar, komünistlerle birlikte yapılmıştır." İşte GDS'in ilkesel olarak ortaya koyduğu sorunlar.

KPD'nin tutumu: 1929'da SPD hiçbir yürüyüş yapmamıştır. Yürüyüş yasaktır. Sorun böyledir.

KPD'nin tarihinde bu konuda yürütülen bir tartışma da vardır. Ama kardeş örgütlerin gerekçelendirmesinde 1916-1930 arası dönem nedense yoktur... Atlanmıştır. Neden? Çünkü açık sorunlar vardır. 1929'da ise SPD'nin yürüyüşü yoktur. Bizzat onlar yürüyüşleri yasaklamıştır. İşte kardeşler bundan "ilke" üretiyor!

(Arada laf: Tarihi 1916'ya döndürmek istiyorsunuz!)

10 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Çokça proleter enternasyonalizminden saptığımız suçlamasını getiren AMLP'nin proleter enternasyonalizminin pratiğine ilişkin bir örnek vereceğim. Ondan sonra da burada savundukları, ulusların kendi kaderini tayin hakkının savunmasını şartlara bağlayan anlayışına karşı birkaç söz edeceğim.

1979 yılında Arnavutluk Emek Partisi, Stalin'in 100. yıldönümünü kutlamak amacı ile, kardeş örgütlere bir çağrıda bulundu. Bu çağrı aynı zamanda kardeş örgüt olan AMLP'ye de bir çağrı idi; Stalin'in 100. yıldönümünü kutlama çağrısı idi. Bugün Bolşevik saflardaki yoldaşlardan oluşan YDBK, önce böyle bir çağrının altına AMLP'nin imza atmasının doğru olduğu yönünde görüşler savundu. Ancak daha sonra hatasını görüp, 27 Mayıs 1979'da yapılan II.YDBK toplantısında bu görüşleri eleştirdi; özeleştirisini yaptı. Ancak AMLP, bugün GDS'in karşı-devrimci olarak değerlendirdiği KPD ile; o günkü KPD/ML, 17 partinin imza attığı bu ortak açıklamaya imza attı. Aynı zamanda bu çağrıya imza atanlardan bir tanesi de, Türkiye'den Halkın Kurtuluşu örgütüydü. AMLP, bizim kardeş örgütümüz, HK ile bir çağrıya imza atıyor ve şimdiye kadar bu konuda özeleştirisini yapmıyor kamuoyunda. Bu konuda bir açıklama yapmıyor. Ve kalkıp proleter enternasyonalizminden bahsediyor çokça.

(Arada laf atma: Açıklama doğru mu idi; yanlış mı idi?

Konuşmacı: Yanlıştı! Söyledim!)

Şimdi gelelim, proleter enternasyonalizminden, bizim Türk şövenizmine battığımız, ve özellikle de II.Konferanstan sonra bu konuda Türk şövenisti anlayışı geliştirdiğimiz, ve Türk faşist ideolojisine destek olan anlayışımızın olduğuna. Bizim II.Konferanstan sonra, ve daha önce de, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunduğumuz; ancak ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı diye savunmadığımız, ve oportünistlerin de ulusların kendi kaderini tayin hakkı şeklinde savundukları iddia edildi. Oysa II.Konferanstan sonra çıkan, Haziran 1982'de çıkan BP 16/6'da şu görüş, açıktan açığa, hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek bir şekilde savunulmuştur. Açık... "Anti-faşist bir cephe, ulusların kendi kaderini tayin etme hakkını kayıtsız şartsız savunmak zorundadır. Komünistler bundan, her ulusun ayrılıp ayrı bir devlet kurma hakkını, milliyetler arasında tam hak eşitliğini, her türden ulusal baskının son bulmasını anlarlar." (Alkışlar) "Türkiye'de bu, Kürt ulusunun ayrılıp, ayrı bir devlet kurma hakkının tanınması, milliyetlerin tam hak eşitliğinin kabullenilmesi demektir. İş-

te bizim görüşümüz budur." (Devamlı alkışlar.)

Bir de, "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını kayıtsız şartsız savunma" görüşü eleştirildi. Buna karşı ben, yalnız Stalin'in Lenin'den yaptığı bir alıntıyı okuyacağım: "Ezilen ülkelerin işçilerinin enternasyonal görevi, zorunlu olarak, herşeyden önce, ezilen ülkelerin özgürlüğü, ayrılması ilkesinin savunulmasını içermektedir; yoksa ortada enternasyonalizm diye birşey kalmaz. Bu propagandayı yapmayan ezen bir ulusun sosyal-demokratlarını, emperyalist ve alçak saymak hakkımız ve görevimizdir. Sosyalizmin gerçekleşmesinden önce, ayrılma olasılığı binde bir bile olsa, bu istem mutlak bir istemdir." (Alkışlar.)

(Laf atma: Sosyalizmden önce deniyor... Görüyor musun? Sosyalizmden önce deniyor!)

Bizim sosyal-şöven durumunda olduğumuzu savunanlar, tam da bu noktada yeni bir şövenist görüş ortaya attılar. (Alkışlar)

2 Spartaküs taraftarı: Şimdiye kadar arkadaşlar, özellikle MK çizgisinin ateşli savunucuları, milli meselede Türk şövenisti revizyonist bir çizgi, ellerinden geldiği kadar haklı çıkarmak için, sinek bacağı saymaya çalıştılar. Sorunun özüne hiçbir şekilde yaklaşmadılar.

Sorunun özü nedir? Sorunun özü, ilkönce; bu mesele önce çizgileştirilir; milli meselede derin bir sapma, Türk şövenisti bir sapma II.Konferansta ortaya konduğu zaman, bu anlayış kesinlikle mahkum edilmiştir. Neydi burada savunulan? Türk milliyetçiliğine, Kürt milliyetçiliğine karşı da mücadele edilmelidir. Ama, esas bizim için önemli olan sorun, teorik alanda yapacağımız çalışmanın odak noktasına koymamız gereken sorun, Kürdistan'ın sömürge olup olmadığı meselesiymiş de. Bu neden böyle oldu? II.Konferansta mahkum edilen anlayış da bu idi. Bu anlayış, mızrağın sivri ucunu büyük-Türk şövenizmine yaneltmediğinden dolayı, esas tehlikenin kendi saflarımızda bizzat büyük Türk şövenizmi olduğu gerçeğini gözardı ettiğinden, resmen mahkum edilmiştir.

Bu sorunun ortaya atılmasında esas olarak da en ateşli savunucusu, GDS'in eleştirmesi karşısında şu şekilde şey yapmıştır; bu kısa tutanaktan, II.Konferanstan, II.Konferans tutanağından yapılan bir alıntıdır. (İç yayın organı, s.24'tedir.) "Bu görüş GDS tarafından eleştirildi. GDS'ten yoldaş, teorik çalışmanın pratiğe hizmet etmesi gerektiği, esas tehlike büyük Türk şövenizmi ise, teorik çalışmada ağırlığın buna verilmesi gerektiğini savundu. Tartışmalar içerisinde, birinci görüşü savunan 1 nolu yoldaş, buna ikna olduğunu açıkladı."

Bu açıkça oportünizmin geriletilmesidir. Şimdi, bu yazının mürekkebi kurumadan savunulan görüşlere de bakalım arkadaşlar. Bolşevik Partizan, numara 3/4, sayfa 50: "İkinci Konferans hazırlık belgelerinde Türkiye'de milli mesele konusundaki teorik tartışma görevi konurken, Türkiye Kürdistanının sömürge olup olmadığı sorunu, öncelikle çözülmesi gerekli bir görev olduğu, bu sorunun çözülmemiş olmasının bizim pozisyonumuzu zayıflattığı tespit edilmiştir. Bu bütünü ile doğrudur." Bu açıkça II.Konferansta mahkum edilen oportünist çizginin yeniden şeyidir; pratiğe geçirilmesidir.

Şimdi, Bolşevik Partizan adına yapılan konuşmada, BP saflarında Türk milliyetçiliğine karşı mücadelenin, esas mücadelenin sorun olmadığı

şey yapılmaktadır. Bunun bizim için problem olmadığı söylenmektedi.

Şimdi, arkadaşlar, pratikten ben birkaç örnek vermek istiyorum. Bu tam anlamıyla kendi şövenizmini gizlemenin, inatçı bir şekilde savunmanın ta kendisinden başka birşey değildir.

Aachen'de yapılan bir toplantıda; bizzat Kürt ulusundan arkadaşlar —saflarımızda tehlike o kadar gelişmiştir ki— "ya, Kürtçe bir gazetenin çıkarılmasına ne gerek vardır? Okumasını bile bilmiyoruz" diyecek kadar ileri gitmişlerdir. Onlar, bizim saflarımızda, ileri insanlardı. Birçok örnek var, veremeyeceğim. Fakat, arkadaşlar, bu mesele, onlara okuma-yazma öğretilmesi yerine, onların saflarımızda dejenere olması savunulmaktadır.

Şimdi de, şöven bir şekilde, imkanlarının olmadığından bahsedilmektedir.

WBK temsilcisi: Kadın ve erkek yoldaşlar. Bolşevik Partizan'ın bu konudaki konuşması, güya bu konudaki teorik sorunları kısaca ortaya koymaya çalışmaktadır; ama, dikkat edilsin, yalnız bir sayfa.

Sonunda da bu yazının, komünistlerin bu soruna iki yönden yaklaşması gerektiği söylenmekte. Ondan sonra da, fakat bu iki yanın ne olduğunun içi açılmamaktadır. Herhalde de zaman yoktu, sayfa yetersizliğinden olsa gerek. Şövenizm ve milliyetçiliğe karşı ideolojik mücadele görevi böylece ortadan kaldırılıyor. Bu iki yönlü meseleye yaklaşım şudur: Ezilen ulus komünistleri öncelikle kendi saflarındaki milliyetçiliğe karşı; ezen ulusun komünistleri de öncelikle kendi ülkesindeki büyük devlet, yani büyük iktidar şövenizmine karşı mücadele vermelidirler. Ancak bu şekilde komünistlerin birliği ortaya çıkabilir. Batı Almanya'daki, Batı Berlin'deki Marksist-Leninistlerin bu konudaki görevi, Alman şövenizmine karşı mücadele; kararlı bir mücadele yürütmek, saflarında olan sapmalara karşı mücadele etmektir. Eğer BP bu konuda kıvırtıyorsa, bu teorik yetersizliğin, veyahut ta çapulculuğun ürünü değildir. Onun, Bolşevik Partizan'ın temel çizgisinde ideolojik kaynakları da vardır. Bu da, burada sunulan konuşmada, ya da 1982 1 Mayıs çağrısında kendini göstermektedir. Orda, Türk şövenizmine karşı mücadele içerisinde, Batı Almanya ve Batı Berlin proletaryası ile birleşme görevinden tek kelime söz yoktur.

BP'nin yazısında, tabii ki lafta, hem de birinci yerde, Türk şövenizmine karşı mücadeleden sözedilmektedir. Ama birazcık daha iyi bakıldığında, orada neyle polemik yapıldığına dikkat edildiğinde, ortaya başka şeyler de çıkıyor. Mesela, Türkiye proletaryasının örgütlenmesi sorununu ele alalım. Burda polemik yalnızca Türkiye proletaryasının milliyetlere göre bölünerek örgütlenmesine karşı yürütülüyor. Burada sözkonusu olan, öncelikle Türk şövenizmine karşı mücadele midir? Hayır, burada polemik yürütülen, Kürt örgütlerine karşı polemiktir. Kürt örgütleri içerisinde de milliyetlere göre örgütlenmeyi savunanlar var.

Türk büyük şövenizmine karşı mücadele edilirken söylenmesi gereken ve zorunlu olan şu olmalıydı: Bütün milliyetlerden emekçilerin ve proletaryanın tek bir örgütte birleşmesi, yani, devamla da, Stalin'in söylediği gibi, çok uluslu bir ülke olan Türkiye'de, ancak bölgesel özerklik sağlandığı bir durumda mümkün olur. Bu, Türkiye şartlarında, Kürdistan parti örgütü için geniş özerklik anlamına gelir. Bunun propagandası yapılması gerekirdi.

Eğer, bu Kürt ulusu, yani sadece siyasi olarak değil, aynı zamanda,

mesela ideolojik olarak onun bir bölümü Türk hakim sınıfları tarafından Türk ulusunun parçası olarak yutulmasının teşhiri merkeze konmuyorsa, o zaman bu örnek Türk şövenisti bir görüştür. (Alkışlar) Bolşevik Partizan burada, bu savunduğu çizgi, II.Konferansta savunulan karar tasarısındaki savunulan görüşlerin bir devamıdır. Bu görüşler ki, II.Konferansta kesinlikle reddedilmişti. Ve bu görüşler şimdi tekrardan ortaya çıkarılıyor ve geliştirilmeye çalışılıyor. Ve bu şekilde de Türk milliyetçiliği geliştiriliyor. Bu kesinlikle proleter enternasyonalizmiyle alakası olmayan birşeydir.

(Divan: Kısa bir tercüme etmek için rica etmek istiyoruz.

Divan: Sen Türkçesini yapacaktın, ama Almanca yaptın. Nasıl oluyor? (Gülüşmeler)

Divan: Yani Almancayı doğru söyledi, Türkçesi yanlıştı. Yani arkadaşın söylemek istediği şu: Ben tam tercüme etmedim. Tek bir proletarya partisinin önderliğinde, bölgesel olarak, geniş bir özerkliğin bulunduğu bu sistem. Orada bir parti örgütlerinin özerkliğinden bahsetti yani o.)

11 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Ben de bu kısa zamanda, GDS ve diğer kardeş örgütleri de aramızda geçen ateşli tartışmadan; teorik ve pratik söz ve hareket uyumluluğu ve uyumsuzluğu konusunda birkaç şey söylemek istiyorum.

Kardeş örgütler, veyahut ta kardeşlik ilişkisi içinde bulunan teşkilatlar, pratikte, birbirlerini sonuna kadar desteklemesi lazımdır, diye öneriyoruz. Veya aldığımız karar ortadadır. Bu pratikte, gerek 1 Mayıs yürüyüşlerinin izin alınması için istenilen Batı Alman sorumlu; yürüyüşten sorumlu yoldaşların tespitinde gösterdikleri yan çizme; gerekse de Stuttgart'ta yan çizme; bunlar, teorinin başka türlü, pratiğin de başka türlü olduğunu gayet açık bir şekilde göstermektedir. Ve bu pratiğin en yenisi, bu toplantının yapıldığı şehirde, BP'den gece yatacak yer bulma meselesinde kardeş örgütlerin teoride ne kadar dayanışma içerisinde propaganda yaptıklarının, lafta, tabii sözde de, bizim temsilcimizin görüşmeler sırasında yatma meselesini, "biz kendimiz hallederiz" diye meseleyi koyması ve fakat üç gün sonra, diğer arkadaşların bu konuda, Almanya'da gelişmenin ağırlığı, tavırlar ve durumu da hesaba katarak, bir Alman yoldaşın bu işle görevlendirilmesini söylediğinde; "Biz karar aldık, karar bozulmaz", "madem öyle düşünüyorsunuz, niye bu karara daha önce itiraz etmediniz?" diye cevap vererek; alınan bir karar yanlış görülmüşse, yanlış görüldüğü anda düzeltme imkanı da varsa, bunu düzeltmek isteyen yoldaşlarımıza da bürokrat olarak zaten damgayı basıyorlar.

Enternasyonal dayanışma; yahut ta proleter enternasyonalizmi; daha doğrusu, lafta sadece ikili ilişkiler yönünde değil, kendi ülkesindeki devrime bakış açısı ve pratiği ile ölçülür. Şu duvarda kocaman yazı yazılıyor: "Bütün iktidar bilgisayara!" Şimdi. Ama buraya yazı yazmaya gelen kesimler azbuçuk aydın, kafası çalışan adamlar. Buraya; eğer arkadaşlarımız oturuyorsa, herhalde burada biraz sıkı faaliyet yürütüyorlar. Şurada bir başka hatırlatmaya giriyorlar... Mesela "Bütün iktidar işçi sınıfına" filan yazabilir. Öyle birşey görmüyoruz yani şimdi, şurda arka çıkıyorum. Bir dakika; onu da yazsa da...

Şimdi GDS'in bir temsilcisi; Hitler'in iktidara gelişinin 50. yıldönümü gününü bir yürüyüşle protesto filan için, bir komite falan kurmuşlar. Yani anti-faşist komite gibi birşey. Bu komitede görevli olan, sorumlu olan GDS'ten bir arkadaşa; komitede kendisine sorulmuş: Siz, demişler, bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz? Almanya'da faşist-

leşme, vs., buna karşı mücadele pratiklerinde? O temsilci de demiş: "Arkadaş, demiş, biz bu konuda tartışmadık! Tartışmadığımız için, faşizme karşı mücadele taktiklerini, şimdiden birşey söyleyemem." E-ğer faşizmin gelişiminin pratikte neden teşhir etmediğini bu [illegible] cevaplayan, buna çareyi bu şekilde, eksikliktir diye atlayıp geçen; tabii ki burada bu şekilde kompüter yazılarını falan filan, çok daha fazla görecektir.

Bir konuda yine GDS'in iç yayın organlarından duydum. GDS-Info diye, GDS-Info diye bir yayın organından. Startbahn hikayesinde birisi itiraz etmiş pratiğe. Eee, bir iki tartışmayı kendi içinde bırakılmış. Yani o yayınlar içerisinde. Halka karşı sorumluluk, içerdeki tartışmaları dışarı taşırmamak değildir.

Divan/Kardeş örgütler: Şimdi 16 Nr. geliyor. Ama saat 18.05'te tartışmanın kapanması lazım. Yani şöyle böyle dört dakika var.

Aradan biri bağırıyor: Ama aradan beş dakika kesilmesi önerilebilir.

Bir başkası: Öner öyleyse!

GDS temsilcisi: Önce şunu söylemek istiyorum. Blok kurulmaması yönünde anlaşma yapılmıştı. Bu moral düzeyinde bir anlaşma idi. Yoldaşların şimdiye kadar en azından devrimci moral konusunda doğru davranmadıkları görüldü. Yani bu durumda ben yalnızca üç dakika konuşacağım. Benden önce 8/9 BP taraftarı konuştu.

Kıbrıs sorunu çok önemlidir. Biz tam da Kıbrıs sorununda büyük Türk şövenizminin varlığını, hem teori, ve hem de pratikte varlığını görebiliriz. Ulusların kendi kaderini tayin hakkı kavramının yetmediğini, ve Kıbrıs sorununda bütünüyle yanlış olduğunu görebiliriz. Bunu kısaca açıklamak istiyorum. Kıbrıs'ta Türkiye devleti tarafından yapılmış güncel bir haksızlık, güncel bir saldırı ve ilhak sözkonusudur. Böyle bir saldırıda, kayıtsız şartsız, kayıtsız şartsız ayrılma talep edilmelidir. Merkez Komitesi ne yapıyor? Merkez Komitesi ayrılma HAKKI talep ediyor. Bu kirli, yarı-faşist bir slogandır. Çünkü tabii ki Kıbrıslılar için sözkonusu olan —mesela Kürt sorununda olduğu gibi— Türkiye'yle birleşme, ya da ondan ayrılma değildir. Kıbrıslılar —bu açıktır ki— basitçe ayrılma hakkına sahip değildir, bilakis Türkiye'deki Marksist-Leninistler, şartsız olarak ayrılmanın kendisini talep etmelidirler.

Alman faşistleri Avusturya'ya, ya da Fransa'ya saldırdıklarında, KPD, —Kürt sorununa benzer biçimde— eğer Avusturya için ayrılma hakkını savunsa idi, o ne biçim bir KPD olurdu? Bu açık bir hikayedir. Alman faşistleri Avusturya'yı, Fransa'yı terketmeli idiler. Bu hak sorunu değil, bilakis şartsız ayrılık sorunu idi. Bu soruda uzlaşma yoktur. Burada Marksizm-Leninizm veya revizyonizm açıkça durmaktadır.

Divan/Bolşevik Partizan: Şimdi arkadaşlar, üç saatlik tartışma zamanı bitti. Onaltıncı arkadaş da, dört dakika konuşma hakkı vardı, konuşmadı. Bu şekilde liste kapanmıştır. Şimdi Bolşevik Partizan adına, bu maddeyle ilgili kapanış konuşması yapılacaktır... Şimdi, yoldaş diyor ki, aranın belli süre kısaltılması, konuşmacıların listenin bittiği yerden devam etmesini getiriyor. Bence reddedilmeli. Arkadaş ise bunun oylanması görüşünde. Karşı olan?

Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Şimdi, karşı olan var mı, diye soruldu burada. Gayet açık bir şekilde, anlaşmalarda, gündem maddesinin değiştirilemeyeceği; bizim bile

bile değiştirdiğimiz noktasında kardeşler eleştiri getirdiler. Ve bundan çıkarak, bizim "bürokrat" olduğumuzu ispatlamaya çalıştılar. Ve şimdi, alınan bir kararın değiştirilmesini talep ediyorlar. Kardeşler bu konuda ne düşünüyorlar? (Alkışlar) Kardeşler bu konuda özeleştiri yapmazlarsa, ben kesinlikle gündem maddesinin uzatılmasının oylanmasından yana değilim.

Divan/Bolşevik Partizan: Arkadaşlar, yoldaşın önerisi, yarım saat daha uzatılması şeklinde. Ancak üç kişi daha söz hakkı alabilir. 17, 18, 19 Nr'lar.

Lehte kullananlar? Karşı olanlar? (Yeter mi?)

(Gülüşmeler, karşılıklı konuşmalar.)

GDS temsilcisi devam ediyor: Benim beş dakika daha söz hakkım var. BP'nin bu yazısında eksik olan bir şey de, önemli bir sorunda; Türkiye'nin hangi ülkeler kategorisine girdiğidir. Orada Almanca tercümesinde denmektedir ki, Türkiye ezilen bir ulustur. Bir de millet denmesi yanlıştır... Fakat Türkiye'de birden fazla ulus olduğu açık bilinmektedir. Eğer öyleyse, bir yazı hatası sözkonusudur... Yine de sorun çok basit konmuştur. Burda bir tek kategoriden sözedilmekte. Benim görüşüme göre, Türkiye, birincici, emperyalistler tarafından ezilen, baskı altında tutulan bir devlettir. Ama aynı zamanda da başka bir ulusu, yani Kürt ulusunu ezen bir devlettir. Bu önemli bir konudur. Türkiye hakkında tek bir kategoriden sözedilemez. Bu ikili karakter, Leninizme göre belirleyicidir.

Aydınlık revizyonistleri İK'yı eleştirirlerken şöyle diyorlardı: İK, milli sorunda yalnızca Kürt ulusunun milli baskı altında tutulduğunu, ezildiğini söyledi. İK'nın hatası, esas olan Türkiye'nin emperyalizm tarafından ezildiğini, baskı altında tutulduğunu getirmemesiydi; Aydınlık'a göre. Ama bu bütünü ile yanlıştır.

Türkiye'de ideolojik eğitim açısından, Kürt ulusunun ezilmesiyle ilgili olan eğitim, daha belirleyici olandır. Aydınlık'a göre, birleşmiş halktan sözedilmesi gerekliydi; sebebi de, emperyalizme karşı birleşmiş halk olduğu idi.

Halk/halklar bağıntısında bir tartışma yürüteceksek, o zaman Türkiye'nin ikili karakterinin kavranması, ve ideolojik eğitimde öncelikli görevin merkezi nokta olarak öne çıkarılması, özsel bir rol oynar. "Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkları" kavramı da, bir Kürt halkının varolduğu, yani Türkiye'de halklar olduğu, Kürt halkının ezildiği, köleleştirildiği, işkenceye uğradığı, dilinin yasaklandığı (gerçeği) ideolojik birincil sorun olarak kavranmazsa; Türkiye'de emperyalizme karşı mücadele mümkün olmadığı için, enternasyonalizm mümkün olmadığı için yanlış olur. Kürt halkının, çeşitli halklardan birinin, Türkiye'nin iki halklarından birinin bu hakkı için canı pahasına tavır takınılmazsa, emperyalizme karşı mücadele de mümkün değildir.

Müdahale: Türkiye'nin iki halkı mı?

Konuşmacı: Evet, Türkiye'de iki halklar vardır. Türk ve Kürt halkları.

(Nedense eski kardeşlerimiz çıkardıkları broşürde, çok önemli olan bu söz atmayı ve cevabı yayınlamayı unutmuşlar!!!!)

Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Şimdi, divanın önümüzdeki gündem

maddesinde, şimdi oynanan ve yapılan soytarılıklara müsaade etmemeli gerekir. Kardeşlerle bu toplantının hazırlığı için yapılan toplantıda, BP temsilcileri, isterse söz alanlar, sözünün bir kısmını istediği bir başkasına verebilmelidir diye bir teklif getirdiler. Bu teklif, kardeş teşkilatlar tarafından reddedildi. Ve alınan karar şu: Söz hakkından vazgeçtiği zaman bir insan, ondan sonra gelen kişi konuşabilir. Burada en son konuşan arkadaş; konuşmasının son 4 veya 5 dakikasının 19 numaraya verilmesi gerektiğini getirdi, ve divan bunu oylamaya kalktı. Benden önce konuşan söz hakkından vazgeçtiyse, o zaman ondan sonra gelen numara konuşur, yoksa bir başkası değil. Yapılan anlaşma budur.

12 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Şimdi, benden önce konuşan bir arkadaş, milli meselede şöyle bir görüş getirdi. Bolşevik Partizan'ı ve onun Merkez Komitesini revizyonist bir çizgiyle niteledi. Aynı zamanda yarı-faşistlikle de nitelendirdi; bir bütün olarak. Ama hepimiz de biliyoruz ki, pratikte, bırak devrimcilerle eylembirliği yapma yanlısı olmayanlar, burada yarı-faşistlikle nitelendirdikleri kişilerle ortak eylemi nasıl yapabilirler? (Karşılıklı laf atmalar.) Şunu da söylediler: Bugünkü ortamda biz oportünistlerle de eylembirliği yapmayacağız. Buyrun, bunun pratiği 1 Mayıs. Burada Merkez Komitesinin çizgisini revizyonist olarak nitelendirmektedirler, ama aynı MK ile ortak eylem yapmaktadırlar. Buna ne diyeceksiniz? (Karşılıklı laf atmalar.)

Proleter enternasyonalizminin savunuculuğunu kimseye bırakmayan kardeşler, ulusal kurtuluş hareketlerine küçümseyerek bakmaktadırlar. GDS temsilcisiyle bu 1 Mayısın hazırlığı için yapılan bir toplantıda; şöyle birşey geçmektedir. 1 Mayıs tartışmalarında WBK, AMLP tarafından kayıtsız şartsız desteklenen GDS temsilcisi, Kominform'un temel şiarı olan "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin!" şiarına karşı çıkarak, yalnızca "Bütün ülkelerin işçileri birleşin!" şiarını savunmuşlardır. BP temsilcisi, bu sloganın ulusal kurtuluş hareketleriyle, ezilen ülkelerin işçileriyle ittifakı ifade etmediği için, GDS'in bu önerisine karşı çıkarak, Kominform'un şiarını savunmuştur. BP temsilcisinin bu tavrı karşısında, GDS temsilcisi manevraya geçmiştir. Bu sefer de, Kominform'un şiarının ÇKP tarafından bütünüyle kötüye kullanıldığı gerekçesiyle, bu sloganı terkederek, "emperyalist ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin!" sloganını savunmuştur. Gelinen aşamada, GDS temsilcisi bu sloganı terkederek, BP temsilcisinin getirdiği şiarın doğruluğunu kabul etmiştir. Bu tesadüf müdür?

Onun yanında, AMLP, WBK tarafından açık açık desteklenen GDS, Bolşevik Partizan'da örgütlenen yoldaşlara hangi gözle baktığını açıkça ortaya koymuştur. GDS mektubunda şöyle demektedir: "Aslında tam da kendi taraftarlarına, onların tesadüfen BP'da olmadıklarını göstermek için bulunmaz fırsattır." GDS'in yazarı burada hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeden, kardeş örgütü olan Bolşevik Partizan'da örgütlenen yoldaşların tesadüfen BP'de kaldıklarını, (parantez içinde, bunların içinde kardeşlerin candan destekleyicileri, denden içindeki Spartaküsçüler de vardır) bizlerin ne yapacağına karar veremeyecek kadar siyasi körler ve aptallar olduğumuzun propagandasını yapmaktadırlar. Tekrar soruyorum: Bunlar tesadüf müdür?

Bunların bunu demeleri bizi şaşırtmamalıdır. Çünkü bunlar, dünyada kendilerinin dışında bırakın Marksist-Leninisti, devrimci hareket bile görmemektedirler. Önce; Marksist-Leninistler, oportünistler-revizyonistler tarafından Marksist-Leninist ilkeler kötüye kullanılıyor diye bunların savunulmasından vazgeçmezler. Marksist-Leninistler, çarpıtılan ilkelerin içini doldurup, pratikte onlara karşı savunmalıdır-

Bugüne kadar GDS, yaptığı hataların özeleştirisini de kitleler önünde açıkça yapmamıştır. Bu da oportünist bir tavırdır.

3 Spartaküs taraftarı: Şimdi, söylemek istediğim birşey: Şimdiki Merkez Komitesinin çizgisiyle, partinin çizgisini birbirinden kesin ayırmak gerekir. Ve bunlar belirli temel noktalarda birbiriyle çelişen, milli mesele sorununda olduğu gibi, partinin genel hatlarıyla doğru; İK yoldaşın koymuş olduğu çizgiye bugünkü MK'nın çizgisi terstir. Birincisi, MK'nın konuşma yazısında da damgasını vuran anlayış, yine milliyetçiliktir. Çünkü özellikle de günümüzde modern revizyonizmin kol gezdiği bir dönemde, bütün ülkelerin istisnasız, komünistlerinin, kendi ülkelerinin programını ortaya çıkartılmasının geriye alınması pahasına da olsa bile, temel alınması gereken temel görevin, uluslararası komünist hareketin birliği için mücadelenin merkezinde bulunduğu bir dönemde, MK'nın kendi ülkesindeki devrim hedeflerine gereken önemi vermemesi gibi bir sapmaya karşı mücadele açarak, yeldeğirmenlerine saldırmaktadır. MK'nın bu mücadele çağrısının altında, Lenin yoldaşın dediği gibi, bugünkü dönemde cenazeden dönenlere gözün aydın demektir.

İkincisi: Merkez Komitesinin, hem ona, hem diğerine şeklindeki, esas tehlikeyi gözardı eden oportünist, milliyetçi, proleter enternasyonalisti olmayan anlayışı, Kürt milliyetçiliğiyle mücadele sorununda da ortaya çıkmaktadır. Esas önemli genel bir sorun. Bunlar, Lenin yoldaşın dediği gibi, bu MK'nın bu konudaki bir kırmızı çizgi gibi uzanan revizyonist, şövenist çizgisinin göstergeleridir. Zaten bu konuya değindim. İkinci nokta, Kıbrıs meselesindeki tavrı önemlidir. Şimdiye kadar, cuntaya karşı olsun, devrim propagandasında BP sadece 12 Eylül tartışmalarında eleştirildikten sonra, gösteriş olsun diye, Kıbrıs konusunda propagandaya girişmiştir. Ondan önce propagandası yoktur. Ama ne denmektedir bu konuda? Bu konuda denmektedir ki, gereğince çok şeyler yaptık. Doğru, bir kahvenin kırk yıl hatırı vardır. BP Merkez Yönetiminin yürüttüğü siyaset de budur.

Kürt ulusunun ayrılma hakkı meselesinde temel yazılarda kavram olarak kendi kaderini tayin hakkı savunularak, oportünistlerle temel ayrılık olan, ve bugün HK oportünistlerinin bile savunduğu, tüm oportünizmin savunduğu, fakat Lenin'in birçok yazısında belirttiği gibi, ayrılma hakkının, ayrı devlet kurma hakkının propagandada önplana çıkartılmamasıdır. Ve bugünkü tartışmalarda bu haklı çıkartılmaya çalışılarak, bu şövenist batağa bir adım daha, onu da teorileştirme yoluna gidilmektedir. Ve bu konuda pratik ve teorik olarak yaptıkları nelerdir?

Okuyacak olursak Bolşevik Partizan'da, ve söyledikleri şudur: "Kitlelerin devrimci mevzilere yerleşmesini sağlamak için", yani BP... çıkan broşürde söyledikleri şudur: "Türkiye Kürdistanı'nda "Milli zulme son" şiarı, geniş kitlelerin temel talebi olma niteliğini korumaktadır." Hayır, geniş kitlelerin temel talebi; devrimcilerin temel talebi, "milli zulme son" değil, bizzat Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının savunulmasıdır.

Bir Batı Alman konuşmacı: Ben ilk defa kardeş teşkilatlar arasındaki eşitlik üzerine birkaç şey söylemek istiyorum. Bu konuda gerçekten de dikkat etmek lazım. Eğer Bolşevik Partizan'ın yaptığı gibi meseleye yaklaşılırsa, önemli olanın; neyin yanlış, neyin doğru olduğu değil de, kimin kitleler içinde daha fazla etkinliği varsa, onun söylediğinin doğru olduğu anlaşılabilir; Bolşevik Partizan'a göre. Bence bu tavır, tam da kendiliğindenci bir tavırdır. Önemli olan, kitlelerin içinde şu ya da bu kadar etkinliğin olması değil, Marksist-Leninst pozisyonların savunulup

savunulmadığıdır. ÇKP'nin, Kruşçev revizyonistlerine karşı yürüttüğü polemikte görüleceği gibi, ÇKP, Kruşçev revizyonizmine karşı doğru bir şekilde şunu savundular. Her örgütün, ister büyük olsun, ister küçük olsun, kendi bağımsızlığı vardır, kendi bağımsızlığını korumalıdır. İster küçük, ister büyük olsun, bir oy hakkı vardır. ÇKP o zamanlar Kruşçev revizyonizmine karşı bunu savunuyordu. Bu pozisyon, Engels'in şu alıntısı ile de desteklenmektedir; ki o bunu söylediğinde, SPD komünist hareket içinde belli bir "öncü" rolü oynamakta idi: "SPD'nin Avrupa proletaryası adına konuşma hakkı yoktur." Hele hele onun adına yanlış şeyler söyleme hakkı hiç yoktur.

Divan/Bolşevik Partizan: Bolşevik Partizan'ın gündemle ilgili kapanış konuşması... (Karşılıklı konuşmalar.)

Bolşevik Partizan temsilcisi: Arkadaşlar, ben burada önce 16 Nr. ile, daha önce konuşan bir Alman arkadaş var, daha önce burada oturuyordu, onun söyledikleri üzerine kısaca durup; milli meselede bizim şövenist pozisyonumuzu eleştirme adına, nasıl Türkiye'deki halkların, Türkiye'deki çeşitli milliyetlerin haklarının çiğnendiğini göstermeye çalışacağım. Ve bunların Marksizm adına hangi soytarılıkları yaptıklarını göstermeye çalışacağım.

Arkadaş konuşmasında şunu getirdi. Dedi ki: "Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkları var", ondan sonra, dediklerini somutlaştırdı. Biz eğer "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" dersek; Türk ve Kürt halkı olduğunu atladığımızı; Kürt halkının varlığını reddettiğimizi, çünkü Türkiye'de iki halk olduğunu; "Kürtler ve Türkler"; bunun üstünü örttüğümüzü söyledi. Özellikle de konuşurken müdahale ettim. "İki halk mı var?" dedim, "evet" dedi. "Türkiye'de iki halk var, Türkler ve Kürtler." İşte bu, bizim milliyetçiliğimize karşı, proleter enternasyonalizmi adına yapılıyor.

Türkiye'de Kürtler ve Türkler dışında; bir dizi milli azınlık vardır. Ve bunların milli hakları elinden zorla alınmıştır; Türk hakim sınıfları tarafından. Türkiye'de Kürt meselesi, milli meselenin tümü değildir. En önemli bölümüdür; ama tümü değildir. Ve kim ki Türkiye'deki milli meselenin yalnızca Kürt meselesi olarak gösteriyorsa, bütün diğer azınlıklar üzerindeki milli baskının destekçisidir. Ve bunu Marksizm adına yapıyorsa, soytarılık yapıyordur. (Alkışlar)

Üçüncüsü, daha önce burada oturan, numarasını bilmediğim arkadaş şunu getirdi. Dedi ki —10 Nr. galiba—: "Ulusların kendi kaderini tayin hakkı kayıtsız şartsız savunulamaz. Bu Marksizm-Leninizme aykırıdır." Ve bu, milliyetçiliğe, şövenizme karşı mücadele adına söylenen laf. Bunu söyleyen, kesinlikle ulusların kendi kaderini tayin hakkı ile, ulusların kendi kaderini tayininin bir ve aynı şey olmadığını; ulusların kendi kaderini tayin hakkının her şart altında Marksist-Leninistler tarafından savunulduğunu, fakat ulusların kendi kaderini tayininin; yani somut olarak ayrılmasını, her somut durumda, proleter devriminin çıkarlarına uygun olarak, desteklenip desteklenmeyeceğini kavramamıştır. Marksizm-Leninizmden hiçbir şey anlamamıştır; ya da bile bile, domuzuna, Marksizmi revizyondan geçirmektedir. (Alkışlar)

Stalin bu konuda şunu diyor: —dediler ki demin biri konuşurken: "sosyalizm, sosyalizm". Sosyalizm konusunda Stalin şunları söylüyor: "Sosyalizm şartlarında.." —dediler ki, "yok, o şartlarda ulusların kendi kaderini tayin hakkı savunulmaz"— "elbette Rusya'nın çevre bölgeleri, bu çevre bölgelerinde yaşayan uluslar ve aşiretler, tüm öbür uluslar gibi, Rusya'dan ayrılma hakkına sahiptirler. Bu hakkı onların elinden kimse alamaz, ve bu uluslardan herhangi biri, 1917'deki

Finlandiya örneğinde olduğu gibi, Rusya'dan ayrılmayı çoğunlukla kararlaştırsaydı, Rusya kendini herhalde bu olguyu saptama, ve ayrılmayı onaylama zorunda görürdü. Ama burada ulusların sözgötürmez hakları değil, merkezin olduğu kadar, çevrenin halk yığınlarının da çıkarları sözkonusudur. Ajitasyonun niteliği, bu çıkarlar tarafından belirlenmiş nitelik, Partimizin eğer kendi kendini yadsımak istemiyor, eğer milliyetlerin emekçi yığınlarının isteği üzerinde belli bir yonde etkili olmak istiyorsa, yapmak zorunda olduğu ajitasyon sözkonusudur." İşte sorun bu kadar açıktır. Bunu çarpıtanlar, revizyonistlerdir. (Alkışlar)

Bu arkadaşların bize karşı yürüttüğü polemiğin esas çıkış noktası, çok açık bir biçimde, yazdıkları yazıda ifade edilmektedir. Bir arkadaş üzerinde durdu. Dedikleri şu: "Biz milli sorunu tartışıyoruz, sınıfsal sorunu değil." Sınıfsal sorundan bağımsız milli sorun tartışılıyor, yazdıkları yazıda. Bu Marksizm-Leninizmin ilkelerinden çıkmaktan çok sözeden insanlar; tek kelimeyle, Marksizm-Leninizmin milli meseleye yaklaşımında çıkış noktasından pek söz etmiyorlar. O da şudur: Marksizm-Leninizm, milli soruna sınıfsal açıdan bakarak yaklaşır. Marksizm-Leninizm, milli sorunu proleter dünya devriminin bir parçası olarak ele alır; ona bağlı olarak ele alır. Bundan tek kelime yok! (Alkışlar) Bunlar, sınıf sorunundan bağımsız milli sorunu tartışırlar. Ve işte tam da bunlar milliyetçi pozisyonlardır. Bunun başka adı da yoktur.

Arkadaşlar, onun ötesinde, bir de arkadaş dedi di: İkili sorun konmuyor. Yani ezen ulusun komünistleriyle, ezilen ulusun komünistlerinin görevleri konmuyor. Ama biz ikili görevi ilke olarak koyduk; onlar kadar kurnaz olmadığımız için de, beş sayfalık yazıya, 15 sayfalık ek koymadık. (Gülüşmeler)

(Arada laf atılıyor: Ama Mao toplantısında da öyle idi!
Konuşmacı: Evet, öyle idi!
Laf atan: Bu arada aptallaştın mı?
Konuşmacı: Ne oldu, yaranıza filan mı basıldı; neden heyecanlandınız? Yoksa mide ağrınız filan mı tuttuğundan bağırıyorsunuz?
Laf atan: Midem ağrıyor; aptallık can veriyor.
Konuşmacı: Şu an söz hakkımı kullanıyorum. Seninle daha sonra laflarız!)

İşte bunların milli mesele konusundaki tavrı budur arkadaşlar.

Bu Kıbrıs meselesiyle ilgili getirdiği, bütünüyle demagojidir. Kıbrıs meselesinde bizim ne dediğimiz gayet açıktır. KKP/ML ÖK ile çıkardığımız bildiride açıkça konmuştur ortaya: "Biz Türkiyeli Komünistler, bugün Kıbrıs'ı işgal etmiş olan faşist Türk hakim sınıflarının faşist işgal güçlerine, tüm işgalcilere karşıyız. Kıbrıs halkının işgalcilere karşı KKP/ML ÖK önderliğindeki mücadelesini proleter enternasyonalizmi ruhuyla desteklediğimizi ilan ederiz. Bu destek sadece sözde değildir. Bu desteği, bir yandan ülkemizde, Kıbrıs'ı işgal eden Türk hakim sınıflarının faşist iktidarını yıkma mücadelesini geliştirmek, diğer yandan Kıbrıs devrimine maddi-manevi her türlü dayanışmayı sağlayarak gösteririz." İşte proleter enternasyonalizmi budur.

GDS temsilcisi: Benden önce konuşan arkadaşta şu görülüyor ki, o teorik çıkış yolu kalmaz ise, ajitasyona başlayıp, şakalar yapıyor. Gülüşmeler de hep ondan yana oluyor.

Bu konuda Lenin, Larin adlı biriyli girdiği polemikte, şöyle teorik olarak çıkış yolu bulamadığı zaman, "Biz devrim yapmalıyız" diye ba-

ğırdığını söylüyor. Yani teorik olarak sıkıştı mı; "sömürü ve bankayı yoketmeliyiz" ajitasyonu ile teorik boşluğunun üzerini örtmek isti yor. (Benden önce konuşanın da —ÇN) yaptığı bu. O bunu yapmak zorun da, çünkü 15 dakikalık konuşmamda göstereceğim gibi, her sorunda i çinden çıkılmaz bir pozisyondadır. Ve 15 dakikalık konuşmasında da mutlak olarak revizyonizmini göstermiştir.

Önce en aptalcasından başlayalım. Benden önce konuşan, bizim yazımıza ek falan yaptığımızı söyledi. Fakat kendisi eğer ortak yaptığımız Mao Zedung toplantısının geleneğini unutmasaydı, Bolşevik Partizan'ın da bir sürü ortak ek noktaları olduğunu hatırlardı. Bu kadar da acizlik; gerçekten fakirlik ilmühaberidir. Buna gülenler de, gerçekten kendilerine fakirlik ilmühaberi çıkartmalıdırlar. (Laf atmalar.)

Ben Kürt meselesiyle ilgili konuşurken, bir meseleye fırsat bulamadım. O da nitelik farklılığıyla ilgiliydi. Burda nitelik farkından kastedilen, Kürt ulusuyla; diğer Türkiye'de varolan Ermeni ve Arap gibi milli azınlıklar arasındaki nitelik farkını koymaktır. Ulus ile milli azınlık arasındaki, bir nitelik farkıdır. Bolşevik Partizan'ın çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı tabirinde bir sorun gözardı edilmektedir. O da milli azınlıklar ile milletler arasındaki fark gözardı edilmektedir. BP'nin bu formülasyonunda —ki bu formülasyon yalnızca biraz ne dediğini bilmeyen bir BP sözcüsü tarafından 1 Mayıs eylembirliği görüşmelerinde savunulmamıştır; Merkez Komitesinin 9.9.82 tarihli yazısında parti çizgisi olarak propaganda etmektedir— bir ulus olan Kürtler ile, milli azınlıklar arasındaki farklar yokolmaktadır.

Merkez Komitesinin Ermeni ve Arap azınlıklarına karşı tavrı konusunda, herhalde araştırılsa, daha çok şeyler çıkar. Biz daha bu konuda araştırma yapmadık. Neler var, neler yok diye. Herhalde araştırıldığında işlerin, MK'nın daha da batağa battığı ortaya çıkabilir.

Bu Kürt diliyle ilgili sorunda durum, Bolşevik Partizan'ın dediği gibi, imkan sorunu falan değildir. Ciddi uğraşmayla ilgili bir sorundur. Bu konuda kafa yorduk, şimdi burada bizim ortak konuşmamızın proleter enternasyonalizmiyle ilgili bölümü Kürtçe olarak basılmıştır, isteyenler dışarda bizim masamızdan alabilirler. Görüldüğü gibi, uğraşıldığında, imkanlar zorlandığında, mesela Kürtçe dilinde de yayın çıkartmak mümkündür.

Halk ve halklar sorunuyla da ilgili olarak da, burada öyle söyleniyor ki BP tarafından, eh, içimizden bir tanesi bunu böyle söylemiş. Sorun değildir, bizim için. Mühim olan, milli sorunda halk kitlelerini eğitmek için, halklar kavramı kullanılmalıdır. Bunun neden böyle olmaması gerektiği konusunda tek sağlam gerekçe gelmemiştir.

Tartışmalara katılanların kafalarında mutlaka şu sorun kalmıştır: Ulusların kendi kaderini tayin hakkı kayıtsız şartsız savunulur mu? Yoksa tersi de olur mu? Bu önemli bir sorundur. Yoksa eğer bu sorun kavranmazsa, Ekim devriminin teorisi, pratiği kavranamaz. Eğer doğru kavranmazsa, anti-Stalinist tavırlara gidilebilir, 1940'ta Finlandiya'da olduğu gibi. 1920 senesinde Kızılordunun Varşova'ya girmesi konusunda olduğu gibi.

Bolşevik Partizan'ın görüşlerini savunan birisi, sorunun bu hakkın olduğu, ve fakat bu hakkın kullanılıp kullanılmayacağıyla ilgili olup olmadığını söyledi. Ondan ibaret olduğunu söyledi. Proletarya diktatörlüğünde öyle dönemler olabilir ki, bu hak kullanılmaz; ve böyle bir durumda, Finlandiya'daki, Polonya'daki halkın bu hakkı kullanıp kullanmaması tartışması değildir tartışma, bu hak yoktur.

Üçüncü olarak, eşitlikle ilgili olarak, tartışma içinde, Kominform'da bu sorunun nasıl kullanıldığı, BP adına konuşanlar tarafından söylenmedi. Biz alıntı yaptık, gösterdik ki, Kominform'un bürosunda iki örgüt te aynı eşit hakka sahiptir. Bunu alıntıyla ispatladık. Bu konuda da Merkez Komitesi, gerekse Bolşevik Partizan'ın bu görüşlerini savunanlar, Kominform'un bu konudaki tecrübelerini, komünist hareketin bu tecrübelerini gözardı ediyorlar.

Kıbrıs sorununda da bu sorun daha acıklıydı. Kendi kaderini tayin hakkı pratik olarak şu anlama gelmektedir: Kıbrıslılar Türkiye'ye dahil olup olamayacaklarına karar vermelidir.

Bütün bu tartışmalar gösterdi ki, dört merkezi sorunda bizler haklı; MK haksız durumdadır.

Birinci sorunda; halk/halklar sorununda tartışma, bizim haklı; Türkiye'deki milli sorunda halklar kavramının kullanılmasının doğru olduğunu; ikinci sorunda, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı RKP tarafından konulduğu gibi, bizim tarafımızdan da doğru savunulduğunu, Merkez Komitesinin yanlış savunduğunu; üçüncüsü, 1 Mayıs'ta ortak yürüme konusunda, bizim haklı; Merkez Komitesinin haksız pozisyonda olduğunu gösterdi. Çünkü biz, proleter enternasyonalizminin önemli ölçütlerinden birisinin bu olduğunu söylemiştik. Dördüncü noktada, Kominform'un eşitlik üzerine yaptıklarının, pratiğinin doğru olduğunu ve Komünist Enternasyonal'de uygulamanın her zaman örnek alınması gerektiği, bu konuda da yapılan polemik, KPD ve sosyal-demokratların Almanya'da yaptıklarıyla ilgili olarak, DGB'nin, o zamanların DGB'sı ile şimdiki DGB'nin bir ve aynı şey olmadığı, 1928'den önceki sosyal-demokratlar ile, '28'den sonraki sosyal-demokratların-SPD'nin nitelik olarak ta birbirinden farklı olduğu şeklinde, dört ana maddede bizim haklı; Merkez Komitesinin haksız olduğunu tartışma gösterdi.

(Ara verildi.)

2- Reform ve Devrim

REFORM VE DEVRİM ÜZERİNE (BOLŞEVİK PARTİZAN'IN TAVRI)
0000000000000000000000000000000000000000000000000000000

Reformlar, reformculuk/devrimcilik sorununa Marksist-Leninistlerin yaklaşımı şöyledir:

"Reformcu için, reform herşeydir; devrimci çalışma ise sadece gelip geçicidir. Lafı edilecek bir konudur. Gözboyamaya yarar. Onun için reform, reformcu taktikle burjuva iktidarı koşulları içinde, kaçınılmaz olarak bu iktidarın bir aleti, devrimci ögelerin dayanışmasını baltalamaya yarayan bir aleti haline gelir.

Devrimci için ise, tersine, esas olan reform değil, devrimci çalışmadır. Onun için reform, devrimin ikincin ürününden başka birşey değildir. Onun için devrimci taktik ile reform, burjuva iktidarı koşulları içinde doğal olarak bu iktidarı baltalayan bir araç, devrimi pekiştiren bir araç, devrimci çalışmanın daha da gelişmesi için bir dayanak haline gelir.

Devrimci, reformu, legal eylem ile illegal eylemi bağdaştırmaya yarayan bir dayanak, ve burjuvaziyi devirme amacıyla kitlelerin devrimci hazırlığını amaç edinen illegal çalışmayı pekiştirmeye yarayan bir barınak olarak kabul eder." (Stalin, Leninizmin İlkeleri, s.83)

Reformculuk, devrimcilik tartışması; kardeş örgütlerin, öncelikle de GDS'in, bizim siyasi çizgimizle ilgili olarak getirdikleri eleştirilerle bağıntılı olarak gündeme gelmiştir.

Bu konuda kardeş örgütler üçlü ortak açıklamalarında, "Siyasal alandaki temel bir hata" başlığı altında, bizim 1 Mayıs 1981'de yazdığımız bir yazıda yaptığımız:

"Bugün dışa dönük çalışmada kavranacak halka, cuntanın teşhiri ve tecriti halkasıdır. Bu yapılırken, komünistler cunta sonrasi gelecek sivil yönetimin de gerçek kurtuluş olmadığını daha şimdiden açıklamak zorundadırlar"

şeklindeki tespite eleştiri getirdiler.

Bu eleştiri, tarafımızdan, özünde haklı bir eleştiri olarak kabul edildi.

Kardeş örgütlerimiz, bu eleştiriyi getirirken, burada tespit edilen çizginin, devrimci olmayan bir çizgi olduğu cs. gibi bir değerlendirme yapmamışlardı. Eleştirileri, sorunun

"parti inşasının şimdiki aşamasındaki kitle çalışması sorununa bağlı olarak ele alınmadığı"na yönelen bir eleştiriydi. (B1, s.15)

Bu eleştiriye bağlı olarak,

"Cuntaya karşı olanların saflarından proletaryanın öncüsünü kazanmak için —temel görev budur—, Türkiye'deki kompradorların ve toprak ağalarının her yönetimine karşı herşeyden önce devrimin propagandası yapılmalı, ve Ecevit dostlarının ve sözde Marksistlerin tuttukları, 'cuntanın teşhiri' oportünist yolu en sert bir şekilde ve öncelikle mahkum edilmelidir" diyorlardı.

Biz bu görüşlerin doğru olduğunu; yaptığımız esas halka tespitinin yanlış olduğunu, bunun bugün kitle çalışması konusunda esas meselenin, işçi sınıfının ileri kesimini kazanmak olduğu gerçeğini gözardı eden; bu konuda yaptığımız doğru tespitlerden sapan bir tespit olduğunu ortaya koyduk.

Bizim yaptığımız bu tespit, pratiğe, 12 Eylül 1981 pratiğinde, gerçekten de bir kitle derneği bildirisinde, oportünist grupların propagandasından ayrılamaz bir propaganda-ajitasyon şeklinde yansıdı. Bildiride mücadele, yalnızca cuntaya karşı mücadele ile sınırlanıyor; devrim propagandası yapılmıyordu. Doğru olan, devrim propagandasını merkeze koymak; ve cuntanın teşhirini de bununla birlikte, buna bağlı olarak ele almaktı. Bunun yapılmadığı bir bildiri, objektif olarak reformcu bir konumda idi.

Kuşkusuz, bu bildirideki reformcu tavrın, bizim çizgimizdeki sapma ile bağı vardı. Cuntanın teşhirinin esas alınması; gerek çizgideki sapmanın, gerekse bildirideki devrim propagandası yapmayan reformcu tavrın temeli idi.

Ancak bildiri, tam olarak tespit edilen çizginin pratiğe yansıması değildi. Çünkü tespit edilen çizgide, cuntaya karşı mücadelede devrimin propagandasının gerekliliği anlatılıyor ve şunlar deniyordu:

"Cuntaya karşı mücadelede, komünistler halka gerçek kurtuluş yolunun, hakim sınıfların — komprador patronların ve toprak ağalarının devletinin bütünüyle yıkılması; yerine işçi sınıfı önderliğinde halk iktidarının kurulması olduğunu da anlatmalıdırlar. Daha şimdiden, cuntaya alternatif olarak çıkacak bir sivil yönetimin, halkın hayatında köklü değişiklik getirmeyeceğini ortaya koymalıdırlar. Kurulacak 'demokrasi'nin, hakim sınıfların 'demokrasisi'nin; halk için faşizm demek olduğunu, özde birşey değişmeyeceğini anlatmalıdırlar. İşçi sınıfı önderliğinde demokratik halk iktidarı, bir PROPAGANDA SLOGANI olarak kullanılmalıdır. Bu propaganda sloganı, bugünkü dönemde, kitlenin en ileri bilinçli kesimini Komünist Partisine kazanmak amacına hizmet edecektir." (BP 11/1, s. 31)

Görüldüğü gibi, cuntaya karşı mücadele; devrim sorunundan ayrı ele alınmıyor; mücadele kesinlikle cuntaya karşı mücadeleyle sınırlandırılmıyordu. Tek gerçek kurtuluşun, işçi sınıfı önderliğinde devrim olduğunun; cuntaya karşı mücadele içinde, komünistler tarafından savunulması gerektiği; cunta sonrası kurulması muhtemel bir sivil yönetimin, demokrasi maskeli faşizmden başka birşey olmayacağının teşhiri vs. görev olarak önümüze konuluyordu. Tespit edilen çizgide, cuntaya karşı mücadelenin esas halka olarak tespit edilmesi yanlıştı, ama siyaset hiçbir şekilde reformcu bir siyaset değildi. Cunta konusunda "reformcu" siyaset, mücadeleyi ona karşı mücadele ile sınırlayan; cunta gitsin de, nasıl giderse gitsin şeklindeki siyasettir. Bizim siyasetimiz, böyle bir siyaset değildi.

12 Eylül 1982'deki çıkardığımız bildiriye de GDS bir dizi eleştiri-

ler getirdi. Getirilen temel eleştiri, bildiri esas olarak Türkiye devriminin temel sorunlarını konu olarak almıyor ve "esas halka ounlanın teşhiri ve ona karşı mücadeledir" sağ oportünist çerçevesi içinde kalıyor eleştirisi idi.

Bu konuda bizim görüşümüz şudur:

GDS "devrim propagandası"nı ve "devrimin esas alınması"nı, devrimin temel programatik sorunlarının ardı ardına sıralanması olarak kavrıyor!

GDS, bizim çıkardığımız bildiride "devrimin merkezde" durmadığını tespit ediyor. Bu harika tespitini de şu gerekçelerle açıklamaya çalışıyor:

* Bildiride, Türkiye'de demokratik halk devriminin hemen hemen hiçbir temel programatik noktası propaganda edilmiyor.

* Türkiye devriminin sorunları ile ilgili olarak Marksizm-Leninizmin ilkeleri ortaya konup oportünizme karşı savunulmuyor.

* Oportünizm ve revisyonizm esas olarak Marksizm-Leninizmin ilkelerini çarpıttığı noktalarda değil, faşist askeri darbenin ve cuntanın değerlendirilmesi gibi somut sorunlarda teşhir edilmektedir.

  Eğer devrim merkezde dursa idi, mesela şu programatik açıklamalar olmalı idi:

- Silahlı mücadele ve şiddete dayalı devrim propagandası
- İşçilerin köylülerin diktatörlüğü
- İşçi sınıfının köylülükle ittifakı
- Büyük toprak ağalarına karşı tarım devrimi
- Ulusların kendi kaderini tayin hakkı

GDS'li yazarın bütün anlattıklarından, onun propaganda sorunundan anladığı ile, bizim anladığımız arasında köklü bir farklılık olduğu ortaya çıkıyor.

GDS'li yazara göre, "devrimi merkeze" koymak demek; devrimin bir dizi programatik ilkesini alt alta saymak demektir. Söylediklerinden başka hiçbir anlam çıkmaz!

GDS'li yazara göre, "devrimi merkeze" koymak demek; hangi nedenle olursa olsun çıkan bir bildiride, sakın ha(!) somutla ilgili fazla birşey söylememek; Marksizm-Leninizmin genel ilkelerini genel düzeyde, mümkün olduğunca soyut bir şekilde savunmak; her bildiride programın temel noktalarını ilan etmek demektir. Söyledikleri aksi taktirde anlamsız olur. Söylediklerinin başka bir yorumu yoktur.

Biz böyle bir anlayışı, Marksist-Leninist propaganda ve ajitasyonun ne olduğunu anlamayan bir anlayış olarak red ve mahkum ediyoruz. Bizim için Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulması görevi, soyut olarak bu ilkelerin alt alta sıralanması değildir. Bizim için devrimi merkeze koymak, "devrimin programatik bir dizi sorununu" her bildiride alt alta dizmek demek değildir.

Biz Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulmasından, <u>b i r b i l d i r i ç e r ç e v e s i i ç i n d e</u>, o bildiri hangi esas konuyu işliyorsa, o noktada Marksizm-Leninizmin ilkeleri nasıl çarpıtılıyorsa, onu göstermeyi; ve Marksizm-Leninizmin ilkelerinden yola çıkarak, evet, hem de mümkün olduğunca somut! teşhiri anlıyoruz! Biz "dev-

rimi merkeze koymak"tan, kesinlikle ve hiçbir şekilde her bildiride programatik ilkeleri alt alta sıralamayı anlamıyoruz. Bildiri hangi konuda ve hangi bağıntıda çıktı ise, o konu ve o bağıntıdaki programatik ilkelerin; öne çıkarılması gerekli olan şeylerin savunulmasını anlıyoruz. Özel amacı program ilanı olmayan herhangi bir bildiride, "devrimi merkeze koymak" adına devrimin programatik ilkelerinin alt alta sıralanmasının talep edilmesini, bu talebi getirenlerin yanlış propaganda anlayışından kaynaklanan, yanlış bir talep olarak değerlendiriyoruz.

Biz, Lenin ve Stalin'in elimizde olan bildirilerine GDS'in getirdiği eleştiri üzerine baktık. Özel amacı program ilanı olan yazılar dışında, onların hiçbir bildiri ve yazılarında devrimin programatik bir dizi ilkesini alt alta saydıkları bir yere rastlamadık. Ola ki GDS'in bir bildiği vardır. Bize bu talebi konusunda klasiklerden bir örnek verse, tartışma daha seviyeli yürür!

Her halükarda, GDS'li yazarın buradaki propaganda konusunda savundukları; bizim kökten reddettiğimiz görüşlerdir.

12 Eylül 1982'de çıkarılan bir bildiride ne yapılması gerekli idi? Bizim bu soruya verdiğimiz cevap, pratiğimizle yanıtlanmıştır. (GDS'inki de... Bu konuya bir başka bağıntıda döneceğiz.)

Bize göre, 12 Eylül 1982'de Türkiyeli komünistler açısından öne çıkartılması gerekli olan birkaç sorun vardı. Bunların en başında, 12 Eylül yenilgisi sonrasında ortaya çıkan "birlik furyası"nın teşhiri ve bugünün esas görevi olarak Bolşevik Parti inşası görevlerinin öne çıkartılması geliyordu. Biz 12 Eylül bildirisinde öncelikle bunu yaptık.

Bunun yanında, bugün her türden oportünizm ve revizyonizm ile bizi ayıran diğer sorunlarda tavır takındık. Açık bir şekilde, işçi sınıfının devrimde önderliğini savunduk; Türkiye'de devletin niteliğinin faşist olduğu şeklindeki doğru düşünceyi savunduk; emperyalizme ve hakim sınıflara karşı tavır konusunda oportünizm ve revizyonizmi teşhir ettik; Marksizmin Devlet konusundaki öğretisini bütün çarpıtmalara karşı savunduk; bugünkü her türden oportünizmin ideolojik kaynağının modern revizyonizm olduğunu ortaya koyduk; kurtuluş için tek yolun işçi sınıfı önderliğinde —sosyalizme yönelen— demokratik halk devrimi olduğunun propagandasını yaptık.

Bizce 12 Eylül'deki propagandada Marksizm-Leninizmin savunulması böyle olurdu. Bunun dışında, eylembirliğinde gerçekleştirilen kutsal ittifakın teşhiri önemli bir görevdi. Bu görevi bildirimiz tam olarak yerine getirmedi. Bu önemli bir eksiklikti. Bu görev ikinci bir bildiriyle çözülebilirdi ve çözülmeli idi.

GDS'li yazar ve GDS yönetimi için bütün bunlar Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulması da değildir; devrimin merkeze konması da değildir.

Yazar bu tezlerini ispatlamaya(!) çalışırken çok zorlanıyor. İçinden çıkılması mümkün olmayan saçmalık şaheserleri veriyor. İşte bir örnek:

Önce mutlak bir cümle:

> "Bildiride tam da Türkiye devriminin soruları ve sorunları ile ilgili <u>olarak Marksizm-Leninizmin ilkeleri ortaya konup</u>, <u>oportünizme karşı savunulmuyor</u>."

Burada görüldüğü gibi hiçbir sınırlama vs. yoktur. GDS'e göre, bildiride "Marksizm-Leninizmin ilkeleri Türkiye devriminin sorunları ile ilgili olarak ortaya konup savunulmamaktadır"!

Onun ardından gelen ikinci cümlede ise şunlar söyleniyor:

> "Bildiride değinilen iki biricik (Lafa bakın! Kendi içinde bir saçmalık ve mantıksızlık şaheseri! Biricik, bizim bildiğimiz bir tek demektir. İki biricik saçmalığın dikalasıdır. Ama amaç yapılanın küçültülmesi olduğu zaman, kişi böyle saçmalama durumuna da düşebilir —YN) ilkesel nokta, komünist partisinin ve proletarya hegemonyasının gerekliliğidir."

Nerede kaldı Türkiye devriminin sorunları ve soruları ile ilgili olarak Marksizm-Leninizmin ilkelerinin ortaya konup savunulmamış olduğu şeklindeki genel iddia? Yoksa bunlar Marksizm-Leninizmin ilkeleri değil mi? Yoksa bunlar Türkiye devriminin sorunları ve soruları ile ilgili olarak ortaya konmuyor mu? Yoksa bunlar oportünizme karşı değil de, Marslılara, Venüslülere karşı mı savunuluyor?

Bu bağıntıda, yazarın mümkün olduğunca küçültüp, "iki biricik" şeklinde ifade etmeye çalıştığı ilkesel sorunlara birkaç tane de biz ekleyelim: Bildiride yalnızca komünist partisinin gerekliliği savunulmadı (bunu oportünistler de lafta da olsa yapıyor!), bunun ötesinde bugün için oportünistlerle bu konuda daha önemli bir ayrılık noktası olan Bolşevik Partinin iki aşamalı parti inşası öğretisini savunduk! Böylece etti "üç biricik" ilkesel sorun. Sonra Marksizmin devlet öğretisini savunduk. Etti "dört biricik"(!) ilkesel sorun! Sonra, şu ya da bu emperyalist gücün değil, bir bütün olarak emperyalist sistemin karşıya alınmasını savunduk. Etti "beş biricik"(!) ilkesel sorun! Vs. Ama bunları saymadığına göre, yazara göre bunlar "ilkesel" sorunlar olmasa gerek!

Yani bize göre önce 12 Eylül bildirimiz, o bildiri çerçevesi içinde doğru bir bildiri idi, ve biz bu bildiri içinde yazarın eklemesini istediği bir dizi "programatik ilke"yi eklemeyi kesinlikle gerekli görmüyoruz.

Tezler halinde toparlarsak:

- Siyasi çizgimiz esasta doğru, devrimci, Marksist-Leninist bir çizgidir.

- Siyasi çizgimizde varolan ve parti inşasının birinci aşamasında kitle çalışması sorununa yanlış yaklaşmaktan kaynaklanan sapma, süreç içinde özeleştiri ile aşılmıştır. Çizgide sapma olduğu dönemde de siyasi çizgimiz reformcu bir çizgi değildir.

- GDS 12 Eylül 1982'de çıkardığımız bildiriye getirdiği eleştiri ile çok açık bir biçimde devrim propagandası sorununu doğru kavramadığını ispatlamıştır.

- GDS bunun dışında 12 Eylül 1982 pratiğinde Batı Almanya'da sosyalist devrim propagandası yapmayarak, esas görevini yerine getirmemiştir.

*

YA İLKELER VE DEVRİM, YA DA "SOMUT DURUM TAHLİLİ" VE "DURUMDAN DURUMA" REFORMİST TAKTİK (ESKİ KARDEŞLERİN TAVRI)

Kadın Yoldaşlar ve Erkek Yoldaşlar,

Bir yanda MLPÖ, WBK ve GDS, diğer tarafta TKP/ML(B) arasındaki bu çelişki, kökleri çok derinlerde olan ve TKP/ML(B)'in kuruluş belgelerine, 1.Konferans belgelerine dayanan en derin çelişkilerden biridir. Tartışılan tüm sorunlar, aramızdaki fikir mücadelesi; özellikle de bu sorunu yakinen ilgilendirmektedir:

> Bizler Marksizm-Leninizmin ilkelerini mi çıkış noktası olarak alacağız, yoksa sorunların sözde somut incelenmesini mi? Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulması halledilmiş mi, yoksa önümüzde duran teorik çalışmanın esas görevi mi? (1)

Bu ne bir soyut teorik, ne de soyut felsefi bir sorundur. Bu sorun, bizlerin gerçekten proleter dünya devriminden yana mı, yoksa Marksist örtü altında burjuva reformist demokrasiden yana mı tavır takındığımızı belirleyen mihenk taşıdır. Bu sorunda belirleyici olan, bizler ya devrimi gerçekleştirmek için bir Leninist parti kuracağız, ya da Marksist-Leninist bir partinin karikatürü durumunda olan sayısız revizyonist örgütlerin yanına bir yenisini ekleyeceğiz.

Bu bakımdan TKP/ML(B) MK ile aramızdaki mücadele, "yeni şartlar", "somut durum tahlili", "sekterizm", "dogmatizm" ve "kavram fetişizmi" adına ML teorinin ve prensiplerin revizyonuna karşı bir mücadeledir ve modern revizyonizme karşı mücadelenin tam bir yansımasıdır. (2)

Kadın Yoldaşlar ve Erkek Yoldaşlar,

Birincil sırada olan bir sorunu, şiddete dayanan devrim ve silahlı mücadele sorununu ele alalım ve TKP/ML(B) MK'nın bu noktada ne derece ML ilkeleri teorisinde ve pratik mücadelesinde çıkış noktası alıp, propagandasının merkezine koyup koymadığına bakalım.

"Partizan" oportünistleri Çin devrimindeki halk savaşının askeri stratejisini Türkiye'ye şabloncu bir şekilde uygulamaya kalkıştılar. (3) Eğer soruna yüzeysel bakılacak olursa, görünürde TKP/ML(B) MK'nin sadece yanlış anlayışlara karşı mücadele ettiği sanılır. Gerçekte TKP/ML(B) MK öyle tedavisi mümkün olmayan kafa karışıklığı yaratmıştır ki halk savaşının özel sorunlarını, genel planda silahlı ayaklanma ile birbirine karıştırıyor ve silahlı mücadeleyi sadece "taktiğin bir sorunu" derekesine indirgiyordu. (4) Böylece TKP/ML(B) yönetimi sağ oportünist batağa girmiş oluyordu.

Silahlı mücadele sorunu, birinci planda komünistlerin tüm programından ve stratejisinden ortaya çıkan ilkesel bir sorundur. Silahlı mücadele, proletarya diktatörlüğünü kurmak, dünya komünizmine ulaşmak için genel geçerli bir yasadır. Ancak ikincil planda, ML temele dayanan böyle bir anlayış temelinde silahlı mücadelenin taktiksel sorunları hakkında ML bir bakış açısına sahip olunabilir.

TKP/ML(B) MK tam da silahlı mücadele sorununun da bir taktiksel yanı olduğu üzerine spekülasyon yapmaktadır. Mücadelenin biçimi, tek tek ajanların yokedilmesinden, partizan eylemlerine kadar vs. vs. bütün bunlar taktiğin sorunlarıdır.

Bu taktik sorunlar, her devrimin vazgeçilmez yasası olan halkın silahlı mücadelesi genel ve ilkesel sorununa b a ğ ı m l ı ve onun bir p a r ç a s ı d ı r l a r. Halkın proletarya önderliğinde silahlı mücadelesi, hakim sınıfların devlet aygıtını yıkmak için proletaryanın sınıf mücadelesinin yüksek biçimidir; bu olmadan devrimin zaferi imkansızdır.

Tam da bu ilkeyi, programatik ve stratejik hedefi TKP/ML(B) MK bir kenara bırakarak, silahlı mücadele sorununun taktik bir sorun olduğunu ve s a d e c e mücadele biçiminin bir sorunu olduğunu tartışmaktadır. Tam da bu, reformizmin ve revizyonizmin ta kendisidir; şöyle ki: Taktiksel sorunlar, onun bağlı olduğu ilkesel sorunlardan, ML'nin genel yasalarından k o p a r t ı l m a k t a; taktik sorunlar üzerine karar verilirken, stratejik hedefin başarısı ve çıkarı için değil, anlık başarıya ya da yenilgiye bağımlı kılınmaktadır. (5) Taktiğin somut sorunları, onun bağlı olduğu ilkelerden yola çıkarak çözülmek için kavranmadığı zaman, ilkelere saldırı kaçınılmaz hale gelecektir.

İlkeden yoksun, stratejiye dayanmayan bir taktik, silahlı mücadele ilkesinin kendisine saldırıyı kaçınılmaz hale getirmektedir. TKP/ML(B) MK silahlı mücadeleyi diğer mücadele biçimlerinden sadece biri derekesine indirgedikten sonra, "Partizan" oportünistlerine karşı "sınıf mücadelesi biçimlerinden biri —bu mücadelenin en yüksek biçimi— olan silahlı mücadeleyi mutlaklaştırdıkları" (x) noktasında polemik yapmaktadır. (x altı orijinalde çizilidir.) (6)

Oldukça büyük bir laf. Gören, "Partizan" oportünistlerinin silahlı mücadelenin belli bir biçimini mekanik olarak alıp mutlaklaştırmasına karşı çıkıldığını sanırdı; fakat bu anlayış dikkatle incelendiğinde, durumun hiç de böyle olmadığı görülmektedir. Yani silahlı mücadelenin, sınıf mücadelesinin en yüksek biçiminin sözde mutlaklaştırılmasından sözediliyor. Burada sınır aşılmakta ve doğru eleştiri, kökü çok derinde olan kendi revizyonizmini maskelemeye dönüştürülmektedir.

Genel geçerliliğe sahip olan silahlı mücadele ilkesine karşı böylesi sağ oportünist bir polemik, tamamen Kruşçev revizyonizminin cephaneliğinden gelmedir. Çünkü sorun burada sadece silahlı mücadelenin belli bir biçiminin, partizan savaşının ya da halk savaşının mutlaklaştırılması sorunu değil; sorun, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında genel geçerlilik yasasına sahip olan silahlı mücadelenin, en temel mesele olan silahlı proletaryanın diktatörlüğünün, proletarya diktatörlüğünün özsel meselesi olan silahlı proletarya diktatörlüğünün reddi sorunudur. (7)

Kadın ve Erkek Yoldaşlar,

TKP/ML(B) önderliği, ("Partizan" oportünistlerinin —ÇN) silahlı mücadeleyi "reddediyorsunuz" (8) iddiasına karşı hangi cevabı vermiştir? TKP/ML(B) önderliği önüne şu görevi koymaktadır:

> "Önümüzdeki dönemde bu konuya önem vermeli, bu konuda görüşlerimizi açıklığa kavuşturarak olumlu olarak ortaya koymalıyız." (4)

Bu, silahlı mücadele propagandasının tatile gönderilmesinin yürekten kabulünden ve kendini Marksist olarak adlandıran bir önderliğin zavallılığını ifade eden fena bir nottan (karneden —ÇN) başka birşey değildir. Silahlı mücadele üzerine henüz sahip olmadığı berraklığı kazandıktan sonra pasifizme ve silahlı mücadelenin "reddine" karşı çıkacak olan çok güzel bir önderlik.

TKP/ML(B) MK bu çizgi temelinde silahlı mücadelenin savunulmasından

ve propaganda edilmesinden vazgeçti; bu en önemli ve vazgeçilmez görevi tatil ederek, kendini Türkiye'de silahlı mücadelenin taktiksel biçimine "olumlu" bir yanıt aramanın ve sözde reddedilen "somut durumun incelenmesi esas görevdir" tezinin içinde buldu.

Bu durumun etkileri TKP/ML(B)'in siyasi çalışmalarında kendini derhal gösterdi. Şöyle ki: Hala yapılması gereken düzeltme incelemeleri bahanesiyle, TKP/ML(B) MK tüm propagandasında, bizzat 12 Eylül'ün (yıldönümü —ÇN) gibi merkezi öneme sahip bir günde, kitlelerin silahlı mücadelesinin propaganda edilmesinden tamamen vazgeçmiştir. (9) Propaganda çalışmasında silahlı mücadelenin propaganda edilmesinden vazgeçilmesi ise, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in devrimci teorisine direkt olarak ihanet etmek demektir. Lenin'in söylediği gibi:

> "Engels'in şiddete dayanan devrime yaptığı övgü... Bu övgü, hiç de bir 'boğuntu' sonucu, bir tumturaklı söz, bir tartışma hevesi değildir. Bu, şiddete dayanan devrim fikrini — ve bu fikrin ta kendisini — sistemli olarak yığınlara maletme zorunluluğu, Marks ve Engels doktrininin tümünün temelinde yatan birşeydir." (Lenin, "Devlet ve Devrim", s.30) (10)

Kadın ve Erkek Yoldaşlar,

Burada şiddete dayanan devrimin kaçınılmaz sonucu olan silahlı mücadele sorununda ispat edilen TKP/ML(B) MK'nın oportünist tutumu, devrimin tüm diğer programatik sorunları için de geçerlidir. II.Konferanstan sonra çıkan çeşitli bildirinin ve makalelerin arasına arasıra devrim sözcüğü de serpelenmiştir (sıkıştırılmıştır —ÇN). Fakat (bu belgelerde —ÇN) programatik temel sorunları aramak boşunadır. Birkaç örnek verelim:

Türkiye'de demokratik devrimin temel hedefi olan işçi ve köylü diktatörlüğünün artık propagandası yapılmamaktadır. Böylece oportünistlerin ve revizyonistlerin "demokrasi" saçmalığına karşı, sınıfsal içeriği tamamen açık olan işçi-köylü diktatörlüğü propagandası ile karşı çıkılmaktan vazgeçilmektedir. (11)

Bu durum akıl almaz bir kafa karışıklığı yaratılarak, Türkiye'de de devrimin iki aşamalı olmasının nedeninin ve gerekliliğinin propaganda edilmesinden vazgeçilmesiyle birleşmektedir. Tüm temel programatik belgeler hiçe sayılarak, onların yerine "demokratik devrim ve sosyalist devrim" bir kefeye konup, "sosyalizme yönelen demokratik halk devrimi"nden sözedilmektedir. (12)

İşçi sınıfının köylülükle ittifakı, TKP/ML 1.MK'nin 9.Toplantısından bugüne kadar; TKP/ML(B) önderliği dönemi de dahil, ihmal edilmiş, ML'in "önemsiz" (13) bir kıstası imiş gibi değerlendirilmiş ve özel bir görev olarak propaganda edilmesi "unutulmuştur". Bu oportünizmin en açık görüntüsünden ve "Marksizm-Leninizme şüphe götürmez direkt olarak ihanetten başka birşey değildir." (14)

Bu durum, büyük toprak sahiplerine ve feodallere karşı tarım devrimi propagandasının "üzerine bir çizgi çekilmesine kadar vardırılmakta ve hakim sınıfların bir bölümü ateş hattından alınmaktadır. (15)

Bütün bunlar, TKP/ML(B) ile AMLP, WBK ve GDS'in kardeşlik ilişkilerinin programatik temelini oluşturan ortak açıklama ile çelişki içindedir.

TKP/ML(B)'in ilkeleri bir kenara itmesi, devrim ve reform sorununda çok daha açık bır şekilde kendini göstermektedir. TKP/ML'in bölünme-

sinden sonra, kitle çalışmasında cuntaya karşı mücadele önde gelen görev, kavranması gereken esas halka tespit edilerek, reformist bir hat tespit edilmiştir. (16) Kardeş örgütlerin ilkesel eleştirilerinden sonra, sadece biraz daha törpüleyip inceltilerek devam ettirilmiştir. Bu durum kendini, 12 Eylül'ün yıldönümü nedeniyle 12 Eylül 1982'de "Bolşevik Partizan"ın merkezi olarak dağıttığı bildirisinde çok daha kaba bir biçimde göstermiştir. (17)

"Bolşevik Partizan"ın ve TKP/ML(B)'in çizgi olarak propaganda ettikleri şeyin, bizzat kendi özünün oportünist olmasından; en temel meselede komünistlerin esas görevinin ne olması gerektiği sorusuna reformu devrime tabi kılan ilkesel bir cevap verdiğinden ve tam tersine reformla devrimin "birleştirilmesi" gibi berbat bir cevap verildiğinden, oportünizme karşı mücadele için hiç mi hiç bir işe yaramamaktadır.

Oportünist bataktan kendini ayırmanın sadece içi boş laf olduğu ortaya çıkmakta, çünkü askeri cuntaya karşı mücadelenin demokratik halk devrimine tabi kılınması temel meselesinde TKP/ML(B)'in kendisi, oportünistlerin gittiği yoldan yürümektedir.

İdeolojik alandaki ilkelerin savunulması esas görevin reddi kaçınılmaz olarak siyasi alanda da (TKP/ML(B)'i —ÇN) oportünizmin batağına götürmekte, esas yönü güncel çıkar politikasına göre tayin etmekte, silahlı mücadele yoluyla işçi-köylü diktatörlüğünü kurma görevi gündemden çıkartılarak bilinmeyen bir tarihe ertelenmekte; onun yerine "cephe" kurma sorunu,"eylembirliği" gibi anlık politika konmaktadır.

Kadın ve Erkek Yoldaşlar,

İlkelerin ikinci plana atıldığında ya da bir kenara bırakıldığında, hangi kötü sonuçların ortaya çıkacağı ve nelere varılacağı, TKP/ML(B)'nin ayrılıktan sonra sürdürdüğü sağ oportünist reformist çizgisinin pratiğinde izlemek mümkündür. DKP ve "Yeşillerle" "coğrafi" veya "resmi olmayan" vs. gibi sofistik açıklamalarla yapılan eylembirlikleri buna sadece iki örnektir. (18)

TKP/ML(B) önderliği oportünizme uyum sağlamasını tüm eleştirilere karşın çok iyi düşünülmüş hile ve Dühring'e özgü mantık cambazlıklarıyla savunmaya çalışıyor. "Coğrafi eylembirliği" gibi mantık oyunlarıyla yapılan buluşlar, hiçbir şekilde TKP/ML(B) önderliğinin eylembirliği yapılarak, terkettiği ilkesel sorunları, — coğrafi — olsun veya olmasın, oportünistler, revizyonistler ve karşı-devrimcilerle eylembirliği yapmaktan daha az önemli gördüğünü ortadan kaldırmaz. TKP/ML(B) önderliği ML'e temelden ters düşen güçlerle ortak çalışmayı tehlikeye düşürmemek amacıyla, çelişkilerin üstünü açma değil, bizzat örtülmesi politikasını uygulamaktadır.

TKP/ML(B) önderliği, kendine yakın olan "DHB", "PZ", "HK" gibi grupları Leninist olmayan "devrimci oportünist" kategorisine koyarak, onları kanatları altına almakta ve revizyonizme-oportünizme karşı mücadeleyi de devrimci ve radikal bir şekilde sürdürmemektedir. (19)

Biz, "devrimci oportünistler" kategorisinin uluslararası alanda yalnız Türkiye'de olduğu şeklindeki iddiayı ve Türkiye devrimine proleter dünya devriminin bir parçası olarak bakmamayı, TKP/ML(B)'nin milliyetçi düşünen MK'ne bırakıyoruz. Fakat Lenin ve Stalin'in öğretileri bize, oportünizmin öz olarak uluslararası olgu olduğunu ve özüne uygun olarak dünyanın her ülkesinde eşit derecede mücadele edilip parçalanması gerektiğini öğretmektedir. (20)

M-L'de "devrimci revizyonistler", "devrimci reformistler" olmadığı

gibi, "devrimci oportünistler" de yoktur. Bu nedenle de biz (21) TKP/ML(B) MK'nın çizgisinin "devrimci oportünist" bir çizgi olduğunu söylemiyoruz. Biz açıkça şunu söylüyoruz: TKP/ML(B) MK'nın çizgisi revizyonisttir, ve devrime karşı yönelmiştir. Bu çizgi "somut detaylar" adına ilkelerden, "duruma göre" taktik adına program ve stratejiden vazgeçen bir çizgidir. Bu çizgi, oportünist grupların içinde ilkesiz bir erime çizgisidir.

EK AÇIKLAMALAR

(1) TKP/ML(B)'in 1.Konferans belgelerinde bu soruna ilişkin şöyle denmektedir:

> "Bir ülkede, o ülke devriminin somut sorunlarına çözümler getirmeyen berrak bir çizgi olmadan ve o çizgiyi pratiğe uygulamaya önderlik edecek kadrolar olmadan devrim yapmak hayaldir. BUGÜN ÜLKEMİZDE İŞTE EKSİKLİĞİ DUYULAN BUDUR." (GDS, MLPÖ, WBK ile TKP/ML(B) arasındaki tartışmalarla ilgili Belgeler I, s.7)

Birkaç cümle arkada aynı anlayış kelimesi kelimesine devam ettirilerek şöyle denmektedir:

> "Eğer sorun bu ise, önümüzdeki dönemde yapacağımız çalışmada kavrayacağımız esas halka ortaya çıkar:" (... Belge I, s.7)

TKP/ML ile Türkiye'deki diğer gruplar arasındaki farka ilişkin şu görüşlere yer verilmektedir:

> "TKP/ML şimdiye kadarki çizgisiyle bu gruplardan Marksizm-Leninizmin ilkelerini esas olarak savunma noktasında ayrılmıştır. Ama Türkiye devriminin somut sorunlarına getirdiği çözümler, Türkiye'nin yapısının somut araştırması sonucu değil; çoğunlukla Çin devriminin Türkiye'ye uygulanması sonucu ortaya konan çözümlerdir." (... Belge I, s.7)

GDS bu görüş ve anlayışın tersine, şu eleştirileri getirmiştir:

> "Görüşümüze göre, bu bölümlerin temel hatası, kavranacak esas halkanın Türkiye'nin somut incelenmesi (bu somut çizgiyi kavramış olan kadroların eğitilmesi de dahil olmak üzere) olduğu, yani TKP/ML'in şimdiye kadarki çalışmasında temel ilkelerin esas olarak savunulduğu, böylece (bu ilkelerin —ÇN) somut şartlara uygulanmasının kavranacak esas halka haline geldiği izleniminin yaratılmasında yatmaktadır.
>
> TKP/ML'in temel belgeleri ve TKP/ML'in somut gelişmesi hakkındaki bilgimiz, bunun hiç te böyle olmadığını göstermektedir:
>
> Modern revizyonizme ve çeşitli revizyonist akımlara karşı Marksizm-Leninizmin temel ilkeleri etraflı bir şekilde d e ğ i l, sadece yer yer savunulmuştur. Burada a n a h a t a budur. Bundan da parti inşasında kavranacak esas halkanın ideolojik mücadele olduğu sonucu çıkmaktadır." (... Belge I, s.7/8)

Aynı zamanda GDS'in Çin devrimi çizgisinin Türkiye devrimine mekanik bir şekilde kopye edildiği iddiasını ve İ.Kaypakkaya'nın Marksizm-Leninizmi Türkiye devrimine bağımsız olarak uygulamasının "Kemalizm" sorunu ve "Milli Mesele" gibi eserlerinin küçümsenmesini de eleştirmiştir. (Bak ...Belgeler I, s.9)

BP Yazı Kurulu bu eleştirilere cevabında, GDS'in ilkesel eleştirilerine tamamen yanlış bir temelde "cevap" vererek, eleştirilerin değerini düşürmeye, hiç te dürüst olmayan metotlara sarılarak, çelişkilerin üstünü örtmeye kalkışmıştır. GDS'in aşağıda belirttiği gibi, bu yöntemler hatanın daha açık bir şekilde ortaya çıkmasına hizmet ediyordu:

"... bizim Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulmasına AĞIRLIK VERİLMESİNİN; ilk planda parti inşasının birinci aşamasına bağlı olarak uluslararası revizyonizme karşı mücadele, örgütün çehresini yaratma, kendi kadrolarımızın Marksizm-Leninizm ruhuyla eğitilmesi, uluslararası komünist hareketin birliğinin sağlanması sorunu olarak kavradığımızı anlamadığını göstermektedir. Buna karşılık onlar, 1 numaralı sav olarak, Marksizm-Leninizm kavranıp savunulmadan "somut tahlil" yapılamayacağını söylüyorlar. Marksizm-Leninizmin ilkelerinin neden savunulması gerektiği hakkındaki bu bakış açısını reddetmiyoruz. Ama (meselenin —ÇN) bu yönü, bugün için ANA NOKTA, ANA GÖRÜŞ değildir!" (... Belgeler I, s.12)

GDS, BP'ın bu korkunç oportünist metoduna ilişkin detaylı eleştiri yazısının sonunda, "cevaba" cevap yazısında şu görüşlere yer veriyordu:

"BP YAZI KURULUNUN TUTTUĞU YOL — eleştirimizi aslında övme, ama buna rağmen onu sessizce başka bir şekle sokup reddetme, ona BAMBAŞKA bir NİTELİK verme, ÇELİŞKİLERİ ortaya çıkarma yerine, onları ÖRTBAS ETME — ÇELİŞKİLERİN ORTADAN KALDIRILMASINA YOLAÇMAYACAK olan TAMAMİYLE Y A N L I Ş bir YOLdur.

Biz, oportünistlerin cephaneliğinden alınmış, yatıştıran, hatta öven ve çelişkileri ortadan kaldıran bir yanıt değil, ortak davamızın çıkarı için canlı bir POLEMİK; varolan çelişkilerin keskinleşmesi ve ortadan kaldırılmasını bekliyoruz." (Belgeler I, s.35)

TKP/ML(B) MK bu umudu tamamen boşa çıkardı. ML'in ilkelerine karşı yanlış tutum nedeniyle kardeş örgütlerin çürük bir tarzda "kabul" edilen eleştirileri kabaran dosyada yerini aldığı gibi pratik olarak halledildi. TKP/ML(B) MK bununla sadece cephaneliğinde ilkelere bağlı kalma silahının olmadığını göstermekle kalmadı, aynı zamanda kendisine Marksist-Leninist özeleştirinin de tamamen yabancı olduğunu gösterdi.

(2) Eğer Türkçeye de çevrilmiş olan GDS, WBK ve MLPÖ tarafından yapılan ortak açıklamanın (Kızıl Bayrak S.176, GDS S.12, WBK S.9) "Modern revizyonizme karşı mücadelede M-L ilkelerin önemi" üzerine olan bölümü bugün tekrar incelenirse, sanki TKP/ML(B) MK'ne karşı yazılmış olduğu sanılır.

(3) Bu hata, İ.Kaypakkaya yoldaş tarafından da işlenmiştir. Bu hata aynı zamanda MLPÖ, WBK ve GDS tarafından da işlenmiştir ve bu hata TKP/ML(B), WBK, MLPÖ ve GDS tarafından yapılan "Yaşasın TKP/ML(B)!" adlı ortak açıklamada özeleştirici bir şekilde düzeltilmeye çalışılmıştır. (Bak BP 13/3, s.22-23)

Çünkü Partizan oportünistleri oportünizmin batağında yüzen "anti-cuntacı" <u>sağ oportünist</u> teori ve pratiklerini içi boş "halk savaşı" gürültüsüyle maskelemeye kalkışmaktadırlar.

(4) TKP/ML(B) Merkez Yönetiminin Şubat 1982'de II.Konferansa sunulan

faaliyet raporu taslağının özellikle şu bölümünde şöyle deniyordu:

"g) Mücadele biçimleri sorunu:

MK hizibi ile girdiğimiz polemikte, mücadele ve örgütlenme biçimlerinin 'devrimci dalganın alçalıp kabarmasına' göre değişikliğe uğrayabilen taktik sorunlar olduğunu, bir mücadele biçiminin bir devrim aşaması boyunca 'esastır' şeklinde bir tespitinin, ML bir yaklaşım olmadığını ortaya koyduk. Bu konuda yürüttüğümüz polemik bu sorunların bizim kendi içimizde tartışılıp, önemli ölçüde kavranmasına katkıda bulundu.

Bu polemik içinde MK hizibinin 'halk savaşı' çığırtkanlığının gerçek yüzü teşhir edildi. Ama bizim silahlı mücadele konusunda ne düşündüğümüz olumlu olarak ortaya konmadığı için; yer yer bu mücadele biçimini küçümseyen görüşler ortaya çıktı. MK hizibi bizi pasifist, kendisini 'silahlı mücadele' taraftarı gösteren bir demagoji içine girdi. Önümüzdeki dönemde bu konuya önem vermeli, bu konuda görüşlerimizi açıklığa kavuşturarak olumlu olarak ortaya koymalıyız.(x)" (MY faaliyet raporu taslağı, s.7)

(5) Buna ilişkin Stalin şöyle demektedir:

"Bir başka deyimle; taktik, anlık geçici çıkarlara tabi olamaz, doğrudan siyasal etkinlik düşünceleriyle yürütülemez, ayaklarını yerden kesip, hayali şatolar hiç mi hiç inşa edemez; taktik, stratejinin görev ve olanaklarına uygun bir şekilde inşa edilmelidir." ("Rus Komünistlerinin strateji ve taktik sorunu üzerine", 1923, BP 12/2, s.137'den aktarılmıştır.)

Stalin buna ilişkin bazı durumların olabileceğini belirterek şöyle demektedir:

"Ayrıca, gelecekte stratejik yararları güvence altına almak için taktik başarılardan vazgeçip, taktik zarar ve kayıplara bilinçli olarak katlanıldığı anlar da vardır." (agy, s.137)

(6) 1981'de yazılan "1 Mayıs ve görevlerimiz" başlıklı yazıda şöyle denilmektedir:

"Bugün ülkemizde mücadele biçimleri konusunda tam bir keşmekeş vardır. Özellikle komünist örgüt içinde sınıf mücadelesi biçimlerinden biri —bu mücadelenin en yüksek biçimi— olan silahlı mücadeleyi mutlaklaştırma eğilimi başından beri varolmuştur." (BP 11/1, s.25)

(7) Kruşçev-Brejnev revizyonistlerinin polemiği de TKP/ML(B) MK'nınkinden pek farklı değildir. Onlar da şöyle diyorlar:

"... silahlı mücadeleyi mutlaklaştırmak ve onu merkezi bir görev olduğunu yutturmaya kalkışmak tamamen anlamsızdır." ("Mao Zedung'un teorik görüşlerinin eleştirisi" 1970, Alm. s.103 ve devamı)

(x) Şubat 1983 "Bolşevik" sayı 3'te yayınlanan bu belgenin son cümlesi ("Önümüzdeki dönemde bu konuya önem vermeli, bu konuda görüşlerimizi açıklığa kavuşturarak olumlu olarak ortaya koymalıyız") hiçbir açıklama, sebeplendirme yapılmaksızın çıkarılmıştır.

Bu saldırı, Mao Zedung'un şu ML anlayışına yöneliyordu:

> "Devrimin temel görevi ve en yüksek aşaması, silahlı savaş yoluyla sorunu çözmek, iktidarı ele geçirmektir. ML'in bu devrimci ilkesi istisnasız her yerde, Çin'de olduğu gibi yabancı ülkelerde de genel geçerliliğe sahiptir." (Mao Zedung, Seçme Eserler, Alm. s.255)

Kruşçev-Brejnev-Andropov revizyonistleri bu anlayışa aptalca saldırarak şöyle demektedirler:

> "Bu formülasyonun gayet kategorik (genelleştirilmiş —ÇN) ve kendinden emin karakteri gayet açık ortadadır. 'Her yerde' ve 'genel geçerliliğe sahip' gibi kavramlar, somut durumun (!), somut yer ve zamanın gözönünde bulundurulmasını reddetmektedir." ("Mao Zedung'un teorik görüşlerinin eleştirisi", s.113 ve devamı)

Bu revizyonist anlayışlar, Kızıl Bayrak (MLPÖ), GDS, WBK Yazı Kurullarının çıkardıkları ortak açıklamada "Barışçıl ve barışçıl olmayan yol şeması ML'le çelişmektedir" başlığı altında tavır takınarak ilkesel olarak teşhir edilmiştir. Bu anlayışın "somut durum" ve buna bağlı "taktik" adı altında silahlı mücadelenin temel yasalarının, iktidarı silah yoluyla zoruyla ele geçirmenin ve silahlı proletarya diktatörlüğünün revizyonu anlamına geldiği ortaya konmuştur. Aynı zamanda bu konuda ÇKP'nin de ilkesel hataları eleştirilmiştir.

Biz bu ortak açıklamada ML klasiklerin, revizyonist anlayışlara hiç bir açık kapı bırakmadan, gerçek "... yolun silahlı mücadele olduğunu gayet açık vurguladıkları yerde: "Herhangi bir 'taktik' nedenden dolayı proletaryanın şiddete dayanan silahlı devrim yoluyla eğitilmesinden en ufak taviz vermenin; veya 'taktik' nedenden dolayı kitlelere mümkün olan i k i yoldan, barışçıl ve barışçıl olmayan yoldan söz" etmenin tamamen saçma olduğunu belirttik.

Biz, hem "sosyalizme barışçıl yoldan geçişin taktik bir sorun" olduğunu 'garanti' eden modern revizyonist ihanetin (Bak agy, s.7), hem de ÇKP'nin "taktik" sebeplerden dolayı devrim için barışçıl olmayan gelişme yolu olduğu gibi, barışçıl olan gelişmeye de hazırlanmak gerektiğini vaaz eden sakat tezine karşı da ilkesel olarak karşı çıkıp eleştirdik:

> "İlk bakışta bu düşünce akla yatkın görünmekte ve tanınmış bir Leninist temel kuralı, TÜM SAVAŞ BİÇİMLERİNE hakim olmak için 'dört bir cephede donanmak', mevcut olan tüm araçlarla savaşma vb.ni anımsatmaktadır. Şunu çok açık bir şekilde tespit etmeliyiz ki, bu anlayışın hiçbir şekilde MÜCADELENİN BİÇİMİYLE, yani taktikle alakası yoktur.
>
> Çünkü içsavaş için hazırlık, nasıl adlandırılırsa adlandırılsın, 'devrimin barışçıl olmayan yoldan gelişmesi' gibi birşey olamaz; sorun HİÇBİR ŞEKİLDE iki taktik biçimden birisinin benimsenmesi değil, bilakis en önemli ilkesel sorun partinin (legalite prensiplerine uygun olarak değil) tüm inşasının kitlelerin devrimin en temel sorunu olan, özellikle de devrimci olmayan dönemlerde devrimci savaş ruhuyla eğitilmesine dayanmak mecburiyetidir." (agy, s.49)

Bu satırlar da bugün sanki TKP/ML(B) MK'ne karşı yazılmıştır!

(8) Açıkça TKP/ML(B) saflarında da bu pasifizmi hisseden ve buna razı olmayanlar vardı. Çünkü TKP/ML(B) önderliği II.Konferansa sunduğu fa-

aliyet raporunda (taslak) şöyle bir beyanda bulunuyordu:

"... Ama bizim silahlı mücadele konusunda ne düşündüğümüz(!) olumlu olarak ortaya konmadığı için, yer yer bu mücadele biçimini(!) küçümseyen görüşler ortaya çıktı." (.. rapor taslağı, s.7)

Burada açıklanan cinsten görüşler olsa bile, bizzat TKP/ML(B) önderliğinin sadece bir mücadele biçiminin önemini küçümsemekle "reddetmekle" kalmadığı, aynı zamanda silahlı mücadele ilkesini, genel geçerliliği olan kitlelerin silahlı ayaklanması kanununu salt taktik bir sorun derekesine indirgediği ortadan kalkmamaktadır.

(9) Bunun için bak GDS'in yayınladığı broşür: "12 Eylül 82 tartışmaları üzerine" s.7)

(10) Bak Lenin, "Devlet ve Devrim", s.29-30 (Emek yayınları) itkiler Lenin'e ait.

(11) Açıkçası işçilerin ve köylülerin diktatörlüğünü kurma sloganının propaganda edilmemesi bir raslantı değildir. 12 Eylül yıl dönümü nedeniyle düzenlenen bir tartışma toplantısında "BP"ın yönetici bir temsilcisi, bunun "BP"ın çizgisi olduğunu açıklamıştır. Gerçekte ise TKP/ML, AMLP, GDS ve WBK'nın ortak açıklamasında hiçbir yanlış anlaşılmaya yer bırakmayacak kadar açık, Türkiye, Avusturya, B.Almanya ve B.Berlin devriminin durumu ve görevleri üzerine bölümünde şu görüşler savunulmaktadır:

"Ülkenin kurtulmasından sonra, proletarya önderliğinde halkın demokratik diktatörlüğü ülke çapında kurulacaktır. İşçilerin ve köylülerin demokratik diktatörlüğü koşulları altında devrim devam ettirilerek, sosyalist devrimin, proletarya diktatörlüğünün ve sosyalist inşanın yolu açılacaktır." (RF 182, GDS 15, WBK 14, s.3)

(12) "Tek yol işçi sınıfı önderliğinde sosyalizme yönelen demokratik halk devrimi!" (BP 3/4, s.41) (BP'nin bildirisi, Eylül 1982)

(13) TKP/ML'in o dönemki ve aynı zamanda bugünkü TKP/ML(B)'in E.İ.S. tarafından kaleme alınan, TKP/ML 1.MK 9.oturumunda Nisan 1980'de karara bağlanan ve bugün de belirli bir derecede TKP/ML(B)'nin çizgisine ait olan sözde "Marksizm-Leninizmin kıstasları" adlı yazıda, ML örgütleri revizyonistlerden ayıracak olan kıstaslardan, köylülük sorunu ve strateji ve taktik kıstas olarak görülmemektedir, ki bizim görüşümüze göre bir dizi "kıstas" vardır ki, bu ayrım için onca önemli de değildir. (Bak International Informationen Nr.6, s.34, aynı zamanda Nr.12, s.38)

(14) Stalin açıkça şunu söylüyor:

"... çünkü proletarya devriminin arifesinde köylü sorunu kadar önemli bir soruna karşı ilgisizlik, proletarya diktatörlüğünü red etmenin öteki yüzü, Marksizme ihanetin kuşku götürmez bir belirtisidir." (Stalin, Leninizmin sorunları, s.55, Sol Y.)

(15) TKP/ML(B) MK bu sorunda da GDS, MLPÖ ve WBK ile yapılan "Ortak Açıklama"da da saptanan Türkiye devriminin anti-emperyalist demokra-

tik çizgisinin programatik ilkelerine gittikçe ters düşen bir konuma girmektedir. 1980'deki 4'lü açıklamadan yapılan alıntıda şöyle denmektedir:

"Proletaryanın ML partisi önderliğinde kırlık alanlarda silahlı köylülüğe dayanılarak, emperyalizmin kırdaki dayanağı feodalizm tarım devrimi ile parçalanacaktır." (GDS 15, RF 182, WBK 14, s.3)

(16) "1 Mayıs ve görevlerimiz" adlı yazıda bu konuya ilişkin şunlar söyleniyor:

"Kitlenin kendiliğinden mücadelesi... yükselecektir. Komünistlerin görevi bu mücadeleleri kısa dönemde bir hedefe, cuntanın bütünü ile teşhir ve tecrit edilmesi ve yıkılması hedefine yönlendirmektir.

Bugün dışa dönük çalışmada kavranacak halka: Cuntanın teşhir ve tecriti halkasıdır. Bu yapılırken, komünistler cunta sonrası gelecek bir sivil yönetimin de kurtuluş olmadığını şimdiden açıklamok zorundadırlar." (BP 11/1, s.32)

Kitle çalışması için bu rotanın temel siyasi hatası, Türkiye'deki komprador-ağa düzeninin her çeşidine karşı demokratik halk devriminin hazırlığının ve hayata geçirilmesinin propagandasını kavranacak esas halka olarak alınması yerine, açıkça cuntanın soyutlanması dolaysız ve esas kavranacak halka olarak görülmekte ve bundan sonra (bunun yanında) ve bu görev çerçevesinde de gelecek sivil yönetimin teşhiri de ele alınmaktadır.

(17) Bildirinin başlığının "Askeri faşist cuntaya karşı mücadele işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi mücadelesinden ayrı ele alınamaz!" olması bile, pratik olarak faşist askeri cuntanın teşhirinin önplanda durduğunu göstermektedir. Bildirinin içinde oportünistlerin cuntaya karşı tavırlarını teşhir eden bir sürü şey bulunmasına rağmen, Türkiye devriminin temel niteliği ve ilkesel amaçlarının üzerine olumlu programatik propaganda yoktur.

Çünkü bu bildirinin başlığında ortaya konan oportünizmle kendini ayırmanın özünün, cuntaya karşı mücadelenin devrim mücadelesinden ayrı değil, birlikte ele alınması şeklindeki anlayışın dolaysız sonucudur. "BP"ın bu bildirisinin içeriği şunu göstermektedir ki, böyle "ayrı ele alınamaz" şeklindeki bir eklektik formülle, "lafta" devrim sorunundan ayrı ele alınmaz denmesine rağmen, pratikte bunu tali olarak gören ve cuntaya karşı mücadeleyi esas alan bir anlayışa yeterince açık kapı bırakılmaktadır. Stalin'in II.Enternasyonal revizyonistleri için söylediği şu sözler, bunun için tamamen geçerlidir:

"Reformcu için reform herşeydir; devrimci çalışma ise yalnızca gelip geçicidir, sözü edilecek bir konudur, göz boyamaya yarar....

Devrimci için ise, tersine, esas olan reform değil, devrimci çalışmadır, onun için reform, devrimin ikincil ürünlerinden başka birşey değildir." (Stalin, Leninizmin İlkeleri, Sol Y. s.92-93)

Gelinen aşamada TKP/ML(B) MK çürük oportünizmini haklı çıkarmak için, reform ve devrimin "birleştirilmesinin", cuntaya karşı mücadele ile devrim mücadelesinin "birleştirilmesi" olduğunu ve zaten kaçınılmaz olarak, devrimin bütünü, cuntaya karşı mücadeleninse parçayı oluş-

turduğunu, (savunduğu düşüncenin —ÇN) bunu "içerdiğini" iddia etmeye başlamıştır. (Bak BP 3/4, MK'nın GDS'in eleştirisine cevabı)

Durumun böyle olmadığını, içinde cuntaya karşı mücadelenin esas, devrim mücadelesinin tali olarak ele alındığı BP'nin 12 Eylül bildirisi ortaya koymaktadır. TKP/ML(B) MK'nın korkak oportünizminin iddia ettiği gibi, "birlikte ele almak" otomatik olarak "bağımlı kılmak" (tali olarak ele almayı —ÇN) da içermez. Çünkü sorunun özü ve zorluğu Lenin'e göre, "bağ içinde" değil, tüm yan sorunların stratejik hedefe, aynı zamanda nihai hedefe bağımlı kılınması sorunudur. TKP/ML(B) MK "içinde o da vardır" oportünizmiyle esas sorunun üstünü örtmeye kalkışmaktadır. TKP/ML(B) MK kendi oportünist çizgisine sadık kalmak için kardeş örgütlerin birkaç kez tekrarlanan eleştirilerini geri çevirmekte ve böyle bir eleştirinin "mekanik kavram fetişistlerine yakıştığını" söylemektedir. Leninist ilkelerin sinsice reddedilmesini bundan daha açık ifade etmek mümkün değildir!

(18) TKP/ML ile ayrılıktan daha 2 ay bile geçmeden, 1 Mayıs 1981'de Türkiye devriminin temel sorunlarının propagandası bir kenara itiliyor ve "cuntanın teşhiri" politik çalışmanın esas noktası olarak ilan ediliyordu. 12 Eylül 81'de üzerine çıkartılan bildiri de aynı çizgideydi. Bu bildiride Türkiye'deki anti-emperyalist demokratik devrimin görevi üzerine bir tek laf edilmediği için, onu "diğer burjuva-demokratik örgütlerin çağrılarından" ayırmak mümkün değildi. (12 Eylül tartışmasıyla ilgili GDS'in broşürü, s.22)

Bu aşırı sağ oportünist bildiriyi, emperyalistlerin "dünyayı bir hiçe döndürdükleri" üzerine sızlanan emperyalist savaşlar üzerine aşırı pasifist bir bildiri takip etti. Bu bildiride hiçbir devrimci iyimserliği bulmak mümkün değil. Adeta "ağlamaklı" olarak nitelendirilebilir. (GDS-Info 10/81, s.22)

Daha sonra, Brejnev'in ziyareti ile ilgili yapılan yürüyüşte, eleştirisiz bir şekilde, emperyalizm yanlısı "Yeşiller"le birlikte yürünmüştür. GDS'in direkt eleştirisine rağmen, BP'ı böyle ilkesiz girişimden vazgeçirmek mümkün olmamıştır. (Bak. GDS Nr.27, s.4, "Brejnev'in ziyaretiyle ilgili olarak "Yeşiller"in yaptığı yürüyüşe katılmak yanlıştır!" BP'a eleştiri)

Daha sonraları çürük bir şekilde, eleştirinin haklı olduğu onaylanmaya çalışılmasına rağmen, bugüne kadar yürüyüşe katılmanın doğru olduğu savunulmaktadır. (Bak ...Belgeler II, s.9)

Bu liste daha da uzatılabilir, diğer pratik eylemler de hiç de iç açıcı değildi. Örneğin: Oportünistlerin Köln'deki "açlık grevi" eylemini destekleme, ya da Aachen'de karşı-devrimci revizyonist DKP ile yapılan "coğrafi" eylembirliği.

(19) "1 Mayıs 1982'de B. Almanya'da Kızıl 1 Mayıs üzerine GDS ile yürüttüğümüz tartışmada tavrımız" adlı yazının V. 5. ve VII. D. bölümünde.

(20) SBKP(B) Kısa Tarih'in sonuç bölümünde şöyle denmektedir:

> "Halkı aldatmak için kendilerine "devrimci" ve "sosyalist" süsü veren bütün bu küçük-burjuva partilerinin — Sosyalist Devrimcilerin, Menşeviklerin, Anarşistlerin ve milliyetçilerin — Ekim Sosyalist Devriminden önce de karşı-devrimci partiler haline gelme-

lerine ve daha sonra yabancı burjuva casusluk servislerinin ajanları haline dönüşmelerine,bir casuslar, yıkıcılar, saptırmacılar, katiller ve vatan hainleri çetesi haline dönüşmelerine bir rastlantı olarak bakılamaz.

Lenin şöyle der:

"Sosyal devrim çağında, proletaryanın birliği, ancak Marksizmin tam devrimci partisi tarafından ve ancak bütün öteki partilere karşı amansız bir savaşım yoluyla gerçekleştirilebilir." (Lenin, TE 25, Rusça baskı, s.50)"
("SBKP/B Kısa Tarihi, Bilim ve Sosyalizm Yay. s.445-446)

(21) TKP/ML(B) önderliği, II.Konferansa sunulan "Çizgimiz ve disiplin anlayışımız" adlı taslakla "TKP/ML'in çağ tespiti konusundaki revizyonist sapmasının, sözde modern revizyonistlerin sapmasından "çok ayrı" olduğunu iddia ederek saçmalamakla daha da ileri gitmiştir.

"Ama TKP/ML'in bu noktada ML'den sapması... modern revizyonist sapmadan çok değişik, ML olmamasına rağmen(!), <u>devrimci olan bir sapma idi</u>!" (... Belgeler III, s.43)

Reform ve Devrim Üzerine

Kardeşlerin bir taraftarı: Ben Bolşevik Partizan'ın silahlı mücadele, strateji ve taktik konusundaki görüşleri üzerine birşeyler söylemek istiyorum. Bir dizi yoldaş için bu sorunun yeni olması lazım.

GDS, WBK, AMLP'nin ortak konuşmasında da belirtildiği gibi, Bolşevik Partizan silahlı mücadele sorununu, bir mücadele biçimine indirgeyerek; bu meseleyi taktiksel bir sorun olarak görmektedir. Bolşevik Partizan 1 Mayıs'la ilgili bir yazısında Mao Zedung'dan uzun bir alıntı yapmaktadır; strateji ve savaş sorunuyla ilgili olarak. Bu yazısında Bolşevik Partizan; Mao Zedung'un hiçbir genelleştirme yapmadığını söylemektedir. Ne demektedir Mao Zedung bu yazıda? "Bu devrimci bir ilke —yani— iktidarın silahla ele geçirilmesi, devrimin görevlerinin çözümünde en yüksek biçimdir ilkesi, dünyada genel olarak geçerli bir ilkedir."

Bir tarafta Bolşevik Partizan'ın söyledikleri; neymiş, Mao Zedung silahlı mücadele sorununu genelleştirmemektedir. Diğer tarafta Mao Zedung; Bolşevik Partizan'ın alıntı yaptığı yerde, silahlı mücadele sorununu çıkış noktası olarak; bunu sürekli geçerliliği olarak ortaya koymaktadır. Tam da Bolşevik Partizan'ın alıntı yaptığı yerde, Mao Zedung bu sorunu genelleştirmekte ve çıkış noktası olarak ele almaktadır.

Silahlı mücadele sorununda çok dikkatli, çok uyanık olmamız lazım. Özellikle de Kruşçev revizyonistleri bu silahlı mücadele meselesinde çok büyük laf cambazlıkları ve sahtekarlıklar yaptılar. Özellikle de iktidarın silahlı mücadeleyle alınması konusunda büyük darbe vurdular, ve bunun da tek yol olduğunu ortadan kaldırdılar. Ve tam da onlar, yani Kruşçev revizyonistleri, Mao Zedung'un bu görüşleriyle ilgili olarak, genel bir tespit yapılamayacağını; somut duruma, şartlara göre tespitler yapılması gerektiğini söylemişlerdi.

Ben, Bolşevik Partizan'ın Marksizm-Leninizmin stratejiyle ilgili prensiplerini nasıl inkar ettiğiyle ilgili bir ilişkiyle bağ kurmak istiyorum. Örnek şudur: II.Konferansta bir kağıtta şu vardır: "Stratejik görevlerin önceden tespiti bütünüyle yanlıştır." "Devrimin bütün aşaması için masa başında kesin bir yol önceden tespit etmek istemek, bu noktada Marksizm-Leninizmden ayrılmaktan başka birşey değildir. Mücadele ve örgütsel biçimlerle ilgili sorunlara taktiksel sorun olarak yaklaşılmalıdır." Strateji nerde kalmıştır? O kayıptır!

Bir başka yerde şöyle denmektedir: "Devrimin stratejisini tespit ederken, bugün varolandan hareket etmek gerekir. Yarın olması mümkün olandan değil." Bu konuda Stalin'e bakalım. O Leninizmin İlkelerinde: "Stratejinin hedefi savaşı (diyelim ki Çarlığa veyahut ta burjuvaziye karşı bu savaşı) kazanmak; çarlığa karşı mücadelede, burjuva-

ziye karşı mücadelede, bunu sonuna kadar götürmek iken; (Bu Bolşevik Partizan'ın küçümseyici bir biçimde "yarın olacak olan" dediği şeydir) taktik daha öndeki, daha az önemli hedefleri tespit eder" diyor.

Diğer bir cümle de taktikle ilgili olarak; BP, Y isimli muhalefette olan bir yoldaşa yazdığı cevapta şunu söylemektedir: "Marksizm-Leninizmde mücadele biçimleri ile ilgili ilkesi; hiçbir mücadele biçimini ilke olarak reddetmemektir." Bu şekilde de strateji ve taktik tamamen ortadan kalkıyor. Birbirine karıştırılıyor.

<u>Bir Bolşevik Partizan taraftarı</u>: Şimdi ben kısaca, kardeş teşkilatlarla bizim aramızda önemli ayrılık konusu olan, "ilkelerin savunulması"yla ilgili bir-iki noktaya değineceğim.

Kardeş teşkilatlar, bizim 12 Eylül'de çıkarttığımız bildiriden yola çıkarak, Türkiye devriminin programatik sorunlarını tartışmadığımızı, onları ortaya koymadığımızı anlattılar. Biz bu sorunu Bolşevik Partizan sayı 3/4'te tartıştık ve bu tartışma içinde, 12 Eylül bildirimizde bizimle oportünistler arasında öne çıkan bir-iki temel önemli sorunu tartıştığımızı ortaya koyduk. Ve bu doğrudur.

Biz sadece bu bildiride bu işi yapmadık. Mesela II.Konferanstan sonra çıkardığımız, cephe sorununu tartıştığımız BP 16/6'da da, cephe sorunuyla ilgili Marksist-Leninist ilkelerden yola çıkarak, oportünistleri <u>belirli noktalarda</u> teşhir etmeye çalıştık. Bu yazımızda da Türkiye devriminin bir sürü programatik sorununu tartışmadık.

Bu soruna bağlı olarak, kardeş teşkilatlar, bizim artık işçilerin-köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünün propagandasını yapmadığımızı iddia ediyorlar. Özellikle şu sorunun üzerinde anlaşmamız gerekir: Biz diyoruz ki, işçilerin-köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü ile, demokratik halk diktatörlüğü arasında <u>özde</u> bir fark yoktur. Bizim, İbrahim Kaypakkaya da dahil olmak üzere, tüm <u>temel</u> belgelerimizde, Türkiye'deki bu sorun tartışılırken, demokratik halk diktatörlüğü olarak ortaya konmuş, bunun propagandası yapılmıştır. Bu sorunda sadece biz değil, aynı şekilde kardeşler de bizim temelimizi oluşturan ortak belgelerde de bu kavramı kullandık. Bunun propagandasını yaptık. Mesela 1980 yılında yaptığımız Ortak Açıklama, "Türkiye'deki, Batı Almanya'daki, Batı Berlin'deki ve Avusturya'daki durum ve devrimci görevlerimiz" adlı ortak açıklama. Eğer kardeşler işçilerin-köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü ile demokratik halk diktatörlüğü arasında özde bir fark görüyorlarsa, bunu açıklasınlar. O zaman tartışma biraz daha ileri gider. Bizim bütün temel belgelerimizde demokratik halk diktatörlüğüne hangi sınıf ve tabakaların girebileceği sorunu, bütün temel belgelerimizde, İbrahim Kaypakkaya da dahil olmak üzere, gayet açık ve berrak bir şekilde ortaya konmuştur. Demokratik halk diktatörlüğü esas olarak işçilerden, köylülerden oluşur. Gayet açık bir şekilde. Ama bunların dışındaki sınıflar da girebilir. Ama esası, temeli işçiler-köylülerdir. Bu gayet açık bir şekilde bizim belgelerimizde ortaya konmuştur.

Şimdi bizim Türkiye'de iki aşamalı devrimin propagandasını yapmadığımız sorununa gelelim. En çok tartıştığımız 12 Eylül bildirisinin başlığı: "12 Eylül faşist cuntasına karşı mücadele, demokratik devrim mücadelesinden koparılamaz" şeklinde yazar. Burada gayet açık bir şekilde, Türkiye'deki devrim aşamasının demokratik halk devrimi olduğu gayet açık ve berraktır. Yine aynı şekilde, bizim içimizde hiçbir dönemde Türkiye'deki devrim aşamasının demokratik halk devrimi olmadığı konusu tartışma sorunu vs. olmadı. Yine bu soruna bağlı olarak, kardeş teşkilatlar bizi Türkiye şartlarında hakim sınıfların

bir kesimini, yani feodalleri ateş hattından çektiğimiz eleştirisini getiriyorlar. Biz bütün yayınlarımızda, Türkiye'de komprador patron ağa devletinin yıkılması gerektiği propagandasını yaptık. Şimdi sormak gerekir: Bu "komprador patron ağa devleti" denen devletin içinde feodaller temsil edilmiyorlar mı? Eğer ediliyorlarsa, bu aptalca bir eleştiri değil mi?

Bu soruna ilişkin olarak bir de bizim "işçi sınıfı önderliğinde sosyalizme yönelen demokratik halk devrimi" sloganımıza eleştiri getiriyor kardeşler. Biz bu sloganı, sosyalist devrimin de propagandasının yapılması için kullandık. Ama benim kişisel görüşüme göre, bu slogan bu sorunu çözmüyor. Sorunu başka birtakım sorunlarla daha karmaşık bir hale getiriyor. Bunun yerine, bizim eskiden kullandığımız "Yaşasın demokratik halk devrimi" sloganı veya diğer kavramlar kullanılmalıdır.

Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Kardeşlerin yazısına gözatıldığında, sorunu "reform veya devrim" olarak ortaya koyuyorlar. Ama Marksizm sorunu böyle koymaz. Çünkü reformu reddederek bir devrim yapılması mümkün değildir. Sorun, ilkelere dayanarak somutu tahlil ederek, devrimi yapmaktır. Çünkü ilkelerin savunulması ile ülke devriminin program ve taktik ilkelerinin çıkarılması, diğer görevlerle kopmaz bağlarla bağlıdır. Engels, Sosyal-Demokrasinin büyük mücadelesinin, "sadece iki mücadele, siyasi ve iktisadi değil; teorik mücadele de" diyerek, üç biçimini kabul etmiştir. Marksizme göre, reform mücadelesi devrime hizmet etmelidir. Zira bu konuda Lenin şunları söylemektedir: "Ekonomik ve politik eylem, proletaryanın sınıf mücadelesini geliştirme yolunda birbirinden kopmazlar." Lenin'e göre, Marksizm durumu, kardeşlerin yaptığı gibi, ya o, ya o şeklinde koymaz. Kardeşlerin yazılarının başında, keskin devrimcilik adına ekonomik ve demokratik mücadeleyi reddeden tavırları, Marksizmin alanını terketmektir. Mesela onlar Dev-Sol'un kapatılması olayıyla ilgili tek bir tavır takınmamışlardır.

Laf atılıyor: Bu bir yalandır! Dev-Sol, Halk-Der'in yasaklanması ile ilgili bildiriyi alabilirsin!

Konuşmacı: 18.3. tarihinde çıkartılmıştır. Yani daha yeni!

Marksizme göre, reform için mücadelenin devrime hizmet etmesi, oldukça ideolojik sağlamlık ister. Yoksa günlük çalışmalarla eriyip gidersin. Bizim zaafımız, devrim yerine reform için mücadele etmek değildir. 12 Eylül öncesi çok kıt da olsa yaptığımız ekonomik ve demokratik mücadeleyi bugün yapmamamızdır. Biz reform çalışmalarını Marksizmin öngördüğü bir şekilde, devrime hizmet etmesini sağladığımız ölçüde, reformcu değil, Leninist devrimciler oluruz.

GDS'in temsilcisi Hamburg'da, "Siz hiç gerek yokken, cephe konusunda tavır takındınız" dedi. Kardeşlere göre, cephe ve eylembirlikleri vs. konusunda tavır takınmak "gereksiz"dir. Veya günlük konular içinde kaybolup gitmekmiş. Evet, biz cephe ve eylembirlikleri konusunda tavır takındık. Çünkü Türkiye devriminin pratiği bugün acil bir talep olarak tam da bu sorunları önümüze koymuştur. Bu durumda Marksist-Leninistlere düşen görev, Lenin'in de belirttiği gibi, "Birinci olarak", diyor Lenin, "teorik çalışma, yalnızca pratik çalışmanın öne sürdüğü sorunlara yanıt sağlar." Kardeşlerin öngördüğü ve sistemli bir şekilde savundukları gibi, pratik sorunlardan kopuk bir teorik çalışma, Marksizmden başka herşeydir! Uluslararası komünist hareketin tarihi bize, Marksizm-Leninizmin oportünizme, revizyonizme karşı mücadele içinde geliştiğini gösteriyor. Oportünizme ve revizyonizme karşı mücadele ise, güncel konularda pratiğin öne çıkardığı

sorunlara tavır takınma şeklinde olmalıdır. Mesela Lenin 1894'te Narodniklere karşı, Ne Yapmalı'da ekonomistlere karşı verdiği mücadele bizlere en iyi örnek olmalıdır. Kardeşlerin nasıl da Lenin'i ayakları havada bir teorik savunucusu Marksologlar derecesine düşürdüklerini görüyoruz.

WBK temsilcisi: Kadın ve erkek yoldaşlar... Önce bu cephe konusunda birşeyler söylemek lazım. Kardeş teşkilatlar hiçbir zaman, "Günlük sorunlarla ilgili çalışma yapılmasın" dememişlerdir. Benden önce konuşan yoldaş, hem kızgın ve hem de keskin günlük işler için mücadele savunucusu kesildi. Biz şu soruyu sorduk: Hangisi önemlidir? Hangisi daha acildir? Aylarca cephe meselesiyle mi uğraşmak, yoksa II.Konferansla mı uğraşmak? Hangisi önemlidir, diye sorduk. Siz tam da bunu en son sıraya koydunuz! (Alkışlar)

Bolşevik Partizan, yazısının girişinde, Stalin'in bilinen, devrimcilerin, reformistlerden nasıl ayrıldığını söylediği alıntıyı yapıyor. Stalin'e göre, devrimci siyaset, esasta devrimci çalışma yapmaktır. Reformcu çalışma ise, devrimci çalışmayı ikinci plana yahut ta tali plana atmaktır. Stalin'in siyasi çalışma içinde esas alınması gerekenin ne olduğu üzerine söyledikleri, Bolşevik Partizan'ın konuşmasında bir yana atılmaktadır. Hiç değinilmemektedir buna.

Orada Bolşevik Partizan, Stalin'in bu ilkesinden yola çıkmıyor. Stalin'den yalnızca alıntı yapıp, onun arkasına saklanıyor. Fakat Stalin'in getirdiği ilkeyi kendisine kıstas olarak almıyor. Bolşevik Partizan'ın reformist siyasetin ne olduğuna dair getirdiği görüşler, Stalin'in görüşleriyle taban tabana zıttır. Bolşevik Partizan bu şekilde kendi hatalarını zayıflatmakta, hoş göstermekte ve bu şekilde gizlemekte, saklamaktadır. Burada Bolşevik Partizan diyor ki, biz sadece bir bildiride reformist pozisyonlar savunduk. Bu bildiri burjuva reformist bir pozisyondadır.

Burada Bolşevik Partizan'ın dediği gibi, önemli olan bir bildiri değildir. Çünkü arkasından koskoca bir fakat gelmekte, ondan sonra, fakattan sonra da şu denmekte: "Bizim çizgimiz ve siyasetimiz esasta doğruydu. Reformist değildi!"

Peki, o zaman (Bolşevik Partizan'ın da yazısında söylediği gibi, — orada diyor ki, bu bildiride, cuntaya karşı mücadeleyi çalışmalarımızın odak noktasına almıştık, bu yanlıştır) bu yanlışı neden reformist politika olmuyor?

Stalin, reformcu politikanın, devrimci çalışmayı esas almayan politika olduğunu açıkça belirtiyor. Bolşevik Partizan'ın siyasetinde esas olan ne idi? Esas sorun, devrimin propagandası mı; devrimin hedef ve görevlerinin yoğun propagandasını yapmak mı; yoksa cuntayı tecrit etmek mi? Bu soruya Bolşevik Partizan cevap vermiyor. Stalin'i ve Lenin'i burada Bolşevik Partizan aynı zamanda düzeltmektedir.

Bolşevik Partizan'a göre, reformist siyaset, mücadeleyi sadece cuntayla kısıtlamaktır. Zaten Bolşevik Partizan başka yerlerde şu veya bu şekilde devrimin propagandasını da yapmıştır! Bolşevik Partizan'a göre, reformist siyaset, bütünüyle devrimin propagandasını yapmazsan, o zaman olurmuş. Stalin, meselenin esasının; devrimin propagandası, devrim mücadelesinin propagandası olduğunu söyler. Bolşevik Partizan da yazısında, zaten biz diyor, cuntaya karşı mücadele ederken, devrimin propagandasını etmekten vazgeçmedik. Onunla bağıntılı olarak ele aldık.

Reformist de ara sıra devrimden konuşur. Kendi reform taleplerinin

ilerde olabilecek devrim ile bağlantısını bütün zamanlar için kökten reddetmez. Ve zaten reformist, bu taleplerini devrimci çevreye sokmak için, devrimden ara sıra sözetmek zorundadır da. Bu nedenle Stalin çok doğru bir şekilde, reformistlerin devrimi tali bir sorun olarak gördüklerini, ve bu şekilde de kandırıcı manevralar yaptıklarını ve bu şekilde de devrimin altını oyduklarını söyler.

Tam da Stalin'in yaptığı bu karakteristik, BP için uygundur. BP dükkanında herşey bulunmaktadır. Ama fazla değil.

Çizginin ana yönü, esas olarak cuntaya karşı mücadele etmektir ve şu veya bu şekilde de tali olarak da nihayet en sonunda devrim zafer kazanacaktır, diye de laflar ediliyordu. Ve bu şekilde de BP reformla ilgili sorunları anti-emperyalist, anti-faşist devrim mücadelesine tabi kılmamıştır. Bu da reformist siyasettir. (Alkışlar)

Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Yoldaşlar, ben bu konuşmamda öncelikle kardeşlerin silahlı mücadele, mücadele biçimlerinden bir tanesi olan silahlı mücadele üzerine çarpıtmalarına karşı tavır takınacağım.

Bilindiği gibi, BP 11/1. sayı incelendiğinde görülür ki, orada Partizan oportünistlerine karşı; —onların silahlı mücadelenin her dönem Türkiye'de esas mücadele biçimi olduğunu savunmaları sözkonusudur— buna karşı, mücadele biçimlerinin, Lenin'in deyimiyle hiçbir şekilde mutlaklaştırılamayacağı, ve mutlaklaştırılamayacağı gibi, ilkeler olarak da hiçbir şekilde hiçbir mücadele biçiminin reddedilemeyeceği geniş alıntılarla gerekçelendirilmektedir. Aynı polemik içerisinde şöyle denilmektedir BP tarafından: "Bugünkü şartlarda silahlı olmayan mücadele biçimleri öne çıkmaktadır. Bu hiçbir şekilde hiç silahlı eylem yapılmayacağı anlamına gelmez. Bugün ülkemiz şartlarında her türlü ajitasyon ve propaganda faşist baskılarla, cinayetlerle engellenmeye çalışıldığı, devrimcilerin görüldüğü yerde vurulduğu bir ortamda; kitleleri uyandırmak, örgütlemek, silahlandırmak için yapılan çalışmayı korumak ve ilerletmek için silahlı eylemler de yapılacaktır."

Buradan da görüleceği gibi, burada tartışılan sorun; devrimin silahlı mücadele yoluyla; ya da şiddet yoluyla olup olmayacağı sorunu değil, 12 Eylül sonrasında — Veya Partizan'ın deyimiyle "yarı-sömürge, yarıfeodal ülkelerde her zaman silahlı mücadele esastır" şeklindeki bir mücadele biçiminin mutlaklaştırılmasına karşı mücadele edilmektedir. Oysa kardeşler bizim diğer belgelerimizi, bizzat bu sorunun tartışıldığı belgeleri; XX.Parti Kongresinin değerlendirmesi ya da '57/60 Deklarasyonları değerlendirmesini inceleselerdi; ki bu bilgileri olmadığından değil, domuzuna yapılan bir çarpıtma burada; orda tam da bu sorun tartışılmakta ve şöyle denmektedir: Kruşçev revizyonistleri barışçıl geçiş sorunu ile ilgili olarak şöyle diyor XX. Parti Kongresinde: "Bizim güya şiddet ve içsavaşı toplumun değiştirilmesinin tek yolu olarak gördüğümüz, gerçeklere uymamaktadır."

Burada, görüldüğü gibi, Kruşçev revizyonisti; kardeşlerin burada yaptığı gibi, bir silahlı mücadele ile şiddet sorununu eşitledikleri gibi, Kruşçev revizyonisti de, şiddetin uygulanmasının bir biçimi olarak içsavaşı, eşittir şiddet şeklinde ele alıp, kendini savunma durumundadır. Buna karşılık BP'nin getirdiği şu: "Bu tez" —BP'nin buna alternatif olarak görüşü— "Leninizmin en temel öğretilerinden birini, devrimin şiddet sorunu olduğu tezini reddetmektedir. Her devrimin temel sorunu, devlet iktidarı sorunudur. Proletarya devrimi burjuvazinin devletini parçalamak; yerine kendi devletini kurmak zorundadır."

İşte bunlar da Partizan oportünistlerine karşı, ya da XX. Parti Kongresini Marksist-Leninisttir diye yutturmaya çalışanlara karşı savunulan tezlerdir.

Diğer bir sorun, gene '57/60 Deklarasyonlarında konu ile ilgili '57/60 Deklarasyonlarında XX.Parti Kongresindeki anlayış aynen savunulmakta; orda barışçıl geçişin tek yol olmadığı, ancak şiddetin de mümkün olduğu söyleniyor. Bu bağıntıda söylenenler; Bolşevik Partizan'ın buna karşı söylediği şu: " '57/60 Deklarasyonlarında barışçıl geçiş safsatası reddedilecek yerde, şiddetin genel kural olduğu savunuluyor. İçsavaşla şiddetin eşitlenmesi sahtekarlığı kabul edilmekte, şiddet sorunu ancak sömürücü sınıfların halka karşı zora başvurması halinde kabul edilmektedir."

(B i r i n c i   g ü n ü n   s o n u)

<u>Divan adına açıklama (Kardeşlerin temsilcisi):</u> "İran Komünist Mücadeleciler Birliği"nin bir temsilcisi bir konuşma yapmak istiyor.

Biz divan olarak şunu öneriyoruz: 14.30-15.00 arasında konuşsunlar. Böylece hem yarım saat ara yapmış, hem de diğer yarım saatte konuşmayı dinlemek için kullanmış oluruz. Ancak bu durumda tartışma süresini uzatma imkanımız ortadan kalkar. Çünkü araların tümü kullanılmış oluyor.

<u>Bir BP taraftarı (Usul hakkında):</u> Arkadaşlar, önümüzdeki yazılarda bir anlaşma var. Bu anlaşmaya göre, her isteyen söz hakkı alabilir ve konuşabilir deniyor. Şimdi burada İranlılar adına yarım saat uzatılsın, bu Pause'de ve onlar konuşsun deniyor, ve bu oylanıyor. Bu görüşüme göre doğru değil, bu konuda divan tavır takınmalı. Niçin çiğneniyor bu genelge, buna bir tavır takınsa iyi olur.

<u>Usul hakkında öneriye karşı:</u> Bu, burada kabul edilen kurallarla çelişki yoktur. Kuralların 3. maddesinin k. şıkkında denmektedir ki, ekte bulunan zaman planı bağlayıcıdır. Değişiklikler ancak şu veya bu hallerde yapılır. Tartışmanın uzatılması için aranın kısaltılması, toplantının bütün süresinin en fazla 2 saat uzatılması halinde, bu gündem kural maddesine uygundur uzatılma.

<u>Divan:</u> Bu konuda bir çelişki yoktur. Arayı uzatmak veya kısaltmak hakkı vardır. Bu yapılmaktadır burada.

Tartışmaya devam:

<u>Bir Bolşevik Partizan taraftarı:</u> Şimdi, kardeşler bir devre içinde çalışma yaptığımız ATİF, ve almanca yayın organı olan TiK'e, Yeşillerle ilgili yürüyüşle getirdikleri eleştiriyi, yazılarla tekrarlıyorlar. O dönemde bu gibi yürüyüşlere katılmamayı, her ne türden olursa olsun ilke olarak getirdiklerini açıklamışlardı. Biz de o dönemde kendilerine cevaben, bizlerin karşı-devrimcilerle olsun; devrimci gruplarla olsun, ilke olarak eylem birliğine, beraber yürümeye karşı olmadığımızı söylemiştik. Ama bugünkü durumumuzla ilgili olarak karşı-devrimcilerle birlikte yürümemiz sözkonusu olamaz. Ama devrimcilerle, oportünist gruplarla mümkündür. Bu gruplarla ilke olarak birlikte yürümeyi, eylembirliklerini

reddetmiyoruz. Ama bugünkü ortamda, bugünkü durumumuzdan yola çıkarak, karşı devrimcilerle herhangi bir eylembirliği kurmak sözkonusu değildir. Bu ilerde ele alınması, somut durumda ele alınması gereken, bizim gücümüze göre ele alınması gereken bir sorundur.

Ama bugünkü ortamda devrimci grupları birleştirerek, bir devrimci platformda birleştirerek eylembirliği yapmaya karşı değiliz. Çünkü bu konuda Marks şunu söyler: Pratiğin öne sürdüğü sorunlarda birleşin, anlaşmalara varın, ama teorik konularda hiçbir ödün vermeyin. Yine Lenin, eylembirlikleri konusunda biz tam ajitasyon ve propaganda özgürlüğümüzü koruruz der. İşte bu ilkelerdir ki, bizim eylembirliklerine yaklaşımımızı engellemez. Bugün çok ilke savunucusu olarak ortaya çıkan kardeşler, bir dönemler bizimle birlikte Mao Zedung Ortak Açıklamasının altına imza atmışlardır. O ortak açıklamanın altına imza atmışlardır. O ortak açıklamada Çin'de karşı-devrimcilerle birlikte birleşebilindiğinin ve bunun doğru olduğunun propagandası yapılmaktaydı. İşte bizim çok ilke savunucusu kardeşler! Bugün ne ciddi bir biçimde savunduklarını göstermektedirler.

Yine pratikten örnek verelim. Avusturya'da; biz devrimci örgütlerle bile eylembirliği yapmayız diyen kardeşler, Avusturya'da 1 Mayıs'ta, bugün Dev-Yol siyasetinden olan kişilerle, gruplarla, her türden oportünistlerle ortak toplantı yapabilmekte idi.

Aradan laf atma: Yalan!

Konuşmacı: Dev-Yol ile değil; Dev-Yol siyaseti doğrultusunda olanlarla yaptınız. Durum budur!

Berlin'de Haig'in karşılanması töreninde, Yeşillerden herhangi bir farkı olmayan Alternatif Liste veya İnsiyatif Liste grubuyla birleşerek, meydanda yürünmüştür. İşte size ilke savunucularının çok ilkeli bir tavrı.

Ama bunlar sözde kendileri dışında bırakın Marksist-Leninist bir teşkilatı; devrimci bir teşkilatı bile görmedikleri için, dünyada kendilerini karantina odasına kapamak teorilerini yapmaktadırlar. İşte eylembirliklerine yaklaşım yöntemleri de, teorileri de budur. İyi, eylembirliği bu kadar.

Gelelim dünkü tartışmalarla ilgili geçen bazı sözlere. Kardeşler yazılarında çok silahlı mücadele yanlısı kesiliyorlar. Bizim kardeşler ne kadar şiddet savunucusu kesilirlerse kesilsinler, yazıları teorik olarak lafta ne kadar silahlı mücadele yanlısı kesilirlerse kesilsinler, pratikte bunu uygulamadıkları müddetçe burjuva ekonomistleri, reformistleri olmaktan ileri gitmeyeceklerdir. (Alkışlar ve gülüşmeler.)

Arkadaşlar güldüler. 12 Eylül'de GDS tarafından Türkçe bir bildiri yayınlandı. Bu bildiride Batı Alman emperyalizminin, kederli, acı bir görev olan Batı Alman emperyalizmini yıkma görevini koymuyorlar, koymamışlardır. (Arada laf atma: Ama "ölüm" dedik!

Arada laf atma: Ama "ölüm" dedik!

Konuşmacı: Öyle bir grup düşünün ki, bu grup silahlı mücadeleyi ilke olarak savunmaktadır. Lafta ne kadar savunurlarsa savunsunlar, acil görev olarak bak kendi burjuvazisini yıkma görevini koymuyorlar. Lafta savunmaktadırlar bunu. İşte benim pratikte dediğim buydu.

Çünkü bunların kafalarında; şunu belirteyim, burada GDS'in kafasında Almanya'da devrim yapayım diye bir sorun yoktur. GDS'in kafasında Türkiye'de devrim yapma sorunu vardır. (Alkışlar) Türkçe olarak çıkardıkları bu bildiriyi daha Alman kamuoyuna yaymamışlardır. (Alkışlar) İlk cıkardıkları Türkçe broşürü daha Almanca yayınlamadan, Türkiyeli kamuoyunda yaymışlardır. Buyrun. (Karşılıklı laf atmalar.)

Özeleştiri konusunda: Dün bir arkadaş GDS'in başlık attığı yeri eleştirdi. Onlardan bir konuşmacı çıktı, "ya devrim yapacaksın, devrimcisin; ya reform için mücadele edeceksin, reformcusun" diya koydu. İşte, özeleştiri anlayışları da budur.

Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Ben kısaca yöntem meselesi üzerine konuşacağım. Dün birkaç arkadaş aslında değinmek istediğim konulara değindi.

Dün 1 numaralı arkadaş, silahlı mücadele konusunda getirilen eleştirinin yeni bir eleştiri olduğunu söyledi. Gerçekten bizim açımızdan, benim açımdan en azından, bu yepyeni bir saçmalık. Kardeşler ne yapıyorlar böyle bir eleştiri getirebilmek için? Alıntı yaptıkları yerde tartışılan konudan tamamen koparıyorlar. Ne tartışılıyor yazıda? Bu hiç ilgilendirmiyor onları. Dün bir arkadaş koydu meseleyi. Ve esas olarak Partizan oportünistlerinin mücadele biçimleri konusundaki yanlış görüşlerine karşı, mücadele biçimleri konusundaki yanlış görüşlerine karşı, mücadele edilmektedir.

Yine arkadaş başka bir belgeden, esas olarak devrimin nasıl olması gerektiği, proletarya önderliğindeki devrimlerin zora dayanan devrimler olması gerektiği konusunda; '57/60 Deklarasyonları(nın değerlendirmesinden) alıntılar yaptı. Kardeşlere göre herhalde bu '57/60 Deklarasyonları(nın değerlendirmesindeki) görüşler pek önemli şeyler değil. Ama bizim görüşlerimizi sözümona eleştirdikleri nokta tam da orada, '57/60 Deklarasyonları(nın değerlendirmesinde) belirtiliyor. İşin ilginç yanı, onların alıntı yaptığı BP 11/1'deki yer, daha doğrusu bu BP 11/1'de değil de '57/60 Deklarasyonları(nın değerlendirmesi); aşağı yukarı aynı dönemdir. Hatta '57/60 Deklarasyonları(nın değerlendirmesi) daha sonra kamuoyuna açıldı. Bunu nasıl izah ediyorlar acaba?

Biz yani '57/60 Deklarasyonları(nın değerlendirmesindeki) görüşlerimizden geri çekildik isek, niye hala bunların propagandasını yapıyoruz? Hatta o belgeden; BP 11/1'den sonra, '57/60 Deklarasyonları(nın değerlendirmesini) yayınladık ve propagandasını yapıyoruz? Kardeşler aynı şekilde daha sonraki belgelerimize de bir bakmalıdırlar. Örneğin, 12 Eylül bildirisinde çok açık bir şekilde Türkiye'deki faşist devletin zorla yıkılması gerektiği, revizyonistlerle polemik içinde konulmaktadır, birkaç yerde. Mesele tam da bu. Klasikler her yerde meseleyi böyle koyarlar. Burjuva devletin zorla parçalanması meselesini koyarlar. Silahlı mücadele bu zor kullanımın biçimlerinden biridir. Ve sınıf mücadelesinin en yüksek biçimidir. Bunu da her tarafta açıkça koyuyoruz.

Meseleyi böyle neyin tartışıldığından bağımsız olarak ele alıp alıntılar yapmak, bir belgeden, başka birşey tartışıldığı bir belgeden alıntılar yapıp; işine geldiği şekilde yorumlayıp eleştirmek; bizim daha önceden tanıdığımız bir yöntemdir. Buradaki arkadaşların hemen hemen tümü, daha önceki oportünistlerle giriştiğimiz polemiklerden bu yöntemi çok iyi tanıyorlar kuvvetli ihtimal. Onlar, örneğin HK Kaypakkaya'yı eleştirirken, veya diğer oportünistler Mao Zedung'u reddederken, tam da bu yöntemleri kullanıyorlardı. Bu yöntemin kesinlikle Marksist-Leninist yöntemle bir ilişkisi yoktur. Bu yöntemi

kullanan kardeşler hiç de iyi bir pozisyonda durmuyorlar bugün. Ve bu yöntemleri bırakmazlarsa, gidecekleri yer hiç iyi bir yer değildir.

Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Şimdi ben burada reform ve devrimle ilgili üzerinde durmak istediğim, özellikle kardeşlerin Batı Almanya'da sosyalist devrimin görevleri ve proletarya diktatörlüğünün pratikte propagandasını unuttuğu meselesi ile ilgili bir dizi örnekler vermeye çalışacağım.

Kardeşler, yani özellikle de kardeşlerden GDS, Batı Almanya'da sosyalist devrim propagandasını unutmuş olacak ki, kitleler içinde, özellikle de işçi sınıfının ileri kesimleri içerisinde sosyalizmin önemli sorunlarında, sosyalist propaganda yapmayı ihmal etmektedir.

Batı Alman emperyalizmine karşı kurulduğundan bu yana tutarlı mücadele eden olarak görünen ve sloganları da "Batı Alman emperyalizmine ölüm!" diyen GDS; ileri işçilere pratik bir dizi sorunda tavır takınmayı gerekli görmemektedir ve pratik sorunlarda GDS kendini ileri işçilerden gizlemektedir.

Şimdi sorulacak: Bu iş nasıl olmaktadır? GDS nasıl Batı Almanya'da sosyalist devrimin propagandasını unutmuş? Bunların kanıtları, örnekleri nelerdir? Bütün bunların reform ve devrimle ilişkisi nedir? Geçelim: Eğer emperyalist bir ülkenin komünistleri kendi emperyalistlerine karşı pratik sorunlarda da tutarlı tavır takınmıyorsa, yanlış bir yoldadır. Mesela Dev-Sol ve Halk-Der'lere karşı Batı Alman emperyalistleri; onların şahsında yabancı örgütlere ve Batı Alman devrimci örgütlerine de bir saldırıyı başlatmış oldu. Batı Alman emperyalizmine ölüm diyenler, bu konuda tavırsız kaldılar.

Laf atmalar: Bildiri var! Bildiri var!

Konuşmacı: Tarihine bakın! Yani olayın üzerinden bir ay sonra çıkarılmış bildiri; ve dahası var, bitmedi. "Batı Alman emperyalizmine ölüm" diyen GDS, Batı Almanya'da geçtiğimiz Mart 83 genel seçimlerinde ileri işçilere hitap edip, parlamentarizmi teşhir etme fırsatı olduğu halde, bu görevi yerine getirmemiştir. Yoksa şimdi yine mi bir bildiri çıkaracaklar?! Buyur. GDS bu konuda sükuneti kendi açısından bozmamıştır. Bu konuda Batı Almanya'da bir dizi güç politize olmuş ve kıran kırana, herkes almış yürümüş. GDS'in umurunda mı sanki! Ama GDS içe dönük çalışıyor! Parlamentarizmi teşhir etme fırsatı olduğu halde, bundan yararlanmıyor! Bu kötü bir pozisyondur.

Dahası var, reformistler ve oportünistler,Batı Alman emperyalistlerinin bir kanadı, faşizmin iktidara gelişinin 50.yılını sözümona lanetleme adına ileri işçileri peşlerine takıp, bu konuda bir dizi demagoji ve sahtekarlık yaparken; bizimkiler, özellikle GDS ne yapmıştır? Bir eylemde Frankfurt'ta pullar atmıştır. Bunu da yeterli görmüştür. Ama bu konuda reformistleri ve revizyonistleri teşhir ve bir bildiri çıkarılmasının gerekli olduğunu unutmuştur. Yoksa bunu da mı uzatacaklar?! Buyrun uzatsınlar.

Evet, son olarak DGB, yani sendika ağalarının önderliğindeki DGB, Batı Almanya'da işsizlik vs. dolayısı ile yüzbinlerce işçiyi harekete geçirirken, bizim GDS ne yapmıştır? Bu konuda, o işçiler arasında sosyalist devrimin, proletarya diktatörlüğünün propagandasını bildirilerle yapmayı ihmal etmiştir. (Alkışlar)

O zaman son olarak Engels'ten: Kapital'in 3. cildine önsözde şunlar söylenmektedir: "Bizim olaylarla dolu zamanımızda, tıpkı 16. yüzyılda olduğu gibi toplumsal konularda salt teorisyenler, ancak gericiliğin

safında bulunur. Ve bu nedenle bunlar sözcüğün tam anlamıyla... (Za man dolar. Ara konuşmalar.)

Bolşevik Partizan temsilcisi: Arkadaşlar, biz silahlı mücadeleye karşı olduğumuz ve pasifist olduğumuz vs. suçlamasını çok dinledik. Bundan önce özellikle Partizan revizyonistlerinden dinledik. Şimdi de kardeşlerden dinliyoruz. Bu onca şaşırtmamalı bizi. Oportünistler arasında özde; oportünist görüşler arasında özde bir farklılık yoktur önce. Ve bu oportünist görüşler ister istemez akrabalık şu veya bu şekilde gösterirler. Bu noktada da kardeşlerin hem Partizan oportünistleri ile akrabalığı, hem de modern re revizyonistlerle akrabalığı çıkıyor ortaya. Nasıl?

Birinci mesele; nasıl koyuyorlar sorunu? Suçlamanın özü şu: Biz silahlı mücadeleyi, alıntı yapıyorum, "yalnızca mücadele biçimleri sorunu, yani taktiğin bir sorunu" olarak koymuşuz. Suçlama bu. Yani, silahlı mücadele, mücadele biçimlerinin bir sorunu değilmiş. Bunu söyleyenler üç paragraf sonra; bunu söylediklerinden üç paragraf sonra, bu dehşetengiz eleştiriyi getirenler; şunu söylüyorlar: "Halk yığınlarının silahlı mücadelesi, proletaryanın sınıf mücadelesinin en yüksek biçimidir." Bunu da kardeşler söylüyor. Yani silahlı mücadele, mücadelenin biçimlerinden biri değil; ama aynı zamanda en yüksek biçimidir! İnsan saçmalamaya başladı mı, nereye varacağı hiç belli olmaz. Ve üç paragraf önce söylediğini, üç paragraf sonra unutup kafayı duvara vurabilir. Kardeşlerde de olan budur. (Yoğun laf atmalar) Arkadaşların her halde mide ağrıları, sancıları filan var. Birşey yapamayız. Revizyonizm teşhir edilmeye başlanınca, sinirlenmeye filan başlıyorlar. Olağan şey bunlar, olur. Fazla birşey yapamayız.

Laf atma: Artık yalnız gülüyoruz. Lütfen bir şaka daha!

Konuşmacı: Sınıf mücadelesinin çok çeşitli biçimleri vardır. Proletarya sınıf mücadelesinde, mücadelenin hiçbir biçimini red etmez. Sınıf mücadelesi içinde mücadelenin silahlı biçimleri; ya da genel olarak silahlı mücadele, sınıf mücadelesinin bir biçimidir. Ama bir özelliği olan bir biçimidir. Sınıf mücadelesinin silahlı biçimleri, ya da silahlı mücadele, sınıf mücadelesinin en yüksek biçimidir.

Proletarya devlet iktidarını, eğer sınıf mücadelesinin bu en yüksek biçimini kullanmaya hazır olmaz ve bu biçimi kullanmakta ustalaşmazsa, (Arada biri laf atıyor; Konuşmacı: "Eğer sen salak hala anlamadı isen, bir kez daha söyliyeyim; eğer bu biçimi; bir daha, bu biçimi kullanmakta ustalaşmaz ise,") iktidarı ele geçirmesi hayaldir. Çünkü her devrimin temel sorunu, devlet iktidarı sorunudur. Proletaryanın karşısındaki devlet dişinden-tırnağına kadar silahlıdır. Bu devlet iktidarını parçalamak, yerine kendi iktidarını kurabilmek, ancak proletarya önderliğinde halk yığınlarının silahlı mücadelesi ile mümkündür. Sorunun özü budur. Ve bizim bütün temel belgelerimizde de sorun böyle konmuştur. Silahlı mücadelenin, sınıf mücadelesinin en yüksek biçimi olduğu gerçeği; o olmadan devletin yıkılamaz olduğu gerçeği; onun sınıf mücadelesinin bir biçimi olduğunu ortadan kaldırmaz.

Ara laf: Taktik sorun!

Konuşmacı: Bırakırsan, oraya da geleceğim! Biz sorunu esasında bu bağıntıda değil, daha dar bir bağıntıda; genel olarak silahlı mücadeleden çok, silahlı mücadelenin bazı biçimleri bağıntısında tartıştık. Kardeş örgütler bu sorunu atlıyorlar.

Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Şimdi, ben de kardeşlerin reform ve devrim konusundaki sloganları ile,

reform ve devrim konusundaki pratikleri arasındaki bağa ilişkin birkaç örnek vereceğim. Ama bu bağa ilişkin örnekleri vermeden önce, Stalin, Leninizmin İlkeleri'nde, Leninizmin yöntemini anlatırken, 2.Enternasyonal partileri hakkında söylediği alıntıyı okumak istiyorum.

"2.Enternasyonal partilerinin siyasetini slogan ve kararlarına bakarak değil, yaptıkları eylemlerini gözönünde tutarak sınamak gerekirdi. Çünkü proletarya kitlelerini ve onların güvenini kazanmak ancak böyle olabilirdi."

Şimdi 1977 yılında üç R.A.F. üyesi, kaçırdıkları uçakla Somali'ye gittiler, Mogadişu'ya. Ve Batı Alman emperyalizminin kendi vurucu güçleri; Somali'nin vurucu güçleri değil; Batı Alman emperyalizminin kendi vurucu güçleri doğrudan Mogadişu'da bu üç R.A.F. üyesi devrimciyi katlettiler.

O zamanlar reformcu olmak istemeyen; gerçekten devrimci bir siyasetin yapması gerekli olan, üç R.A.F. üyesinin öldürülmesine karşı tavır takınmak, Batı Alman emperyalizminin militarizmini teşhir etmek ve devrimcileri savunmak olmalıydı. (Alkışlar) Ama bizim kardeş teşkilatlar ne yaptılar? Bu konuda R.A.F. üyesi devrimciler öldürülürken ses çıkarmadılar. (Arada laf atma: Yalan!)

Ama olaydan çok çok sonra, Batı Alman emperyalizmi konusunda bir bildiri yazarken, falanca yerde üç devrimciyi de öldürmüşlerdi şeklinde bahsettiler. İşte sloganlar ile pratiğin arasındaki bağ bu. Herhalde kardeşler o zaman kendi içlerinde terörizm meselesini tartışıyorlardı. (Gülüşmeler)

Bir başka örnek: Stuttgart'ın Stammheim cezaevinde yine R.A.F. üyesi devrimciler tutuklu bulunuyorlar ve Baader, Meinhof ve Raspe, Batı Alman emperyalizminin yine silahlı güçleri tarafından tutuklu bulundukları cezaevinde katlediliyorlar. Ne yaptı kardeşler? Bu konuda da biraz önceki örnekte olduğu gibi, tavırları ses çıkarmamak tavrı oldu. Bizim tavrımız ise, Mü'nin Kasım 1977 sayısında, öldürülen R.A.F. üyelerine sahip çıkmak, Batı Alman emperyalizminin saldırısını teşhir etmek oldu. İşte bizim pratiğimiz ile GDS'in pratiği arasındaki fark burada. (Alkışlar)

Ama işin diğer bir ilginç yanı da, bu yapılanların bu zamana kadar özeleştirisinin yapılmamış olmasıdır. Ama GDS bu konuda bizim reformist olduğumuzu eleştirdiğine göre, bu da özeleştirinin en yüksek biçimi olduğuna göre, özeleştiri sayılmalı herhalde! (Alkışlar)

<u>Bir Bolşevik Partizan taraftarı:</u> Arkadaşlar, ben de bu reform ve devrim konusunda, GDS'in çeşitli devrimci örgütleri; oportünist örgütleri devrimci olarak değerlendirmemesi ve aynı konuda Marksizmde bu konuda hiçbir şeyin söylenmemesi iddiası üzerinde duracağım. Bunun ötesinde, bizim çeşitli; özellikle de Türkiyeli oportünistleri devrimci olarak değerlendirdiğimizden çıkarak, GDS bizim oportünizmi uluslararası bir olgu olarak değerlendirmediğimizi söylemektedir, iddia etmektedir. Bizim bu konuda dediğimiz, çıkış noktası; 1 Mayıs'taki yürüyüşlere oportünistlerin çağrılıp çağrılmaması üzerine, Türkiyeli oportünistlerin de resmi olarak bu yürüyüşlere davet edilmesi idi.

GDS'in buna verdiği cevap, "KPD devrimci değil ki" oldu. Biz ise Türkiye'de, Türkiye gibi ülkelerde, özellikle demokratik devrimin gündemde olduğu ülkelerde, devrimcilik kıstasının birazcık daha geniş olduğunu; sosyalist devrime oranla daha geniş olduğunu, bu yüzden de Türkiye'de, Türkiye'deki faşist iktidara karşı mücadele eden, sözde

ve pratikte mücadele eden, devletle bütünleşmeyen oportünistlerin devrimci görülmesi gerektiğini bu bağıntıda belirttik. GDS'in, bizim oportünizmi uluslararası bir olgu olarak tespit etmediğimize dayanak noktası yaptığı tek yer, sadece bizim bu demin söylediğim şeyi tekrar etmemizdir. Ben burada GDS'i, GDS'in yürüttüğü bu aptalca polemiği, aptalca iddiayı bizzat ispatlamaya ve bizim oportünizmi uluslararası bir olgu olarak değerlendir(me)diğimizi yayın organlarımızda ve resmi konuşmalar, toplantılardaki tutanaklara dayanarak ispatlamaya çağırıyorum. Eğer ispatlamadıkları ölçülerde kendileri siyasi sahtekarlar olacaklardır.

Gelelim Marksizmin, Marksist olmayan grupların devrimci olarak değerlendirilmesi sorununa. Yani Marksist olmayan grupların devrimci olarek değerlendirilip; değerlendirilmemesi sorununa. Yine GDS bunu iddia ederken, klasiklerden bu bağıntıda hiçbir alıntı yapmaya gerek görmemektedir. Ben şimdi "Halkın Dostları"ndan bir alıntı yapıyorum: "İncelemiş olduğumuz küçük-burjuva teoriler sosyalist teoriler olduklarını ileri sürdükleri oranda, kesin olarak gericidirler." Devam ediyorum. Alıntı: "Bu sınıf genel demokratik talepler ileri sürdüğü, yani ortaçağın ve serfliğin bütün kalıntılarına karşı mücadele ettiği ölçüde ilericidir."

<u>Arada laf:</u> Sınıflar; sınıflar! Gruplar değil!

<u>Konuşmacı:</u> "Sosyal-demokrat olmayan bütün devrimci grupların sözü edilen kalıcı bir birliği." Sayfa 296. Demin vatandaşlar "sınıf" olduğunu söylediler. Şimdi sorun grup meselesi. Ancak devam ediyor. Görüldüğü gibi, devam etsem de, ispatlayacak hiçbir şey yok burada. Lenin açıkça Narodnikleri Rusya'da devrimci bir grup olarak değerlendirmiştir. Bunun ötesinde, yine SBKP tarihinde Marksist grupların ortaya çıkışından önce, devrimci gruplardan sözedilir. Mao ortak açıklamasında da bu anlayış vardır.

<u>GDS temsilcisi:</u> Birincisi; sözkonusu olan, komünistler dışında devrimci olmadığı değildir. Tez bu değildi. Bilakis burada sözkonusu olan, özellikle Marksist-Leninist olduğunu söyleyen ve fakat devrimin temel sorunlarında Marksizmi revize eden oportünist grupların basitçe devrimci olarak adlandırılamayacağıdır.

Eğer Türkiye'de emperyalizme bağımlı sistemi, gerçekten bütün komprador kapitalizmi, feodalizm sistemini yıkmak istiyorlarsa, o zaman bu gruplar gerçekten devrimcidir. Aynı Lenin'in Rusya'da çarlığı gerçekten devirmek isteyen grupları devrimci olarak adlandırdığı gibi.

Şimdi sizin bütün bu çağrışmalarınız, alkışlamalarınız Halkın Yolu, Devrimci Yol, Devrimci Sol gibi gruplar için mi? Onlar mücadeleyi yalnızca cuntaya karşı yürütüyor ve komprador kapitalizmi ve feodalizm sistemine karşı yoğunlaştırmıyor. Onlara alkış çalın siz! İşte onlar "devrimci oportünistler"dir.

Yoldaş Lenin ispatlamıştır ki, makineli tüfek olmadan devrim olmaz. Ama her makineli tüfekli de devrimci değildir.

Rusya'da Menşevikler — bunu Stalin vurgulayarak söylüyor — reformlar için silahlı mücadeleyi savunmuştur. Yani onlar silahlı mücadele ile çarlık sistemini kökten yıkmak istemiyor, bunun yerine silahlı mücadele ile yalnızca bazı reformcu değişiklikleri gerçekleştirmek istiyorlardı. Aynı bugün Türkiye'de bazı grupların silahlı ortaya çıkması, ve fakat yalnızca cuntaya karşı mücadele etmesi gibi. Yalnızca cuntayı, — komprador kapitalizmi-feodalizm sistemini değil — yıkmak istemesi gibi.

Tabanca, devrimci olup olmamanın kıstası değildir.

Burada bize şu ya da bu konuda pratikte birşey yapmadığımız suçlamaları getirildi. 1977'den başlayıp sayılabilir. Kuşkusuz bu sıralama bir dahaki parti inşası noktasında da sürecektir. Nerde neyi yapmadığımız söylenecektir. Yeterli yapmadığımız 100, 200, 500 şey vardır. Bu bizim her zaman itiraf etmiş olduğumuz ve itiraf ettiğimiz zaafımızdır.

Tartışma konusu değildir bu. Eğer bu tartışma konusu olsa idi, o zaman Bolşevik Partizan'ın Türkiye'de kaç fabrika hücresi olduğu, Türkiye'de 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12 nr.lı olaylarda Bolşevik Partizan'ın ne yaptığı, TKP/ML(B) Merkez Komitesinin bu konularda ne yaptığı da tartışma konusu olurdu. Bu düzeyde çizgi, çizgideki hatalar konusunda ideolojik mücadele yürütülemez.

Geçerken söyliyeyim ki, bu arada yalan da söylendi. Mesela Mogadişu ile ilgili kalın bir broşür vardır! Gelen bütün yalanları —ben şimdiye kadar 17 tane saydım— biz bir belgede toplayıp yayınlayacağız. Burada bunlarla vakit kaybetmek istemiyorum.

Bizim bildirilerimizde ilkeleri mümkün olduğunca soyut olarak savunmak istediğimiz suçlaması ile ilgili: Tam tersi sözkonusudur. Biz Bolşevik Partizan'a getirdiğimiz eleştiride, onun ilkeleri mümkün olduğunca somut savunmasını talep ediyoruz. Sizin elinizde Bolşevik Partizan'ın reform/devrim konusundaki konuşması var. Orda bizim bildiride hangi ilkelerin savunulmasını talep ettiğimiz kısaca aktarılıyor. Çok kısa olarak 5 nokta sayılıyor. Ben yalnızca bir noktada pis revizyonist kalpazanlık yöntemini göstereceğim. O da GDS'in kısaca ulusların kendi kaderini tayin hakkını bildiride aradığı söyleniyor. Hayır, yoldaşlar. Biz mümkün olduğunca soyut formüle edilmesini istemiyoruz. Biz bizim eleştirimizde özel bir paragrafta belirttik ki, ulusların kendi kaderini tayin hakkının savunulması yetmez, Türkiye'de Kürtlerin ayrı devlet kurma hakkının varlığı ispatlanıp savunulmalıdır. Biz ilkenin somut savunulmasını istemiştik. Bolşevik Partizan çarpıtıp, bizim "ulusların kendi kaderini tayin hakkını" istediğimizi söylüyor. Biz devlet olarak ayrılma hakkını talep ettik.

Biz papağan dili konuşmak isteyen papağanlar değiliz. Ve Bolşevik Partizan'ın ille de her zaman "Yaşasın silahlı mücadele" yazması gerekmez. Arada bir "Devrim ancak makineli tüfekle olur" deseler de olur! Esas olan savunulan özdür. Ve biz, bizim bildirimizde belki söz olarak "sosyalist devrim" demedik. Söz konusu durumda "Komünist devrim... Hakim sınıf komünist devrim karşısında tir tir titreyecek" dedik.

Biz "Batı Alman emperyalizmine ölüm" yazdık. Ve sonunda da Manifesto'dan komünist devrimin ilkesi propaganda edilmektedir. Ama işçi-köylü diktatörlüğü sorunu, silahlı mücadele sorunu, bu sorunlar Bolşevik Partizan'ın 12 Eylül bildirisinde ne anlam olarak, ne de söz olarak vardır. Sözkonusu olan anlamdır, laf değil.

<u>Bir Bolşevik Partizan taraftarı:</u> Ben iki nokta üzerinde duracağım. Biri yöntemle ilgilidir. Özellikle kelimelerden ne anlaşılması gerektiği hakkında bize eleştiri getirirlerken, bu eleştiri aslında kendilerine yöneltilmelidir. Buna bir örnek olarak ben bir önceki gündem maddesinde tartışılan, "Türkiye halkları" mı, "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkları" mı vs. biçiminde; yahut ta bizim, kardeşlerin eleştirdiği "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" biçiminde kavramlar vardır. Bunu gerekçelendirebilmek için örnek olarak verdikleri şey de, Rusya halklarından daima Lenin'in söz ettiğini belirtmektedirler. Bizim de Türkiye halkları dememizi söyle-

mektedirler. Ancak Lenin'den yaptıkları alıntıda ise de Lenin çok açık olarak şunu ortaya koymaktadır: Onun bağıntısını da göstereceğim. Lenin'den yapılan alıntı şu: "Çarlık Rusyasındaki çeşitli milliyetlerden halklar." Bu cımbızlama yöntemi kendilerinin düşüncelerini haklı çıkarmak için Türkiye'de Türkiye halkları, artık çeşitli milliyetlerden Türkiye halkları değil, sadece Türkiye halkları biçiminde, bize bu sloganın bu şekilde doğru olduğu biçiminde eleştiri getirdiler. Halbuki bizim görüşümüzle bu alıntıda Lenin'in ortaya koyduğu gibi, aynılık içerisinde olan kendilerinin görüşü değil, bizim görüşümüzdür. Bizim görüşümüzde milliyetlerin vurgulanması ve milliyetlerin ayrılma hakkının olduğu vurgulanmakta. Arkadaşların görüşleri slogan olarak kabul edildiği zaman, Türkiye halklarından; milliyetlerinden değil, çünkü Türkiye halklarından bahsedilmesi gerekli, ve halkların ayrılma hakkının olmadığı bilince çıkarılmalı. Yalnız bundan tam hak eşitliği olduğu, bunlardan ayrılmasının zorunlu olmadığı bilince çıkarılmalı. Ve arkadaşların sloganına göre değerlendirilmelidir. Şimdi bu metot konusunda.

Arkadaşların özellikle bizi eleştirdikleri, "Marksist-Leninist ilkelerden hareket ederek somut sorunları değerlendirmiyorsunuz. Bundan dolayı da revizyonizmin batağına batıyorsunuz" şeklinde suçlamalarından bir tanesi. Ancak arkadaşlar özellikle Uluslararası Komünist Hareketin tarihini incelerken, 1957/60 deklarasyonunu incelerken; '57/60 deklarasyonunun metodu konusunda revizyonist olduğunu belirtirlerken; çeşitli noktalarda Mao Zedung'a getirdikleri eleştirilerde de 63 polemiklerini değerlendirmelerden birtakım revizyonist sapmaların olduğunu tespit ederlerken; bu genel değerlendirmenin de 57/60 deklarasyonlarına revizyonist derken; Mao Zedung'a ve 63 polemiklerine de sadece anti-Leninist demektedirler. Ama bize revizyonizmin batağına batmış demektedirler. (Ara lafı: Yeniden yalan, 18. yalan!)

Şimdi bizim bu reform ve devrim konusunda özellikle kardeşlerden öğrendiklerimiz de mevcut. Biz bunların inkarcısı değiliz. Özellikle 1981 yılında cuntayı değerlendirişimizde önümüze koyduğumuz görevler sorununda, bu sorunu kardeşlerden eleştirici bir yaklaşımla görüşlerini öğrendik. Onlardan da öğrendiğimiz çok şey oldu. Bu değerli de, önümüzdeki ilk çalışma içerisinde görevlerin tespit edilmesi konusunda varolan yanlış görüşleri eleştirdik ve değiştirdik. Yoldaşların bu eleştirilerinden yola çıkarak, biz her zaman haklıyız önyargısıyla, varolan tüm 82'deki değerlendirmemizin konusunda da bu arkadaşlar, "Marksizmin ilkelerinden 5-6 noktada saptılar. Bu temelde reformcu çizginin ve dolayısiyle revizyonizmin batağına saptılar", dediler, suçlamalar getirdiler. Ama bunların hepsi eleştirici bir gözle incelenirse; incelendiğinde, kimin bu noktalarda somutu inceleyip, dediği Marksizmin ilkelerinden çıkarak, kimin ise ilkeleri savunma adına 1982 yılında özellikle cuntaya karşı görevlerimizi ve bunlarda önümüze koymamız gereken perspektifi unuttuğunu görebilir.

<u>Kardeşlerin bir taraftarı:</u> Kadın ve erkek yoldaşlar, burada tartışılan konu, devrimin iki aşaması ile ilgili. Üç yazı kurulu bu konuda modern revizyonizme karşı mücadele yürüttüler, güncel olarak da AEP'nin çarptırmalarına karşı ve KKP/ML bu konudaki yanlışlarına karşı tavır takındılar. Bu yapılırken, Lenin ve Stalin'in öğretileri savunulmuştur.

Burada Bolşevik Partizan bu sorunlara nasıl yaklaşıyor?

12 Eylül bildirisinde getirdiğimiz eleştiriler, yalnız nelerin eksik olduğu değil de; nelerin yanlış olduğudur da. Varolan şeylere de eleştiri getirdik. Bildiride tek yolun sosyalizme yönelik işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi olduğu söylenmekte.

Burada iki aşamalı devrimin ilkeleri, ilkesel bir şekilde savunulmamaktadır. Bunu söylemekle birlikte, tabii demokratik devrimin içerisinde, böyle kimsenin haberi olmadan, sosyalist devrimin yanısıra, proletarya diktatörlüğünün de gerçekleştirilebileceği şeklinde konuşuluyor. Ve böylece, bunu yapmakla yanlış bir şekilde işçi sınıfının bilinçliliğine karşı ve böyle kendiliğindencilik propagandaları yapılmaktadır. Bu Bolşevik Partizan'ın burada okunan konuşmasında tam da bu iki aşamalı devrimin propagandasının yapılmadığı övülerek savunuluyor.

Birinci konuşmacı, bildiride herşeyin söylendiğini, demokratik halk devrimi ifadesinde söylenmesi gerekenlerin ifade edildiğini söyledi.

Oportünistler de devrimden ve hatta bazan demokratik halk devriminden lafta sözetmektedirler. Oportünistlere karşı mücadelede somut bir şekilde işçi-köylü diktatörlüğü propagandası yapılmalı. Aynı şey Türkiye'deki oportünistlere karşı yapılmalı ve Türkiye'de özellikle demokratik halk devriminin propagandası yapılmalıdır. Tam da bu eksiklikler bildiride bulunmuyor. Bu bildiride köylü sorunundan da hiç bahsedilmemekte, tarım devriminin sorunlarının üzerine tek kelime söylenmemektedir. Köylü sorununun inkarı, Stalin'in dediği gibi, Marksizme ihanetin göstergesidir.

Bir başka konuya değinmek istiyorum. Belli konularda birşey yazmadığımız iddia ediliyor. Ben şunu söylemek istiyorum: Mesela bu R.A.F.-çılar konusunda bizim o konuda söylediklerimize karşı mahkemeye bile verildik.

Bu iki aşamalı devrimin meselesiyle ilgili olarak burada Bolşevik Partizan tarafından sanki üç yazı kurulunun hiçbir yazılı belgesi yokmuş gibi tavır takınılmakta. Bu üç yazı kurulunun bu konudaki görüşleri gizlenmektedir. Aynı şekilde R.A.F. konusunda da yazdıklarımızı bilmiyorlar ve yazmamış gibi söylüyorlar.

<u>Bir Bolşevik Partizan taraftarı:</u> Yoldaşlar, ben bu konuyla ilgili özellikle GDS'in bir sempatizan komitesine verdiği cevapta, propaganda-ajitasyon çalışmasında yaptığı ve çok olumlu olarak değerlendirdiği bir yere işaret edeceğim.

Herşeyden önce, bizim bildiğimiz kadarıyla GDS, Batı Almanya'da devrim yapma iddiasıyla ortaya çıkan ve çalışmalarını bu doğrultuda yapan bir örgüttür. Propaganda ve ajitasyon çalışması da bu şeye uygun olmak zorundadır. Bütün yapılan propaganda-ajitasyon öncelikle bu sınırlar içinde ele alınmalıdır. Yine hepimizin bildiği gibi, Batı Almanya'da bir dizi örgüt, burada geçici olarak çalışan yabancı işçilere, Batı Alman işçileri arasında çalışma çok zor olduğu için, kendi saflarında örgütlemeye kalkıştılar. Kardeşler bu konuda onlardan kesinlikle ayrılıyorlardı. Ve kardeşler burada temelli kalanlar dışında; geçici olarak burada olanları örgütlemeye bugüne kadar kalkışmadılar. Bunu yapmaya çalışanlara da karşı çıktılar, mücadele ettiler. Ancak kardeşlerin demin verdiği cevapta, GDS Nr.21, Nisan 82'de son sayfasında, propaganda-ajitasyon çalışmasıyla ilgili yazdıkları ve bildirileri sıraladıkları bölümde şunu görmek mümkündür:

Sempatizanlara verdiği cevapta, "bazı bildiriler" diyorlar. Bunlara işaret etmek lazım. Nisan 81'de sayı 21'de ise "bütün bildiriler" diye ortaya koyuyorlar. Bu da belirtilmeli. 7 bildiri sayıyorlar GDS'ten arkadaşlar. Bu 7 bildiriden 4 tanesi Türkiyeli işçilere yöneliktir. (Ara lafı: Türkiyeli işçilere mi? Manyak mı bu?) Bir tanesi KPD'nin yaptığı bir toplantıya yöneliktir. Bir tanesi KABD'ye yöneliktir. Bu açıkça şunu göstermektedir: Kardeşler dışa yaptıkları

ajitasyon-propaganda çalışmasında, merkeze Almanya'da kendi öncü işçilerini kazanma sorununu koymamaktadırlar. Pratikleri buna örnektir. Benden önce konuşan arkadaşlar bir dizi örnek verdiler. DGB'nin yüzbinleri harekete geçirdiği yerde tavırsız kalışları, faşizmin 50. yılıyla ilgili tavırları, vs.

Diğer bir sorun: Bu da kendi oportünistleriyle; Batı Almanya'daki oportünistlerle hesaplaşma sorunudur. 1982'de 12 Eylül'le ilgili çıkardıkları bildiride Batı Almanya'daki oportünist örgütlerle en ufak hesaplaşma yoktur. Genel olarak oportünizme-revizyonizme çağrılar ve sloganlar atıyorlar, fakat somut olarak Batı Alman örgütlerinin bu konudaki ilkesel konuları nasıl çarpıttıkları, nasıl ele aldıkları konusunda en ufak bir şey yoktur. (Ara laf: Kendine KPD/ML hakkındaki kitabı al!)

Son olarak bir nokta daha: Sosyalist devrim sorunu. Benden önce konuşan arkadaş burada bir numara yapmaya kalkıştı. Onları geri çevirmelidir.

<u>Bir Bolşevik Partizan taraftarı:</u> Şimdi bu mesele ile ilgili birden fazla sorun var, çok karışık aynı zamanda benim için. Onun için özel olarak önemli noktalara değineceğim. Bolşevik Partizan 11/1'de yapılan sağ oportünist hatanın 5. sayıda bir özeleştirisi yapıldı. Bu özeleştiri yapılmadan önce, kardeşlerin bir eleştirisi vardı. Ben bu noktada birkaç arkadaş adına tavır takınıyorum. Bir grup arkadaş adına tavır takınıyorum. Beşinci sayıda yapılan özeleştirinin, kardeşlerin eleştirisi çerçevesi dışına çıkmayan yanlış bir özeleştiri olduğunu düşünüyorum. Kardeşlerin eleştirisi neydi? Kardeşler diyorlardı ki, birinci sayıda sağ oportünist hata yapıldı, çünkü parti inşasının içinde bulunduğumuz aşamasında, kitle çalışmasında esas olarak ne yapmamız sorunu kavranmadığı için yapıldı. Ve bizim 5. sayıda yapılan özeleştiri de tam da bu temelde yapılan özeleştiridir. Ben ve arkadaşlarımız hatalarının kaynağının bu şekilde tespit edilmesini, yalnızca gerçeğin bir parçasını temsil ettiğini, tespit ettiğini olgu olarak ortaya konmasını savunuyoruz. Çünkü bu yoldaşım yapılan hatanın kaynağının öncelikle Parti inşasında, öncelikle reform ve devrim sorununun Leninist bir tarzda konulmamış olduğundan kaynaklandığını gözardı etmektedir. Bu noktada kardeşler ve yapılan özeleştiri ortak bir noktada birleşmektedir. Kardeşler K.7, s.80'deki yazılarında, İ.K'nın 1971 cuntasının sonrasında söylediklerinin silahlı devrim hariç, görmemesi dışında doğru olduğunu söylüyorlar. Tam da bu noktada soruyoruz; kardeşlere ve bizim özeleştirinin temelini kabul edenlere: Soru şu: İ.K., '71 cuntasından sonra bu doğru tespitlerini Parti inşasını kavradığı için mi yaptı? Kesinlikle hayır! İ.K'nın bu meseleyi doğru koymuş olmasının temel gerekçesi, reform-devrim sorunundaki Leninist anlayışıdır.

Diğer sorunlara gelince, tezler halinde kardeşlerin 11/1. sayıdaki bizim silahlı mücadelenin şiddet anlamında evrensel bir ilke olduğunu reddettiğimize yönelik eleştirileri kökten yanlış, yöntem olarak Kruşçev revizyonistlerinin, Enver Hoca'nın Mao Zedung'a saldırıda kullandığı yöntemin aynısıdır. Yönteme ilişkin bu sapma, kardeşlerin kendi hatalarına karşı özeleştirici olmayan yaklaşımlarının giderek derinleştiği ve giderek kronikleştiğine önemli bir göstergedir, benim açımdan.

Son olarak bir noktaya değinmekte fayda var. 1982'nin 12 Eylül'ünde oportünistlerin ve revizyonist karşı-devrimcilerin hepsinin ortak bir noktada birleşip eylem yaptığı bir dönemde, Merkez Komitesi çıkarttığı bir genelgede, oportünistlerin ve revizyonistlerin hepsinin bir noktada birleşmesi karşısında Halkın Kurtuluşunun veya bir başkala-

rının bir alternatif yürüyüş koyması halinde, bizim o yürüyüşe de katılmamamız gerektiğini, çünkü katıldığımız zaman oportünistlerin birine karşı diğerini tercih etmek anlamına geldiğini söylemekteydi ki, bu tespit sapla samanı birbirine karıştırmaktır. Meselenin sadece ideolojik yönünden doğrudur. Bu hatadaki sapma sadece bizde değil, bu sapmanın kökü kardeşlerden gelmektedir. Onların bugün burada reform/devrim sorununda ileri sürdükleri ve daha sonra GDS'ten yoldaşın çıkıp cevap verdiği şey, Lenin'den yaptıkları alıntı tamamen sorunun sadece ideolojik yönünü almakta, pratik yönüne değinmemektedir.

Kardeşlerin bir taraftarı: Yoldaşlar, Bolşevik Partizan'ın yazısındaki birtakım görüşlerle ilgili tavır takınmak istiyorum. Çünkü şimdi BP taraftarları tarafından GDS'in 12 Eylül bildirisine karşı saldırı başlatıldı. Ben göstermek istiyorum ki bu geçilen karşı saldırı da gerçekten ağır bir şekilde başarısızlığa uğruyor. Bu şekilde de BP'nin reformist, oportünist yüzü daha açık ortaya çıkıyor. BP yazısında GDS'ten bir alıntı yapılıyor. GDS bu alıntıda BP'nin bu bildiride "Marksizm-Leninizmin ilkelerini Türkiye devriminin soru ve sorunları ile ilgili olarak ortaya koymadığı"-nı söylüyor. Bu suçlama BP yönetimine çok dokunmuş olacak ki, onlar sosyalizme yönelik devrim safsatası ile kendini haklı göstermeye, bunu prensip olarak göstermeye çalışıyor. Ama bunu yapmakla sadece kendinin reformizmini teşhir etmektedir.

BP'nin konuşmasında gırgır geçiliyor. Bizim iki aşamalı devrim ve proletarya diktatörlüğüyle ilgili ilkeleri savunduğumuzu GDS kabul ediyor, diye. Somuta çok meraklı olan Merkez Komitesi bu bağıntıda tam formülasyona dikkatle baksa görecektir ki, orada: "Türkiye'deki devrimle ilgili ilkeler" denmektedir. Yani sözkonusu edilen; ilkelerin demokratik halk devriminin stratejisi ve programına uygulanmasıdır; programatik ilkelerdir, soyut ilkeler değil.

BP'nin gururlu bir şekilde savunduğunu iddia ettiği bir komünist partisinin gerekliliği ve işçi sınıfının egemenliğinin zorunluluğu ile ilgili şu iki prensibe daha yakından bakalım. BP'ye göre komünist partisi niçin lazımmış? Bildiriden alıntı: "12 Eylül ve benzeri olaylara karşı panzehir olarak kullanmak için".

İşte tam da bu BP alıntısında reformistliği görülmektedir. Batı Almanya'da komünistler, işte bizim komünist Partiye ihtiyacımız vardır, "çünkü 35 saatlik işgününü gerçekleştirmek için" demezler! Oportünistler de bunu reformist talepler için söylüyorlar. Herhalde çok açık bir şekilde görülüyor ki, BP kendi yazılarının, bildirilerinin ince bir şekilde incelenmesinden rahatsız oluyor.

Bu BP konuşmasında, ki bu konuşma BP'nin çizgisini bütünlükle yansıtmaktadır. Bu yazı da şunu bize göstermektedir: Hangi konuları, hangi yönü açısından yaklaşıldı ve hangi konuların araştırılan, üzerine tavır belirlenen konular, hangi kıstasa göre seçildiğini de göstermekte. Her ne kadar alıntı yapmamızdan pek hoşlanmasa da, biz yapalım. Orada denmektedir ki, "Biz birinci olarak, çeşitli oportünistlerin birlik çağrılarını reddediyoruz." BP bildirisinin %90'ında cuntadan bahsetmekte, yahut cuntaya karşı mücadeleden. Fakat burada gerekli laf edilmesi, esas üzerinde durulması gereken nedir? Devrimin gerekliliği ve devrimin programatik sorunlarıyla ilgili sorunlarda çok az yer verilmekte yahut hiç verilmemektedir. Tam da bu konuda oportünistlerin kuyruğuna takılmakta, onlar tarafından hangi konunun tartışılması Bolşevik Partizan'a dikte ettirilmektedir. Ondan sonra da ağlayıp sızılanmaktadır. Fakat hedefler, ilkeler ve devrimin programatik sorunlarıyla ilgili fazla birşey söylenmemektedir.

Son olarak BP kendi yazısında gururlu bir şekilde Marksist-Leninist ilkeleri devlet konusunda doğru savunduğunu söylemekte. Devlet hakkında sadece cuntadan önce de faşizm vardı denmektedir. Ama Lenin'in bu konudaki görüşü "Devlet ve Devrim"dedir. Ve devrim üzerine, proletarya diktatörlüğü üzerine, işçi-köylü diktatörlüğü üzerine birşey yoktur bildiride.

Divan: Arkadaşlar, şimdi ikinci gündem maddesi ile ilgili tartışma bölümü bitti. Üç kardeş yazı kurulu adına devrim ve reform maddesiyle ilgili bitiş konuşması yapılacak.

Kardeşler adına: Kadın ve erkek yoldaşlar, bu gündem maddesinde de 10'dan fazla BP adına taraftarı konuşma yaptı, onun görüşlerini savunanlar konuştu ve bu şekilde onların yeteri kadar zaman ve imkanları vardı, kardeşlerin eleştirilerine yeterli bir cevap için.

Bu konuşmacılar çizgi hakkında pek fazla laf sarfetmediler. Pratiğin arkasına kendini sakladılar. Bu arada da yarım ağızla birtakım hatalar yapıldığı söylendi. Fakat denildi, "çizgimiz esas olarak doğrudur." Birtakım hatalar da yapılmıştır. Çizgi üzerine herhangi bir eleştiri kabul edilmedi.

Tam da bu esas sorunlar yerine ikincil, üçüncül sorunlar üzerine tartışma, tali sorunlarla uğraşmak, oportünistlerin karakter göstergesidir. Biz de burada bu tartışma içinde de bunu çok açık bir şekilde gördük.

Şimdi benden sonra BP temsilcisi de çıkacak, kendisinden önce konuşanların unuttuklarını herhalde tamamlamaya çalışacak. Ama umarım ilk konuşmasındaki kadar yüksekten atmaz. Çünkü orada bize, bizim Kruşçev revizyonistleri, Partizan oportünistleri ile bağımızı da koymaya çalışacağını söyledi; ama ardından bir tek şey çıkmadı. Biz şimdi birlikte duyacağız bizim getirdiğimiz eleştirilere tavır takınıp takınmadığını.

Fakat şimdi tekrardan dönelim ilkesel sorunlara, programatik sorunlara. Devrimin programatik sorunlarıyla ilgili olarak tekrarlayalım.

Biz demokratik anti-emperyalist devrimin stratejik sloganı olarak işçi-köylü diktatörlüğünün sloganını getiriyoruz.

BP'nin demokratik halk diktatörlüğünden anladığıyla; işçi-köylü diktatörlüğü kavramı arasında özde bir fark yoktur. Aynı şey ifade edilmektedir, şeklinde getirdi bir konuşmacı. Fakat bunların arkasında BP'nin işçi-köylü diktatörlüğü propagandası yapılmadığını unuttu. Çoktan beri işçi-köylü diktatörlüğü şeklinde bir formülasyon BP tarafından propaganda edilmemektedir. Tam da budur meselenin özü. Diğer oportünistler de demokratik diktatörlükten bahsedebiliyorlar. Fakat sınıfsal karakter olarak işçi-köylü diktatörlüğü kullanılmalıdır. Aynı, kendi kaderini tayin konusunda da aynı şeyi yapıyorlar, yani oportünizme karşı mücadelede en kesin şiarını söylemiyorlar. Oportünistlerle birlikte kullanılan sulandırılmış "Halk diktatörlüğü" şiarı ardına gizleniyorlar.

İkinci sorunu, iki aşamalı devrim meselesini ele alalım. Bu konuda konuşmacı bir yarım çark etme yaptı. "Sosyalizme yönelen demokratik halk devrimi karışıklık yaratıyor; bunun yerine demokratik halk devrimi diyelim" dedi. Bugün böyle; yarın şöyle. Şöyle-böyle! Bu hep böyle sürüyor. Ama tabii ki bunun çizgi ile ilgisi yok! BP hep açık ve taş gibi bir çizgi izlemiştir! (Ara lafı: Bernstein (Bunun Türkçe-

si kehribar'dır — ÇN) gibi sağlam!) Eğer inek kuyruğu gibi sağa sola sallanıyorsa; bunun sağlam bir çizgi olup olmadığı sorundur. Bu konuşmacının bir hatası değil; iki aşamanın tüm gerekçelendirmesi içinde bu var. İkinci Konferansın belgelerini inceleyenler bu konuda; iki aşamalı devrim konusundaki gerekçelendirmesini oradan takip edebilirler. Ben bu konuda birşeyler daha söylemek istiyorum.

Bu karar tasarısında (Çizgimiz ve Disiplin Anlayışımız) "stratejiyi tespit edebilmek için yarın olması mümkün olana değil, bugüne bakmamız lazım" denmektedir. Burada da görüldüğü gibi, günlük olarak strateji kavranmaktadır. Bu konuda Bolşevik Partizan Rus Menşeviklerini daha çok sağdan geçiyor. Şimdi onlar; Rus menşevikleri, taktik konusunda durumdan duruma değişiklikler yapmasını söylüyorlardı. Bugün kendisine Bolşevikler diyen BP ise, aynı şeyi durumdan duruma strateji için de söylemektedir.

Bu İkinci Konferans belgelerinin sonlarında şöyle bir ifade var: "Normal şartlarda demokratik halk devrimi gündemdedir. Ama olağanüstü şartlarda demokratik devrimin görevleri sosyalist devrimle, proletarya diktatörlüğü altında da çözülebilir" deniliyor. İşte böylece bir kez daha sihirli formül çıkıyor: "Somut şartlara bakalım... İlkelere boş verelim."

Birkaç cümle daha silahlı mücadeleyle ilgili: Şimdiye kadar bu konuda verilen cevaplar pek hafif ve zayıf kaldı. İşte deniyor: "Bizim alıntıları bağıntısından kopardınız". Alıntılarda bağı kopartan biz değiliz. Bunu yapanlar, somut taktik, silahlı mücadele biçimleri adına devrimin ilkelerini çiğneyen sizlersiniz. Bu konuyla da ilgili alıntıları çarpıtmaktasınız siz tam da burada. Taktik sorunları genel geçerliliği olan ilkelerden kopartmak revizyonizmdir, reformizmdir.

Bir nokta daha kalıyor: Şimdiye kadar hiçbir konuşmacı, Bolşevik Partizan'ın reformizmi yalnız reform savunuculuğu ile sınırladığı sorununa değinmedi.

<u>Bolşevik Partizan temsilcisi:</u> Önce birinci sorunla ilgili: Taktik! Silahlı mücadele, taktik sorun mudur, değil midir? Benim buna cevap vermekten kaçındığım söylendi. Stalin, ünlü "Leninizmin İlkeleri" adlı yapıtında strateji ve taktik sorununu tartışır. Ve strateji bölümünde iki sorun olduğunu koyar ortaya: "Birinci dönemde", bu 1903'ten 1917'ye kadar olan dönemdir, "hedef çarlığın yıkılması ve ortaçağ kalıntılarının bütünüyle ortadan kaldırılmasıdır" der. Kesinlikle burada silahlı mücadele gibi laflar etmiyor. İkinci aşama için der ki: "Rusya'da emperyalizmin yıkılması hedef ve emperyalist savaştan çıkmak." Stratejiyi tartıştığı konuda yalnızca "yıkmak"tan sözeder. Bizim kakavanlar sadece "yıkma" konusunu sözettiği için, herhalde Stalin'in silahlı mücadele taraflısı olmadığını filan söylemek durumunda kalacaklar.

Arkadaşlar, taktikten sözettiği yerde de Stalin, taktiği tartıştığı yerde, "yerel siyasi grevler, siyasal gösteriler, genel siyasal grev, Duma'nın boykot edilmesi, ayaklanma, devrimci savaşın propagandası"; bütün bunları mücadele biçimleri ve taktiğin sorunu olarak ortaya koyuyor. Bakın bizim pasifist Stalin'e, bakın siz bizim sevgili çok çok militan GDS'ten ve kardeşlerden yoldaşlarımıza, böyle bu kakavan konumlarıyla!

Arkadaşlar, ikinci olarak kesinlikle bu adamların modern revizyonizm ime ortak yanlarını koymaya çalıştık. Dediler: "Koymadınız!" Koyalım: Modern revizyonizmin, modern revizyonistlerin şiddeti reddetmek için yaptıkları numara; şiddet ile, şiddetin bir biçimi olan içsavaşı e-

şitlemekti. Modern revizyonistlerin yaptığı budur. Onlar devrimin şiddet sorunu olduğunu reddetmek için, şiddetin bir biçimini şiddet gibi göstermişler, ve böylece devrimin şiddet yolu olduğunu reddetmişlerdir. Bizim kardeşlerimiz de aynısını yapıyorlar.

Bizim kardeşlerimiz şiddet ile silahlı mücadeleyi bir ve aynı şey olarak gösterip, modern revizyonizmin konumunda duruyorlar. Şiddet eşittir silahlı mücadele değildir. Şiddetin bir sürü biçimi vardır. En yüksek biçimi silahlı mücadeledir. Bunların ikisini birbirine karıştırmak modern revizyonistlerin işidir. Ve bugün bunu savunanlar, bu teorik çarpıtmayı yapanlar; yarın aynı teorik çarpıtmayı açık sağ için, pasifizm için kullanabilirler. Bu teorik gerekçelendirme "şiddet eşittir silahlı mücadele", yarın, "bugün silahlı mücadelenin şartları yoktur, devrim şiddetsiz olabilir" gibi saçmalıklara temel olabilir! Arkadaşlar, işte revizyonizm budur. Bu da bu noktada tam da modern revizyonistlerle çamurda oturuyorlar, ve bu çamur içinde beraber yıkanıyorlar.

Benden önce konuşan arkadaş şunu dedi: "Burada bütün konuşan BP taraftarları çizgi üzerine değil, pratik üzerine konuştular, yani ilkesel konulardan ikincil, üçüncül sorunlara geçtiler." Çok ilginçtir. Pratik sorunu ilkesel bir sorun değildir. O ilkelerden bağımsız tartışılır! Önemli olan çizginin doğru olması! Yazılı olanın doğru olması! Ama Marksizm-Leninizm öyle yaklaşmıyor soruna. Marksizm-Leninizm diyor ki, eğer söz ile pratik arasında uyum yoksa, sözler beş para etmez. Bu noktada da arkadaşlar pratik sorunları çizgi sorunlarından kopararak tam da revizyonizmin göbeğinde oturmaktadırlar. Çünkü, bunların gocunacak yaraları vardır pratik konusunda.

Arkadaşlar, bu arkadaşların çıkardığı, kardeş örgütlerimizin çıkardığı "Hammer oder Amboss sein" adlı, Kızıl Bayrak'ın 1980 yılbaşı ile ilgili yazısı, bu yazıda arkadaşlar; AMLP, devrimci!!! bir konumda Avusturya'daki duruma tavır alıyor. Arkadaşlar, reformizm konusunda bize nutuk atanların gocunacak yaraları vardır. Bizim bir yazımızda efendim, silahlı mücadele denmemiş, onun için bizim çizgimiz revizyonistmiş. Bunu diyenlerin çıkardıkları "Kızıl Bayrak"ın 1980 yılbaşı giriş yazısında, Avusturya'daki duruma tavır takınıyorlar. Bu tavırda arkadaşlar ne sosyalist devrimden, ne bilmem, sınıf mücadelesinden, ne silahlı mücadeleden tek kelime laf yoktur. Burada köpekler için alınan verginin yükseltilmesinin ne kadar kötü olduğundan bahsediyorlar. İşte revizyonizm.

Onlar bu yazının sonunda Goethe'nin bir şiirinden şu alıntıyı yapıyorlar: "Yükseleceksin, ya da batacaksın,
yenecek ve hakim olacaksın; ya da yenilecek ve ezileceksin!
ya ezilecek, ya zafer kazanacaksın!
ya örs, ya da çekiç olacaksın!"

Ben de sözlerimi yine Goethe'den biraz değiştirilmiş bir alıntı ile bitireyim:

"Sizleri bu çamur içinde görmek, ruhuma elem veriyor!"

*

3-Bolşevik Parti

TKP/ML(B) MK'NIN BÜROKRATİK TASARIMI VE REVİZYONİST DİSİPLİN ANLAYIŞI PROLETARYANIN MARKSİST-LENİNİST PARTİSİNİN İNŞASINDAN VAZGEÇMEK DEMEKTİR ! (ESKİ KARDEŞLERİN TAVRI)

000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000

Yoldaşlar,

Bizler, önce TKP/ML, daha sonra TKP/ML(B)'nin ideolojik ve politik çizgisindeki oportünizmi ve revizyonizmini eleştirdiğimiz müddetçe, aynı zamanda onun proletaryanın gerçekten ML bir partisinin inşasını imkansız kılan disiplin ve ideolojik mücadele alanındaki bürokratik revizyonist çarpıtmalar gibi bürokratik sapma ve tasarımlarına da karşı mücadele ediyor ve eleştiriyorduk. (1)

Şurası gayet açıktır ki; oportünizme karşı bilinçli ideolojik mücadele yürütme, uzlaşmaz parti içi mücadele, hataların eleştiri ve özeleştiri ile aşılması ve kitleler önünde açıkça kitlelere hesap vermeyi gerçekleştirmek için doğru ideolojik ve siyasi bir çizgiye sahip olamayan bir örgüt, kendi saflarında da bilinçli bir disiplin sağlayamaz. Böyle bir örgüt hiçbir zaman kendi teorik ve pratik çalışmasıyla işçi sınıfının ve mücadele eden kitlelerin saflarına, doğru bir proleter disiplin götüremez. "Proleter öncünün sınıf bilinci yaratılmaksızın", "politik önderliğin doğruluğu olmaksızın", "kendini devrime adamaksızın" ve "kitlelerle birleşme yeteneğine sahip olmaksızın" Lenin'in de bize öğrettiği gibi:

> "girişimler kaçınılmaz olarak başarısızlığa uğrar ve laf ebeliği ve soytarılıkla sonuçlanır." (2)

Kadın ve Erkek Yoldaşlar!

TKP/ML(B) önderliğinin Bolşevik 2.Konf'ta bürokratik bir tasarımla çizgi "onaylatmaya" çalışması ve yönetme üçkağıdıyla disiplin yaratmaya çalışması işte böyle bir hayal ve boş laf idi.

TKP/ML'den ayrıldıktan ve TKP/ML(B)'nin kurulmasından sonra bilinen ideolojik ve siyasi oportünizm çok hızlı bir şekilde çiçek açmaya başlamıştır. Bu kendini sadece politik yaşamda ilkesiz, kuyrukçu politikanın uygulanması ile değil; ideolojik alanda da gösteriyordu. Bazıları "Stalin'in usta sayılamayacağını, Mao'nun 56'dan sonra revizyonist olarak değerlendirilmesi gerektiğini" savunurken, bazıları da "bugün sosyal-emperyalist olan SB'nin tersi ispatlanıncaya kadar sosyalist olarak propaganda edilmesi" gerektiğini savunuyorlardı.vs. (3)

TKP/ML(B) önderliği parti içinde derin ve keskin bir ideolojik mücadele yürütmeksizin, çatışma konusu olan ideolojik ve siyasi konular üzerine derin bir ideolojik ve teorik çalışma yapmaksızın, hata ve

sapmalarına karşı ciddi bir tartışmayla eleştiri ve özeleştiri yapmaksızın, 2. parti Konf.da parti çizgisini "kararlarla" onaylatma şeklindeki, parti içi demokrasinin vazgeçilmez taleplerini çiğneyen bürokratik yolla kararları uygulatma yolunda çok tehlikeli bir girişimde bulunmuştur. (4)

TKP/ML(B) önderliği, tüm sorunu sadece "dışa karşı hiçbir temel konuda birlik olmayan bir örgüt olma görünüşünün" ortadan kaldırılmasına indirgiyordu. O hangi merkezi konularda açık görüşün ve tartışmaların yeterli olduğunun tespit edilmesinin, sorunun çözümü için yeterli olacağına inanıyordu. (5)

Konferansa sunulan "Çizgimiz ve disiplin anlayışımız" adlı taslaktan yapılan aşağıdaki bürokratik ve gururlu tondaki alıntı, bu bürokratik tavrı açıkça ortaya sermektedir.

> "Şimdi bütün yoldaşlar hangi konularda görüşlerimizin ne olduğunu bilmektedirler." (6)

TKP/ML(B)'nin 2.Konf'ı her yoldaşın neyi savunmasının gerektiğinin bildirildiği bir konferans olmalıydı! Bu açıkça her yoldaşın geniş parti içi mücadele, ideolojik mücadele temelinde tartışma sonucu neden ve ne için parti çizgisinin doğru olup olmadığını kavraması gerektiğini talep eden her bilinçli bolşevik disiplinle alay etmek demektir.

Fakat tam da böyle bir tartışmanın engellenmesi gerekiyor. Böyle bir tartışma başlatılıp yürütülmeden evvel, hemen sonuçlandırılmış olacaktır. Çünkü 2. Konf'ın kararları ile sözde "açığa kavuşturulan pozisyonların" ortaya konması, aynı zamanda bütün tartışmanın "kapanmasını" da gerektiriyordu. (7)

İş bununla da bitmiyor! Konferansın karara bağladığı konularda "hiç bir yoldaş kendi görüşlerini parti dışında savunma hakkına sahip değildir." Parti içinde ise, o ancak çalıştığı parti kademesinde ve katıldığı parti toplantılarında belirtebilir, şeklinde bir anlayış savunuluyordu. (8)

Bu TKP/ML(B) önderliğinin tüm yoldaşların görüş ve eleştirilerini tüm partiye sunma şeklindeki vazgeçilmez haklarını gaspetmeye çalışıyordu. Böylelikle bırakalım teorik ve merkez yayın organını, partinin iç organında dahi yoldaşların eleştiri ve görüşlerini sunma hakkı olmuyordu! (9)

Bu oportünizme karşı parti içi mücadeleyi, partinin hata ve eksikliklerine karşı eleştiri ve özeleştiriyi imkansız kılan bir tavırdır. Aynı zamanda ise açıkça kitleler önünde yapılacak açık tartışmadan ve parti içi mücadelenin önemli sorunlarını "sır" yapmayan, parti içindeki ya da kardeş partiler arasındaki çelişkileri cesaretle açığa çıkararak ve partisiz işçileri çelişkilerin çözümüne katmayı talep eden açık tartışma ilkesinden vazgeçmek anlamına gelir. (10)

Kadın ve Erkek Yoldaşlar!

TKP/ML(B) önderliğinin bürokratik yöntemlerle oportünist çizgisinin hakim kılınması için girişimleri kaçınılmaz olarak demokratik merkeziyetçiliğin tasfiyesine yolaçacaktır. TKP/ML(B) önderliği 2. Konf'ta partiye şu kararı kabul ettirmeye çalışıyordu:

> "Konferansımızın seçtiği MY bolşevik bir partinin yaratılması için yapacağı çalışmada örgütsel alanda t a m y e t k i y e sahip-

tir." (11)

Tam yetkinin MK'ne verilmesi tüm karar verme yetkilerinin MK'nın elinde toplanması anlamına geliyordu. Herhangi bir kontrol imkanı tespit edilmeksizin MK'nın buna uygun olarak sınırsız yetkilerle donatılması aynı zamanda parti üyelerinin denetlenmesi, partiye üye alım ve partiden atılma sorunları üzerine tam yetki verilmesi anlamına gelir.(11) Bu aşırı bürokratik tasarım yoldaşların itiraz hakkını, gelecek parti konferansı ya da kongresinde tartışma hakkını ve ilgili hücrelerin birlikte karar verme şeklindeki demokratik hakkını tamamen ortadan kaldırıyordu. (12)

Kadın ve Erkek Yoldaşlar!

TKP/ML(B) MK'nın ML ustaların öğretilerinin revizyonist çarpıtmaları ile, 2. Konf'ta hakim kılmaya çalıştığı bürokratik tasarım arasında dolaysız bir ilişkinin olduğu açıkça görülmektedir. (13)

TKP/ML(B) MK, "genel olarak, herhangi bir konuda karar alındıktan sonra, onun yeniden tartışma konusu haline -kararın hemen ertesinde- getirilemeyeceğidir" şeklindeki revizyonist pozisyonu savunuyor. (14)

Bilinçli bolşevik parti disiplininin ilkesel taleplerinden yola çıkan Lenin, TKP/ML(B) MK'nın derin revizyonist tezine karşın şunu talep ediyordu:

> "Tüm parti üyelerinin tamamen bilinçli ve eleştirici bir şekilde tavır takınabilmeleri için... parti kongresi kararlarının en geniş bir tartışmasını talep ederken, aynı zamanda bunun "tüm işçi örgütlerinin şu veya bu kararı onaylayıp onaylamadıklarını meselenin bilincinde olarak dile getirmeleri gerektiğini de" vurguluyordu.(15)

Parti içi mücadele kuralları, eleştiri ve özeleştiri, kitleler önünde hesap verme görevinin şu talepleri: Lenin, Stalin ve Bolşeviklerin söz ve eylemlerinde de gerçekleştirdikleri, teori ve pratiklerinin temelini oluşturuyordu. "Kör" revizyonist disipline karşı mücadelede silah olarak kullanılması için Lenin ve Stalin "önemli kararların açıklanması" üzerine karar alındıktan sonra toplantıların örgütlenmesinin gerekliliği konusunda SBKP(B)'nin tüzüğüne bir madde eklemişlerdir. Bu toplantıların kesinlikle "gösteriş için", kararların şekilsel bir onaylanması için değil, bilakis bu kararların gerçekten açıklığa kavuşturulabilmesi için yapılmaktaydı. (16)

Bu ilkesel tavra karşılık TKP/ML(B) MK Lenin'i bölümlere ayırma şeklindeki revizyonist yönteme başvurmaktadır, Lenin'in ilkesel, genel geçerliliği olan bu tezlerine saldırabilmek için, yukarıdaki alıntının yapıldığı dönemdeki RSDİP'nin 1906'daki durumunun "somut şartlarını" öne sürmektedirler. Lenin'in sözde "genel olarak" parti kongresi kararları üzerine, parti kongresinden sonra da tartışmaktan yana olmadığını ispatlamaya çalışmaktadırlar.

Parti kararlarını tartışma üzerine talep etmenin ancak "parti içinde iki çizginin ve yanlış çizginin ağırlıkta olduğu" dönemlerde ML'lerin hakkı olduğu savunulmaktadır. (17)

Tabii ki TKP/ML(B) MK yanlış bir çizgiye sahip olmadığı görüşünde olması da anlaşılır birşeydir. Bu nedenle de MK 2.Konf. kararları üzerine her türlü iç ve özellikle de kamuoyuna açık tartışmayı bugüne kadar sabote etmiştir. (18)

Kadın ve Erkek Yoldaşlar!

Revizyonist ve oportünistler kendi ilkesizliklerini haklı çıkarabilmek için sadece bizim devrimci teorimizin ilkelerini revize etmekle kalmazlar, birtakım teorik gelişmelerle gözboyamaya başlayarak, kendileri "uyanık" ve "kabiliyetli" kişiler olarak tanıtmaya çalışırlar. Aynı şey TKP/ML(B) MK'nın düşündüğü üstün zekalılara özgü olan şu "ayırım" için de geçerlidir: karar alındıktan sonra tartışılabilir, fakat bu tartışmanın özel amacı, çekişmeli (kontrovers) tartışma değil, tam tersi bu tartışmanın amacı kararın n a s ı l uygulanacağının "kavratılması" olmalıdır. (19) Başka kelimelerle söylenecek olursa, kararın doğruluğu üzerine tartışmaya izin verilemez ama kararın "nasıl" uygulanacağı üzerine tartışmaya izin verilebilir. Kararın "gerçekten açıklanması" üzerine yürütülen çelişmeli tartışma ile kararın "nasıl" uygulanacağı, ya da "kavratılacağı" üzerine tartışmalar arasında suni bir ayırım, ancak TKP/ML(B) MK gibi Dühring'e özgü bir mantık cambazlığı ile "yedi sefer ölçüp bir sefer kesmekle" alınan kararların "genel olarak doğru olduğunu" zanneden revizyonist bürokratik beynin ürünüdür! Bu anlayışa göre: "parti genelde haklıdır" ve bunun "yaratıcı bir şekilde geliştirilmesi de", "parti her zaman haklıdır" anlayışına yolaçacaktır ki bu da: Her ideolojik politik kararın doğru olup olmadığı kontrol edilmelidir. Bir nolu sorun her zaman kararın doğru olup olmadığı ve doğru gerekçelendirilip gerekçelendirilmediğidir" şeklindeki revizyonist yozlaşmaya karşı mücadelenin ilkesi yere çalınmaktadır. (20)

Kadın ve Erkek Yoldaşlar!

TKP/ML(B) MK'nın parti kararları üzerine tartışmanın genel olarak geçerli olmadığı ancak sözde parti içinde yanlış çizginin hakim olduğu dönemlerde geçerli olduğu şeklindeki revizyonist tezinin ne kadar çürük olduğunu TKP/ML(B)'nin pratiği açığa vurmaktadır. TKP/ML(B) MK kendine görev verilmesine rağmen yetkisini kötüye kullanarak bir yıl boyunca 2.Konferansın kararları üzerine tartışmayı sabote etmiştir.

MK'nın bunu yapmasına neden ise, gerçek bir tartışmanın bu kararların "gerçekten açıklanmasının" doğruluğunun bilince çıkarılmasının ve MK'nın sabote ettiği bu kararların itirazsız ve tam bir şekilde u y g u l a n m a s ı n ı n gerekliliği büyük bir ihtimalle MK'nın yöneldiği oportünist rotaya ters düşecek ve bu rotanın parti içinde hakim kılınmasını zorlaştıracak bir sonuç doğuracaktı. (21) TKP/ML(B) 2.Konferans kararları ve sonuçları üzerine bir tartışmanın yürütülmesi, 2.Konferansta yürütülen parti içi mücadelenin devam ettirilmesi, derinleştirilmesi için ve aynı zamanda TKP/ML(B)'nin gerçekten ML gelişmesini kolaylaştıracak olan 2.Konf. kararlarının hayata geçirilmesi şartları altında parti içindeki oportünizme karşı ilkesel mücadele içinde çelişkilerin açığa çıkartılıp giderilmesi süreci içinde gerekli ve vazgeçilmezdi.

Söz tutanağını da içeren Konferans kararları üzerine eleştiri özeleştiri yöntemiyle yürütülecek bir tartışma, konferans kararlarının varolan eksikliklerinin de açığa çıkartılması için de gerekliydi. Bu kararlar üzerine tartışma sadece TKP/ML(B)'ye sempati duyan partisiz işçileri ve devrimci kamuoyunu bolşevik bir açıklıkla partinin gerçek durumu (22) üzerine bilinçlendirmek değil, aynı zamanda devrimci işçileri partinin sorunlarının çözümüne katmak için de gerekliydi.

Kısacası: Bizzat TKP/ML(B)'nin pratiği parti konferansı kararları üzerine tartışmanın ne kadar gerekli olduğunu açıkça ispatlamaktadır. Şu da açıkça göstermektedir ki: oportünist çizginin savunulmasında parti üye ve kitlelerin bilinçli ve eleştirisel tavırlarının engel olacağı için tartışmadan korkanlar, tartışmayı tamamen engelleyemeyeceği durumlarda da mümkün olduğunca sürüncemede bırakanlar oportünistlerdir.

Buna karşın ML'ler revizyonizme karşı mücadelede ilkesel sağlam bir çizginin uygulanmasından yozlaşma tehlikesine karşı mücadele içinde geniş bir şekilde parti kongresi kararlarının tartışılmasından yana tavır takınarak, kendi parti içindeki ve işçiler arasındaki gerçekten bilinçli parti ve sınıf disiplini yaratmaya ve sağlamlaştırmaya çabalarlar.

Kadın ve Erkek Yoldaşlar!

Bürokratik tasarımın çekirdeği olan, genel olarak karar alındıktan sonra tartışılmaz tezi, bolşevik partisinin gelişmesinin temellerine karşı olan bir tezdir. Sadece karar alınmadan önce değil, karar alındıktan sonra da tartışılacağını kim kabul etmiyorsa, o

> parti içi mücadelenin karar alındıktan sonra sona ermeyeceği, bilakis daha da keskinleşeceği şeklindeki ilkeyi reddetmekte ve böylece Stalin'in ilkesel öğretisini ayaklar altına almaktadır.
>
> "...ki, sadece mücadele ile burjuvazinin baskı ve etkilerine karşı proletarya partisinin Marksist ilkesel çizgisi korunabilir.... ki, partinin sağlığa ve sağlamlığa kavuşması ancak parti içi çelişkilerin kaldırılmasıyla mümkündür." (23)

Buna ancak

> Karar alınma esnasında veya sonrası için geçerli olan eleştiri ve özeleştiri ilkesini bir kenara bırakanlar, ve tartışmayı "genel olarak karar alındıktan sonra tartışılamaz" diyerek imkansız kılanlar, karşı çıkabilirler. Bunlara karşı da Stalin şunları öğretmektedir:
>
> "Özeleştiri, gerçekten her zaman bilinçte tutulması gereken, d e v a m l ı etkileyen, bolşevizmin tabiatına ve onun devrimci ruhuna kopmaz bağlarla bağlı olan bolşevizmin cephaneliğindeki bir silahtır." (24)

Eleştiri özeleştiri ve parti içi mücadele olmaksızın revizyonist yozlaşma nasıl önlenebilir? Bu imkansızdır. TKP/ML MK bürokratik revizyonist tasarımı ile tamamen revizyonist çizgisini tamamlayarak TKP/ML (B) içinde ortaya çıkabilecek ML bir gelişmeyi boğabilmek ve revizyonist çöküşü serbestçe gerçekleştirebilmenin yolunu açabilmek için kendine araç olarak kullanmaktadır.

AÇIKLAYICI EKLER

(1) TKP/ML(B)'nin bürokratik tasarımı ve revizyonist disiplin anlayışına karşı mücadele, içerik ve yöntem açısından, GDS, MLPÖ, WBK'nın son yıllarda modern revizyonist ve oportünizme karşı yürüttüğü mücadelelerin bir devamı olarak anlaşılmalıdır.

++ GDS, WBK, MLPÖ'nün "ÇKP'nin XI.P.K'nın revizyonist çizgisine eleştiri" adlı ortak açıklamalarında özel olarak ta "devrimci disiplin ve aktif ideolojik mücadele yerine köleci itaatkarlık" bölümünde Deng-Hua revizyonistlerinin karşı-devrimci bürokratik revizyonist anlayışları teşhir edilerek mahkum edilmiştir. (Bak. GDS 7, RF 167, WBK 4)

++ MLPÖ'nün Marksizm-Leninizmi İnceleme Çevresi tarafından "M-L'in

Teori ve Pratiği" dizisinde basılan, "ML Partide Sınıf Mücadelesi" adlı broşürün önsözünde yayıncı ML disiplin kavramının AEP tarafından tehlikeli bir şekilde çarpıtılmasını eleştirmekte "ve bu çarpıtmanın, tek tek parti örgütlerinin aldıkları, yanlış olduğu zannedilen karar ve direktiflere herhangi bir eleştiri getirmenin pratikte imkansız kılma tehlikesini içermekte ve böylelikle parti içinde revizyonist itaatkarlığın çeşitli şekillerinin ortayı çıkması tehlikesine yolaçmaktadır." (agy, Nr.2/79, s.27)

‡‡ Akıma Karşı yazı kurulu Aust-KPD/ML(ML'siz)'in 4. PK'ne ilişkin olarak bu kaşarlı oportünist grubun içindeki "revizyonist diktatörlüğü" teşhir ve mahkum etmiştir. Bu PK'nde sözde "aşırı demokratizme" karşı mücadele bayrağı altında yürütülen şey ise, gerçekte her türlü ideolojik mücadele ve eleştirinin KPD/ML önderliği tarafından yasaklanmasını sağlayan Aust'un bürokratik revizyonist görüşleriydi. (Bak: GDS'in KPD/ML'in revizyonist çizgisine karşı mücadelenin belgeleri, 1974-1979, s.303-309)

Özel olarak da MLPÖ'nün MLSK'sı tarafından yayınlanan "Stalin ve Kominform'un Tito revizyonizmine karşı mücadelesi" adlı broşürde Stalin ve Kominform'un Titocuların revizyonizmine ve bürokratizmine karşı yürüttükleri şanlı mücadelenin propagandası yapılmaktaydı. Stalin ve Kominform ayrıca Yugoslavya KP'sinde parti üyelerinin herhangi bir sorunu tartışabilmek için haklarının olmadığını, "önderlerin" kararlarını yorumsuz uygulamakla yükümlü olduklarını" teşhir ettiler. (Bak: Marksizm-Leninizmin Teori ve Pratiği Nr.1/79, s.26, Alm.)

Biz TKP/ML(B) MK'nın bürokratik revizyonist tasarımı ile tartışmak için tüm yoldaşların, Stalin ve Kominform'un Tito revizyonizminin bürokratizmine ve revizyonizmine karşı yürüttükleri mücadelenin tüm belgelerini ciddi bir şekilde incelemelerini tavsiye ederiz.

(2) Lenin, "Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı" 1920, Sol yay. s.13.

(3) Bunun için bak: "1.MY'nin Faaliyet Raporu (taslak)" Bölüm: "Kendi içimizdeki yanlış görüşler ve tavrımız" s.7,8)

(4) TKP/ML(B) önderliğinin İ.K'nın değerlendirilmesi sorununu yeterince tartışmış ve sözde partinin "tavrının açık" olduğu bir sorun olarak bakmaktadır. Gerçek olan ise şudur: İ.K'nın eseri parti içinde kollektif bir şekilde tartışılmadığı gibi, TKP/ML(B) önderliği 2.Konferansta partiye onaylatmaya çalıştığı sadece birkaç noktanın da İ.K üzerine hazırlanan sağ oportünist tezler vardır. Gerçek bir teorik çalışma yapılmaksızın, derin ideolojik bir tartışma yürütülmeksizin, bu sorun üzerine açıklık ve berraklık kazanılmaksızın, sözde "açık bir tavırdan" bahsetmek, olsa olsa açıkça "y a n l ı ş bir tavrı" yutturmak olur.

Kardeş örgütler bu zararlı ve yanlış anlayışı, AMLP, GDS, WBK temsilcilerinin "Çizgimiz ve disiplin anlayışımız" adlı taslağa eleştiri (Şubat 82) yazılarında eleştirilmiştir. (bak Belgeler 3, s.50, 55)

(5) "Çizgimiz ve disiplin anlayışımız" adlı TKP/ML(B) MY'nin 2.Konferansa sunduğu karar tasarısı (aynı eser, s.41)

(6) Aynı yerde, s.49

(7) TKP/ML(B) MY'nin faaliyet raporunda şöyle denmektedir:

"... tartışma konusu olmayan konularda tartışmaya son verilmelidir." (taslak, s.8)

(8) "Çizgimiz ve disiplin anlayışımız" adlı taslakta şöyle denmektedir:

"Tüm örgütlü yoldaşlar, tartışma konusu olmayan konularda merkezi görüşten ayrı görüşte iseler, bunu çalıştıkları her kademede, katıldıkları her parti toplantısında ortaya koyma, savunma hakkına sahiptirler.... Ancak merkez herhangi bir konu hakkında genel tartışma açma kararı almamışsa; hiçbir konuda görüşlerini parti dışında savunma hakkına sahip değildir." (Belgeler 3, s.49)

Böylelikle TKP/ML(B) önderliği sadece açık tartışmaya bir yasak koymuyor, ayrıca TKP/ML döneminde alınıp yeniden kaldırılan, herkes çelişkili görüşlerini her örgüt ve birim kademesinde ortaya koyamaz şeklindeki karar yeniden canlandırılmaktadır. Daha o zaman GDS, bu kararı öneren ya da uygulamaya çalışanların gelecek için tehlikeli bir işaret olan ağır bir şekilde "kararla yönetme hastalığına" tutulduğu belirtilerek uyarılmıştı. (bak: GDS'in 15.10.78 tarihli mektubu, Inter. Inf. nr.12, s.19)

Gerçekten de bugün de tespit edilebileceği gibi bunun "gelecek için kötü bir işaret olduğu" ortaya çıkmıştır.

(9) TKP/ML(B) önderliği tarafından hiçbir işe yaramayan, değer- bir 'hak' "çizgimiz ve disiplin anlayışımız" üzerine karar tasarısında şunlar söylenerek korunmaktadır:

"Merkezi görüşten ayrı görüş savunan yoldaşlar, bu görüşlerinin bütün parti yayın organlarında yayınlanmasını talep etme hakkına sahiptirler." (Belgeler 3, s.49)

(10) Bu bürokratik-yönetici yasak kuralı yoldaşların görüşlerini kamuoyuna kendilerinin değil de "ancak" "kendine sorulduğunda" söylemesine izin veren sofistçe aldatıcı çok gülünç bir "özel durum" uydurularak tamamlanmıştır.

"Bu ancak istisnai bir durumda, eğer sözü geçen yoldaşa özel olarak kendisinin ne düşündüğü soruldu ise, mümkündür. O zaman yoldaş partinin görüşünü koyduktan sonra, kendisine sorulması halinde, tartışma konusu olmasa da kendi görüşünü koyabilir." (Belgeler 3, s.49)

TKP/ML(B) önderliğinin böyle "istisnai durum" şeklindeki ince buluşlarıyla kendini tüm devrimcilere ve tüm devrimci kamuoyuna maskara ettiği gibi, tüm revizyonist ve oportünistlerin de maskarası olur. Böyle bir "istisnai durum"un kısa bir sürede her tarafta duyularak bir "kural" haline geleceği, böylelikle de şekilcilikten vazgeçilmesi adına kitlelere her türlü ideolojik liberalizmin yayılmasının yasallaştırılmasına kapıları açacaktır. Böyle bir durumda kişinin kendine "önceden soru sordurması" da onca zor değildir.

Burada açıkça, demokratik merkeziyetçilik ilkelerinden, her kadronun parti içi mücadele ile ilgili olarak yapmış olduğu açıklamalardan dolayı kendi hücresine, tüm parti örgütüne hesap verme yükümlülüğü olduğunu, çeşitli şartlar altında kendi görüşünün parti görüşü ile çeliştiğinde eleştiri ve özeleştiriye tabi olarak, parti hücresinde ve çeşitli kademelerde ideolojik eleştiri tartışma veya örgütsel tedbirlerle çözüleceğinden bihaber olan dünyaya yabancı bürokratik anlayış ortaya çıkmaktadır.

(11) II.Konferansa sunulan "örgütlenme üzerine" adlı karar taslağında ise şunlar denmektedir:

"Konferansımızın seçtiği MY, bolşevik bir partinin yaratılması için yapacağı çalışmada örgütsel alanda tam yetkiye sahiptir. Konferansımız MY'ne bolşevik bir örgütlenme için geçmişle radikal bir kopmanın gerekliliğinin bilincinde olarak eski parti üyeliklerinin tümünü yeniden gözden geçirme yetki ve görevini verir." (aoç) (Bolşevik sayı 3, s.13)

Şiddetli bir mücadele sonucu geri çekilen bu taslak belgenin çizgisi aslında "geçmişle radikal bir kopma"dan başka herşeydir. Bu belgeyle revizyonizm ve bürokratizm en uç noktasına götürülmüştür. Bu ise aslında GDS, MLPÖ, WBK'nın eleştirilerine karşı mücadele içinde TKP/ML' in revizyonist II.MK'nin sadece "yukarıda" atama şeklinde savunduğu çizginin daha da uç noktaya vardırmasıydı. (Bak. TKP/ML revizyonist II.MK'nin revizyonist bürokratik tasarımına karşı mücadele: İnter. Info sayı 11, "GDS, WBK, MLPÖ ve TKP/ML arasındaki tartışmanın belgeleri 1978/81" Özel atama sorunuyla ilgili olarak ta: "II.MK temsilcisinin teori ve pratikte demokrasi unsurunun nasıl ayaklar altına aldığı" için BP 15/5, s.146-166)

(12) TKP/ML(B) önderliği bu nadir raslanan aşırı bürokratik tasarım ile Lenin'in yaşadığı dönemde teşhir ettiği Rusya'daki oportünist "Bund"çuların konumuna gelmiştir.

Çünkü o MY'ne

.. daha da kesin sınırsız haklar (yeni üye atama ve çıkarma, hatta temsilcilerin kongreye girmesine izin vermeyi reddetme hakları) tanırken... (Lenin, Sol yay. Bir Adım İleri - İki Adım Geri 1904, s. 68)

"Örgütlenme üzerine" ve "örgütlenme" çizgisinin, ML örgütlenmenin temel ilkesinden, demokratik merkeziyetçilikten tek kelime edilmemesi içte şaşılacak bir şey değildir. Tüm taslağa hakim olan düşünce bürokratik merkeziyetçiliktir.

2.Konferansta TKP/ML(B) önderliği partiye demokratik merkeziyetçiliği boş laf haline koyan bürokratik-revizyonist tasarımını şekilsel de olsa kabul ettirmesi mümkün olmamıştır. Kısa dönem içinde de görüldüğü gibi bundan bağımsız olarak TKP/ML(B) önderliği bu çürük yolda devam etmeye karar vermiştir.

(13) Şubat 1982'de yapılan TKP/ML(B)'nin 2.Konferansından sonra TKP/ML(B) MK'nin kökleri derinde olan revizyonist disiplin anlayışı "B.Almanya'da 1 Mayıs 1982'nin kutlanması tartışmaları" içinde "eylem kararları" sorununda yeniden gündeme gelmiştir. TKP/ML(B)'nin "utanç belgesi" olarak tanınan 22.4.82 tarihli yazısında şöyle denmektedir:

"Genel olarak eylem konusunda merkezi karar alındıktan sonra eylem kararı üzerine tartışmak doğru değildir." ("Tüm Belgeler", s.100)

Bu revizyonist tez hemen GDS tarafından ilkesel olarak eleştirilmiştir:

"Bu tez ile ML'in tartışma sorununda ayrım yaparak yaklaşması arasında hiçbir bağ yoktur; ama revizyonistlerin "itaatkar alet" tezi arasında çok bağ vardır. Bu kökten revizyonist bir tezdir, onun uygulanması kaçınılmaz olarak örgütün çökmesine ve tamamen yozlaşmasına yol açar." ("Tüm Belgeler", s.82)

GDS'in "eylem kararlarına" ilişkin bu genişçe temellendirilen keskin

eleştirisi arı kovanına sokulmuş bir sopa gibi gerçeğin ortaya çıkmasına yol açtı.

İlkönce TKP/ML(B) MK bu revizyonist tezi savunabilmek için "bunun hangi şartlar altında söylendiği" şeklinde bir gerekçeyle manevra başlatarak şunları söylüyordu:

> "Açıktır ki tartıştığımız somut bağıntıdan kopararak, yaptığımız böyle bir tespite "genel olarak revizyonist tez" damgasını basmak kolaydır." ("Tüm Belgeler", s.167)

Bir sayfa sonra TKP/ML(B) MK somut "şartlar" üzerine yaptığı gevezeliği "unutup" şu genel tespitle bizzat kendini teşhir etmektedir:

> "Üçüncü olarak biz, "eylem kararı alındıktan sonra, genel olarak bu karar üzerine tartışılamaz" şeklinde bir tespitin kesinlikle "kökten revizyonist bir tez" olarak adlandırılamayacağını söylüyoruz. Çünkü "eylem kararı" adı üzerinde "eylem yapmak" için alınır. Ve eylem kararları üzerine (bu diğer kararlar için de böyledir) genelde karar almadan önce tartışılır; karşılıklı görüşler konur, eleştirilir; ondan sonra karar alınır. Bir kez karar alındı mı, artık sorun önceden tartışılmış olan bu sorunu yeniden gündeme getirmek değil, uygulamaktır." ("Tüm Belgeler", s.168)

Böylece TKP/ML(B) MK "eylem kararı" üzerine olan derin revizyonist tezini, kararlar sorununa kadar genişletiyor. Genel olarak karar alınmadan önce tartışılacak, fakat karar alındıktan sonra tartışmaya müsade yoktur. Böylelikle TKP/ML(B) MK ML'in "eylemde birlik, tartışma ve eleştiride özgürlük" (Lenin) ilkesini ve Stalin'in ML parti disiplinine ilişkin ilkesel öğretisini revize ediyordu. Stalin şöyle diyor:

> "... demir disiplin, eleştiriye, fikir savaşına engel olmak şöyle dursun, partinin bağrında eleştiriyi ve fikir savaşımını gerektirir." (Stalin, Leninizmin İlkeleri, Sol yay. s.106)

(Biz "TKP/ML(B) MK'nın bürokratik tasarım ve revizyonist disiplin anlayışının geniş eleştirisinde MK'nin bu noktayla ilgili olarak ML'i revize ettiği her yeri teşhir edıyoruz. Inter. Info sayı 15)

(14) TKP/ML(B) MK Stalin'in öğretilerinin tam bir şekilde çarpıtılıp değiştirildiği şu revizyonist tespiti yapıyor: (Bu konuyu biz geniş bir şekilde TKP/ML(B) oportünizminin eleştirisinde ele alacağız.)

> "Bizim anladığımız, Stalin'in yalnızca eylem kararlarında değil, g e n e l o l a r a k, kararlarda, tartışmayı (özellikle de genel tartışmayı) kararın sonrasına değil, öncesinin işi olarak görmesidir." (MK'nin tavrı, "Tüm Belgeler", s.168)

(15) Lenin RSDİP'nin birleştirme Parti Kongresi raporunda (Petersburglu işçilere mektup)'ta şunları yazıyor:

> "Parti kongresi kararlarının e n g e n i ş bir şekilde tartışılması hakim kılınmalıdır; bütün parti üyelerinden tamamiyle bilinçli ve eleştirisel bir tavır talep edilmelidir. Bütün işçi örgütlerinin sorunu bilerek şu veya bu karar hakkında onaylarını ya da onu reddetmelerini bildirmeleri sağlanmalıdır. Eğer partimizde demokratik merkeziyetçiliği hayata geçirmeye gerçekten ciddi bir şekilde kararlıysak, işçi kitlelerini parti sorunlarının bilinçli çözümüne katmaya kararlıysak, bu tartışma basında, toplantılarda,

çevrelerde ve gruplarda düzenlenmelidir. Ama bağlaşık bir partide bu ideolojik mücadele örgütü bölmemeli, proletaryanın eylem birliğini bozmamalı. Bu partimizin pratiğinde hala yeni olan bir ilkedir ve onu doğru bir şekilde pratiğe uygulamak için çok çalışmak gereklidir.

Tartışmada özgürlük, eylemde birlik — elde etmeye çalışmamız gereken şey işte budur." (Lenin, c.10, s.383/84; "Tüm Belgeler", s.61)

(16) 1952'de SBKP(B)'nin 19. PK'nde kabul edilen tüzükte şunlar söylenmektedir:

"Hükümet ve partinin aldığı önemli kararların açıklığa kavuşturulması için şehir ve bölge merkezlerinde aktivist, şehir ve bölge örgütleri toplantıya çağrılmalıdır. Bu aktif toplantılar "gösteri amacı" ya da kararların formalite icabı bayram havası içinde onaylanması için değil, kararların gerçekten açıklığa kavuşturulması için yapılmalıdır."

Orada aynı zamanda TKP/ML(B) MK'nin bürokratizmine tam karşı olan şunlar da söylenmektedir:

+ "Parti politikasının sorunlarının tek tek parti örgütleri içinde
+ ya da tüm parti içinde açıklığa kavuşturmak, her parti üyesinin
+ parti içi demokrasiden doğan dokunulmaz hakkıdır. Yalnızca parti
+ içi demokrasi temelinde özeleştiri geliştirilebilir ve bilinçli,
+ mekanik olmayan parti disiplini sağlamlaştırılabilir."

(SBKP-B 18.PK'de kabul edilen tüzük ile karşılaştır. 1937)

(17) TKP/ML(B) MK "1 Mayıs 1982'de B. Almanya'da Kızıl 1 Mayıs üzerine GDS ile yürüttüğümüz tartışmada tavrımız" başlıklı yazısında Lenin'in yalnızca RSDİP'nin 1906'daki durumlarda Parti kongresinin kararları üzerine tartışmadan yana olduğunu iddia etmektedir:

"... ve bu somut durumda söylediği kesinlikle doğru idi.... hayır, Lenin tabii ki genel olarak parti kongresi kararlarının parti kongresinden sonra tartışılmasından yana değildir." ("Tüm Belgeler", s.172)

Şimdi de ancak aşağıdaki "şart" altında ML'lerin kongre kararları üzerine tartışma talep etme hakları varmış(!)

"Evet, iki çizginin olduğu, ve yanlış çizginin hakim olduğu bir partide ML'ler kesinlikle parti kararlarının da tartışılmasını istemekte haklıdtrlar." ("Tüm Belgeler", s.173)

Ayrıca burada dikkate değer olan ise TKP/ML(B) MK'nin böyle anormal ve keskinleşmiş bir durumda bile sadece "tartışma talep etme" hakkını tanımasıdır!!

TKP/ML(B) MK bu revizyonist konumuyla revizyonist TKP/ML 2.MK'nin doğrudan yanına gelmektedir.

TKP/ML'in revizyonist 2.MK'nin E.İ.S. 20.5.81'de yaptığı açıklamada "1912"den önce Bolşevik ve Menşeviklerin tamamen ayrılmadığı bir dönemde RSDİP'de bunun (tartışmanın —ÇN) gayet normal olduğu ve hatta parti kongresinden sonra bile kararlar üzerine tartışabilmenin mümkün olduğu, fakat bugün bunun tamamen yanlış olduğu tavrını takınarak şunları söylemiştir:

"Aynı şekilde 1912 öncesinin RSDİP içindeki çizgi mücadelesi hakkında Lenin'in somut önerilerini olduğu gibi almak yöntemde idealizme düşmektir." (Partizan Yayınları No.16, s.58)

Gerçekteyse burada sorun Lenin'in "somut önerileri" değil, Bolşevik partisinin özsel ve gelişme yasasına ait ilkesel teori ve pratiğin reddedilmesidir.

(18) TKP/ML(B) MK'nin ML'leri parti içinde ancak yanlış çizginin hakim olduğu anlarda kongre kararları üzerine tartışma talep etme hakları olduğu şeklindeki formülünün somut bir nedeni vardır. Aslında TKP/ML(B) MK bu formülüyle sofistçe şu büyük çelişkiyi ortadan kaldırmak istemektedir: Neden TKP/ML(B) önderliği TKP/ML'in 1981 Şubat'ında yapılan 2.Konferansından sonra 2.MK'nden konferans kararları üzerine tartışma istedi? Neden bizzat kendisi ise Şubat 82'de yapılan TKP/ML (B) 2.Konferansının üzerinden bir yıl geçmesine rağmen tartışma yürütmemektedir? Tam da bu çelişkiyi "açıklamak için" TKP/ML(B) MK'nin bu tezi uygun düşmektedir. TKP/ML(B) MK 2.Konferanstan sonra parti içinde şiddetlenen şu veya bu şekilde iki çizgi mücadelesine dönüşen durumu bildiğinden dolayı, parti içinde iki çizginin varlığı şartına bir yenisini — yanlış çizginin hakim olması gerektiği şartını da ekleyerek, kendi partisinin konferans kararları üzerine yapılacak bir tartışma tehlikesinden kaçmaya çalışmaktadır.

(19) "GDS'in derneklere gönderdiği 10.4.82 tarihli mektuba TKP/ML(B) MK'nin tavrı" adlı 22.4.82 tarihli yazısında MK şunları yazıyor:

"Eylem konusunda karar alındıktan sonra yapılması gereken şey eylemin nasıl yapılacağı üzerine tartışma, işbölümü vs.dir." ("Tüm Belgeler", s.17)

TKP/ML(B) MK'nin (... Kızıl 1 Mayıs tartışmalarında .. tavrımız) adlı yazıda şöyle denmektedir:

"Şimdi denilebilir ki, evet ama, kararı uygulamak için de onu kavramak gerekir. Kavramak için de tartışmak gerekir. Tabii öyledir. Ama artık tartışmanın özel amacı değişmiştir. Tartışmanın özel amacı onu kavrayıp uygulamaktır." ("Tüm Belgeler", s.173)

(20) Tam da böyle TKP/ML(B) MK'nin yaptığı gibi yoldaşların "itaatkar alet" halinde eğitilmelerine karşı Mao Zedung şu ML gerçeği vurguluyor:

"Bir komünist neyle karşılaşırsa devamlı şu soruyu sormalıdır: Niçin? O kendi kafasını kullanmalı ve A'dan Z'ye kadar düşünmelidir. O, (komünist —ÇN) onun gerçeğe uyup uymadığı, doğru temellendirilip temellendirilmediğini iyice düşünmesi gerekir; hiçbir surette körce takip etme ve kölece itaat talep edilmemelidir." (MZ "Partinin çalışma tarzının düzeltilmesi" 1942, SE c.II, s.52, Alm.)

(21) Mesela 2.Konferans oybirliğiyle kardeş örgütlerin eleştirileriyle ilgili olarak şu kararı almıştır:

"II.Konferans önümüzdeki dönem içinde bütün üyelerimizin bu eleştirilerle ciddi bir şekilde ilgileneceğini açıklar. MK'ne konferanstaki tartışmaların ışığında ve hücrelerde yürütülecek tartışmaların ışığında bu eleştirilere cevap verme görevini verir." (Bolşevik 3, s.125)

Bu MK'nin itirazsız tam ve hızlı bir şekilde uygulamakla yükümlü ol-

duğu bağlayıcı bir karardır. Bu karar MK'nin parti üyelerine herhangi bir "danışması" ile de kaldırılamaz. MK parti konferansına tabidir. Bu şu anlama gelir. Lenin'in de öğrettiği gibi bağlayıcı konferans kararlarına ".. hiç kimse ve hiçbir nedenle dokunamaz, ve ancak gelecek parti kongresi tarafından kaldırılır veya değiştirilirler." (Lenin, "Parti Üyelerine" 1904, TE c.7, s.141, Alm.)

TKP/ML(B) MK yukarda alıntısı yapılan konferans kararını çiğneyerek ML parti disiplini ile açıkça alay etmiştir. MK bu kararın uygulanmasını çeşitli sebeplerle sabote etmiş, ikide birde "araya birşey sıkıştırarak" üzerinden bir yıl geçmesine rağmen bugüne kadar bu kararın kağıt üzerinde kalmasını gerçekleştirmiştir. TKP/ML(B) MK bürokratik ve liberal bir tarzda kendi keyfi "MK disiplinini", Lenin'in deyimiyle "seçkin kişiler için disiplin", Stalin'in deyimiyle ise de "haşmetliler" için disiplin yaratmıştır.

(22) Partinin gerçek ideolojik ve politik gücünü, durumunun kitlelere güven verici namuslu süslü olmayan bir şekilde açıkça ortaya konacağı yerde, TKP/ML(B) MK partinin kuruluşunda temeli gerçeği aldatıcı bir şekilde büyüterek atmaktaydı. TKP/ML(B)'nin I.Konferansında tehlike işareti olan şu cümleye rastlamaktayız:

"Bizlerin bolşevikler olarak ortaya çıktığı şu an, bizlerin en zayıf anıdır." (TKP/ML(B) I.Konf. Intern. Info 12, s.51)

İnsan bu tezin ne demek istediğini kendine sorduğunda kaçınılmaz olarak şu mantıksal cevap ortaya çıkıyor: Şöyle ki, kuruluştan sonra artık hep ileri, yukarıya doğru gidilecek ve güçlenilecektir. Bunun ne kadar yanlış ve Bolşevik parti inşasının talepleriyle uyuşmadığı şimdi açıkça görülmektedir. Son dönemki gelişmeler durumun tam da tersi olduğunu göstermiştir. Öyle de olsa, bu şekilde yoldaşları "cesaretlendirme" ayakları havada olan ve gerçekten temellendirilmiş ileri görüşle donatılmış, her türlü yalpalamaları ve hatta ağır yenilgileri hesaba katan yoldaşların ve parti sempatizanlarının ML eğitimine kökten karşı olan birşeydir.

(23) Stalin (Bir defa daha partimizdeki sosyal-demokrat sapma üzerine KEYK 7.Genişletilmiş toplantısı 1926, Stalin Eserler, c.9, s.11, Alm.)

(24) Stalin (Özeleştiri sloganının yozlaştırılması üzerine 1928, Eserler, c.11, s.114, Alm.)

Bu konuda bu yazıda öncelikle kardeşlerle yürüttüğümüz polemikte son dönemde berraklaşmaya başlayan birkaç önemli ayrılık noktası üzerinde duracağız.

Bu sorunda tartışmaya geçmeden önce; biz bu tartışmada da ML klasiklerin bu konuda söylediklerinin temel alınması gerektiğini; bu bağıntıda, Lenin'in "Ne Yapmalı?", "Bir Adım İleri, İki Adım Geri" adlı eserlerinin; Stalin'in "Leninizmin İlkeleri"ndeki parti bölümü; Lenin'in "Sol Radikalizm"de parti inşasının iki aşaması ile ilgili olarak yürüttüğü tartışma; Stalin'in "İktidarın Ele Geçirilmesinden Önce ve Sonra Parti" yazısında ortaya koyduğu görüşlerin çıkış noktası olduğunu belirtiyoruz.

1- Parti inşasının birinci aşamasında "kitle çalışması"; propaganda/ ajitasyon sorunu

Bu konuda kardeşlerle aramızda en önemli çelişmelerden biri bu noktadadır. Biz parti inşasının birinci aşamasında kitle çalışmasının esas olarak işçi sınıfının ileri, öncü kesimini kazanmaya yönelik propaganda çalışması olduğunu; ve bu çalışmanın mutlaka (tabii güç oranında) içte yürütülen Marksizm-Leninizmin eğitimi, teorinin yaratılması; kadro yetiştirilmesi; örgütsel yapının yaratılması çalışması ile birlikte, onlara bağlı olarak yürütülmesi gerektiğini; bu yapılmadan yapılacak bir "içte çalışma"nın akademist bir çalışma olacağını; örgütün yerinde sayacağını; gelişmeyeceğini (salt sayısal değil) söylüyoruz.

"Öğrenme, propaganda, örgütlenme"nin birbirinden ayrılmaz bir bütünün parçaları olduğunu; her üçünün de mutlaka yapılması gerektiğini söylüyoruz.

GDS bu bağıntıda bizimle girdiği polemik içinde görüşümüze göre çok açık biçimde iki noktada Marksizm-Leninizmden teorik sapmalar olan görüşler savundu, ve bu konuda yanlış düşündüğünü belgeledi: (Biz bu tartışma içinde yalnızca GDS'ten alıntılar yapıyoruz. Burada eleştirdiğimiz konularda diğer kardeş örgütlerin GDS'e getirdikleri bildiğimiz bir eleştirileri yoktur. Bu yüzden söylediklerimiz onlar için de geçerlidir.)

Birinci olarak bir GDS'li, GDS yönetimi adına, Yeşillerin yürüyüşüne katılmamızla ilgili olarak yazdığı bir yazıda, "Birinci aşamada dıştaki çalışma içteki çalışmaya hizmet eder" tespitini yapıyor. Böyle bir tespit önce kesinlikle Marksist-Leninist klasiklerde olan bir tespit değildir. GDS'li yazarın "Marksizm-Leninizme" katkısıdır.

İkinci olarak buradaki anlayış çok açık bir biçimde "birinci aşamada" parti inşasını sadece içteki çalışma olarak gören bir anlayıştır.

Dıştaki çalışma da, içteki çalışma da birinci aşamada parti inşasına hizmet eder. Partinin kendi çehresini ortaya çıkarmaya; sürekliliği sağlanmış profesyonel devrimcilerden oluşan, Marksizm-Leninizmi kavramada ve uygulamada ustalaşmış ve çalışmanın sürekliliğini garanti altına alan bir çekirdeğin yaratılmasına; en zor şartlarda bile sürekli düzenli çalışmayı garanti altına alabilecek bir örgütsel yapıyı yaratmaya hizmet eder. Yalnızca dıştaki çalışma değil, içteki çalışmanın da hizmet ettiği hedef birinci aşamada öncelikle budur.

Dıştaki çalışma da, içteki çalışma gibi; birinci aşamada parti inşası çalışmasının ayrılmaz bir parçasıdır. Ve buna hizmet eder.

Bu aynı amaca çeşitli yönlerden hizmet eden iki çalışma biçiminden birinin mutlaklaştırılması (içteki çalışma) ve diğerinin buna hizmet ettiğinin ilan edilmesi (dıştaki çalışma) Marksizm-Leninizmin ruhuna ve özüne aykırıdır.

Stalin birinci aşama hakkında şu tespiti yapıyor:

> "Bu dönemde Rusya'da komünizmin temel görevi işçi sınıfının en iyi, en aktif ve proletarya davasına en çok bağlı güçlerini partiye kazanmak, proletarya partisini biçimlendirmek ve birleştirmekti. Lenin yoldaş bu görevi, "komünizm için proletaryanın öncüsünü kazanmak" biçiminde formüle ediyor." (Stalin, "İktidarı Ele Geçirmeden Önce ve Sonra Parti")

Görüldüğü gibi, Stalin ve Lenin sorunu, GDS'li yazarın "katkı"sından değişik koyuyorlar. Bizce burada GDS'li yazarın yaptığı basit bir formülasyon hatası değildir. Kardeşlerin çok ünlü deyimi ile "tesadüf" değildir. Bir yanlış çok açık bir biçimde dile getirilmektedir, o kadar. Burada söylenen esasında kardeş örgütlerin kendi içine kapanıklığı ideal gösteren; dıştaki çalışmanın önemini, "çalışmanın esas biçimi" olarak propaganda faaliyetinin önemini birinci aşama adına küçümseyen teori ve uygulamalarının açık ifadesidir.

İkinci olarak bizim 12 Eylül bildirimize getirdiği eleştiride GDS'li bir yazar şöyle diyor: "Bugün komünistler için esas görev nedir? Parti inşası mı? Kitle çalışması mı?" GDS'li yazar bu aptalca ve Marksizm-Leninizmin ruhuna ve sözüne aykırı soruyu "tek anlamlı cevap" talebi ile soruyor. Böyle bir soruya Marksist-Leninistlerin vereceği bir tek cevap vardır: Bunlar birbirinin mutlak alternatifi değildir. Bugün tabii ki esas görev parti inşasıdır. AMA KİTLE ÇALIŞMASI OLMAKSIZIN YAPILACAK BİR PARTİ İNŞASI MARKSİZM-LENİNİZM AÇISINDAN ABESTİR. Ama bu kitle çalışması; birinci aşamada milyonlarla kitleyi harekete geçiren bir kitle çalışması değil; işçi sınıfının öncüsünü kazanmaya yönelik bir "kitle çalışması"dır.

Hiçbir Marksist-Leninist klasikte kitle çalışmasından bağımsız bir parti inşası; ya da "parti inşası" ile kitle çalışmasını birbirinin mutlak alternatifi imiş gibi karşı karşıya koyan tek yer yoktur.

Böyle aptalca bir soru, Marksist-Leninist klasiklerin sorduğu bir soru değil, GDS'li yazarın "Marksizm-Leninizme" katkısıdır.

Bu "katkı" da tesadüf değildir. GDS'in teori ve pratiğinin bu noktada açık ifadesidir.

Esasında GDS'in propaganda-ajitasyon faaliyetini mümkün olan en düşük düzeyde tutma şeklindeki "birinci aşama" kavrayışının teorik temelleri, onların bu sorunu ortaya ilk koydukları 1974'deki yazılarında vardır.

Sözü geçen yazıda da çok açık bir biçimde Lenin'in "Pratik ajitasyon ve propaganda faaliyeti her zaman önplana alınmalıdır" şeklindeki açık önerisi savunulmamakta; çarpıtılmakta; sonunda "pratik ajitasyon ve propaganda faaliyeti" ortadan kaybolup, genel olarak pratiğin her zamanda önplanda gelmesi; pratiğin ise birinci aşamada "parti inşası pratiği" şeklinde yorumlanması ortaya çıkmaktadır.

Parti inşası pratiğinden ise "birinci aşama" adına "içe dönük çalış-

ma" anlaşılınca; daire tamamlanmakta, ortaya içine kapanık, dışardaki sınıf mücadelesi tarafından "inşa planları rahatsız edilmeyen" bir "parti" inşası planı çıkmaktadır.

Bu bağıntıda önemli olan bir başka sorun, GDS'in Marksist-Leninist partinin bir "sınıf örgütü" olduğu, en başından işçi sınıfı ile bağlar kurmaya çalışması gerektiği, bunun için propaganda ve ajitasyon faaliyetinin, ve eylemlerin Marksist-Leninist bir parti için hayati önemde olduğunu kavramamış olmasıdır. Pratik bu tezimizin çok açık ispatıdır.

Teorik olarak da GDS 1 Mayıs tartışması içinde DGB'de çalışma konusunda takındığı tavırla genel olarak komünist olmayan kitlelerden mümkün olduğunca kendini ayıran bir görüş savunduğunu ortaya koymuştur.

2- Demokratik merkeziyetçilik sorununun bazı yönleri ve diğer bazı sorunlar

En önemli tartışma, çatışma noktalarından biri demokratik merkeziyetçilik ve disiplin sorunudur. Bu bağıntıda şu sorunlarda çelişmeler açıktır.

* Görüşümüze göre, Marksist-Leninist bir partide kararlar genel olarak tartışılarak, tartışma sonucu alınır. Marksist-Leninistler karar alınana kadar tartışma özgürlüğünü; tartışma sonucunda karar alındıktan sonra ise uygulama yükümlülüğünü vurgularlar. Uygulama yükümlülüğü, alınan bir kararın doğruluğu-yanlışlığı üzerine tartışmayı engellemez. Her halükarda alınan kararın yanlış da bulunsa uygulanması gerekir.

* Eylem kararlarında, eylembirliğini bozan her türlü tartışma ve eleştiri yasaktır.

Biz tartışma içinde bu konuda belli yanlış görüşler savunduk. Bu konuda bütün tartışmayı önümüzdeki dönemde özeleştirici bir şekilde genişçe değerlendireceğiz. Tartışmanın geldiği son noktasında savunduğumuz tezler yukarda ortaya koyduğumuz tezlerdir.

GDS ve diğer kardeşler tartışma içinde bizim bu tezimize tavır takınmadılar. Sürekli olarak bu konuda tartışmayı başka noktalara çekmeye çalıştılar. Bizce karar alındıktan sonra uygulama yükümlülüğünün vurgulanması, eğer parti denen şey tartışma kulübü olarak değil, bir mücadele örgütü olarak kavranıyorsa, doğru ve zorunludur.

Kardeşler bütün tartışma içinde bu soruna hiç değinmeden, "karar alındıktan önce ve sonra da tartışma olur" genel tezini savundular. Onlar bu tavırları ile görüşümüzce karar alınmasının parti içindeki mücadelede belli bir dönemeç noktası olduğunu reddediyor.

* Rusya'da Bolşevikler ile Menşeviklerin ilk ayrıldıkları nokta, Tüzüğün birinci maddesi üzerine, kimlerin parti üyesi olabileceği üzerine yürütülen tartışmadır. Bu tartışma gerçekte, partinin örgütlü bir bütün mü; yoksa şekilsiz bir şey mi olacağı tartışmasıdır. Bu tartışma içinde ayrılık noktası, parti üyesi olmak isteyen kişinin bir parti örgütünde çalışmasının mutlak gereklilik olup olmadığı sorunudur. Lenin ve Bolşevikler çok açık bir biçimde, partiyi örgütlü bir bütün olarak kavradıkları için; üye olabilmek için bir parti örgütünde çalışmayı mutlak gereklilik olarak savunmuşlardır. Buna karşılık Menşevikler parti Tüzüğü ve Programını kabul edip, partiyi desteklemeyi üyelik için yeterli görmüşlerdir.

İşte Bolşevizm ile Menşevizm arasında en temel ayrım çizgilerinden biri olan bu noktada, bizim partimizde son dönemde ilginç bir gelişme olmuş, bir Parti Üyesi çalıştığı tek parti hücresini terketmiştir. O çalıştığı tek parti hücresini terkederken, aynı zamanda "bunun partiyi terketmek anlamına gelmediği"ni de savunmuştur. Şimdi Spartakus denilen rezillik belgesinde aynı görüşler savunulmaktadır.

İlginç olan, defalarca kamuoyu önünde bu konuda tavır takınmaları talep edildiği halde, kardeş örgütlerin bu çok açık konuda tavır takınmamış olmaları; bu tavrı menşevik bir tavır olarak mahkum etmemiş olmalarıdır. Tersine, bu tavrın savunucuları kardeş örgütler tarafından desteklenmektedir. Olgu budur.

* Kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele konusunda biz görüşlerimizi birçok yerde açık olarak ortaya koyduk. Çok kısaca söylenirse, biz özellikle —yalnızca değil— ilkesel ayrılıklar olduğunda, bu ayrılıklar üzerine tartışmanın karşılıklı belgeler temelinde kamuoyu önünde yürütülmesinin ilkesel bir sorun olduğu düşüncesindeyiz. Tartışmanın, hangi araçlarla, ne zaman, nasıl kamuoyuna yansıtılacağı görüşümüze göre her somut durumda tespit edilmesi gereken birşeydir.

Bizim içimizdeki son bölünmede, tam bu sorun belirleyici bir rol oynamıştır. Şimdi "Spartakus" etrafında birleşen partinin YD teşkilatının küçük bir bölümü, görüş ayrılıkları çıkar çıkmaz bunların dışa açılmasının ilke olduğunu savunmuş; ve bu noktada bizi "belgeleri gizlemek", "ilkeleri çiğnemek" vs. ile suçlayarak, ilkesiz kopmanın teorik bahanesini bulmuştur.

Bütün tartışma içinde, kendi uygulamaları kesinlikle bizim uygulamamızdan nitelik olarak farklı olmayan (en azından son döneme kadar, son dönemde demagoji yapabilmek amacıyla yayın! siyaseti de izlemeye başladılar) kardeşler, şimdi Spartakus saflarında birleşen kişileri destekleyen, Marksizm-Leninizm ile ilgisi olmayan bir tavır içine girdiler.

* Bize parti inşası ile ilgili olarak önemli görünen bir başka sorun da şudur:

Lenin partiyi öncelikle devrimciler örgütü olarak görür ve şöyle der:

> "Buna karşı devrimciler örgütü esas olarak ve öncelikle mesleği devrimci çalışma olan kişileri kapsamalıdır." (Ne Yapmalı, Alm. s. 153)

Bir başka yerde söyledikleri şunlar:

> "1. Hiçbir devrimci hareket, oturmuş ve sürekliliği sağlayan bir önderler örgütü olmadan yaşayamaz. 2. Kendiliğinden mücadele içine çekilen kitleler ne kadar genişse ve bunlar ne kadar çok hareketin temelini oluşturup harekete katılıyorsa, böyle bir örgütün gerekliliğinin aciliyeti o kadar artar, ve bu örgüt o kadar sıkı olmalıdır (çünkü bu durumda demagoglar için kitlelerin gelişmemiş kesimlerini peşinden sürüklemek o kadar kolaylaşır.) 3. Böyle bir örgüt, esas olarak mesleği devrimcilik olan kişilerden oluşmak zorundadır..." ("Ne Yapmalı?", s.166)

Görüşümüze göre parti inşası ile ilgili, ve parti inşasının özellikle birinci aşaması için bu sorun hayati önemde bir sorundur. Biz burada söylenenlerin açık olduğunu; Komünist Partisini inşa diye yola çıkan bir örgütün, önüne en azından yönetici çekirdeği meslekten devrimci yapma hedefini koymak, ve buna uygun davranmak; yönlendirici en iyi

unsurlardan başlıyarak; meslekten devrimciler yaratmak zorunda olduğunu düşünüyoruz.

Biz yönetici çekirdeği "mesleğinin yanında" komünistlik yapan bir teşkilatın, süreç içinde Komünist Partisi inşasını başarıyla gerçekleştireceğini düşünmüyoruz. Bu sorunun ele alınmasında kardeşlerde önemli hatalar görüyoruz.

Şimdiye dek tartıştığımız bütün sorunlarla ilgili olarak bizce tayin edici bir sorun daha vardır. O da yöntem sorunudur.

Stalin'in dediği gibi, "yalnızca ölüler hata yapmaz." Sorun, hataları gördüğünde, onları aşabilme sorunudur.

Bu ise yöntemle bağıntılıdır. Bu bağıntıda biz özellikle iki noktada kardeş örgütlerde önemli sorunlar görüyoruz:

* Söz ve eylemi arasında uçurum olan
* Özeleştiri silahını doğru kullanmayan

örgütler çökmeye, çürümeye mahkum örgütlerdir.

Biz yöntem konusunda kardeş örgütlerimizde bu iki hastalığı da görüyoruz. Çok kısa örneklemek gerekirse:

Onlar 1 Mayıs'ta teoride en fazla "işbirliğinden yana tavır" takınmışlardır, ama pratikte yaptıkları değişik olmuştur.

Bu toplantının hazırlığı sırasında da, lafta bürokratizme çok düşman olan kardeşlerimiz, bizim ortak alınan bir kararı yanlış bulmamız, ve eleştirmemiz, düzeltilmesi yönünde girişimde bulunmamız üzerine; "karar alındı" yaygarasını basmışlar; alınan kararın doğruluğu-yanlışlığını tek kelime ile tartışmadan, sadece karar alındığı olgusu temelinde tartışmışlardır.

Özeleştiri konusunda ise, kardeşlerin kendi hatalarına —bu hatalar özellikle bizim tarafımızdan gösterildiğinde— nasıl liberal yaklaştıklarını son tartışmalar içinde onlarla örnekle sergiledik.

Bu temel hatalar yanında, toptancılık; karşısındakinin yaptığı her hatanın ardında üç kağıt, kötü niyet arama şeklindeki hastalıklı eğilim vs. de geldiği zaman; kardeş örgütlerin bu hatalarını ve sapmalarını aşmalarının çok küçük bir ihtimal olduğunu tespit etmek zorundayız.

Onlara çağrımız bir kez daha BATAĞA GİDEN YOLDA SON ADIMLARI ATMAMALARIDIR!

*

Bolşevik Parti Üzerine

Divan: Arkadaşlar, bir öneri geldi divana. "İleri" dergisi adına bir arkadaş, "Görüşlerimi kısaca anlatmak için 12 dakika söz hakkı istiyorum" diyor. Bu konuda divanın görüşü: Maalesef mümkün değildir. Çünkü zaman konusunda yetersizlik var.

Arkadaşlar, usul hakkında burada yazılı bir müracaat var. Ve kendisi de konuştu. Müracaata göre bu tartışmanın iki saat uzatılmasını istiyor. Çünkü, diyor, anlaşmalara göre, kurallara göre bu imkan vardır. Uzatılabilir.

GDS temsilcisi: Anlaşmanın 3/k maddesine göre, toplantının 120 dakika uzatılmasını öneriyorum. Böylece 270 dakika toplam tartışma süresi olur. Böylece herkes görüşünü formüle edebilecek zamana sahip olur; planlanmış provokasyon da suya düşer. İki saat uzatılmasını öneriyorum. Bu öneri aleyhinde konuşulduktan sonra oylanması lazım. Şimdi bir aleyhte konuşma gerek.

Bolşevik Partizan temsilcisi: Arkadaşlar, 85 kişi söz almış, şu anda bir dakika kırk saniye düşüyor adam başı. Arkadaş: "120 dakika uzatalım, herkes görüşünü açıklasın" diyor. Demokrasi yanlısı çünkü! Böylece 270 dakikayı 85'e bölersek, herkes üç dakikada görüşlerini burada gayet iyi(!) açıklayacak ve de böylece demokratik tartışma olacak! Bu gayri-ciddi birşeydir. Bu noktada arkadaşlar, GDS, WBK ve MLPÖ'lü bizim daha önce yaptığımız toplantıların bürokratik olduğunu ispatlamak için bu noktanın böyle olmasını veto noktası olarak getirdiler!

Divan: Uzatma yanlısı olanlar: 60
Uzatmaya karşı olanlar: Çoğunluk. Öneri reddedildi.

Bir Bolşevik Partizan taraftarı (Usul hakkında): Divan İranlı Komeleh denilen teşkilata yarım saat konuşma hakkını tanımak için oylamaya sundu. DHB'den veya "İleri"nin sempatizanlarından bir öneri geldi. Bu öneriyi oylamaya koymadı. Ve gerekçelerini divan hem ortak, ortak değilse BP ayrı, kardeş teşkilatların temsilcisi ayrı olarak tavır takınılsın. (Ara lafı: Başlayalım, başlayalım... Uzatma taktiği bu!)

Divan: Şimdi, arkadaşlar, biz bu İranlı arkadaşlara arada zaman imkanı olduğu için söz verebildik. Ve bu zaman imkanı onların konuşmasıyla ortadan kalkmış durumda. Şimdi kesinlikle arkadaşlar 1,5 dakikalık zamana uyacaklardır.

1 Bir Spartaküs taraftarı: Arkadaşlar, bir taraftan konuşmak için sıraya giriyorlar, bir taraftan tartışmanın uzatılması reddediliyor. Tartışma yanlısı olan arkadaşlar, bizim Merkez Komitesi GDS'in tartışma talebini böyle cevaplandırıyor: "Biz sizin istediğiniz bir o, bir o biçiminde tartışmaya niyetli değiliz."

2 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Önce ben burada GDS'li arkadaşın bu tartışma konusundaki kitleye provokatör demesini kendilerine iade ediyorum. Provokatör kendisi, bu bir. İkinci mesele: Kardeşlerin kendi özeleştirilerine yaklaşım meselesi çok önemlidir. Kardeşler mesela, demokratik diktatörlük konusundaki,

bunu karşıya almalarında verdikleri cevap; bir komünisti bir yana bırakıyoruz, bu konuda tavır takınmamışlardır. Bu ikinci bir sahtekarlıktır kardeşler tarafından.

Üçüncü bir konu: Kendisine parti kuran şabanlar. Bunlar "Biz görüş ayrılığı çıkar çıkmaz kamuoyuna açacağız" diyorlar. Fakat burada verdikleri Spartakus'un bu sayısında...

3 Bir Spartakus taraftarı (*): Parti konusunda benim tek söyleyeceğim birşey var. Tüm Bolşevik 3 elinde olanlar, K 1 elinde olanların, Konferans tutanakları elinde olan arkadaşların 13 Nr'nın ortaya koyduğu görüşler, bu referatta ortaya konan görüşleri karşılaştırıp bir bakmalarını öneriyorum. Başka birşey burada koyacak yoktur. İkisi de aynı olmaktadır. 13 Nr'yı mahkum eden arkadaşlar, 13 Nr'ya özeleştiri vermektedirler.

4 Bir Spartakus taraftarı (*): Değerli arkadaşlar ve yoldaşlar, buradaki iki gündür süren toplantıda ve son Merkez Komitesinin kendisinin basit onaylayıcılarının yaptığı oyun da gösterdi ki, MK artık sistemleştirdiği revizyonist çizgisini iyice uygulamakta kararlıdır. Biz muhalefet olarak, aramızdaki ideolojik birliği sağlamak için yapacağımız çalışmada bu revizyonist çizginin temellerini dinamitleyeceğiz. Bütün arkadaşlara çağrımız budur. MK'nin revizyonist çizgisini bombalayın!

5 Bir Spartaküs taraftarı (*): Şimdi hepinizin de burada gördüğü gibi, gelinen aşamada revizyonizmin batağında yüzen MK, burada son kozunu kullanma durumundadır. Gerçekten de bu MK'nın kurtarılma durumu yoktur. Ve kendisi bataklıkta yüzmektedir. Revizyonizm ve oportünizmin batağında. Bu MK parti içinden temizlenmelidir.

6 Bir Spartaküs taraftarı (*): Neden "İleri" dergisine 15 dakika söz hakkı istediler? Çünkü Bolşevik Parti inşası konusunda teorinin kavranması Türkiye'nin somut pratiği içindir, teklifini onlar da yapmaktadır. Somut soruları çözmek için, yani önüne koyduğu Bolşevik Parti inşası görevi konusunda anlayış olarak onlarla aynıdır. Ve şimdi geldiklerinde de göreceksiniz neyi savunuyorlar, gösterecekler.

Ayrı bir konu: Arkadaşlar, buradaki Bolşevik; buradaki okunan deminki yazı bizzat BP içerisinde tam oportünistlerin görüşleridir. Bakınız TKP/ML(B)...

7 Bir WBK taraftarı: Şimdi burada BP bize kendi içimize kapandığımız, pratik yapmadığımız iftirası atıyor. Bu iftiranın temeli Uluslararası Komünist Hareketin zayıflığı, Marksist hareketin zayıflığıdır. Marksist-Leninist propaganda rekor zaman içinde yapılamaz. Devamlı pratik, pratik, pratik diye bağırılmaktadır. Fakat ilkeler üzerine tartışma propagandası yapılmamaktadır. Aust ve Dickhut da bundan başka birşey demezdi!

8 Bir Spartakus taraftarı: Bütün buradaki toplantıda bulunanları BP yönetiminin revizyonist-oportünist çizgisini mahkum etmeye çağırıyorum. Marksist-Leninistler, komünistler zayıf olmasına rağmen, morallerini kaybetmezler, çünkü sonuçta onlar kazanacaktır.

(*) Kardeşler dokümantasyonda bu dört konuşmacıyı bir konuşmacı gibi göstermişlir! Herhalde "blok kurulma" olayını gözlerden gizlemek için olsa gerek!

9 Bir GDS taraftarı: Burada BP tarafından artık çok açık bir şekilde görülen bir yöntem var. Çok kötü bir yöntem bu. Bize şu iftiralar atılmaktadır: Ana meseleyle yan mesele hakkında, bizim yan meseleyi hasıraltı ettiğimiz, mesela kitle çalışmasında bunu inkar ettiğimiz, iç ve dış arasındaki ilişki konusunda dışa karşı çalışmayı inkar ettiğimiz gibi çok ucuz aptalca numaralar yapılmaktadır. Bu numaralar hiç de iyi değildir. Bizim getirdiğimiz çizgiye ilişkin prensip sorunlardır.

10 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Burada oynanan kötü demokrasi oyunları nedir? Burada meselenin tartışılmayacağı, bunun bilimsel bir tartışma olmayacağı, buraya çıkanların sadece "MK'ni bombalayın", bilmem ne gibi demagojik çarpıtmalarla yetineceği, diğerlerinin de sadece teker teker sözlerle düşüncelerini formüle bile edemeyeceği çok açık bir durumdur. Kimse de burada Parti inşası, disiplin meselesi, bilmem neyle ilgili bir konuşma beklemesin. Ortada oynanan boktan demokrasi oyunu teşhir edilsin.

11 Bir AMLP taraftarı: Burada tartışma içinde görüldü ki, Bolşevik Partizan'ın saflarında hiç te birlik yoktur. Her kafadan bir ses çıkmakta. Mesela Demokratik Halk Devrimi ile ilgili sloganda kendisinin başka bir sloganın daha uygun olduğunu söyleyenler var. Mao Zedung meselesinde daha sağcı pozisyonda Mao Zedung'u revizyonist değerlendirenler var, BP saflarında. Stalin'i ancak pratisyen derekesine düşürenler var, Bolşevik Partizan'da. Kısaca söylemek istenirse, burada oylamaya katılanlar iki saat erkenden eve gitmek istiyorlar. Tam da bu yüksek bürokratik mekanizmanın bir göstergesidir.

12 Bir Spartakus taraftarı: Arkadaşlar, bugünkü MK önce kendisine uzanan enternasyonal eli itti. Yardımı tepti. Sonra da revizyonizmin batağına battı. Bunları kurtarmanın eleştiriyle, parti içinde düzeleceğine inanmak hayal durumundan başka birşey değildir. Stalin'in deyimiyle, bunlar partiden temizlenmeli ve revizyonizmin kökü kurutulmalıdır. Arkadaşların bombalayın, merkezi bombalayın çağrısı doğrudur.

13 Bir GDS taraftarı: Kardeş örgütlerin eleştirisine gösterdikleri tepki konusunda Partizan ile Bolşevik Partizan arasında yeterli paralellikler vardır. En azından 8 adet vardır. İyi, kardeş örgütlerin II.Konferansa getirdikleri eleştiri 12 ay sonra yayınlanmıştır. Ama hata durmaktadır. Bu belgeler temelinde parti içi mücadele 12 ay kamuoyuna sunulmamıştır. Bir başka sorun, bu eleştirilerin "MY'ni devirin" çağrısı biçiminde yorumlanmasıdır. Bu noktada ikili standart kullanıldığı görülmektedir.

14 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Arkadaşlar, şimdi burada bu sorunlar üzerine arkadaşın birisinin belirttiği gibi, değinilemez, sadece şu gösterilebilir: Bu konuda teorik olarak çok şeyler yaptığını iddia eden kardeşler, pratikte nasıl bir bürokratik sapma içerisinde oldukları gösterilebilir. Bugünkü çizgilerinde esas olarak giderek hakimleşmeye, sistemleşmeye başlayan bürokratik çalışmanın bir ürünüdür, bu gündem maddesinin bu şekilde, bu biçimiyle tartışılması. Bunu kitle çalışması olan bilir. Kitle çalışması olmayanlar...

15 Bir Spartakus taraftarı: Şimdi arkadaşlar, MK'nın bu demokratiklik konusundaki ne kadar ilkeli olduğunu bir örnekle açıklamaya çalışacağım. Burada bilindiği gibi MK her alanda kendisini demokratik merkeziyetçiliğin şampiyonu gösteriyor. Diyelim ki bir sempatizan komite herhangi bir eleştiri yaptı. Fakat bunu; yapılan eleştirinin konusunu PH incelememiş. Ee, şimdi o sempatizan ko-

miteye bir kamçı geliyor: "Yahu, siz nasıl oluyorsunuz bizi eleştirebilirsiniz? Bu konuyu PH eleştirmemiştir, siz acaba Partiyi alttan yukarı mı inşa etmek istiyorsunuz?" İşte bizim MK'nın yaratmak istediği kadrolar aslında kendisi için uysal köleden başka birşey değildir.

16 Bir "İleri" taraftarı: Ben burada verdiğim öneriyi ortaya koymak istemiştim. Fakat bu mümkün olmadı, bunu geçelim. Ancak kısaca belirtmekte fayda var. Bugün gerçekten de Türkiye devrimci hareketinin önünde en önemli sorunlar teorik sorunlardır. Bunların açığa çıkartılması ve dünyadaki varolan kargaşalığın üstesinden gelebilmek için uğraşım verilmesi ve bu sorunlara çözüm bulunması dayatmıştır. Fakat burada bu tarzda tartışmalarla gerçekten bir şey ortaya konulamaz.

17 Bir Spartakus taraftarı: Arkadaşlar, oportünistlerin en belirleyici özelliklerinden bir tanesi, bir yerde söylediklerini bir başka yerde reddederken, bunu sanki daha önce hiç savunmamış gibi davranmalarıdır. Ve aynı özellikle bizim MK'miz de bugün çok açık bir şekilde kendini gösterdi. Bu özellik açık ideolojik mücadelesinde de çok açık kendini göstermektedir. Açık ideolojik mücadele yanlısı olduğunu söylemesine rağmen, 2.Konferanstan sonra yeni bir, Leninizm adına katkıda bulunmuştur. Normal şartlarda parti içerisindeki görüşler berraklaşana kadar, karar tasarıları son şeklini alana kadar kamuoyuna belgelerin açılması ve tartışılması...

18 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Öncelikle bugünün tiyatrosunun son perdesini organize eden, senaryosunu yazan kardeşlerimize teşekkür etmek istiyorum. Bir daha arkadaşlar biz bugüne kadar, pratik bir teşkilatın somut olarak göstergesidir dediğimiz zaman, GDS ayaklara fırlıyordu. Bugün yine burada pratik olarak kendi yaptıkları son uygulamada yaptıklarıyla nerede durduklarını tanıtlamışlardır. O yüzden teşekkür ediyorum. İkinci bir nokta, isim yapmakta kolleksiyonculuğa başlayan GDS'te son olarak iki sayfalık Türkçe...

19 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Arkadaşlar, ben özellikle parti çalışması mı, yoksa kitle çalışması mı konusunda kardeş teşkilatların, özellikle GDS'in bu konuda, yani kitle çizgisinde Marksizm-Leninizmden sapma içinde olduklarını ortaya koyacaktım. Fakat bizim sözümona tartışmada demokratik yanlısı tutumundan, maalesef mümkün olmuyor.

Diğer sorun: Çoğunuzun Stuttgart 1 Mayıs toplantısında, sözümona bizim yiğit Marksistler, Marks'ın deyimiyle programımızı her konuda anlamayan bu kişiler, yani Spartakusçular "revizyonist MK'nın" saygı duruşunu her zaman unuttuğunu ve herkesi saygı duruşuna davet ettiler. Bu tutarsızlar burada nedense saygı duruşuna çağrı yapmayı unuttular!

20 Bir Spartakus taraftarı: Yoldaşlar, arkadaşlar, bugün gelinen durumda da bu göstermiştir ve Partimizin tarihine baktığımızda şunu görmekteyiz: Balık her zaman baştan kokmuştur. Birincisi KK hizibi, ikincisi 2.MK ve bugün de yine MK hizibi yine aynı lisanları kullanmıştır. Bunun nedenleri vardır. Bunun nedenleri üzerine gidilmelidir. Bu partimiz içerisinde demokratik merkeziyetçilik konusundaki revizyonist sapmanın köklerinde yattığını göstermektedir. Bu konuda arkadaşlar, bizzat bu pratik içerisinde de görmelidirler. Bugün muhalefetle aramızda eskiden Partizan'la olduğu gibi bir tartışma olmuyorsa, bunun nedeni hakkında Bolşeviklerin tutarlılığında değildir.

21 <u>WBK temsilcisi:</u> BP özellikle Bolşevik Parti inşası sorununda da teorik anlamda da yüksek derecede palavracı olduğunu gösterdi. Sadece burada Parti inşasının birinci döneminde güya Stalin'e dayanmakta, ama Stalin'in öğretisinin en önemli bölümünü; Partinin kendi kendine yeterli bir güç olarak ortaya çıkmasını ve merkezde bulunmasını söylememektedir. Ama burada BP sorunu hem içte, hem dışta çalışma şeklinde kıvırtarak ortaya koymaktadır. Bu tam da oportünizmdir.

22 <u>Bir Bolşevik Partizan taraftarı:</u> Arkadaşlar, öncelikle Pazar bu planı hazırlamasının Lenin'in ünlü bir deyimi vardır, der ki: "Bir kişi yargıcına akşama kadar sövüye hakkı vardır." Ama Lenin merhametlidir, akşama kadar yargıcına sövmek için fırsat vermiştir. GDS bizim Spartakusçulara küfür için üç dakika vermiştir. Merhametsizlik yapılmıştır. Ondan sonra da burada demagojik bir şekilde,ciddi olmayan bir şekilde, iki saat önce bizim eve gitmek istediğimiz, onun için de oylamadığımızı saçmalamaktadırlar. Bu tutumları da çok gayri-ciddidir.

23 <u>Bir Bolşevik Partizan taraftarı:</u> Arkadaşlar, ben GDS'in Parti üzerine yazmış olduğu burada bir alıntı var. Sayfa 4; herkes bu alıntıyı görebilir, yıldız içerisinde. Parti içi mücadelenin, karar alındıktan sonra sona ermeyeceğini, bilakis daha da keskinleşeceğini vurgulamakta. Ama bu keskinleşme işi Stalin'de yok. Maalesef Stalin böyle birşey demiyor. Ve yorumlarında bunun keskinleşeceğini söyleyenler burada Stalin'e saldırmaktadırlar, Leninizme saldırmaktadırlar. Ayrıca burada da tartışmanın her zaman sürüp sürmeyeceği sözkonusu. Bu konuda Lenin 10.Kongrede şunları söylüyor (aktaran Stalin): "Genel olarak muhalefet, tartışmalar konusunda Lenin şöyle diyor: Bugün zaten bu konuda tartışma fırsatı buldum." (s. 403)

24 <u>Bir Bolşevik Partizan taraftarı:</u> İki aşamalı Parti inşası üzerine alıntı (kardeşler): "özellikle onun önder unsurları devrimci pratikle kopmaz bağlarla bağlı olan Marksizmin devrimci teorisini tamamiyle özümlemelidirler." "Partinin (veya kardeşlerin) "şiarlarının hedefinin doğruluğunu kitlelerin devrimci mücadelesi ateşinde sınanması gerekir." "Parti (kardeşler!) devrimci proletaryanın çıkarlarının gerçek temsilcileri olacak kadar özverili ve Leninizmin strateji ve taktiğini uygulayacak deneye sahip proleter devrimin gerçek önderleri olabilecek kadar deneyime sahip olan ileri savaşçıların en iyi unsurlarını önder gruba almayı başarmak zorundadırlar." Anlayana sivrisinek saz, anlamayana davul-zurna az!

25 <u>Bir Bolşevik Partizan taraftarı:</u> Arkadaşlar, benim burada kardeşlerin kitle çalışması konusundaki tavırlarını eleştireceğim. Bu konuda kendilerine şu soruyu soracağım. Lenin "Sol Komünizm"de ve diğer yazılarında, Komünistlerin devrim yapabilmesi için işçi sınıfını kazanması gerektiğini vurgulamaktadır. Ama bugün biz bakıyoruz kardeşlere, bugün 12 milyon üyesi olan DGB içerisinde arkadaşlar ne gibi bir çalışma yapmaktadırlar? Ben bu konuda gerçekten merak ediyorum. Arkadaşların sendika içinde çalışmaları nedir? Bu konuda bilgi verirlerse iyi olur.

26 <u>Bir Bolşevik Partizan taraftarı:</u> Şimdi GDS'li bir arkadaşın Türkiye'deki devrimci örgütlerin, devrimci olup olmadıkları noktasında değindiğine birkaç söz söylemek istiyorum. Bunlar teori ile pratik arasındaki ayrılığı göstermek için, arkadaş çok açık olarak Türkiye'de herhangi bir örgüt eğer komprador patron-ağa devletine karşı eğer gerçekten vuruyorsa, bu örgüte devrimci denilebilir dedi. Ama bunlar her halükarda Dev-Yol'la HK de-

ğildir dedi. Önce burada çok büyük çelişki var. Her halükarda Türkiye'de HK da, Dev-Yol da devlete gerçekten vurmaktadırlar. Bunların yürüttüğü mücadele sahte değildir, gerçek mücadeledir. Kıstas nedir?

27 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Arkadaşlar, ben bu tartışmada gündemin üçüncü maddesinde Bolşevik Partinin inşasıyla ilgili birkaç söz söylemek isterdim. Fakat buradaki bürokratik uygulamalar zamana el vermedi. Bundan sonra çıkacak arkadaşlara söyleyeceğim şu: Buradaki özellikle tartışmayı yöneten arkadaşların bürokratik uygulamalarını protesto etmeye çağırıyorum. Neden de? Çünkü dün başlayan tartışmada 30 kişi ilk gündem maddesinde söz alırken, 18 kişiye söz hakkı verilmişti. Daha sonraki bu bürokratik uygulama bu gündemin üçüncü maddesinde özellikle konuşan kişiler...

28 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Şimdi arkadaşlar, hepinizin bildiği gibi, daha evvel Stuttgart'ta açık toplantı yapılmıştı. Burada GDS temsilcisi arkadaş son konuşmalarında toplantıyı protesto etmeyi şöyle gerekçelendirdi: Biz ayın 26/27'sinde Frankfurt'ta bir toplantı yapacağız, herkes görecek açık toplantı nasıl olurmuş! Şimdi arkadaşlar, takip ettiğimiz kadarıyla buradaki yöntemi gördük. Gerçekten demokrasi kuralı değil. Burada yapılan tek şey varsa, soytarılıktır ve bu arkadaşlara layık olan birşeydir.

29 Bir GDS taraftarı: Ben bu konuda 3 dakikalık bir konuşma yapmak istiyordum. Fakat Bolşevik Partizan'ın provokasyonu sayesinde bu mümkün olmadı. Onun için bunun yazılı olarak protokole geçmesini istiyorum.

30 Bir GDS taraftarı: Ben burada Lenin'in bir yazısından bir alıntı yapmak istiyorum: "Talebimiz şudur bizim: Bu kararlar yönetici merkez tarafından da uygulanmalıdır ve Menşeviklerin bütün oportünist üçkağıtlarına ve her türlü çabaları Parti kongresi tarafından Kadetlerle ilgili tespit edilen çizginin değiştirilmesi çabaları bizde bükülmez bir direnişle karşılaştı, ve karşılaşacak! Bu bizim hakkımızdır ve yükümlülüğümüzdür. Bu hakkımızdan kesinlikle vazgeçmeyiz. Eğer bir bölünme olursa, o zaman bu şu anlama gelir: Menşevikler kendileri Parti Kongresinde kararlaştırılan kararları ayaklar altına almışlardır. Ve başka türlü bir bölünme imkansızlıkla olamaz. Bölünme Menşeviklerin ihanet ederek Kadetlerin peşine takılmaları demektir."

31 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Arkadaşlar, bana göre kardeşlerin hatasının temelinde yatan, felsefi bir sapmadır. Kardeşler idealizmin batağı içerisinde yüzüyorlar. Herşeye toptancı açıdan bakıyorlar. Bizim mükemmel şeyimizi bulamadığı yerde herşeyi reddediyorlar. Arkadaş benim Bolşeviklere bunlarla mücadelede tavsiyem, bunları özellikle esas savundukları görüşün tersini, bunları öğrenmek. Bunlar otomatik olarak zaten, tam tersini iddia ettikleri için...

Divan: Şimdi 14.30'a kadar ara veriyoruz. 14.30'da İranlı yoldaş konuşacak.

(A R A)

Bir İranlı devrimci: Ben burada İran Komünist Militan Birliği ve Komeleh örgütünün ufak bir konuşmasını yapmak istiyorum. Yalnız bize verilen zaman 15 dakika olduğu için, bir o kadar da tercüme olduğu için, çok kısa değineceğim. Yalnız temel görüş-

lerimizi, ne düşündüğümüzü anlatmaya çalışacağım. Bu arada burada tartışmadan bir konuya kısaca değinmekte yarar var. Bu ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ve ayrılıp ayrı devlet kurma tartışmasıyla ilgili olarak biz burada başka bir görüş savunuyoruz. Bunlar demokratik haklardır ve bu hak kesinlikle tanınmalıdır. Bu hak proletarya diktatörlüğüne kadar olduğu gibi, kesinlikle proletarya diktatörlüğünden sonra da var olacak haktır, görüşümüze göre. Ve bu mutlak bir haktır, proletarya diktatörlüğünde de.

Bu halkların kendi kaderini tayin hakkı ile ilgili olarak denildiği gibi, demokratik haklardır ve bu demokratik hakkı savunan, gerek demokratik hareketler, gerekse kurtuluş hakeretleri proletaryanın mücadelesine katıldıkları oranda bu mücadeleyi geliştirmekte, yükseltmektedirler. Özellikle bu somut olarak İran Kürdistan'ında da görülmektedir.

Komeleh'nin önderliğinde İran Kürdistan'ında büyük başarılar elde edilmiştir. Ve mesela bir dizi bölgeler kurtarılmıştır ve aynı zamanda bu kurtuluş hareketine kadınların da aktif olarak katılması sağlanmıştır. Bu konuyla ilgili olarak filmler elimizde vardır. Yakında bu filmleri göstereceğiz. Kurtarılmış bölgelerdeki durumla ilgili, kadınların bu harekete katılmasıyla ilgili filmler vardır. Burada teorik olarak tartışılan, milli sorunla ilgili tartışılan bir dizi şey, İran Kürdistan'ında pratikte gerçekleştirilmiş durumdadır. Komünistlerin önderliği sayesinde ve demokratik hareketlerin, kurtuluş hareketine katılması sayesinde komünistlerin önderliğinde mücadelenin seviyesi de yükselmiştir.

Değerli yoldaşlar, biz burada dünya çapındaki proletaryanın sınıf mücadelesinin sorunlarıyla ilgili olarak sizinle görüşmekten çok memnunuz. Bu imkanı bulduğumuz için. Biz burada mümkün olduğu kadar İran proletaryasının kazanımları hakkında belli bilgiler, aynı zamanda İran'da devrimci Marksizmin kazanımları ile ilgili birtakım bilgiler ve İran Komünist hareketinin mücadelesi ve onun sağladığı hakkında bilgiler, aynı zamanda bu hareketin dünyadaki bugünkü durumun değerlendirilmesi ve proleter sınıf mücadelesinin görevleri ve perspektifleri hakkında kısaca görüşlerimizi belirtmek istiyorum.

<u>GDS'ten bir soru:</u> Arkadaşların görüşlerinin daha iyi anlaşılabilmesi için, özellikle Stalin meselesinde, Stalin'in Rusya'da yaşadığı dönemdeki durum hakkında değerlendirilmesi ve Troçkizm hakkında görüş belirtmesi istendi.

İranlı devrimci kendi konuşmasında bu konulara değineceğini belirtti.

<u>İranlı devrimci devamla:</u> Bugünkü durum özellikle ve sermayenin ve emperyalizmin derin krizinin önünde duran ve keskin sınıf mücadelesiyle belirlenen bir dünyadaki durumdur. Her gün dünyanın dört köşesinden gelen haberlerden öğrenileceği gibi ve görüleceği gibi, kapitalist dünyanın bir huzursuzluk ve karışıklık içinde bulunmakta; işsizlik, açlık, artan sefalet ve kitlelerin ihtiyacına cevap vermemekte, bütün dünyada kapsamlı olarak geniş yükselmektedir. Refah, sınıf barışı gibi güzal rüyalar kapitalist sistemin ayaklar altında tutulması çerçevesi içinde olan rüyalardır.. Bu rüyalarla kitleler reformistler tarafından kandırılmakta ve bu şekilde de çok hızlı olarak yerle bir edilmektedirler. Kapitalizmin kanlı görünüşü ve tüm çirkinliği açık bir şekilde kitlelerin önünde ortaya çıkmaktadır. Kapitalizmin sömürüsünün boyunduruğu altında ve baskısı altındaki kitleler her yerde ayağa kalkmaktadır. İşçilerin grevleri hızlanmakta ve her tarafta gelişmektedir. Proletaryanın devrimci mücadelesinin alevleri günbegün daha yükseklere çıkmaktadır.

Divan: Şimdi arkadaşlar, bir zaman sorunu var. Saat 15.00'te muhakkak tartışmanın devam etmesi lazım. Fakat İranlı arkadaş kendisine konuşma hakkının uzatılmasını ister. Divan olarak bizim şu anda bunu uzatma hakkımız yok.

Konuşmanın kısaca açıklaması şu: "Bana sorulan sorulara birtakım cevaplar vermek istiyorum. Fakat zaman kısa. Dünyanın durumunu, enternasyonal komünist hareketin birliğinin sağlanmasındaki sorunlar nelerdir, bunların Türkiye'de ve İran gibi ülkelerde Komünistlerin önüne hangi görevleri çıkatrıyor? Tavır takınmak için zamana ihtiyacım var" diyor. O zaman da bizim maalesef elimizde yok.

İranlı devrimci devamla: Kısaca söylemek istediğim şunlar: Dünya ile ilgili birtakım uluslararası komünist hareketin sorunlarıyla ilgili bizim İngilizce ve Almanca, çeşitli dillerde tahlillerimiz vardır. Bunlar aranıp bulunabilir. Yalnız özellikle bizim gibi ülkelerde, hem İran, hem Türkiye'de demokratik haklar için mücadele etmek önemlidir. Bugün İran Kürdistan'ında komünistlerin önderliğinde İran demokratik hareketi bir dizi başarılar kazanmıştır. İran Kürdistan'ındaki bu hareketi desteklemek bütün ülkelerin komünistlerinin görevidir. Gerek İran, gerekse Türkiye'de demokrasi için mücadele etmek önemli bir görevdir. Türkiye'de bilindiği gibi aynı zamanda da İran'da da, en basit, en doğal demokratik haklar bile söz konusu değildir. Burada demokratik haklar için mücadele etmek gerekir. Örneğin İran Kürdistan'ında komünistlerin önderliğindeki demokratik harekette bir dizi başarılar sağlanmıştır. Hatta İran Mücadeleci Komünistler Birliği'nin 1.Kongresi de İran Kürdistan'ında yapıldı. Bu da gösteriyor ki, demokratik hareketlerde komünistlerin rolü çok önemlidir.

Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

32 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Kardeşlerin yazısından alıntı: "Şurası gayet açıktır ki, oportünizme karşı bilinçli ideolojik yürütme, uzlaşmaz parti içi mücadele, hataların eleştiri ve özeleştiri ile aşılması ve kitleler önünde açıkça, kitlelere hesap vermeyi gerçekleştirmek için doğru ideolojik ve siyasi bir çizgiye sahip olmayan bir örgüt, kendi saflarında da bilinçli bir disiplin sağlayamaz. Böyle bir örgüt, hiçbir zaman kendi teorik ve pratik çalışmasıyla işçi sınıfının ve mücadele eden kitlelerin saflarına doğru bir disiplin götüremez. Proletaryanın sınıf bilinci yaratılmaksızın, politik önderliğin doğruluğu olmaksızın, kendini devrime adamaksızın, ve kitlelerle birleşme yeteneğine sahip olmaksızın..."

33 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Arkadaşın okuduğu yazıdan devam ediyorum: "... girişimleri kaçınılmaz olarak başarısızlığa uğrar, hayal olur, komedi olur." Bu tam da kardeşlere yakışıyor. Bu konuda anlatacak birşey yok. Bugünkü toplantıda arkadaşlar kendini göstermişlerdir. Ne derece kendilerinin Marksist-Leninist oldukları bugün daha açık bir şekilde ispatlanmıştır.

34 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Yoldaşlar, burada bir kez daha görüyoruz ki, kardeş teşkilatlar somuttan kopuk soyut ilkelerin pratiğe uygulandığı zaman nasıl iflas ettiğini. Bu iflas küçük-burjuvazinin demokrasi anlayışının iflasıdır.

35 Bir Spartakus taraftarı: Yoldaşlar, Stalin sorar: der ki, hangi sapma daha çok tehlikelidir. Kendisine karşı mücadele edilmeyenin daha tehlikeli olduğunu söyler. Bildiğimiz gibi

MK bırakmış kendi oportünist sapmalarına karşı mücadeleyi. İkinci Konferansın ML olarak değerlendirdiği kardeşlerin ve İbrahim Kaypakkaya'nın sapmalarına karşı mücadele ediyor. Daha kötüsü, kendi içindeki orta yolculara, Mao'yu 56'dan sonra revizyonist gören, Stalin, Bolşevizm partisine göre görüşlere karşı her nedense (ses) çıkarmıyor. Madem onun mücadeleye niyeti yok, bu mücadeleyi biz ML'ler yerine getireceğiz. Bolşevizm lafta değil, gerçekte yenecektir. Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

36 <u>Bir Bolşevik Partizan taraftarı</u>: Arkadaşlar, bunlar bizi ilkesel görüş ayrılıklarını yayınlamamakla suçluyorlar. Ama kendi görüş ayrılıkları konusunda tek kelime yok. Bu adamlar aralarında ilkesel görüş ayrılıkları var; muhakkak ilerde çıkacak. Ve bunların belirtileri üzerine vardığımız halde, bizzat üzerine vardığımız halde, belirtileri —disiplin konusunda— bu adamları zorluyor. Sizin aranızda görüş ayrılıkları da, farklılıkları var.

37 <u>Bir AMLP taraftarı</u>: Yoldaşlar, Merkez Komitesi kardeş örgütlerin kendisine getirdiği "kör disiplin" suçlamalarına karşı; 1 Mayıs yazısında "Marksist-Leninistler korkmazlar ve korku yoluyla yollarından dönmezler" diye cevap verdi. İşte bu Merkez Komitesi; bu Merkez Komitesi yine yanlış bir pozisyonda, bürokratik revizyonist pozisyondadır.

38 <u>Bir Bolşevik Partizan taraftarı</u>: 10 seneden beri bolşevik partiyi inşa edeceğini söyleyen GDS; 20 sene, 30 seneden beri Avusturya'da komünist partiyi inşa edeceğini söyleyen AMLP ve West Berlin'de proletaryayı kurtaracağını iddia eden teşkilatlar, bir tane profesyonel kadronuz var mı? Yok. Profesyonel kadronuz yok. Kadrosuz devlet yıkamazsınız, siyasi mücadele...

39 <u>Bir GDS taraftarı</u>: Bazıları çabuk bir şekilde Bolşevik Partiyi inşa edeceğim, cağım derken, bir süre sonra sesleri kesildi. Bir partinin en yüksek organı Parti Kongresidir. TKP/ML(B) II.Konferansı Merkez Komitesinin, o zamanki Merkez Yönetimin revizyonist karar tasarılarının geçmesini frenledi. Şimdi MK yeniden kendi revizyonist parti çizgisini oturtmaya çalışıyor. Buna karşı hem içten, hem dıştan mücadele edilmelidir. II.Parti Konferansının kararlarını inceleyin, savunun. Parti Konferansının tutanaklarını inceleyerek, devrimci ve revizyonist çizgiyi görün. Burada II.Konferans üzerine tek laf etmediler.

(Burada divandaki Bolşevik Partizan taraftarı, sözünün bittiğini açıklıyor. Divanda kardeşler adına olan GDS'li mikrofonu elinden almaya kalkıyor.

<u>BP taraftarı divan</u>: Bu senin disiplin anlayışın; öyle mi?

<u>GDS'li divan</u>: Sevgili arkadaşım, sen burada divan adına konuşamazsın. Sen yoksa tam kurallara uymak istemiyor musun, ha?

Siz az önce oyladınız ve her konuşmacının 45 saniye konuşma hakkı olduğunu tespit ettiniz. Yoldaş 40 saniye konuştu. Bırak sözümü bitireyim. Despot! Yalnızca sen konuşamazsın. Bir şeyi tespit edelim. Yoldaş 40 saniye sonra sustu. Ve ona son beş saniyesi verilmedi.)

40 <u>Bir Bolşevik Partizan taraftarı</u>: Şimdi, arkadaşlar, toplantının başında 85 kişinin söz hakkı aldığını açıklayınca; GDS'den konuşmacı arkadaşlar havaya fırladılar. "Bu MK'nın bir provokasyonudur. Tartışmayı engellemek istiyorlar" dediler.

Fakat 85 kişi yalnız Bolşevik Partizan'dan oluşan yoldaşlar değil! Aynı zamanda bunlar, ve GDS sempatizanlarının büyük bir bölümü, Spartaküs'ün büyük bir bölümü de söz hakkı aldı! Bu bu kadar olmuyor! GDS'lilerin büyük bir bölümü söz hakkı alınca! Biz bu kadar alınca, provokasyon oluyor. GDS'ten sempatizanlarının büyük bir bölümü söz hakkı alınca; ve Spartakusların büyük bir bölümü alınca, demokrasi oluyor. Ama BP sempatizanları söz hakkı alınca, sabotaj oluyor. Bu üçüncü gündem maddesini acaba GDS kendisi için mi düşündü?

41 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Arkadaşlar, gerek GDS'ten, gerek Spartakus denilen arkadaşlardan Bolşevik Partizan'a gelen eleştirilerin en önemli biri de, Bolşevik Partizan'ın "tartışmaktan kaçtığı, ve belgeleri gizlediği" eleştirisidir. Bolşevik Partizan'ın legal alandaki yayınlarını izleyen arkadaşların hepsi de görmüşler ki, gerek GDS'ten, gerek başka kişilerden gelen eleştirileri legal Bolşevik Partizan basmıştır. Ve mesela GDS' in "Yaşasın Kaypakkaya" Bolşevik üçüncü sayıda GDS'in Bolşevik Partizan'a getirdiği eleştiri. GDS'in; ve bu kitleye açıkça yaymıştır. İç organda da.

42 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Ben Türkiye'de azınlık milliyete mensup birisiyim...(Arapça —YN)

43 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Şimdi GDS kendi yazısında, Bolşeviklerin kendi içerisinde değişik görüşler savunduklarını; bazılarının Rus sosyal-emperyalistlerini ispatlamadığını; bazılarının Bolşevik'e eleştirisi olduğunu vs. söylüyor. Acaba GDS'e göre, bir teşkilat içerisinde değişik görüşler savunulmayacak mıdır? Bir teşkilat içerisinde hepsi aynı düşünceyi mi savunacaktır? Örneğin Stalin, "Leninizmin Sorunları"nda 1937-1938'de Troçki'nin ve Buharin'in ancak o zaman kendileri tarafından diğer ülkelerin ajanları olduklarının anlaşıldığını söylüyor. Acaba Stalin'in bu düşüncesi; bu düşüncesi, bu arkadaşlara karşı garip miydi? GDS'in kendi içerisinde eğer değişik görüşler çıktığı zaman acaba buna karşı ne tavır alıyorlar?

44 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Yoldaşlar, GDS bu toplantıyla ilgili çıkardığı belgede, demokratik merkeziyetçiliğin tartışıldığı yerde, 9 numaralı ekte şöyle diyor: Kısa bir alıntı yaparak: "Merkezi görüşlerden ayrı görüş savunan yoldaşlar, bu görüşlerini bütün Parti yayın organlarında yayınlanmasını talep etme hakkına sahiptirler." Devamla şöyle diyor GDS: "Yoldaşların görüşlerini yayınlamaya hakkı yoktur, fakat yayınlanmasını talep etme hakkı vardır. Bu iki şey birbirinden apayrı şeydir." Biz de aynı görüşü savunuyoruz; apayrı şeydir. Yalnız T. denilen adam, bir iç yayın organı olan K'yı, dışarda önüne gelen herkese yayınlama hakkına sahiptir! GDS de bunu eleştirmeme hakkına sahiptir. Onun için GDS'in bu pozisyonu da; bunu destekleyen, söyleyen T. arkadaşla diğer arkadaşlar da bu konuda sakat konumda durmaktadırlar.

45 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Arkadaşlar, şimdi dünden beri burda yapılan toplantıda kısaca birşey, Kürtçe birşey belirteceğim. Şimdi arkadaşlar, dünden beri hepimiz burada toplanmışız. Bu toplantı gidişatı hakkında GDS Marksizm-Leninizm adına oportünizmi, revizyonizmi burada açıkladı. Yani Marksizm-Leninizm dışında bize herşeyi öğretti. Gerçekten dünden beri, saat iki, bugün saat üçbuçuk, şimdiye kadar yapılan toplantıda şahsen ben GDS'in bu demokratik merkeziyetçilik, demokrasi adına revizyonizmin bir uygulanmasıdır. Bence bu revizyonizm teşhir ve mahkum edilmelidir. Yaşasın Bolşevizm! Kahrolsun oportünizm, revizyonizm!

46 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Arkadaşlar, bilindiği gibi, kardeşler 1 Mayıs tartışmalarında Komeleh örgütle, Komeleh örgütüne toptancı bir şekilde anti-Stalinci damgasını basmışlardır. Bugün de Komeleh'ye yarım saat söz hakkı veriyorlar. Bu teori-pratik uyumsuzluğu değil midir kardeşler için? Komeleh anti-Stalinist diyen biz değildik.

Kardeşlerin alıntı yapma yöntemi adi revizyonist bir yöntemdir. Onlar dizdem içinde çizgiler şeklinde alıntı yapmakta ve bu cümlecikler üzerine teoriler geliştirmektedirler. Kardeşlerin yazısında bir de bir kararın yedi kez ölçülüp, bir kez kesilmesi lafının MK'ya ait olduğu söylenmekte. Bu Lenin'e aittir.

47 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Ya, şimdi kardeşlerin 8.4. tarihli derneklere gönderdikleri mektup vardı. Burada şunu söylüyor arkadaşlar: "Yoldaşlar, biz sizin ayrı ayrı görevlere sahip olduğunuzu biliyoruz. Siz öncelikle Türkiye'deki işçilerin, öncelikle kazanmak göreviyle karşı karşıyasınız. Bizse öncelikle Batı Almanya işçilerini kazanma göreviyle karşı karşıyayız." On'da getiriyor. Bu konuda hala kafamızda çelişki olan bir nokta var. Arkadaşlara sormak istiyorum: Arkadaşlar Batı Almanya işçilerini kazanmışlar mı; yani birinci aşamayı tamamlamışlar mı? Birincisi bu. İkincisi, arkadaşlar bizim olaylarla bağıntı içinde yaptığımız bir tespite kızıyorlar. Aslında bunlar gayet doğal şeyler. Arkadaşların "fil bokları", "inek bokları" vb. suçlamalar yanında hafif kalır!

48 Nolu konuşmacı salonda yok.

49 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Yoldaşlar, Merkez Komitesinin GDS'e getirdiği çok önemli bir eleştiri vardı. Bu eleştiri, GDS'in ilkeleri soyut savunduğu idi. Doğru ilkesel bir eleştiriydi. Burada GDS'e getirilen bu eleştiri, GDS'in kendi pratiğinde ispatlanmaktadır. Nasıl ki, bilindiği kadar GDS açık, kamuoyu karşısında tartışma sorununu işte nedenlendirirken, bunun ilkesel bir sorun olduğunu, elbette ki biz de ilkesel bir sorun olduğunu savunuyoruz. Fakat bunun somutta nasıl biçime gireceğini, nasıl uygulanacağı konusunda, GDS kesinlikle açıklığa kavuşturmamış sorunu. Mesela ne diyordu? Diyordu ki: "Nedenlerden bir tanesi, geniş işçi yığınlarını açık tartışmaya çekebilmek, bunların siyasi seviyelerini geliştirmek ve parti içi ideolojik mücadeleyi geliştirmek." Şimdi burada ne oldu? Burada gördüğümüz kadarıyla gelen somutta?

50 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Arkadaşlar, herşeyden önce birşey okudukları zaman, özellikle bugünkü dönemde öne çıkan sorun yöntem meselesi. Arkadaşlar birçok konuda olduğu gibi, somut bugünkü toplantıda, GDS adına konuşan kişi ve Reform ve Devrim üzerine tartışılan konuda yine toptancı ve tekyanlı yaklaştı. Somut olarak burada grup adına konuşan bir başka arkadaş; grup adına konuşan arkadaş, çok önemli bir konuda hem Merkez Komitesine, hem de GDS'e eleştiri getirdi. Bizim GDS'çiler aynı zamanda kardeşler, bazı konuda hepsini aynı kefeye koydular, hepsi. Sanki MK'ya, sanki kimse doğru dürüst bir eleştiri getirmemişler. Hepsi kıyısından köşesinden dolanmışlar. Tam da tersiydi.

51 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Arkadaşlar, bir çocuk hastalandığı an, buna gerekli olan, o çocuğu doktorun muayene etmesi gerekli. Doktorun bu çocuğa vuracağı bir iğne, çocuğun hastalığını geçirmesi için vurulan iğnenin bilincinde. Fakat çocuk bu iğnenin bilincinde değil. Canının yanacağının bilincinde olduğu için, çocuk ağlamaya başlar. Buna bağlı olarak, Bolşe-

viklerin iğnesi ML bir iğne olduğu için, kardeşler bu iğneden korktukları için ağlamaya başlıyorlar. Aslında bu iğne kendilerini iyiye götüreceği bilincinde değiller. Bunlar iğnenin yapılmasına razı değil, ölmeyi tercih ediyorlar. Tabii ki serbestler.

52 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Şimdi, GDS'ten arkadaşlar, bir yoldaşın konuşması üzerine "Polis", "polislik" diye bağırmaya başladılar. GDS'ten yoldaşlar "TKP/ML(B) Oportünizmi" üzerine çıkardıkları Türkçe yazıda, 1. Merkez Komitesinde yurtdışı temsilcisinin, aynı zamanda Bolşeviklerin başını çeken kişi olduğunu; aynı zamanda bu kişinin de II.Konferansta 1 nr.lı yoldaş olduğunu gayet açık bir şekilde kamuoyuna yazılı bir şekilde koyuyorlar.

(Ara lafı: 1 Nr. kim?

Konuşmacı: Eh, bir de onu söylese idiniz bari!

Laf atan: Ama söylemedik! Fark budur. Polis şimdi ne biliyor?)

Konuşmacı devamla: Aslında bu tavırlarını; bu tavırlarını önce bir gözden geçirsinler. Polise kim hizmet ediyor, kim etmiyor.

Bunun dışında; bunun dışında, divandaki arkadaşlar dikkatli olsunlar.

53 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Şimdi arkadaşlar, ben GDS'in parti inşası birinci aşamasında saçmalıklarına değineceğim. Arkadaşlar şunu diyorlar: "Parti birinci aşaması uzun sürer." Ama biz proletarya; komünist parti; Bolşevik Parti tarihine baktığımızda, aynı zamanda ÇKP parti tarihine baktığımızda, hiç de GDS'in sandığı gibi uzun falan sürdüğü yok. Hele de bizim somuttan yola çıktığımızı söyleyen GDS, herhalde kendi somutundan çıkar. Senelerden beri kurulmuşlar, hala birinci aşamayı yaşıyorlar. Ya uzun sürüyor, ondan yola çıkarak "uzun sürer" genellemesi yapıyorlar. İşte kimin kendi somut durumundan yola çıktığı, işte kendini burada ispat ediyorlar.

Divan/Kardeş örgütler: Buradan daha önce bir kadın yoldaş numara aldı. Şimdi aynı numara ile bir erkek yoldaş gelmiş, konuşmak istiyor. Bu olmaz, numarayı kim aldı ise o konuşmalı.

Divan/Bolşevik Partizan: Yoldaş numara dağıtılırken engellenmiş idi. Onun için numarayı eşi almıştı. Engellenmemeli.

(Sonuçta konuşmuyor.)

55 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: GDS'ten arkadaşlar bizim pratikte verdiğimiz örneklerden 18 tane yalan çıkardılar. Buradaki tartışmalardan GDS'in teori ile pratiği uyumsuzluğu açıklamaya çalışırken, verilen örneklerden 18... Yalan. GDS, bu tartışmayı "biz teorik tartışmadan gidiyoruz. Siz de pratik sorunlar arkasına saklanıyorsunuz" diye provoke etmeye çalıştı. Fakat bunlar yalan değildir.

Neden burada GDS'den olan bir arkadaş, bildiri çıkmamıştır diye tavır belirtildiğinde, arkadaşlar heyecanlı işte! işte burada! diye gösterdi? Arkadaşlar bildiriyi uzattılar. Peki UIS hakkında bildiriler

nerde, nerde? İkincisi, bizim orada KABD'den ayrılan bir yoldaş var. Bu arkadaşlar soruyorlar, sizin şeyiniz nedir; kardeşlerin tavrı nedir?

56 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Yoldaşlar, iki gündür tartışma sonunda da gördüğümüz gibi, bu tartışmanın son bölümünde gerçekten de komedi sahnelenmiştir. Bu sahnenin baş mimarı GDS ve diğer teşkilatlardır. (Ara lafı: Bu 17. kez söyleniyor.) Bu sahneyi bu şekilde bu tartışma sahnesinde sabotaj eden, bizzat denden içerisindeki kardeşlerdir. Bunlar; bunlar bürokratizme sözde demokrasi adına sahneyi tertiplemişlerdir. Ama pratikte de görüldüğü gibi, ne biçim demokrasi olduğu ortaya çıkmıştır. Ve bu konuda en azından tavır takınmalıdır. Ve bu iflas şeylerini, demokrasi anlayışları üzerine özeleştirisini kitle önünde yapmalıdır.

57 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Arkadaşlar, ben kısaca bir noktaya değinmek istiyorum. Bu da şu: Gerek kardeşler, gerekse Spartakuscular, parti içerisinde meydana gelen görüş ayrılıklarının çıkar çıkmaz kamuoyuna yansıtılmasını savunuyorlar. Ben bunun yanlış olduğunu bir örnekle göstermek istiyorum. Marks ve Engels 1875 yılında Gotha programını ilkesel konularda eleştirirler. Yine diyorum ki, Marks ve Engels ilkesel konularda eleştirmelerine rağmen, bu arkadaşların görüşlerinin tersine, ta 15 yıl sonra bu görüş ayrılıklarını kamuoyuna açarlar. Bu noktada görüldüğü gibi, gerek kardeşler, gerek Spartakuscular bu noktada Marksizm-Leninizmden uzak durmaktadırlar.

58 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Lenin şöyle der "Sol radikalizm"de: "Emperyalizm döneminde bir işçi aristokrasisinin ortaya çıktığını; bunlara karşı mücadelenin çok zor olduğunu, fakat mücadelenin oportünist ve sosyal-şövenizmin liderlerinin ipliğini tam olarak pazara çıkarana ve böylelerini sendikalardan kovana dek sürdürülmesini" söylüyor. Yine Lenin, "oportünist ve şöven olarak çoğunlukla doğrudan doğruya dolaylı olarak burjuvaziyle, polisle bağı olan liderlerin önümüze çıkarmış oldukları güçlüklerden; başvuracakları hilelerden, kuracakları tuzaklardan, hakaretlerden ve baskılardan yılmamak gerektiğini" söylüyor. Ama DGB içerisinde çalışma konusunda, DGB'nin insafsızlığı üzerine GDS'ten yoldaşlar ağıtlar düzüyorlar!

59 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Arkadaşlar, şimdi kardeş örgütler Bolşevik Partizan'a parti inşası konusunda teori ile pratiğin uyumsuzluğu olduğu konuda eleştiriler getiriyorlar. Şimdi kardeş örgütlere soruyorum: Bu eleştirileri getirmeden önce şöyle kendilerine bir baksınlar. Ondan sonra bu eleştirileri getirsinler. Dokuz senedir, arkadaşın da dediği gibi, bazıları 20 senedir, parti inşası içinde bulunmaktadırlar. Ama bugüne kadar ne yapılmıştır? Koskocaman bir hiç! Başka birşey değil. Burada 9 sene içerisinde şunları yapmak gerekliydi: Ak saçlı Alman demokratı Liebknecht'in söylediği gibi, "Studieren, propagandieren, organisieren". Bunları yapmaları gerekliydi. Ama bunlar kafalarının içinde hiçbir zaman birlikte ele almamışlardır. Alsalardı bugüne kadar gelmezdi zaten.

60 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Değerli arkadaşlar, ben Türkiye'de Arap azınlık ulusuna mensubum, düşüncelerimi arz etmek isterdim. Ama biraz önce konuşmak isterdim. Ama biraz önce Arapça konuşan Arap arkadaştan biraz fazla Türkçe bildiğimden dolayı ve burada ulusal haklardan çok daha fazla bahsedenler de tercüme edemeyeceklerinden dolayı, düşüncelerimi Türkçe belirteceğim. Bir örgüt olarak karşımıza çıkanlar, kitlenin kuyrukçuluğunu ya-

panlar ve Türkiye'de haklardan ve ulusal haklardan bahsedenler, tırnak içinde revizyonist çizgiyi bombalamadan önce, BP'nin sırf Kürt milliyeti üzerindeki zulme son dediğini söylediler. Bu doğru değildir. Bu bütün ezilen millıyetler için söylenmektedir.

61 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Arkadaşlar, burada hepimizin gördüğü gibi, kardeşlerin proleter demokrasi anlayışı adına rezaletin son perdesi sahnelenmektedir. (Ara lafı: 10. kez. Eyvah. Bari plak koyun.) Ve kardeşler burada sabotörlükten, provokatörlükten bahsetmektedirler. Ever provokatör sözkonusudur. Bunun sorumlusu, eğer bu toplantı böyle geçerse, demagojiden bahseden kardeşlerin kendisidir.

62 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Birkaç saat evvel, bir arkadaş Parti inşasında balığın baştan kokacağını söyledi. Arkadaş, her zaman böyle olmaz bu iş. Bazen konuyu kurtarmak için bazı parçalarını tamirat etmek gerekir. Bu parti inşasında da böyledir. İdeolojik mücadeleyle tedavi edilemeyecek unsurlar; partiden sökülüp atılırlar. Parti kendini içerisindeki oportünist unsurlarından arındırarak güçlenir. Ama bizim içimizdeki, Parti içindeki Şaban'lar böyle yapmadı. Daha doğrusu, bu seviyede gelişmedilerse de, terkedip gittiler. Aynı şekilde bazı...

63 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Arkadaşlar, ben buraya gelirken, buradan birtakım sesler geldi. "Siyasi olarak hiçbir şey getirmiyorlar" filan diye. Bunu kardeşler istediler. Çünkü siyasi olarak sıkıştılar. Çünkü böyle metotlara başvurdular. Burada gördüğümüz gıbi, komik bir tiyatro oynuyor. Bunu hiçbir zaman biz istemedik. Kardeşler, 1 Mayıs'ın ırzına geçiliyor diyenler burada kendileri doğru tartışmanın ırzına geçtiler. Bu şekilde böyle siyasi söyleyecekleri kalmayınca, bu yönteme başvurdular. Söyleyeceklerim bu kadar.

64 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Arkadaşlar, şimdi burada da görüldüğü gibi, GDS'in bu tavrı, açıkça kaçma tavrıdır. Siyasi meselelerin üzerini örtebilmek için gerçekten bunu önermişti, ve bunun komedisi için ısrar etmiştir. Şimdi GDS ve diğer kardeşler bunu kabul ettirmekle ne kadar ısrar etmekle dursunlar, hiçbir zaman bu tavırlarını kullanmaları için kendilerine gelecekte muhakkak fırsat vermeyeceğiz. Bunların hiçbir yere kaçamayacağını gerçekten belgeler. Şimdi bunların esas olarak bize siyasi...

65 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Burada Stalin'den alıntı verildi, "Parti oportünistlerden" temizlenmeli diye. Bu arkadaş Spartakusların başını çekenlerden birisi. Kendisi, partinin hücresini terketmiştir. Ve hala da Partideki "oportünistlerin temizliği"nden bahsediyor. Bolşevizm yenecektir.

66 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Arkadaşlar, bir proleter devrimci teşkilatın devrim yapabilmesi için gücü oranında profesyonel devrimci olması lazım. Onların pratikte gördüğümüz şudur ki, gücü oranında profesyonel devrimci yetiştirme, ayırma tavrı yoktur. Teorileri de bunun teorisini yapma yönündedir.

67 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Şimdi arkadaşlar, ben esaslı olarak burada tartışma adına yapılan soytarılığa dikkat çekmek istiyorum. İkinci bir soru, bildiğimiz gibi, gündemin üçüncü maddesi, Bolşevik Parti inşasıdır. Ve bu ilkesel bir sorundu. Görebildiğimiz kadar, çok ilkelere sahip çıkan kardeşler nedense ilkesel sorunla arayı açmaya başladılar. İlkesel sorun birbuçuk dakikada tartışılmaz. Üç dakikada da tartışılmaz; Marksist-

ler ilkelerde böyle tartışmazlar.

68 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Arkadaşlar, Lenin der ki, bize yalnız kendi işlerinden arta kalan zamanını devrime adayan değil, bütün zamanını devrime adayan, profesyonel devrimci lazım der. Ama GDS'e baktığımızda, kendi işlerinde, Noel tatilinde ve tavşan bayramından arta kalan zamanlarında bize gazel okuyorlar.

69 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Arkadaşlar, kardeşler Bolşevik Partizan'a bu eleştiriyi getirmekte; yani Bolşevik Partizan Partinin inşası aşaması konusunda, yanlış sapmalara girdiğini... Gördüğüm kadarıyla, GDS 7-8 senedir, bolşevik parti birinci aşamasını yapmaktadır. Bunlar Bolşevik Parti inşası adına kitlelerle diyalogu geliştirmemiş, işçi sınıfına sosyalist bilinci götürmemiş; bu gibi şartların gidişatla, 8 senedir olduğu gibi gene de 40 kişiyle kalacaklardır. O zaman bolşevik partiyi ancak rüyalarında sayıklayacaklardır. (Ara laf: Yeni birşey söyleyemez misiniz?)

70 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Arkadaşlar, ben önce parti inşasının bir ve ikinci aşaması konusunda; bu elimdeki olan TKP/ML - AMLP'nin ortak açıklaması var. AMLP 1964'te benim duyduğum kadar, parti aşamasının bir ve iki aşamasını savunuyordu. Fakat bunun kardeş örgütü olan TKP/ML savunmuyordu. Ama AMLP o zaman bu konuda tavır takınmaya ihtiyaç duymuyordu! Kardeşler bu konuda Bolşevik Partizan'ın Marksizm-Leninizme ilke sorununda bir sapma, ihanet, sapma içerisinde olduğunu söylüyor. 1974 tarihinde GDS de iki aşamalı partiyi savunmuş. Fakat biz 1980 ayrılık yıllarında, ayrılık döneminde ayrılınca; bunu işte partinin birinci, ikinci aşamasını olarak getirmiştik. Tam da o sıralardan itibaren bizim saptığımız eleştirisi getirildi!

71 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Şimdi arkadaşlar, ben bir noktaya değineceğim, ama biraz komiklik olacak. Kardeşlerin bu tiyatrosuna biraz da biz ek yapmak için söyleyeceğim. Şimdi kardeşler biliyorsunuz ki teorik çalışmayı merkeze koymayı savunmakta. Bu teorik çalışma ne anlama geldiğini bir örnekle saptamaya çalışıyor. Biliyorsunuz, köylerde tavuklar yumurta yaparlar. Ondan sonra civciv çıkartmak için 21 gün bu yumurtalar üzerinde kuluçkaya yatarlar. Kardeşlerin teorik çalışma anlayışı da: Kuluçkaya oturmuşlardır. Sorun, Lenin'in teorik çalışma amacı nedir? Sözkonusu Lenin'in 1894'te Narodniklere karşı ve ekonomistlere karşı ve aynı zamanda 1894'te örgütlenmeyle ilgili sorunlara tavır takınan yazısında...

72 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: GDS'in görüşlerini heyecanlı olarak savunan bir arkadaş, bizim II.Konferanstan bahsetmediğimizi; Konferansın en yüksek organ olduğunu, yeni keşfetmiş gibi, burada bize açıkladı. Gerçekten yeni keşfetmişlerdir! 1974'te çıkardıkları temel programatik açıklamalarında, Konferans ve kongrenin en yüksek organ olduğu tespiti yoktu bunlarda. Bunlara göre, 1974'teki temel belgelerinde en yüksek organ MK'dır. Ve bunlar, biz Konferansa sunduğumuz bir karar tasarısında; Konferansa, en yüksek organa sunduğumuz bir karar tasarısında, Merkez Yönetiminden sözettiğimiz için "bürokratik" diyenlerdir!

Bize bürokratik diyenlerin, 9 yıldan bu yana temeli olan belgede şunlar söylenmektedir: "Partinin örgütlenmesi, gerek MK'dan temel örgütlere kadar, gerekse alt örgütlerden Merkez Komitesine kadar"! (Ara laf: Düzeltmeyi tanımıyor musun?)

73 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Arkadaşlar, yoldaşlar, bilindiği gibi, gündemin üçüncü maddesi GDS'in TKP/ML(Bolşevik)'e getirdiği parti aşamasıyla ilgili getirdiği eleştirinin maddesiydi. En son maddesiydi. Şimdi tüm sözüm ona, GDS bunu ilerde bize yutturmaya çalışacak. Biz tüm herkese, yani bürokratik tasarıya karşı herkese söz hakkı vermiş oluyor. Bu söz hakkında sözüm ona birbuçuk dakikada, zaman süresi içerisinde, sözümona görüşlerini ortaya koyacak! Şimdi eğer bolşevik tez denecekse, buna ne denmesi lazım? Çünkü böyle bir tartışma, bolşevik bir parti tartışması sözkonusu olamaz. Birbuçuk dakika zaman içerisinde kimse görüşlerini ortaya koyamaz.

74 Bir GDS taraftarı: Bolşevik Partizan gerçekte uzun, köklü ve açık tartışmaktan korktuğu için kaçıyor. Bu da bu revizyonist numaralarından belli, meydana çıkıyor. Bu birinci ve ikinci gündem maddesinde görüldüğü gibi, üçüncü maddede böyle bilinçli olarak birtakım insanlar çıkıp şema şeklinde laflar ederek meseleyi geçiştirmeye çalışıyorlar. Ve bazı onların Merkez Komitesinin kör takipçileri de alkışlıyorlar. (Laf atma: Hızlı takipçileri. Konuşan: Hızlı, yavaş önemli değil, her halükarda kör takipçileri!)

75 Bir GDS taraftarı: Burada üçüncü gündem maddesiyle ilgili olarak 85 kişi söz aldı. Ve yapılan tartışmanın uzatılması oylamasında 70 kişi de lehte oy kullandı. Ve matematik olarak 13 kişi görüşlerini bildirme hakkından feragat ettiler. Bu da gösteriyor ki, Bolşevik Partizan gerçekten bir tartışmayı planlı bir provokasyonla sabote etmektedir.

76 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Arkadaşlar, ben burada birbuçuk dakika içerisinde siyasi görüşümü sığdıramam. Bunu yapsa yapsa GDS'liler yapabilir. Ben bu arkadaşlara bunu söylemek istiyorum: Burada oturan bir arkadaş dedi ki, ben üç dakika konuşmak istiyorum. Ama bunu provokasyona getirdiler. Bırakmıyorlar! Ben bu arkadaşa, benden sonra konuşan arkadaşlar bu arkadaşa beş dakika zaman versinler. Beş dakika zaman içerisinde eğer Bolşevik Parti tarihinin birinci, ikinci aşamasıyla ilgili bütün görüşlerini anlatabiliyorsa, helal olsun! Bunu da normal karşılıyorum. Bunu da şu yönde, bu arkadaş bütün sorularda beş dakika bilgisi olursa, beş dakika zaman içerisinde sığdırabilir. Ve bu arkadaşa sadece Bolşevik Partinin birinci ve ikinci aşamasını bildirecek. Siz buna inanıyor muzunuz?

77 Bir GDS taraftarı: Bolşevik Partizan'ın konuşmasında, karar alındıktan sonra teşkilat içindeki mücadelede dönüm noktası olduğu söyleniyor. Bu formülü, böyle bir formülasyonu oportünistler ve her türden revizyonistler kullanırlar! Çünkü bu nereye çekilirse gidebilecek bir formülasyondur. Burada oynanan tiyatro ne anlama geliyor? Şu anlama geliyor: Bolşevik Partizan'ın korkusu var bu işte.

78 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Şimdi arkadaşlar, ben Spartakus'un ve GDS'ten yoldaşların, Bolşevik Partizan'ın düzenlediği açık tartışmalardan kaçtığı konusunda pratikte bir örnek vereceğim. Biz pratikte kuzeyde, hem de güneyde açık toplantılar yaptık. Kardeşleri çağırdık. Çağırdık. Spartaküsleri de çağırdık, arkadaşlar. Bir de açık açık yalan söylediler, Konferansımız var diye! Bir yerde de biz açık tartışma yapacağız diye; teşhir edeceğiz diye bildirdiler. Bu bürokratik plan; buradaki uygulama bürokratik planın ta kendisidir. Açık tartışma adına buradaki. İki gün açık tartışma olmaz. Çünkü tüm kitleleri getirmek, devrimcileri getirmek iki gün için; gelmezler.

79 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Şimdi benim sorunum şu: Lenin ve Stalin, Plehanov dönemi parti inşasının birinci aşamasına hazırlık diyor. Yalnız Plehanov hakkında, parti tarihinde belli görevlerin yerine getirdiği bir dönem olarak bahsediliyor. Şimdi benim sorunum şu: Biz bugün içinde bulunduğumuz durumda tespit ettiğimiz somut görevlerin özgüllüğü anlamında, Plehanov dönemiyle; Rusya'da yaşanan Plehanov dönemiyle belli paralellikler kurabilir miyiz? Yoldaşlar, bu konuda görüşlerini belirtseler iyi olur.

Divan/Bolşevik Partizan: Şu anda bir öneri var divana. Diyor ki: Ben kardeşlerden birine üç dakika zaman verilmesini istiyorum. Bolşevik Parti inşasıyla ilgili görüşlerini koyması için! Gerekirse, oylansın. Önemli! Bu öneri divan tarafından kabul edilmeyen bir öneridir.

80 GDS temsilcisi: BP, Partizan'ın revizyonist-sosyal faşist "onun (BP'nin —ÇN) kendi kendini dıştaladığı" tezi sonucu ortaya çıkmıştır. Bu tez sosyal-faşistti, çünkü demokratik unsuru, yani bir dahaki parti kongresinde kendini savunmayı dıştalıyordu. Bugün aynı sosyal-faşist tez ile, muhalefetin kendi kendini dıştaladığı, tasfiye ettiği söyleniyor. Burada amaç, kendini parti üyesi olarak kavrayan bu kişilerin elinden bir dahaki parti kongresine başvurma ve herkesin sahip olduğu demokratik hakları kullanma imkanını almaktır. "Kendi kendini dıştalama"; bu bütünüyle, hangi suçun hangi cezayı gerektirdiği; yapılanın hata olup olmadığı konusundaki Leninist öğretiyle çelişmektedir.

81 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Ben kısaca kardeş örgütlerin yöntemi üzerine birkaç söz söyleyeceğim. Bu bizim Bolşevik Partizan'a getirdikleri en büyük eleştirilerden; ilkesel ayrılık olduğu konusunda eleştirilerden biri yöntem konusunda. Bu kendi yöntemleri oportünist bir yöntemdir. Ben tam da tartıştığımız konuda yaptıkları bir alıntıya değineceğim. Belge 3'ten bir alıntı yapıyorlar, ve şöyle diyorlar: Sayfa 2: "Şimdi bütün yoldaşlar hangi konuda görüşlerimizin ne olduğunu bilmektedirler." Bundan ne anlaşılıyor? Arkadaşlar, bu bizim kardeş örgütlerimizin bize karşı oportünist yöntemlerinin kullandıkları en belgesidir... Beş tane...

81 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Arkadaşlar, yoldaşlar. Ben öncelikle biraz önce GDS ve kardeşler tarafından divana seçilen arkadaşın tavrına değineceğim. Bu tavır görüşüme göre; o mikrofonu kapmak tavrı, Marksist-Leninistlere, komünistlere yakışan bir tavır değil. Özellikle soytarılara yakışan bir tavırdır. Bu tavırdan vazgeçmelidir. Parti inşası konusunda kardeşler kesinkes Marksist-Leninist pozisyonda değildirler. Bunlar burjuva aydınları konumundalar. Kim ki böyle teoriyi parti birinci aşamasında işçi sınıfının örgütlenmesi yolunda pratikte uygulamıyorlar, bunlar burjuva aydınlarıdır.

82 Bir Bolşevik Partizan taraftarı: Arkadaşlar, GDS yazısında Parti kongrelerinde alınan karar üzerine, tartışma üzerine Lenin'den 1906 yılında bir alıntı yaparak, Lenin'in her parti kongresinde alınan karar üzerine tartışmayı ilkeleştirdiğini söylemektedir. Bu yapılırken, 1906 yılında bütün Parti kararlarının Menşevik olduğunu; yazı kurulunda, yazı kuruluna Menşeviklerin seçildiği unutmakta; unutulmakta. Bundan hiç bahsedilmemektedir. Aynı konuda Lenin 1921'de şunu söylüyor: Alıntı: Şlyapnikov Ulusal Ekonomi Yüksek Konseyinin kararlarını eleştirdiği için, Lenin partiden atılmasını öneriyor.

Divan: Arkadaşlar, tartışmada olanların sırası bitti. Şimdi tartışma gündem maddesiyle ilgili; Bolşevik Parti inşasıyla ilgili kapanış konuşması. Bunu Bolşevik Partizan adına bir arkadaş yapacak.

BOLŞEVİK PARTİZAN TEMSİLCİSİNİN KAPANIŞ KONUŞMASI

Arkadaşlar, ben bu gündem maddesinde, kardeşlerin yazısındaki noktalar üzerine tek tek tezler halinde durmadan, şimdi yapılan tartışmada savunulan birtakım çok zararlı ve çok yanlış görüşler üzerine bir-iki laf etmek istiyorum.

Birinci mesele, Bolşevik Parti inşasının uzun sürmesi sorunu. İşte; bilmem "AMLP kaç yıldan beri Bolşevik Parti inşa ediyor". "Öteki bilmem kaç yıldan beri inşa ediyor." "Bu ne biçim iş?" Sorun böyle konamaz arkadaşlar! Sorunun böyle konması, kesinlikle yanlış konmasıdır. Sorun bu kadar yıl sürebilir; sürmüştür de; bundan da uzun sürmüştür. Komintern sırasında parti birinci aşamasının kısa sürmesi, bir sürü partideki temel unsuru; Komintern'in çerçeve çizmiş olmasıdır. Dünya komünist hareketinin platformunun, programının varolmuş olmasıdır. Bunun olmadığı şartlarda; modern revizyonizmin Marksizmin üstünü örttüğü şartlarda; Marksizmin-Leninizmin ilkelerinin nerdeyse arkeolojik kazıyla bulunup çıkarılması gereken bir ortamda, birinci aşamanın uzun sürmesi kaçınılmazdır. Sorun, bunun teorileştirilip, sanki bu hep böyleymiş gibi konmasıdır. Sorun budur burada! Dokuz yıldır, bizim beklediğimiz şeyleri yapmamış olsalar da bu arkadaşlar, bir sürü şeyi yapmışlardır. Ve bizim bir sürü hatamıza dikkat çekmişlerdir. Bizim bizzat burada polemik yürüttüğümüz konularda. Özünde, esasında, genelde genel sonuç olarak reddettiğimiz noktalarda, tek tek konularda bir sürü doğru eleştirileri vardır. Bu tartışma içinde bunlar üzerinde durmadık. Çünkü sorun önce bunların rezilce genel değerlendirmesini mahkum etmektir. Tek tek noktalardan çıkıp "revizyonist çizgi"; bir tek belgeye dayanıp "revizyonist çizgi"! Bu tavır Marksist-Leninist bir tavır değildir. Ama bunun tersi de Marksist-Leninist tavır değildir. Onlar böyle yapıyor diye, toptancı, biz de haydi, "ya siz nesiniz; çok önemli ne yaptınız?" tavrını takınamayız. Bu tavır Marksist-Leninist bir tavır değil.

Bir başka mesele, "kendinize bakın da, öyle eleştiri getirin." Arkadaşlar, tabii ki, tabii ki bu arkadaşları eleştirmemiz gerekli. Tabii ki yanlışlarını; tabii ki yanlışlarını göstermemiz gerekli. Onlar istediği kadar alay etsin, küçümsesin, vs. vs.; elimizden geldikçe göstermeye çalışmalıyız. Ama kesinlikle bunların getirdiği eleştiri karşısında, ya da herhangi birinin getirdiği eleştiri karşısında; "Siz önce kendinize bakın, ondan sonra eleştiri getirin!" tavrı doğru bir tavır değildir. Kesinlikle biz getirilen eleştiriye karşı tutarlı tavır takınmalıyız. Önce getirilen eleştiri ile bir, özünde hemfikir miyiz? Bu arkadaşların getirdiği eleştiri ile ben özünde hemfikir değilim. Çıkardıkları sonuç ortadadır. Vs. İki; ama burada durmamalıyız. Bunun ötesinde, doğru; doğru varsa, bunu da ortaya koy malıyız. Ve bu tartışmada biz bunu dediğim gibi polemik olarak, esas getirdikleri genel tezler doğru mu, bizim çizgimiz revizyonizm mi gerçekten; değil mi? konusunda yoğunlaştığı için, bunlar üzerinde durmadık. Ama biz bunlar üzerinde yazılı olarak bundan sonra da yapılırsa bu gibi toplantılarda değil, daha başka toplantılarda duracağız elbet.

Bir başka mesele, "açık tartışmadan korkuyorlar, onun için bu toplantıda böyle yaptılar" sorunu vs. Bizim açık tartışmadan korkumuz olmadığını esasında bu arkadaşların çok iyi bilmesi gerekli. Bu maddenin,

gündem maddesinin böyle olması, bu arkadaşların sorumluluğundadır. Kesinlikle biz bu madde içinde önceki gündem maddeleri gibi, ilk 18 kişinin konuşması, ya da en fazla üç saat içinde kaç kişi 10 dakika konuşuyorsa, o kadar konuşmasını; çünkü 10 dakika, 5 dakikanın daha azında, iki kelime söylemenin dışında tartışma olamayacağını söyledik. Dediler ki, "nasıl demokratik olduğunu göstermek istiyoruz"! İşte gösterdiler! Demokrasi böyle. Bu demokrasi, tartışma değil; bir demagoji yapmaya niyeti olanların tavrıdır.

Bir de birtakım arkadaşlar bazı eleştiriler getirdiler. Bunlar dikkat çektiler GDS'in getirdiği eleştirilerde bazı doğru noktalara; kardeşlerin getirdiği eleştirilerde bazı doğru noktalara dikkat çektiler. Ama bu arkadaşlar getirilen eleştiriden çıkarılan sonuçların, yani bizim ideolojik-siyasi-örgütsel çizgimizin bir bütün olarak revizyonist olduğu; Karşı-Devrime yöneldiği ve eleştirinin gelip dayandığı yer; bunun sonucu konusunda tavır takınmalılar. Bu tavır orta yolcu bir tavırdır. Bu tavır da doğru bir tavır değildir. Herkes bu konuda tavır takınmalıdır önce. Çünkü eğer durum buysa, gerçekten de merkezi bombalamak lazımdır. Başka hiçbir yolu yoktur; ve eğer durum böyleyse, bu çok lazımdır.

Parti sorunu ile ilgili arkadaşların getirdiği eleştirilerde birtakım meseleler var. Bunları tezler halinde size söylemeye zamanımız yok. Birkaçını söyleyelim. Birincisi: En baştan Lenin'den disiplin konusunda bir alıntı yapılıyor. Bu alıntının devamında, Lenin bu işin süreç işi olduğunu anlatıyor. Bunun bir anda istekle olmayacağını anlatıyor. Bu tayin edici bir meseledir; bu tartışma içinde. Bu arkadaşlar getirdikleri bu eleştiride bunu atlayıveriyorlar. İkincisi: Lenin'in tam da disiplini tartıştığı noktada, "kitlelerle birleşme, bir anlamda, onların içinde erime yeteneği"nden vs. söz etmesi de bu arkadaşlar için kulaklarının arkasına yazmaları gereken önemli işaretlerdir.

KARDEŞ ÖRGÜTLERİN TEMSİLCİSİNİN KAPANIŞ KONUŞMASI

Kadın ve erkek yoldaşlar, başlangıçta şunu söylemekte yarar var. Benden önce konuşan arkadaşın söyledikleriyle ilgili olarak. Burada değil, öbür maddelerde de konuşmuştu. Fakat tavrı çok tipikti. Yalnız burada değil, başka yerlerde de tavrı çok tipiktir. İlk defa cinleri, perileri çağırıyor; ondan sonra da bu cinleri, perileri dizginlemeye; elinde tutmaya çalışıyor.

Bu tavrın paraleli, özellikle Kruşçev revizyonistlerinin XX.Parti Kongresinde yaptıkları iştir. Orada da; XX.Parti Kongresinde de,Kruşçev revizyonistleri bir dizi aşırı sağ oportünistleri ileri sürmüşlerdi. Bunlar da çok aşırı şekilde sağ oportünist görüşler savunmuşlardır. Ondan sonra da kalkmış Kruşçev revizyonistleri; "Biz bu görüşlerle hemfikir degiliz, bunlar zarar veriyor; yararından çok zarar veriyor" demişlerdir. Ve lafta sağ oportüniste karşı mücadele ettiğini söylemişlerdir. Fakat esas alınan Kruşçev revizyonisti tarafından sollardır. Burda da olan budur.

Birkaç kelime de üçüncü gündem maddesinde Bolşevik Partizan tarafından tezgahlanan provokasyon üzerinde duralım. Biz bu öneriyi getirirken, her gündem maddesinde 30-40 kişinin söz alacağını; sıra alacağını; konuşacağını düşünmüştük. Yoldaşlar, biz bu toplantıdan önce yaptığımız Arnavutluk, Mao Zedung, Stalin toplantısındaki geleneğe dayanıyor, onu sürdürmek, devam ettirmek istiyorduk. Fakat bu Bolşevik Partizan tarafından önlendi. Essen'de ve Stuttgart'taki gibi re-

vizyonist yöntemlerin uygulandığı bir toplantıya dönüştürüldü.

Gerçekten de birinci, ikinci gündem maddesinde görüldüğü gibi, pratikte 30'la 35 kişi söz aldı ve konuştu. (Ara lafı: Hayır, konuşmadı. Listeye yazıldı yalnızca! Konuşmacı: Listeye yazıldı. Ama yazılan kadar konuşamadı. Bu doğrudur. Ama daha çok kişi de yazılmış olsa idi...)

Gerçekten de biraz daha demokrasi anlayışı uygulanmış olsaydı bu toplantıda ; gerçekten de herkesin beş dakika konuşma imkanı olurdu. Eğer tartışma süresi uzatılsaydı. Ama görülüyor ki, Mao Zedung ve Stalin toplantısındaki doğru gelenek burada çiğneniyor.

Bu konuda eylembirliği görüşmelerinde tartışıldı. O zaman BP temsilcileri kuşku ile böyle bir uygulamada bu toplantının sabote edilebileceğini söylediler. Çok sayıda konuşmacının adlandırılması ile bu uygulamanın komedi haline getirilme imkanının olduğunu söylediler. Bu teypte vardır, herkese verebiliriz. Ve hatta dediler ki: "Bu konuda tekrar vurguluyoruz ki, bizim toplantıyı sabote etme diye bir derdimiz yoktur."

Kardeş örgütlerin böyle bir uygulamaya girebileceği yönünde korku belirtildi. Güçler dengesinde bunu bir düşünün!

Biz toplantıdan önce, devrimci ahlakın kıvılcımlarının hala varlığından çıkıyorduk. Onun için böyle örgütledik. Ama bu toplantı gösterdi ki, gerçekten de burada uygulanan devrimci ahlak değil, revizyonist-bürokratik bir tasarının uygulanmasıdır ki, bu tasarı; bu plan, Stuttgart ve Essen'de de uygulanmıştır, onun devamıdır. Ve bu şekilde de üçüncü gündem maddesi engellenmiştir.

Bu üçüncü gündem maddesinin BP tarafından engellenmesi çok ilginçtir. Çünkü önceki görüşmelerde, yazışmalarda, BP bu üçüncü gündem maddesinin gündemden çıkarılmasını talep etmekteydi. Bolşevik Parti inşası sorunu, diğer sorunların üstünde merkezi bir pozisyona sahip bir konudur. Bolşevik Partizan bu şekilde bilinçli olarak bolşevik parti inşası konusunda tartışmayı engellemiştir. Eskiden de zaten tartışmak istemiyorlardı.

Aynı zamanda bizim merkezi noktalarda getirdiğimiz eleştirilerden birisi olan ve II.Konferansta da getirdiğimiz bürokratik tasarım sorusunda hiç tavır takınılmadı. Bu maddeyle ilgili takınılması gerekiyordu bu konuda da. Çok açık bir şekilde söyleyebilirim ki, bu konuda da, yani bürokratik tasarım konusunda da, Bolşevik Partizan'ın binası sarsılmaktadır, titremektedir.

II.Konferans sırasında MK tarafından Marksist-Leninist disiplin anlayışına karşı genel bir saldırı başlatılmıştır. Bu saldırı ile, karar alındıktan sonra tartışma yasaklanmak istenmiştir.

Bolşevik Partizan'ın düzenlediği iç toplantılarda Bolşevik Partizan'ın bu inşa ettiği yapı yıkılınca, yıkılmaya başlayınca, tabii genel ricata başladı BP. Denildi ki, "Bir alıntı da yanlış yorumlanmıştır" şeklinde eleştirinin içi oyuldu.

BP bu konudaki yazısında da sanki başka dünyadan biriymiş gibi, uzay filmi seyreder gibi, deniyor ki orada, "tabii ki karar alındıktan sonra, kararın doğruluğu ya da yanlışlığı konusunda fikir belirtilebileceği söyleniyor. Şimdi de bu yazıda ilan ediliyor ki, kırılmış, dökülmüş şeyleri küreklemek için özeleştiri yapılacağı ilan ediliyor. Bu örnekte oportünisti tanımak çok yararlıdır. Buradaki ya-

pılan yanlış bir formülasyon değildir. Lenin diyor ki, tam da bu konuda, "herşeyin altına kolayca imza atabilirler", "çeşitli yerlerde çeşitli ifadelerin altına çok kolay bir şekilde imzayı çakabilirler". Ve tam da mücadele edilmesi gereken bu oportünizmdir.

Bu iki aşamalı parti inşası sorununda da en önemli olan, içte çalışmanın mı, dışta çalışmanın mı daha önemli olduğu sorunudur. BP bu soruya açık cevap vermekten kıvırtıyor. Sonra sağcılar öne çıkıp, "haydi herkes dıştaki çalışmaya" diyor. Son cümle olarak da şunu söylemek istiyorum: Bütün bu saldırılar TKP/ML(B) MK tarafından yürütülmekte ve desteklenmektedir. Bu durumda açık bir şekilde kardeşlik ilişkileri suya düşürülmüştür. Çünkü 1981'de yapılan ortak açıklamada çok açık bir şekilde, kavranması gereken esas halkanın içe dönük çalışma olduğu, teorinin yaratılması; kadroların ve örgütün yaratılmasının esas olduğu açık bir şekilde söyleniyordu.

Divan: Şimdi arkadaşlar, gündemin son maddesi olarak, toplantının kapanış konuşmasını temsilciler yapacak. Arkadaş üç yazı kurulunun adına konuşmayı yapacak, 10 dakika tercüme ile birlikte.

Kardeş örgütler adına kapanış konuşması

Burada sonuç çıkartılmak konusunda şunlar söylenebilir: Üçüncü maddede 85 kişi söz aldı ve bu 85 kişinin 60-70 kişisi BP çizgisini savundu. Bu konuşmalar açık olarak gerçekten de, yapılan; kadroları ve sempatizanları eğitme çalışması hakkında açık bir bilgi verdi bize. Yani şimdi, işsizlik karşısında daha güçlü olarak propagandası yapılan meslekten devrimcilik konusunda yedek oluşturanların gerçek durumu görüldü. Ne kadar kalifiye! kadroların olduğu burada görüldü. Ben bu suçlamayı öncelikle bu kadrolara değil, birinci derecede 1972'den bu yana TKP/ML'i, daha sonra da TKP/ML(B)'yi inşa ettiği iddiasında olanlara getiriyorum.

Aslında yoldaş Strobl burada meslekten devrimciler ve boş zaman komünistleri üzerine bir konuşma yapacaktı. Herhalde o bunu yazılı olarak yapar, verir. Ben yalnızca çok kısa olarak polemiğin çok ilkel bir düzeyde olduğu; burada profesyonel devrimci olmayanlara boş zaman komünisti diye küfür edildiğini, bu alçak seviye karşısında herkesin kendini bu polemikten ayırması gerektiğini söylemek istiyorum.

Hiçbir zaman üç kardeş örgüt ne teoride, ne pratikte, Leninist prensip olan profesyonel devrimci yetiştirmeyi reddetmemişlerdir. Ben bu konuya hiç girmek istemiyorum.

İşte bizler kaç kişi, ne kadar adam, hangi yerlerde profesyonel çalışıyoruz; bu konuda bilgi vermemi istiyor mu, istemiyor mu, bunu buradaki arkadaşlara bırakıyorum. Ama bunu daha çok polisin merak ettiğini sanıyorum.

Yoldaşlar, biz 1978'den beri TKP/ML(B)'in bugünkü önderlerine karşı dayanışma içinde bir mücadele yürüttük. Onların hatalarını düzeltmeleri için. Hataların tesadüf mü olduğu, yoksa bir platformun temeli mi olduğu sorundur. Kişinin oportünist hataları mı olduğu, yoksa onun oportüniste mi geliştiği konusunda belirleyici olan tek şey ideolojik mücadeledir.

Bizler sistematik bir şekilde, buradaki konuşmalarımızda, gerekse yayınladığımız belgelerde —ki dört belge Türkçe vardır—, kamuoyu

önünde ve açık bir şekilde eleştirilerimizi getirdik, herkes biliyor bunu. Gelinen bu aşamada gerçekten de ideolojik mücadele sonucu ortaya çıkan çizgi revizyonist bir çizgidir.

Hatalar sonra büyük hatalara dönüştü ve bunların yapılan eleştirilerle düzeltilmesi de yapılmadı. Bu şekilde giderek hatalar küçülme yerine devamlı büyüdü. Yapılan eleştirilere rağmen bu hatalar küçülmemiştir, büyümüştür. Bütün noktalarda, örneğin; Kıbrıs konusunda, reformizm meselesinde, silahlı mücadele ile ilgili olarak "Kruşçev teoride doğru, ama pratikte yanlıştır"! vs. Eleştiri getirdiğimiz bütün noktalarda, aynı zamanda bugünkü bu toplantıda Bolşevik Partizan'ın sunduğu yazılarda, özellikle bu yazılar artık korkunç bir derecede sağ oportünizmi vurgulamakta ve belgelemektedir.

II.Konferansta çok önemli meseleler tartışıldı ve kararlar alındı. Burada bilinçli olarak bunların üzerine gidilmedi. II.Konferansta hataların düzeltilmesinin ve doğruya yönelmenin bir imkanı, şansı vardı. Fakat bir sene içinde bu şans ertelendi, gerçekleşmedi.

BP yazısında, III.Parti Konferansında kendileri açısından kardeşlik ilişkileri konusunda bir sonuca varılacağını bildiriyor. İyi, biz bu Üçüncü Konferansta şansların ne kadar olduğuna bakacağız. Parti, Merkez Komitesi değildir. Parti Konferansı Merkez Komitesi değildir. Biz Üçüncü Konferansın kardeşlik ilişkileri konusunda ne karar alacağını göreceğiz. Biz aynı zamanda bizim ile TKP/ML(B) MK arasındaki çelişmelerin antagonist olduğunu da söylüyoruz. Hiçbir şey bunun üzerini örtemez. Ve bizim için şu kesin kararlaştırılmış birşeydir ki —biz bunu kendi örgütlerimizde derinlemesine tartıştık—, her üç örgüt adına da söylüyorum bunu, biz bu TKP/ML(B) MK ile, bu ideolojik çizgisi ve bu pratiği karşısında artık kardeşlik ilişkilerine sahip olamayız. Bu sorunu açıklığa kavuşturmak artık III.Konferansın işidir. Biz devrimci moralin bir kıvılcımı bile kalmamış, çizgisi her alanda revizyonist olan kişilerle hiçbir şekilde kardeşlik ilişkisi sürdüremeyiz. Biz kendimizi tüm dünya komünist hareketi önünde TKP/ML(B)'nin bu revizyonist Merkez Komitesinden ayırmak zorundayız ve biz bunu uluslararası alanda ve kamuoyu önünde yapacağız.

Bolşevik Partizan adına kapanış konuşması

Arkadaşlar, en sondan başlayalım. Bu MK ile bu arkadaşların kardeşlik ilişkileri yokmuş, olamazmış! Ve fakat parti MK değilmiş! Herkes şimdi kulağının arkasına yazsın, Parti MK değildir, ama MK bu Partinin en yüksek organında seçilmiş, bu Partinin temsilcisi bir organdır.

Bu MK ile kardeşlik ilişkisi olmayanların, Parti ile kardeşlik ilişkisi olduğunu söylemek saçmalığın dikalasıdır!

Biz bu konunun bizim açımızdan... Ya da şunu diyelim: MK'nın yazdığı-çizdiği yazılardan şunu gayet iyi biliyoruz ki, MK kendi görüşü olarak bugünkü kardeşlik ilişkilerinin normal kardeşlik ilişkilerinden başka herşey olduğunu düşünmektedir. Bu anlamda, bu konuda görüşünü açıkça ortaya koymaktadır. Ve eleştirmektedir; dünya kamuoyu önünde, gizli-kapaklı değil! Bu anlamda kardeşlik ilişkileri bugün formeldir! Ve fakat sorun bizim açımızdan ciddi bir sorun olduğundan, biz bu konuda bir karar alacaksak, partinin en yüksek organının alması gerekliliğini düşünüyoruz.

Kardeşler gibi, çok demokratik!!! kardeşler gibi; Partinin en yüksek organlarını toplamadan bu konularda karar almayı çok demokratik!!! bir tavır olarak değerlendiriyoruz!

Ama bir de şunu söylemek lazım: İstemeyen kimseyle kardeşlik ilişkisi diye bir dert yoktur. Bu, ikili istekle olan bir hikayedir.

Arkadaşlar, biz bu insanlara şunu önerdik: Dedik ki, örgütlü insanlarınızla biz tartışmak istiyoruz. Kardeşlik ilişkilerimiz üzerine de tartışmak istiyoruz. Reddettiler! Gizlilik gerekçesiyle! Biz bu insanları kardeşlik ilişkilerinin konferansa davet ediyoruz, kıvırtmıyoruz. Gelsinler, görüşlerini koysunlar ortaya, ve MK'nın "revizyonizmini" teşhir etsinler! Ve efendim, işte "gizlilik" meselesini filan getirmiyoruz.

İşte çok demokratik insanların, çok demokratik kardeşlerin soruna yaklaşımı; işte bizim soruna yaklaşımımız. Aradaki küçücük fark budur. Biri Marksist-Leninist tavırdır, öteki oportünist tavırdır.

Kardeş örgütler sözkonusu olan bizim çizgimiz olduğu zaman, çok kolaylıkla, birkaç tane noktadan yola çıkıp genel bir değerlendirmeyi yapıveriyorlar: "revizyonist" ve "devrime karşı" çizgi! Bu arkadaşlar AEP'nin çizgisi hakkında hala revizyonist çizgi değerlendirmesi yapmamışlardır; söyledikleri, "bütünüyle yanlış bir çizgi"dir. İşte kardeşlerin kardeş örgüte yaklaşımları, ve gerçekten revizyonizmi ayyuka çıkmış bir başka partiye yaklaşımları. Bu tavrın da Marksizm-Leninizmle ilgisi yoktur.

Görüşüme göre bu noktada çok açık faydacı küçük-burjuva tavırları önemli rol oynamaktadır.

Bir başka mesele, özeleştiri sorunu: Arkadaşlar, hatalar yapılabilir, çalışan herkes hata yapacaktır, bu birincisi. İkincisi, sorun hata yapmamak değil, hata görüldüğü zaman onu düzeltmektir; direnmemektir. Şimdi biz bir yazımızda bir noktada "özeleştirici bir biçimde görüşlerimizi gözden geçirip, görüşlerimizi ortaya koyacağız" diyoruz.

Bir arkadaş çıkıp diyor ki, "işte kıvırtıyorlar, gördünüz mü, geri çekiliyorlar". Yaklaşıma bakın! Siz eğer görüşlerinizin yanlışlığını özeleştirici şekilde koyacağız derseniz, bu kesinlikle oportünizm-revizyonizmdir! Bu da doğru bir tavır değildir.

Bu noktada bu eleştiriyi getiren kesinlikle hatasında direnmenin ML tavır olduğunu düşünüyor demektir. Tavır da budur, pratik de budur. Bu teori ile pratik uyum içindedir bu noktada.

Bir kelime daha: Bu arkadaşlar "TKP/ML(B) Oportünizmi" adlı yazılarında, bizim hataları gördükleri halde, 1980 Ortak Açıklamasında bu hataları ortaya koymamalarını oportun gördüklerini söylüyorlar. O gün görmüşler, hatalarını görmüşler; ama ortaya koymamışlar ortak açıklamada. Bu "oportun" değil, oportünizmdir!

S O N

DEĞERLENDİRME

GİRİŞ BÖLÜMÜNÜN DEĞERLENDİRİLMESİ

GDS, 26/27 Mart 1983 Frankfurt toplantısının söz tutanağını yayınlarken yazdığı "Giriş"te, Frankfurt toplantısında

"TKP/ML(B) MK çizgisi taraftarları, k e n d i pozisyonlarını ve MLPÖ, WBK ve GDS'e k e n d i eleştirilerini ortaya koyma ve bizim eleştirilerimize kamuoyu önünde tavır takınma fırsatına yeterince sahiptiler"

iddiasında bulunuyor. GDS tarafından "Giriş"te sayılan "TKP/ML(B)'in oportünizmi" üzerine dört broşürle ilgili olarak bu açıklama tamamiyle yanlıştır. Çünkü sözü geçen dört broşür, ancak ilk toplantı gününde ortaya çıkmıştır. Yani bu broşürler içerik olarak hiç bilinmiyordu. Bunları Almanca okuyabilmek için yoldaşlarımızın pekçoğunun hiç, ya da yeterli Almanca bilmediğini bir kenara bırakırsak, (bu sözler söylendiğinde sadece birinci broşür Türkçe olarak çıkmıştı) Almanca bilen yoldaşlarımızın bile bunlara detaylı tavır takınması imkansızdı. Eleştiriler eline geçtiği gün, "detaylı tavır" takınılmasını bekleyen eski "kardeşlerimiz" bu tavırları ile ideolojik mücadeleden ne anladıklarını da gösteriyorlar!

GDS açıklamalarına devam ediyor:

"Bu toplantının değerlendirmesi, yalnızca "Bolşevik Partizan"ın resmi sözcüsünün değil, ve fakat taraftarlarının durumunun, bizim kısmen beklediğimizden özsel olarak d a h a d a k ö t ü olduğu sonucunu veriyor. Bu toplantıda en uç biçimde görüldü ki, TKP/ML(B) MK çizgisindeki konuşmacıların **esas ideolojik mücadele aracı —eğer buna ideolojik mücadele denebilirse—**, onların esas "argümanları" şimdi y a l a n l a r, i f t i r a l a r, bizim pozisyonlarımızın ç a r p ı t ı l m a s ı halıne gelmiştir."

Biz söz tutanağının bu değerlendirmesinde, bu tespitin tamamiyle bir yalan olduğunu; GDS'in, bizim tarafımızdan köşeye sıkıştırıldığı noktalarda, onun hatalı pozisyonlarının apaçık olduğu birçok noktada, bizi yalancılıkla ve iftiracılıkla suçlamaktan başka birşey yapmadığını göstereceğiz.

GDS devam ediyor:

"Az sayıdaki, TKP/ML(B) MK'nın revizyonist çizgisini "teorik olarak" savunma çabaları, özellikle de "Bolşevik Partizan"ın esas konuşmacısının çabaları, yalnızca en uç bir şekilde revizyonizmi d e r i n l e ş t i r d i ve esasta tamamen beceriksizce ortaya konan, salt görünüşü kurtarmaya yönelik, sonuç olarak da kendi kalesine gol olan manevralardı."

Bununla ilgili olarak söylemek istediğimiz, bizim bu değerlendirmeyi paylaşmadığımızdır. Tam tersine, biz, ortak toplantının, bizim birçok noktalarda daha da açıklık kazandığımız, çizgimizdeki eksiklikleri ve zaafları daha iyi gördüğümüz ve aşma yönünde de adımlar atmaya çalıştığımız bir araç olduğu görüşündeyiz. O bundan başka bize, oportünist hata ve sapmalarında ısrar edenlerin ve derinleştirenlerin tam da kardeşler olduğunu gösterdi.

GDS devam ediyor:

"Ortak olarak kararlaştırılan üç gündem maddesinden sonuncusu,

"P a r t i i   i n ş a s ı" üzerine tartışma, "Bolşevik Partizan" taraftarları tarafından tamamiyle bilinçli ve sistematik olarak, daha önceden yapılan tüm vaatlere rağmen sabote edildi ve parçalandı. (Bunun için bkz. elinizdeki sayının eki, s.96)"

Bununla ilgili görüşümüz şöyledir: GDS ve diğer eski kardeşler, son gündem noktasında konuşmacı sayısının sınırlanmamasını veto noktası olarak getirdiler. Onlar böylece bizim bürokratizmimizi ispatlamak ve konuşma zamanını 10 dakikayla sınırlamadan ve söz hakkı isteyenler belirli bir sayıya geldiğinde listeyi kapatmadan da tartışmanın demokratik olduğunu ortaya koymak istiyorlardı. GDS, varolan 2,5 saatlik konuşma zamanının, söz hakkı isteyen konuşmacılar arasında paylaştırılmasının demokratik olduğu talebinde bulundu. Bu durumda, konuşmacıların sadece 1,5 dakikalık konuşma zamanının olması hiçbir şekilde bizim toplantıyı sözümona "sabote etmemizin" ya da "parçalamamızın" bir sonucu değil, ve fakat GDS'in sözümona çok "demokratik" tavrının sonucudur. GDS tarafından yapılan, toplantıyı 2 saat uzatma, böylece her konuşmacının 3 dakika konuşma zamanı elde etmesi önerisi de saçmadır, çünkü 3 dakikada da belirli bir düşünceyi bağıntısı içinde ortaya koymak mümkün değildir. Bu gündem noktasında derinlemesine bir tartışma gerçekten mümkün değildi. Ve bu ölçüde, toplantının sabote edilmesinden sözedilebilir. Ama toplantı BP tarafından değil, gündemin bu maddesinin nasıl olması gerektiği hakkındaki önerileri ile (ve bu noktada bunu veto noktası olarak getirerek bizi bu öneriyi kabul etmek zorunda bırakan) verimli bir tartışmanın olmasını imkansız kılan kardeş örgütler tarafından sabote edildi.

GDS devam ediyor:

"Kendileri bu provokasyonun s a h i p l e r i olmasına rağmen (bunun için bkz. elinizdeki broşür, s.67), nerdeyse tüm "BP" çizgisindeki konuşmacılar bu provokasyonun suçunu kardeş örgütlerin üstüne yıkmaya kalktılar, ve böylelikle kimin çocukları olduklarını gösterdiler. Onlar, "Bolşevik Partizan"ın bu taraftarları arasında en saçma saçmalıklara bile, Partizan taraftarlarının daha sonraki TKP/ML(B) taraftarlarına sosyal-faşistçe baskınlarında da kendisini gösteren en kötü önderlik yöntemlerine kayıtsız-koşulsuz boyuneğme zihniyetinin ne kadar yaygınlaştığını gösterdi.

Toplantının gerçekleştirilmesi üzerine daha önceki görüşmelerdeki karşılıklı vaatlere rağmen (bunun için bkz. öncelikle .. Tartışmanın belgeleri I), tartışmanın sabote edilmesi, TKP/ML(B) MK çizgisi taraftarlarının devrimci ahlakın en son kıvılcımlarını da yitirdiklerini çarpıcı bir şekilde gösterdi."

BP taraftarlarının önderliğe "kayıtsız-koşulsuz boyuneğdikleri" noktasında şunu söylemek istiyoruz: GDS'in bu suçlaması bizim için yeni değildir. Daha 1 Mayıs polemiği içinde GDS, Bolşevik Partizan taraftarlarının, adeta kendi görüşleri olmayan kişiler olduğu görüşünü savundu. 1 Mayıs'la ilgili derneklerdeki tartışmalarda, "Merkez Komitesinin kulağımıza pire koyduğu"nu açıkladılar. Biz bunun gerçeklerle uyuşmadığını, tersine, BP taraftarlarının kendi kafası olan, kendi başına düşünecek ve karar verecek durumda olan yoldaşlar olduğunu söylemek istiyoruz. Merkez Komitesine kayıtsız-koşulsuz boyuneğmek şeklinde birşey kesinlikle yoktur. Tek tek kişiler ya da hücreler tarafından yazılan ve Bolşevik Partizan'da ya da iç organda basılan eleştiri ve öneri yazıları bunu ispatlamaktadır. Burada GDS'in, merkezin çeşitli sorunlarda taraftarlar tarafından desteklenmesi halinde, kayıtsız-koşulsuz boyuneğmenin varolduğu sonucuna nasıl vardığı sorusu ortaya çıkıyor. Onlar bu noktada kendi durumlarından çıkarak bizim durumumuz hakkında sonuca varıyor olmasınlar?!!!

Daha sonra şöyle deniyor:

> "İdeolojik olarak iflas etmiş olan TKP/ML(B) Merkez Komitesinin, GDS, WBK ve MLPÖ'nün onun revizyonist ve şövenist teori ve pratiğine doğru ilkeli eleştirisi üzerine sadece bir tek "tartışma" yolu; sistematik olarak rahatsız etme ve parçalama yolunu, provokasyon yolunu bildiği, toplantının sonunda açıktı."

Bu, olgularla uyuşmamaktadır. Biz ne sistematik olarak rahatsız ettik, ne parçaladık, ne de provoke ettik. Önceden de söylediğimiz gibi, son gündem noktasında tartışmanın imkansız kılınmasının sorumlusu GDS ve diğer kardeşlerdi. Sürekli laf atmalarla, ve "Sadece gülüyoruz! Lütfen yeni bir şaka daha!" (s.50) gibi ifadelerle sorunlar üzerine gerçekten ciddiyetle içerik olarak konuşmaya istekli olmadıklarını toplantıya gösterenler de kardeşlerdi.

Sonra şöyle deniyor:

> "TKP/ML(B) MK ve onun taraftarlarının teori ve pratiğinin kaçınılmaz ve zorunlu sonucu olarak, hem rasyonel ve hem de duygusal olarak TKP/ML(B) MK ile ilişkilerin koparılması bu toplantının sonunda durmak zorundaydı."

Sadece MK ile ilişkilerin koparılması imkansızdır. Çünkü TKP/ML(B) MK, Konferans tarafından seçilen, Partinin en yüksek ve meşru organı idi. Bu durumda, onunla ilişkiyi koparma, gerçekte partiyle ilişkiyi koparma demektir.

İlişkilerin sonraki gidişatı ile ilgili olarak GDS ve diğer eski kardeşler şöyle diyorlar:

> "TKP/ML(B) ile ilişkilerin sonraki gidişatı ile ilgili: Mart toplantısından sonra TKP/ML(B) MK ikinci saydam manevrasını, 1 Mayıs 1983 vesilesiyle başlattı. Böylece MLPÖ 1 Mayıs 1983'te ortak eylem üzerine görüşmelere çağrıldı ve GDS'e TKP/ML(B) MK 1 Mayıs'ta ortak olarak bir merkezi(!) yürüyüş yapma önerisi yaptı. TKP/ML(B) Merkez Komitesi, sanki Mart toplantısı, onun revizyonizmine kardeş örgütlerin yokedici eleştirisi, TKP/ML(B) MK ile ilişkilerin koparılması y o k m u ş gibi yapmaya çalıştı. Bu "tatlı ekmek"le, ilişkilerin koparılmasıyla ilgili bizim kararımızın önemi, ispatlanmış olan revizyonist çizginin öneminin üstü ö r t ü l e c e k ve kendi safları birarada duracaktı. (Bununla ilgili bkz. elinizdeki broşüre Ek'te GDS'in bildirisi ve MLPÖ'nün tavrı.)"

Bu açıklamalar gerçekten çok ilginçtir. GDS, ortak devrimci enternasyonalist bir 1 Mayıs yürüyüşüne çağrıyı; "Proleter enternasyonalizmi ruhu ile, ayrı, bağımsız devrimci bir 1 Mayıs yürüyüşü için! —Emperyalist DGB aygıtına karşı, emperyalist DGB şeflerine karşı, Batı Alman emperyalistlerinin 1 Mayısına karşı!" yürüyüş çağrısını, bu çağrı ile kardeşlerin bize "eleştirileri yokmuş, ilişkilerin koparılması yokmuş, ispatlanan revizyonist çizginin önemi örtülecekmiş ve kendi safları birarada tutulacakmış" şeklinde değerlendiriyor. Ortak bir yürüyüşe çağrıda böylesi sebepler görmek için insanın hastalıklı bir beyni olması gerekir. Hayır, biz çelişkileri örtmek, bizimle ilişkilerin koparıldığını gizlemek, ve kendi saflarımızı birarada tutmak için kardeşleri görüşmelere çağırmadık. Bizim için derin çelişkilerin varlığı, ajitasyon ve propaganda özgürlüğü ile, DGB ağalarına, Batı Alman emperyalizmine ve onların 1 Mayısına karşı yönelen, enternasyonalizm ruhu içinde ortak devrimci bir yürüyüş yapmanın önünde engel değildir. Çünkü biz ortak bir minimal platform temelinde, devrimci gördüğümüz gruplarla ortak yürüyüş yapmayı doğru buluyoruz. Bizim için

bu çelişkiler bir engel değildir. Çünkü biz 1 Mayıs 1982'de ortaklaşa ortaya çıkartılan platformu doğru buluyor ve bu temelde ortak yürüyüşü gerçekleştirmek istiyorduk. Geriye şunu söylemek kalıyor ki, biz o zaman da (yani 1 Mayıs 1983'te) GDS'i ağır oportünist hatalar yapan ve fakat hala Marksist-Leninist bir grup olarak görüyorduk.

Yani GDS'in bizim neden onu ortak bir yürüyüş yapmaya çağırdığımız üzerine tüm motiv araştırması biraz kafadan atmadır ve hastalıklı bir kafanın ürününden başka birşey değildir. Aynı zamanda bu açıklama, GDS'in NEDEN yürüyüşe katılmadığını taraftarlarına açıklamaya da hizmet ediyor. Çünkü 1982'de DGB sendika ağalarına karşı bağımsız, kızıl, alternatif yürüyüşü, her yıl üzerinde yeniden düşünülmemesi gereken "ilkesel" bir "mücadele biçimi" olarak gösteren GDS'in, 1983'te neden tam da böylesi bir yürüyüşe katılmamasını gerekçelendirmek için bazı "orijinaliteler" keşfetmesi lazımdı. O böyle bir açıklama yapmak zorundaydı, çünkü yoksa onun DGB sendika ağalarının ve batı Alman emperyalizminin 1 Mayıs'ına karşı alternatif bir eyleme katılma diye bir problemi olmadığı çok kolayca görülebilecekti. Onlar bunu böyle gerekçelendirmek zorundaydılar, çünkü yoksa "onların geçen sene yüksek sesle ilan ettikleri, alternatif yürüyüş koyma, kızıl bayraklarla yürüme, komünizmin, Marksizm-Leninizmin yaşadığını pratikte gösterme vs. gibi doğru görüşleri, göstermelik olarak savunduğu" (BP 8, s.11) çabucak görülecekti.

Onlar işte bu nedenle bugün durumu böyle gösteriyorlar. Onların, bizim yürüyüşümüze "alternatif" bir Marks'ın eseri üzerine tartışma toplantısı düzenlemelerinin nedeni de budur. 1 Mayıs 1983'ün taleplerine uygun düşmediğinden, bizim tarafımızdan gerçekleştirilen devrimci, enternasyonalist yürüyüşe hiçbir şekilde gerçek bir alternatif olmayan bir toplantı.

GDS bu toplantı ile ilgili olarak şöyle diyor:

> "TKP/ML(B) MK'nin bu manevrasıyla uğraşmaksızın, kardeş örgütler 1 Mayıs 1983 için Karl Marks'ın eseri üzerine kendi toplantılarını hazırladılar. GDS'in Frankfurt'taki toplantısında TKP/ML(B) MK çizgisi taraftarları planlı olarak ve inatla provoke ve rahatsız ettiler. Onlar en son olarak saldırılarının taçlandırılması olarak TKP/ML(B) içindeki muhalefetin, yani "Spartakus"tan yoldaşların konuşma hakkını bağırıp çağırışmayla engellemek isterlerken, bu karşı-devrimci provokasyona çabuk bir son vermek kaçınılmaz hale geldi, ve bu revizyonist unsurların sadece bu dilden anladıkları görüldü." (s.5/6)

Biz bu konuda BP 9/10, s.59-60'ta, Spartakus'un bu olayı değerlendirmesiyle ilgili tavır takındık. Oradaki tavrımızın, bazı sınırlandırmalarla eski kardeşlerin yukardaki tavrı için de geçerli olduğunu düşünüyoruz. (Eski kardeşler "provokasyon"dan bahsediyorlar; "provokatörler"den değil, vb.)

Son olarak GDS, Frankfurt toplantısında sadece MK ile ilişkileri koparmış olmasına karşılık, neden şimdi Parti ile de (onların kendi deyişleriyle, Partinin Merkez Komitesini destekleyen kesimi ile) ilişkileri koparmayı gerekli gördüğünü açıklıyor:

> "Biz bundan bir süre önce, —küçük de olsa— TKP/ML(B)'nin II.Kongre ölçütlerine göre toparlanacak bir 3.Kongresinin, revizyonist Merkez Komitesini uzaklaştırması ve revizyonist çizgiyi reddetmesi ile durumun düzelmesi sonucunu verebilme imkanının olduğunu düşünüyorduk. Ama bu arada böyle bir imkanın pratik olarak olmadığı daima daha açıklıkla ispatlanıyor. Çünkü TKP/ML(B) Merkez Komitesi kendi çiz-

gisine muhalefet eden parti üyelerine karşı, onların kendilerini partiden dıştaladıkları görüşünü savundu. Bunun dışında o bültünü ile yeni ve kendisi tarafından tespit edilen bir delege anahtarı ile (İkinci Parti Konferansına göre şartlarda özsel bir değişiklik olmadığı halde) çok daha az sayıda üyenin bir Parti kongresine katılabileceğini açıkladı. Gerçekte bu muhtemel bir üçüncü kongreye yalnızca TKP/ML(B) Merkez Komitesi tarafından iyice elenmiş ve "güvenilirliği" kontrol edilmiş delegelerin katılması anlamına gelir.

Kısaca, bu, görünürde ancak bütünüyle planlanmış bir gösterinin yapılacağı seviyeye geldiğinde toplantıya çağrılacak olan, ve TKP/ML (B) Merkez Komitesinin revizyonist çizgisinin cilalanıp karara bağlanacağı bir kongre olacaktır.

Bu şartlar altında sadece TKP/ML(B) Merkez Komitesi ile olan kardeşlik ilişkilerinin değil, aynı zamanda Partinin onu izleyen kesimi ile de kardeşlik ilişkilerinin koparıldığı açıktır."

Bununla ilgili olarak şunları söylemek istiyoruz: Birincisi, biz, basitçe Merkez Komitesinin çizgisine muhalefet eden parti üyelerinin kendilerini partiden dıştaladıklarını açıklamadık; tam tersine, bir tek parti hücresinde örgütlü olarak çalışan bir parti üyesi, parti hücresi oturumunu terketmek ve artık parti hücresinde çalışmayacağını açıklamakla, kendisi partiden çıkmıştır. Lenin'e göre, Partinin herhangi bir organında çalışmadan, parti üyeliği mümkün değildir. İkinci bir parti üyesi ise partinin eylemlerine katılmayı reddetti; yani partinin eylembirliğini ihlal etti ve böylelikle o da kendisi partiyi terketti. (Bunun için bkz. BP 5/6, "Muhalefet" ya da geçici yol arkadeşleri üzerine)

Sözümona yeni delege anahtarı ile ilgili olarak, GDS'in iddialarının tersine, bunun "yeni" olmadığını vurgulayalım. Daha II.Konferansta, bu parti konferansının, herkesin (bilinçli bir şekilde gizlilik nedeniyle dışarda tutulan birkaç yoldaş hariç, herkesin) katıldığı son konferans olduğu berrak bir şekilde tespit edildi. Açık bir şekilde bundan sonraki konferansın delege konferansı olacağı tespit edildi. (Bunun için bkz. Konferans Söz Tutanağı)

Sözümona "özsel bir değişiklik olmayan şartlarla" ilgili olarak, biz GDS'in bu noktayı doğru bir şekilde yargılamadığı (doğru bir şekilde yargılayamayacağı) görüşündeyiz. Çünkü II.Konferanstan beri bir dizi parti üyesi partiden çıkmıştır ve başkaları partiye alınmıştır. Yani partinin durumu oldukça değişmiştir.

Merkez Komitesi ve parti, III.Konferansı kesinlikle "planlanmış bir gösteri" olarak planlamamaktadır; tam tersine, Merkez Komitesi ideolojik mücadele taraftarıdır. Bu yüzdendir ki, Merkez Komitesi, birçok noktalarda GDS'in görüşünü paylaşan azınlığın temsilcilerinin, bunlar delege olarak seçilemese bile, her halükarda konferansa katılması taraftarıdır. (Bunun için bkz.

".. muhtemel bir üçüncü kongreye yalnızca TKP/ML(B) Merkez Komitesi tarafından iyice elenmiş ve "güvenilirliği" kontrol edilmiş delegelerin katılacağı" iddiası, kötü bir demagojiden başka birşey değildir. Merkez Komitesinin yukarıdaki önerisi bunun tam tersini ispatlamaktadır. Buna rağmen III.Parti konferansında önemli noktalarda Merkez Komitesinin görüşleri savunulursa ve karar olarak alınırsa —ve bugün tartışmanın durumu birçok parti üyesinin Merkez Komitesini desteklediğini göstermektedir—, bu, Merkez Komitesi kendisine köle yoldaşları delege olarak seçtiğinden değil; tersine, GDS ile tartışmada Merkez Komitesi önemli noktalarda doğru pozisyonları temsil ettiği konusunda

ideolojik mücadele içinde açıklığa kavuştuğu için ve Merkez Komitesi ve Parti hatalı olarak gördüğü noktaları özeleştirel bir şekilde aştığı için olacaktır.

Son olarak şu soru ortaya çıkıyor: GDS ve diğerleri Giriş'te, neden Merkez Komitesinin salt çelişkileri gizlemek için onları 1 Mayıs yürüyüşüne çağırdığı, ya da delegeleri önceden elekten geçirmek için tüm parti üyelerinin katıldığı bir konferanstan, delege konferansına geçtiği şeklinde bir dizi iftira ve demagojiye başvuruyor? GDS ve diğer eski kardeşler neden bunun böyle olduğunu düşünüyor??? Sakın onlar kendi örgütlerinde bu yöntemleri kullandığından veya kullanacağından olmasın?!!!

Leyla

PROLETER ENTERNASYONALİZMİ BÖLÜMÜNÜN DEĞERLENDİRİLMESİ

ESKİ KARDEŞLERİN 26/27 MART 1983 FRANKFURT TOPLANTISININ BİRİNCİ GÜNDEM MADDESİNDE YAPTIKLARI KONUŞMA ÜZERİNE

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Eski kardeşlerin bu konuşma metinlerinde benim tezler halinde tavır takınmayı gerekli gördüğüm ana temalar şunlardır:

a) Eski kardeşler şöyle demektedirler:

> "TKP/ML(B)'ye yaptığımız ilişikteki eleştiriler kısmen bir özeleştiridir de, ki bu münasebette —Stalin'in öğrettiği gibi— başlayan özeleştirinin en iyi yöntemlerinden birisi bu hataların taşıyıcılarına karşı mücadeleye aktif olarak katılmaktır." (bkz. s.6)

Bu paragrafta her cümle birbiriyle çelişmektedir. Çünkü eski kardeşler alıntı yaptığımız paragrafta, "TKP/ML(B)'ye yaptığımız ilişikteki eleştiriler **kısmen** (abç) bir özeleştiridir de" dedikten hemen sonra, "ki bu münasebette —Stalin'in öğrettiği gibi— **başlayan özeleştirinin en iyi yöntemlerinden birisi, bu hataların taşıyıcılarına karşı mücadeleye aktif olarak katılmaktır**" demektedir. Hangisi?

Açıktır ki eski kardeşlerin bu özeleştiri anlayışları Marksist-Leninist özeleştiri anlayışı değildir. Çünkü Marksist-Leninist özeleştiri yanılgıların ve eksikliklerin amansızca teşhirini; bunları açıkça kabul etmeyi, nedenlerini ortaya koymayı, yanılgı ve eksiklikleri yaratan koşulları titizlikle çözümlemeyi, yanılgıyı ortadan kaldırma yollarını dikkatle araştırmayı hedeflemektedir. Acaba eski kardeşler böyle davranıyorlar mı? Bu sorunun cevabı kocaman bir "hayır"dır. Ayrıca Stalin hiçbir yazısında "başlayan özeleştirinin en iyi yöntemlerinden birisi, bu hataların taşıyıcılarına karşı mücadeleye aktif olarak katılmaktır" dememiştir. Stalin'in söylemediği şeyleri Stalin'e söyletip kendi yanlış yorumlarını Stalin'in otoritesi ile güçlendirmeye çalışanlar siyasi sahtekarlardır.

b) Eski kardeşler şöyle demektedirler:

> "Özel olarak MK'nın 1 Mayıs'ın görevlerinin gerekçelendirilmesinde bir **ilkesel hata** açıkça görüldü, ki bu **proleter enternasyonalizmi** görevinin hiçbir şekilde özel olarak kavranmamış, propaganda edilmemiş veya hatta yalnızca zikredilmemiş de oluşuydu. Devrimci ve komünist örgütlerin birliğini özel bir görev olarak propaganda edecek yerde, MK kendi ülkesinin işçileri içerisinde çalışmanın dar çıkarlarını öne çıkardı." (bkz. s.6) (aoç)

Eski kardeşlerin bu eleştirisinin ağırlığını doğruluk ve haklılık oluşturmaktadır. Gerçekten de biz bu noktada 1 Mayıs polemik belgelerinde sürekli bir şekilde, ayrıca iç ve kamuoyuna açık tartışma toplantılarında proleter enternasyonalizmi görevinin genel olarak platformda yeraldığı konusunda direttik ve bunu ispatlamak için çeşitli zorlamalara başvurduk. Gerçekten de bizim 1 Mayıs 1982'de çıkardığımız genelge ve derneklerde tartışmak üzere ortaya koyduğumuz belgelerde, 1 Mayıs 1982'de çözülmesi gereken görevler içinde **özel olarak** pratikte proleter enternasyonalizminin önemi vurgulanmamakta ve sayılan görevler içinde diğer ülkelerden devrimci ve komünistlerle omuz omuza yürünmesi yoktur. Bu noktada açıkça proleter enternasyonalizminden bir sapma sözkonusudur. Merkez Komitesi bu noktada eski kar-

deşlere ve T'ye karşı polemikte (26/27 Mart toplantısına kadar yapılan iç ve kamuoyuna açık tartışma toplantılarında) sapmamızı tespit etmemiş, nedenlerini ortaya koymamış; özeleştirisini yapmamış, hatasını kabul etme değil, saldırgan bir şekilde korumuş ve savunmuştur. Bu konuya ilişkin Merkez Komitesinin tavrı ESASTA yanlıştır. Merkez Komitesi bu noktadaki hatasını ancak 26/27 Mart Frankfurt toplantısının birinci gündem maddesi ile ilgili sunduğu konuşma metninde tespit etmiştir; bu hatasını daha sonra teoride ve pratikte sistematik olarak ortadan kaldırmıştır. Ayrıca şunları da belirtmeyi gereklilik olarak görüyorum: Eski kardeşlerden yaptığım alıntıda proleter enternasyonalizmi görevinin "propaganda edilmemiş veya hatta yalnızca zikredilmemiş oluşuydu" şeklindeki tespitlere katılmıyorum. Reddediyorum.

c) Eski kardeşler şöyle diyorlar:

"TKP/ML(B) MK'nın komünist partiler ve örgütler arasındaki hak eşitliği üzerine yanlış, şövenist bir planı vardır. TKP/ML(B) MK kendi rejisörlüğünde kardeşlik ilişkileri (Mayıs tartışması) üzerine tartışmaların pratiğinde defalarca protestoya karşılık hak eşitliğini reddetti. Evet, pratikte kardeş örgütler TKP/ML(B)'nin bir bölümünün, yani muhalefetin kardeş örgütlere dahil edilmesi oyunuyla giriş konuşmasında bile eşit zaman alamadılar!

Daha kötüsü, o (MK -çn) parti ilişkilerinde Brejnev doktrini —buna göre büyük örgütlerin büyüklüklerine göre sözümona küçüklerden daha fazla hakkı varmış— Komintern'in tüzüğü ile gerekçelendirilmeye ve haklı çıkarmaya çalışmaktadır. Eşi bunulmaz bir davranış!" (bkz. s. 7)

Eski kardeşlerin bu açıklamalarına karşılık biz şunları söylemeyi gerekli görüyoruz:

a) Bizim bu noktada şövenist bir planımız yoktur ve olmamıştır. Eşitlik sorunu eski kardeşler tarafından hiçbir ayrım yapmadan, hiçbir şarta bağlamadan, "bir örgüt = bir oy" biçiminde yorumlanmıştır. Biz bu durumda sorunun teorik tartışması içinde, eşitlik sorununun kayıtsız şartsız genel bir kuralmış gibi "bir örgüt = bir oy" biçiminde yorumlanmasının yanlış olduğunu göstermek için, eski kardeşlerin bu sorunda küçük-burjuva mutlak eşitlikçi anlayışlarının yanlışlığını göstermek için Komintern örneğine başvurduk; bu yanlış değil, doğru idi.

b) Marksist-Leninistler açısından hak eşitliği eşittir her şart altında, kayıtsız-şartsız genel kural olarak "bir örgüt bir oy" demek değildir. Marksist-Leninistler hak eşitliğine her somut durumda somut yaklaşırlar.

c) Bizim bu noktadaki yanlışımız, eşitlik konusunda savunduğumuz genel teorik doğrunun, bugün uygulanabilirliğinin olmadığını görmememiz ve uygulanması halinde sonuçlarının ne olacağını doğru değerlendirmememiz idi.

d) Eski kardeşler şöyle demektedirler:

"... Ulusal soruna ilişkin olarak "Türkiye halkından", "çeşitli milliyetlerden oluşan birleşik Türkiye halkından" **sözetmek soruna bakışı ve komünistlerin bu sorunda önlerine çıkan görevleri saptırmakta, evet en son tahlilde Türkiye'de ulusal zulme karşı tutarlı mücadeleyi sabote etmektedir."** (bkz. s.9) (abç)

Biz kısaca şunları söylemeyi yeterli görüyoruz:

a) Bu bir demagojidir.
b) Bizim "çeşitli milliyetlerden **oluşan birleşik** Türkiye halkından" bahsettiğimiz ispatlanamaz bir iddiadır. Biz kesinlikle "çeşitli milliyetlerden **oluşan birleşik** Türkiye halkı" kavramını kullanmadık.

Bizim kullandığımız kavramlar, "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı", "Türkiye halkı" kavramlarıdır. "Türkiye halkı", "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramları; her milliyetten işçilerin ve emekçilerin birliğini savunduğumuzu, aynı zamanda hangi milliyetten olursa olsun halkın, halk düşmanlarına karşı ortak çıkarlarını savunduğumuzu ifade eden doğru kavramlardır. Her milliyetten işçilerin ve emekçilerin birliğini savunmak, onların halk düşmanlarına karşı çıkarlarının ortak olduğunun propagandasını yapmak, "ulusal zulme karşı tutarlı mücadeleyi sabote etmek" demek değildir. Bunun tersini söylemek, çeşitli milliyetlerden işçilerin ve emekçilerin birliğini, dayanışmalarını baltalamaktır. Ayrıca burada eski kardeşler bizim kullanmadığımız bir kavramı bize kullandırarak, bize saldırmaktadırlar. Öyle ya, sorun kendilerini haklı çıkarmak olduğu zaman herşey mübahtır.

e) Eski kardeşler şöyle demektedirler:

> "TKP/ML(B) MK kendisinin "halk düşmanlarına karşı ortak çıkarları" vurgulamak istediğini tekrar tekrar temin etmeye çalışmakla, bütün oportünistlerin eski numarasına başvuruyor: O konuyu değiştiriyor. **Zira tartışma, Türkiye'de ulusal soruna, ulusal baskıya ilişkindir ve yoksa Türkiye'de sınıf sorunu, sınıfsal baskı üzerine değildir.**" (bkz. s.9) (abç)

Buradan da görüleceği gibi, "şanlı" eski kardeşlerimiz sınıfsal sorundan kopuk, ondan bağımsız bir ulusal sorun tartışması yapmak istiyorlar. Bunda tabii ki serbesttirler. **Biz yalnızca Marksist-Leninist klasiklerimizin proletaryanın bakış açısından yoksun bir ulusal sorun tartışmasının varacağı yerin, "küçük-burjuva milliyetçiliğinin yanında yeralmaktan" başka birşey** olmadığını açıkladıklarını söylemekle yetinelim.

Lenin şöyle demektedir:

> "Burjuvazi her zaman kendi ulusal taleplerini önplana sürer, bunları kesinlikle öne sürer. **Ama proletarya için bu talepler sınıf mücadelesinin çıkarlarına bağlıdır.**"

Stalin, ulusal sorunun sınıfsal sorundan bağımsız ele alınamayacağını kesin olarak şöyle formüle eder:

> "ULUSAL SORUN, PROLETARYANIN DEVRİMİ GENEL SORUNUNUN BİR PARÇASIDIR; PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜN BİR PARÇASIDIR." (Leninizmin İlkeleri, s.72) (BHBY)

Marksist-Leninistler her sorunu proletaryanın taleplerine ve sınıfsal mücadelenin çıkarlarına bağlı olarak ele alırlar. Her kim ki ulusal sorunu proletaryanın sınıfsal sorunundan bağımsız olarak ele alıyorsa, o küçük-burjuva milliyetçiliğinin propagandasını yapıyor demektir. İşte eski kardeşlerin yaptığı tam da budur.

f) Eski kardeşler şöyle demektedirler:

> "TKP/ML(B) MK'nın hala daha "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" formülasyonunun "Türkiye halkının" çeşitli milliyetlerden oluştuğunu çok daha iyi ifade ettiğini gerekçelendirmesi, tam da şunun için doğru değildir: "Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" formü-

lasyonu tam da Türkiye'de **ayrılma hakkına** sahip Kürt ulusunun var olduğu gerçeğini sessizce geçiştirmektedir." (bkz. s.9)

Görüşümüze göre, "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" şiarı hem Türkiye'de çeşitli milliyetlerin yaşadığını ortaya koyan, hem de Türkiye' de emekçi halkın ortak çıkarlarını vurgulayan bir şiardır. Doğrudur. Kullanılabilir. Biz "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" şiarımızla "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" ile, AYRILIP AYRI DEVLET KURMA HAKKI ile çelişkiye düştüğümüzü, bunun "**ayrılma hakkına** sahip Kürt ulusunun var olduğu gerçeğini sessizce geçiştirmek" olduğunu düşünmüyor, bunu kategorik olarak reddediyoruz. Eski kardeşler Türkiye açısından **yalnızca ve daima** "Türkiye halkları" şiarının kullanılması gerektiğini savunmuşlardır. Yalnızca "Türkiye halkları" kullanılmalıdır; çünkü "halk" kavramı kullanılırsa, "halkın bir kesiminin halktan ayrılıp kendi devletini kurmasının hem duygusal, hem de mantıksal açıdan anlamsızlık olduğu, dolayısıyla "Türkiye halkı" kavramının ayrılma hakkı ile çelişkiye düştüğü" şeklindeki bir gerekçe ile karşı çıkmışlardır. Açıktır ki onların bu yaklaşımı sorunları kavramlar düzeyinde çözmeye çalışan, ifade edilmek istenenin ne olduğuna kafa yormayan, boş inanlara tapanların (fetişizm) yaklaşımıdır. Onlar bizim "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramını kullanmamızı eleştiriyorlar. Bunu kendilerine dayanak yapıyorlar ve böylece bizim "ulusların kendi kaderini tayin hakkını", ayrılıp ayrı bir devlet kurma hakkını reddettiğimizi; bundan dolayı Türk milliyetçisi/şövenisti olduğumuzu ilan ediyorlar. Onlar bizlerin "Türk milliyetçisi" olduğumuzu ilan ederlerken, aynı kavramları kendilerinin de geçmişte kullandıklarını gizlemeye, unutturmaya çalışıyorlar, sükunete yatmak için mücadele ediyorlar. Eski kardeşler sanki kendileri daha önceleri "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı", "Türkiye halkı" şiarlarını kullanmamışlar, savunmamışlar gibi,oldukça pişkin bir şekilde, "yalnızca "Türkiye halkları" parolası ile "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı" savunulabilir. Peki nerede bunun özeleştirisi? Kamuoyu önünde özeleştiriniz nerede? Neden sükunete gömülüyorsunuz? Biz söyleyelim: Sorun kendilerinin mutlak "yanılmaz" insanlar olduklarını ispatlamak olduğu zaman, kendisini tereyağından kıl çeker gibi temize çıkarmak olduğu zaman, geçmiş unutulur ve patavatsız davranılır.

g) Eski kardeşler şöyle demektedirler:

> TKP/ML(B) MK "Marksizme-Leninizme ihanet, proleter enternasyonalizmine ihanet çizgisinde bulunmaktadır."

Biz böyle genel bir iddiayı tamamen reddediyoruz. Pratik kimin Marksizme-Leninizme ihanet ve proleter enternasyonalizmine ihanet çizgisinde bulunduğunu, kimin hatalarını, eksikliklerini, zaaflarını kıskançlıkla koruduğunu, kimin bunları sistematik olarak ortadan kaldırmak için mücadele ettiğini göstermiştir, gösterecektir. Pratik kimin işçi sınıfına direnmeyi, militan eylem koymayı öğretmek için mücadele ettiğini, kimin itaatkarlığı, uyuşukluğu, uysallığı, kölece boyun eğmeyi gösterdiğini ispatlamıştır, ispatlayacaktır. Pratik kimin gerçek proleter enternasyonalisti olduğunu, kimin lafta proleter enternasyonalizmi yanlısı olduğunu göstermiştir, gösterecektir.

26/27 MART 1983 FRANKFURT TOPLANTISININ BİRİNCİ GÜNDEM MADDESİNDE YAPTIĞIMIZ KONUŞMA ÜZERİNE

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Bizim konuşma metnimizde öne çıkarılması gereken, tartışılması gereken **ana** noktalar şunlardır:

Birinci olarak konuşma metnimizde şunlar söylenmektedir:

> "1 Mayıs'ta somut eylem pratiği içinde biz, kardeş örgütlerimizin proleter enternasyonalizminden sapma anlamına gelen pozisyonlar savunduklarını; bizim ise bu pozisyonları eleştirmeyerek; tam tersine doğru görüp göstererek ve birlikte yürümeye de gereken önemi vermeyerek kendimizin proleter enternasyonalizmi doğru çizgisinden saptığımızı tespit ediyoruz." (bkz. s.2)

Burada kardeşlerin proleter enternasyonalizminden sapma anlamına gelen pozisyonlarını eleştirmeyerek ve birlikte yürümeye de gereken önemi vermeyerek proleter enternasyonalizminden saptığımız tespit edilmektedir. Burada bilince çıkarılması gereken sorun bence şudur: Proleter enternasyonalizminden sapmamız ilk olarak 26/27 Mart Frankfurt toplantısında bu konuşma metnimizde tespit edilmiştir. 26/27 Mart toplantısına kadar proleter enternasyonalizminden sapmadığımız noktasında diretilmiş, zorlayıcı uğraşlar gösterilmiş, hatamız kabul edilmemiş, tekyanlı davranılmış; saldırgan bir şekilde savunulmuştur.

İkinci olarak gerek eski kardeşlerimiz, gerekse onların uydusu Spartaküs, bizim "uluslararası komünist hareketin birliği" için mücadeleyi merkeze koymadığımızı, bu yönde bugüne kadar herhangi bir çabamızın olmadığını; tam tersine kendi ülkemizin devrim çıkarlarını merkeze koyduğumuzu eleştirmişler, bunun üzerine polemik yürütmüşlerdir. Biz ilkönce bu noktada nasıl ve ne zaman bir hata yaptığımızı açıkladıktan sonra, bazı olguları bilince çıkarmak istiyoruz:

a) Evet, gerçekten de biz TKP/ML(B) olarak ortaya çıktığımızda "uluslararası komünist hareketin birliği" için mücadeleyi merkeze koymayan, kendi ülkemizin devrim çıkarlarını merkeze koyan görüşler, anlayışlar savunduk; sapma içine girdik. Evet, biz ilk başlarda Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulmasının dünya komünist hareketinin **yaratılması için** değil; ülke somutunun araştırılması için, kendi ülkemizin devrım programını ortaya çıkarmak şek'inde çok dar ve çok sınırlı, evet yanlış ele alarak savunduk. Bu açıktır ki Marksizm-Leninizmden sapmadır. Oportünist milliyetçi bir görüştür. Görüşüme göre hata, ülke devriminin programının çıkarılma çalışmasının, dünya komünist hareketinin programını ortaya çıkarma çalışmasına bağlı, ona tabi olduğunu kavramayan bir hatadır. Ama bu hatamız 1981'de eski kardeşler tarafından eleştirilmiş, bunun üzerine genişçe bir polemik yürütülmüş, hata ortadan kaldırılmıştır. Bizim bu konuşma metnimizde böyle bir hata yaptığımız ortaya konmamaktadır. Bu anlamda metin eksiktir.

b) Konuşma metnimizde eski kardeşlerin bize getirdikleri, bizim "uluslararası komünist hareketin birliğini" sağlama yönünde **bugüne kadar** herhangi bir çabamızın olmadığı şeklindeki **toptancı ve radikal** anlayışlarına tavır takınılmakta, olgular doğru olarak şöyle aktarılmaktadır:

* TKP/ML "Dünya Komünist Hareketinin sorunlarına uzun süre fazla ilgi göstermemiş, dünya komünist hareketinin belgelerinin bağımsız incelenmesi, dünya Marksist-Leninist hareketinin doğru bir temelde yeniden birliğinin sağlanmaya çalışılması yönünde "mümkün olanın en fazlasını yapma" görevi yerine getirilmemiştir." (bkz. s.2)

* "Bu sorun 1978 TKP/ML I.Konferansında bugün Bolşevik saflarda olan yoldaşların mücadelesi ile belli ölçülerde bilince çıkarılmış; TKP/ML I.Konferansından sonra dünya Marksist-Leninist hareketinin sorunları ile daha yakından ilgilenilmeye başlanmış; dünya Marksist-Leninist hareketinin doğru Marksist-Leninist temeller üzerinde birliğini sağlamak için çaba sarfedilmiş, küçümsenmeyecek işler yapılmıştır." (s.2)

Sorunlara biraz kafa yoran biri, bizim 1978 TKP/ML I.Konferansından sonra dünya komünist hareketinin sorunları ile yakından ilgilendiğimiz, bu yönde gayret gösterdiğimiz, küçümsenmeyecek işler yaptığımızı itiraf etmek zorundadır.

Üçüncü olarak: Konuşma metnimizde **çok doğru** bir şekilde ulusal sorunun genel proleter devrim sorununun bir parçası, proletarya diktatörlüğü sorununun bir parçası olduğu tespit edilmekte; ulusal sorunun ancak proleter devrimi ile birlikte ve bu devrimin tabanına dayanılarak çözülebileceği bilince çıkarılmalıdır dendikten sonra, bu düşünce haklı olarak Stalin'den bir alıntı ile pekiştirilmeye, doğruluğu ispatlanmaya çalışılmaktadır.

Stalin şöyle demektedir:

"Abartmaktan korkmaksızın, Rus Marksizminin tarihinde ulusal sorunu koyma biçiminin iki aşamadan geçtiği söylenebilir. Birinci, Ekim'den önceki, ikincisi, Ekim'den sonraki aşama. Birinci aşamada ulusal sorun genel burjuva-demokratik devrim sorununun bir parçası olarak düşünülmüş bulunuyordu. İkinci aşamada ulusal sorun genişleyip sömürgeler sorunu biçimine dönüştüğü zaman, ulusal sorun, devletin iç sorunu olmaktan çıkıp bir dünya sorunu durumuna geldiği zaman, işte o zaman **ulusal sorun genel proleter devrim sorununun bir parçası olarak, proletarya diktatörlüğü sorununun bir parçası** olarak düşünülmüştü. Her iki aşamada da sorunun düşünülme biçimi, gördüğümüz gibi, sıkı sıkıya devrimci idi." ("Yugoslavya'da Ulusal Sorun Üzerine" 30 Mart 1925) (abç)

Dördüncü olarak, konuşma metnimizde ikili görev hakkında şunlar denmektedir:

"Komünistler milli soruna proleter devrimi bakış açısından yaklaştıklarından, "ezen ve ezilen ülkelerin işçilerinin enternasyonalist eğitimi" konusunda ezen ve ezilen ülke komünistlerinin önüne ikili görevi koymuşlardır.
...
Türkiye devrimi ile ilgili olarak milli sorunun Türkiye içindeki yanı konusunda Türkiyeli komünistlerin yapması gereken açıktır. Onlar Türkiye'de Türk hakim sınıflarının ırkçı şoven baskılarına karşı çıkmalı; ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını, ve tüm milliyetler için hak eşitliğini savunmalıdır. Türkiyeli komünistler Türkiye'de herşeyden önce işçi sınıfı içinde başta Türk şovenizmi olmak üzere her türlü milliyetçiliğe karşı kararlı bir mücadele yürütmeli; milli meselenin gerçek çözümünün proletarya önderliğinde bir devrimle mümkün olacağının propagandasını yapmalı, bunun için tüm uluslardan proletaryanın sınıf örgütleri içinde birliğini savunmalı, bunu sağlamaya çalışmalıdır." (s.4) (abç)

Alıntıda doğru şeyler söylenmektedir. Evet, Türkiyeli komünistler — Türk komünistleri değil! — Türkiye'de herşeyden önce işçi sınıfı içinde BAŞTA TÜRK ŞÖVENİZMİ olmak üzere her türlü milliyetçiliğe karşı kararlı mücadele yürütmeli; tüm uluslardan proletaryanın sınıf örgütleri içinde birliğini; somut olarak Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hak-

kını ve tüm milliyetler için tam hak eşitliğini savunmalıdırlar. Bu doğrudur. Bunda yanlış olan birşey yoktur. Fakat bu düşünce kısadır; eksiktir.

Her ne kadar konuşma metnimizde ikili görev üzerine yeterince tartışılmıyorsa da, o günkü düşüncemiz şöyleydi: Türkiye'de çeşitli milliyetlerden komünistler **öncelikle** kendi milliyetçiliğine karşı mücadele etmelidir. Yani Türk ulusundan komünistler **öncelikle** Türk milliyetçiliğine, Kürt ulusundan komünistler **öncelikle** Kürt milliyetçiliğine, Arap milliyetinden komünistler **öncelikle** Arap milliyetçiliğine karşı mücadele edecekler vb.

İkili görevin bu şekilde ortaya konması bugün Türkiye açısından **pratik olarak doğru değildir.** Bugün Türkiye'de milli meselede esas tehlike, okların öncelikle yönelmesi gereken tehlike BÜYÜK TÜRK ŞÖVENİZMİDİR. Hal böyle olunca, bütün komünistler için —hangi milliyetten olursa olsunlar— milli meselede savaşacakları esas hedef, bugün hakim ulus şövenizmi olan BÜYÜK TÜRK ŞÖVENİZMİDİR. Onlar buna bağlı olarak her türlü milliyetçiliğe karşı da mücadele edeceklerdir. Yukarda ikili görevin —konuşma metnimizde— eksik konduğunu tespit etmiştik. Konuşma metnimizde ikili görev konusunda eksiklik, şu sorulara cevap vermemekte yatmaktadır:

a) Milli bölgesel örgütlerin olmadığı şartlarda, somut bizim bugünkü durumumuzda, bu sorunun **pratik çözümü** nasıl olacaktır?

b) Aynı örgüt —parti— içerisinde yer alan çeşitli milliyetlerden komünistler bugünkü şartlarda kendi ulus şövenizmine karşı nasıl mücadele edecekler?

Beşinci olarak, konuşma metnimizde şöyle denmektedir:

> "Bolşevik saflarda olan yoldaşlar, işgale karşı, **başından itibaren** karşı çıkmış; emperyalizmin uşağı faşist Türk hakim sınıflarının Kıbrıs halkına karşı giriştiği saldırıya karşı; çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkının devrim mücadelesini desteklediğini, işgale karşı; ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunduğunu ilan etmiştir." (s. 4) (aoç)

Açıktır ki, konuşma metnimizdeki bu tavrımız bu noktadaki hatamızı tespit etmeyen, hatamızın önemini kavramayan, proleter enternasyonalizminden saptığımızı tespit etmeyen bir tavır olduğu için yanlıştır. Gerçekten de TKP/ML'den ayrıldıktan sonra; TKP/ML(B) olarak ortaya çıkışımızdan sonra, 1983 1 Mayıs'ına ve 1983'te yaptığımız Kıbrıs toplantısına kadar; emperyalizmin uşağı faşist Türk hakim sınıflarının Kıbrıs halkına karşı giriştikleri saldırılara karşı, evet, işgal politikasına karşı, Kıbrıs konusunda Türkiyeli komünistler olarak yapabileceğimizi, ve yapmamız gerekli olan propagandayı yapmadık. Pratiğimiz ve belgelerimiz bunu ispatlamaktadır. Bu anlamda Kıbrıs halklarının devrim mücadelesine karşı proleter enternasyonalisti görevimizi tam olarak yerine getirmedik.

Biz Kıbrıs konusunda ortaya koymuş olduğumuz doğru çizgiyi, TKP/ML MK hizibinden ayrıldıktan sonra da —en azından mesela işgalin yıldönümlerinde özel propaganda yaparak, bunun yanında çıkardığımız genel bildirilerde bu konuda da tavır takınarak— propaganda etme görevine sahiptik. Bu görevi esasta yerine getirmemiş olmamız önemli bir hatamızdır. Evet, Kıbrıs'ın işgal ve ilhakına karşı komünist propaganda yapmamış olmamız objektif olarak proleter enternasyonalizminden saptığımızı göstermektedir. Açıktır ki bu tavrımız Kıbrıs'ın özgürce ayrılma hakkını propaganda etmeyen bir tavırdır. Lenin'in tavrı ile çelişmektedir.

Bizim bu hatayı işlememizde rol oynayan faktörlerden biri, önceden kardeş örgüt durumunda olduğumuz KKP/ML ÖK ile ayrılık sonrası temasımızın kesilmiş olması idi. Bunun yanında, MK hizibinden ayrıldığımız ve onunla aramızda olan ayrılık noktalarının ortaya çıkarılması ve konması görevinin acil bir görev olduğu bir ortam sözkonusu idi. Kıbrıs konusunda MK hizibi ile aramızda en azından görünürde bir ayrılık olmaması da bu konuda propagandanın ele alınmamasında bir faktör oldu. Ama her halükarda TKP/ML'den ayrıldıktan sonra TKP/ML(B) olarak ortaya çıkışımızdan 1983 1 Mayısına kadar ve 1983'te yaptığımız Kıbrıs toplantısına kadar propaganda çalışmamızın olmaması, içinde bulunduğumuz durum ile açıklanamaz. Çünkü o döneme somut ve objektif olarak baktığımızda, faaliyetlerimize eleştirici yaklaştığımızda; örneğin somut bazı olaylar hakkında —İran, İsrail, Polonya vb.— tavır takınıldığını, fakat —bizi yakından ilgilendiren— Kıbrıs hakkında propaganda olmadığını, yapılmadığını, proleter enternasyonalisti görevimizi yerine getirmediğimizi görürüz. Bizim hatamız böyle bir hatadır. Biz bu hatayı gördüğümüz andan itibaren düzeltme yönünde adımlar attık. Zaten önemli olan da hatayı gördükten sonra düzeltmek için çalışmaktır. Konuşma metnimizde sorunun böyle konmaması büyük bir eksikliktir.

Altıncı olarak, konuşma metnimizde şöyle denmektedir:

> "Milli mesele konusunda bizim "Türk şövenisti" "sapma" içinde olduğumuzu eleştirenlerin bir başka kanıtı, bizim bugün Türkiye'de milli mesele konusunda "Kürdistan sömürge midir?" sorusunun çözümünü milli meselede teorik olarak esas görev şeklinde koymuş olmamızdır. Biz milli mesele konusunda bugün Türkiye devrimci hareketi içinde en çok tartışılan konulardan biri olan bu sorunu çözmenin; milli mesele konusundaki doğru pozisyonlarımızı sağlamlaştırmak açısından mutlak gereklilik olduğunu düşünüyoruz. Bu noktada da "Türk şövenisti" sapma vs. görmüyoruz." (s. 5)

Konuşma metnimizde çok haklı olarak, "Kürdistan sömürge midir?" sorusunun milli meselede cevap verilmesi gereken esas sorun olarak tespit edilmesinin kesinlikle "Türk şövenisti" sapma için kanıt olamayacağı anlatılmaktadır. Fakat konuşma metnimizde İkinci Konferansta "Bugün milli meselede yapacağımız teorik çalışmada öncelikle ihtiyaç duyulan nedir?" sorusuna, "Kürdistan sömürge midir?" şeklinde cevap verilmesinin doğru olup olmadığı üzerine tartışılmıyor, verilen cevabın yanlış bir cevap olduğu tespit edilmiyor. Bunun yapılmamış olması bir eksiklik ve hata olarak tespit edilmelidir.

Yedinci olarak, konuşma metnimizde şöyle denmektedir:

> "Milli mesele konusunda bir başka "sapma"mız "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramını kullanmamıza yöneliyor. GDS bu konudaki eleştirisinde Lenin ve Stalin'in "kural" olarak halklardan sözettiğini gerekçe olarak getiriyor. Bu bir safsatadır." (s.5)

Görüşüme göre, "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramı doğru bir kavramdır. Ve bu kavramı kullanmak ne Türkiye'de yaşayan Kürt ulusunun varlığını ve ayrılma hakkını reddetmektir, ne de azınlık milliyetler için tam hak eşitliğini hasıraltı etmektir. Konuşma metnimizde eski kardeşlerin Lenin ve Stalin'in "kural" olarak halklardan sözettikleri şeklindeki iddialarının bir safsata olduğu söylenmektedir. Eski kardeşlerin bu iddiaları bir anlamda doğrudur. Evet, Lenin ve Stalin milli mesele ile ilgili yazılarında, milli sorunu tartıştıkları bağıntılarda, halk/halklar kavramı ile konuştuklarında, kural olarak halklar kavramını kullanmaktadırlar. Konuşma metnimizde sorunun böyle konmamış olması bir eksiklik olarak tespit edilmelidir.

26/27 MART 1983 FRANKFURT TOPLANTISININ BİRİNCİ GÜNDEM MADDESİ İLE İLGİLİ TEK TEK KONUŞMALARIN DEĞERLENDİRİLMESİ
oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

İlk konuşan Bolşevik Partizan taraftarı yoldaş konuşmasında esas olarak eski kardeşlerin özeleştiri anlayışları; kendi hatalarına, eksikliklerine ve zaaflarına karşı tutumları üzerinde durmakta ve haklı açıklamalar yapmaktadır.

Biz ilkönce eski kardeşlerin özeleştiriyi nasıl kavradıklarını ortaya koyduktan sonra, Marksizm-Leninizm biliminde ortaya konan özeleştiri anlayışı ile uyum içinde olup olmadıklarını inceleyelim.

Eski kardeşlerin özeleştiri anlayışları şöyledir:

"TKP/ML(B)'ye yaptığımız ilişikteki eleştiriler **kısmen bir özeleştiridir** de, ki bu münasebette —Stalin'in öğrettiği gibi— **başlayan özeleştirinin en iyi yöntemlerinden birisi**, bu hataların taşıyıcılarına karşı mücadeleye aktif olarak katılmaktır." (bkz. s. 6)(abç)

Bolşevik Partizan taraftarı yoldaş bu paragraf hakkında şu haklı değerlendirmeyi yapmakta ve şöyle demektedir:

"Bu paragraftaki her cümle aslında nümuneliktir. Ve **her cümle kendisiyle çelişmektedir.** Ve tüm bu cümlelerle kardeş örgütlerin **kendi hatalarını** nasıl gördükleri, ya da **özeleştiri yöntemine** nasıl baktıkları **görülmektedir.**" (abç)

Yoldaşın bu tespiti tamamen haklı ve doğrudur. Gerçekten de bu paragrafta her cümle birbiriyle çelişmektedir. Neden ve nasıl? Çünkü eski kardeşler ilk cümlede "TKP/ML(B)'ye yaptığımız ilişikteki eleştiriler **kısmen** bir özeleştiridir de" diyorlar. Kısmen kelimesinin anlamı: bir şeyin tamamı değil, bir bölümü için kullanılır. Örneğin: Eşyayı kısmen gönderdim. Kısmen haklısınız gibi. Bu cümlenin hemen arkasında, "ki bu münasebette —Stalin'in öğrettiği gibi— başlayan özeleştirinin en iyi yöntemlerinden birisi, bu hataların taşıyıcılarına karşı mücadeleye aktif olarak katılmaktır" diyorlar.

Birinci cümlede "KISMEN bir özeleştiridir de", ikincisinde "BAŞLAYAN ÖZELEŞTİRİNİN EN İYİ YÖNTEMLERİNDEN BİRİSİ" olmaktadır. Hangisi?

Eski kardeşlerin bu özeleştiri anlayışları Marksist-Leninist olmayan bir özeleştiri anlayışıdır. Çünkü bu özeleştiri, yanılgıların amansızca teşhirini yapmamaktadır. Çünkü, Lenin özeleştiriyi hiçbir yanlış anlayışa meydan vermeyecek bir şekilde şöyle formüle etmiştir:

"Siyasal bir partinin yanılgılarına karşı tutumu, bir partinin ciddiyetinin ve sınıfına ve emekçi kitlelere karşı sorumluluklarını gerçekten yerine getirişinin en önemli ve en güvenilir ölçütlerinden biridir. Bir yanılgıyı açıkça kabul etme, nedenlerini ortaya koyma, onu yaratan koşulları titizlikle çözümleme, yanılgıyı ortadan kaldırma yollarını dikkatle araştırma — bu ciddi bir partinin özelliğidir, bu sorumlulukların yerine getirilmesi, önce sınıfın ve sonra da kitlenin eğitimi ve yetiştirilmesidir." (Leninizm Nedir?, s.108)

Yukarıda da görüleceği gibi, eski kardeşlerin özeleştiri anlayışları ile, Lenin'in açık ve kesin olarak formüle ettiği özeleştiri anlayışı arasında uçurum vardır. Çünkü eski kardeşlerin özeleştiri anlayışı, kendi yanılgılarının ve eksikliklerinin amansızca teşhirini, yani bunları açıkça kabul etmeyi, nedenlerini ortaya koymayı, yanılgı ve ek-

siklikleri yaratan koşulları titizlikle çözümlemeyi, yanılgıyı ortadan kaldırma yollarını dikkatle araştırmayı hedeflememektedir. Bunun ötesinde, eski kardeşlerin "başlayan özeleştirinin en iyi yöntemlerinden birisi, bu hataların taşıyıcılarına karşı mücadeleye aktif olarak katılmaktır" demeleri ve bunu Stalin'in öğrettiğini söylemeleri ispatlanamaz bir iddiadır. Stalin hiçbir yazısında "başlayan özeleştirinin en iyi yöntemlerinden birisi, (bu) hataların taşıyıcılarına karşı mücadeleye aktif olarak katılmaktır" dememiştir. Ama eski kardeşler, "başlayan özeleştirinin en iyi yöntemlerinden birisi, bu hataların taşıyıcılarına karşı mücadeleye aktif olarak katılmaktır"ı Stalin'in öğrettiğini söylemektedirler; ve ispat olarak Stalin, Cilt 13, s.7'yi göstermektedirler. Eski kardeşlerin buraya dayanmaları tamamen yanlış ve onların aleyhine işlemektedir. Çünkü Stalin burada ÖZEL olarak özeleştiriyi tartışmamakta, Parti içindeki sağ muhalefet üzerine tartışmaktadır. Stalin burada şöyle der:

"Parti Kongresi, o zamanki sağ muhalefetin önderinden üç şey talep etmektedir.

Birincisi, onlar parti çizgisi ile savundukları çizgi arasında derin bir uçurumun olduğu hakkında hesap vermelidirler, ki onların savundukları çizgi objektif olarak sosyalizmin zaferine değil, kapitalizmin zaferine götürmektedir. (Sesler: "Çok doğru!")

İkincisi, onlar bu çizgiyi anti-Leninist olarak mahkum etmeli; açık ve samimice ondan uzaklaşmalıdırlar. (Sesler: "Çok doğru!")

Üçüncüsü, onlar bizimle omuz omuza her türlü sağ sapmacılara karşı azimkar bir mücadele yürütmelidirler. (Sesler: "Çok doğru!" Coşkun alkışlar)" (Stalin, C.13, s.7, Alm.)

İşte Stalin'in söyledikleri bunlardır. Stalin burada **özel olarak** ÖZELEŞTİRİYİ Mİ TARTIŞIYOR? HAYIR! Peki, eski kardeşler Stalin'in özel olarak özeleştiriyi tartışmadığı bir yazıdan nasıl "Stalin'in öğrettiği gibi— başlayan özeleştirinin en iyi yöntemlerinden birisi, bu hataların taşıyıcılarına karşı mücadeleye aktif olarak katılmaktır" sonucunu çıkarıyorlar? Eee, sana göre bu sonuç çıkarılmaz, ama eski kardeşlere göre çıkarılır. Çıkarılması gereklidir. Çünkü onlar için önemli olan, Stalin'in bu yazısında özel olarak ÖZELEŞTİRİYİ tartışıp tartışmadığı; tartışmanın hangi bağıntıda, kimle yapıldığı hiç önemli değildir. Önemli olan, rakibini "mahkum" etmektir; kendisinin haklı olduğunu "ispatlamaktır", önemli olan kendisinin "haklı" çıkarılmasıdır. O halde ne yapılır? Stalin, Stalin gibi değil, kendilerinin arzu ettikleri gibi yorumlanır. Stalin'e söylemediği şeyler söyletilir, ve böylece yanlış yorumları Stalin'in **otoritesi** ile desteklenmeye çalışılır. Ayrıca eski kardeşler Stalin'den gösterdikleri alıntının tümünü ele alarak yorumlamıyorlar; yalnızca üçüncü maddeye, "Onlar bizimle omuz omuza her türlü sağ sapmacılara karşı azimkar bir mücadele yürütmelidirler"e sarılıyorlar; birinci ve ikinci maddeleri **bilinçli olarak** unutuyorlar. Onların bu yaklaşım tarzı, revizyonistlerin Marksizm-Leninizmi çarpıtmada çok kullandıkları bir yaklaşım tarzıdır. Evet, revizyonist yaklaşım tarzı! Çünkü Marksist-Leninistler, klasiklerden alıntı yaptıklarında, o alıntının tümünü —istenilen yeri ve tümceyi değil— özüne sadık kalarak, ilişkilerini ve bağıntılarını bütünlük içinde ele alarak, nesnel bir şekilde yorumlarlar. Çünkü onlar nesnel bilgiyi vererek eğitici ve öğretici olmayı hedeflemişlerdir. Eski kardeşlerin Stalin'in bu alıntısı hakkında yaptıkları yorum, çıkardıkları sonuç, bu alıntının **özünden bağımsız** yapılan bir yorum, çıkarılan bir sonuç, Stalin'in kişiliğine, Marksizm-Leninizme yapılmış bir saldırıdır.

Görüşüme göre, eğer bir kişi veya örgüt, "hataların taşıyıcılarına karşı mücadeleye aktif" olarak katılmak istiyorsa, gerçekten sağlıklı, öğretici ve eğitici mücadele vermek istiyorsa, o herşeyden önce kendi yanılgılarının, eksikliklerinin amansızca teşhirini ve özeleştirisi çalışmasını yapmak ve sürdürmek zorundadır.

Aksi taktirde kendini beğenmişlik, iyimserlik, tekyanlılık ve toptancılıktan kurtaramaz. Biz 1 Mayıs polemiği içerisinde eski kardeşlerin birçok eksikliklerini, evet yanılgılarını göstermemize rağmen, bizim "sevgili" eski kardeşlerimiz yanılgılarında, zaaflarında direttiler, kabul etmekten ve düzeltmekten, özeleştirisini yapmaktan aptalca çekindiler, çekiniyorlar.

Lenin der ki:

> "Proletarya devrimde —devrim mücadelesinde —BN— neyi çok parlak biçimde başaracağını, neyi başaramadığını söylemekten korkmaz. Bugüne dek batan bütün devrimci partiler, kendilerini üstün gördüklerinden, güçlerinin nerede yattığını görmediklerinden, zaaflarından sözetmekten korktuklarından batmışlardır. Ama biz, zaaflarımızdan sözetmekten korkmadığımız için, zaaflarımızın üstesinden gelmeyi öğreneceğimiz için batmayacağız." (Leninizm Nedir?, s.108)

Evet, eski kardeşlerimiz özeleştiri silahını bilinçli olarak çarpıttıkları için, dünün ve bugünün yanlışlarını düzeltmekten, özeleştirisini yapmaktan kaçındıkları için, devrimci çalışmada fazla yol katetmeyecek, süreç içinde çökeceklerdir.

İkinci Bolşevik Partizan taraftarı konuşmacı yoldaş konuşmasında esas olarak üç nokta üzerinde durmaktadır. Biz bu noktaları tek tek değerlendirmeye çalışalım.

Yoldaş ilkönce eski kardeşlerin Proleter Enternasyonalizmi üzerine konuşma metinlerinden

> "TKP/ML(B) MK devrimci ve komünist örgütlerin birliğini **özel bir görev** olarak propaganda edecek yerde, kendi ülkesinin işçileri içerisinde çalışmanın dar çıkarlarını öne çıkardı"

şeklindeki düşünceyi ele almakta ve GDS'in derneklere yazdığı 10.4.82 tarihli mektuptan şu alıntıyı yaparak polemik yürütmektedir:

> "Sevgili yoldaşlar, biz sizin ve bizim ayrı ayrı görevlere sahip olduğumuzu biliyoruz. Siz ÖNCELİKLE TÜRKİYELİ İŞÇİLERİN ÖNCÜLERİNİ KAZANMAK GÖREV İLE KARŞI KARŞIYASINIZ. BİZ İSE ÖNCELİKLE BATI ALMAN İŞÇİLERİ KAZANMA GÖREVİ İLE KARŞI KARŞIYAYIZ VS. BU AÇIKTIR. BUNLAR DEĞİŞİK GÖREVLERDİR." (Kaynak: Tüm Belgeler, s.366)

Yoldaşın cevaplandırma uğraşı yanlıştır. Neden? Çünkü eski kardeşlerin bize eleştirisi, "TKP/ML(B) MK devrimci ve komünist örgütlerin birliğini ÖZEL bir görev olarak propaganda" etmediğimiz noktadadır. Eleştiri budur. Yoldaşın bu temelde yürüttüğü polemiği yanlış; haklı bir eleştiriye karşı bir polemiktir. Çünkü gerçekten de Merkez Komitesinin 1 Mayıs 1982'de çıkardığı genelge ve derneklerde tartışma içinde okunmak üzere ortaya koyduğu belgelerde, 1 Mayıs 1982'de çözülmesi gerekli görevler içinde pratikte proleter enternasyonalizminin **özel önemi** vurgulanmamakta; sayılan **görevler** içinde diğer ülkelerden devrimci ve komünistlerle omuz omuza yürünmesi yeralmamaktadır, **özel olarak** vurgulanmamaktadır. Bu noktada **açıkça proleter enternasyonalizminden bir sapma sözkonusudur.**

İkinci olarak yoldaş bizim 1 Mayıs 1982 pratiğinde Proleter Enternasyonalizmini **özel** bir görev olarak tespit etmediğimizin bir hata olduğunu, bunun proleter enternasyonalizminden bir sapma, bir uzaklaşma olduğunu biz "her zaman", hep tespit ettik diyor. Eski kardeşler, çıkardıkları 26/27 Mart Frankfurt toplantısının söz tutanaklarında yoldaşın konuşmasının altına şu dipnotu koymuşlar:

"Bu "her zaman" büyük bir yalandır. Bütün tartışmada bu sorun üzerine Bolşevik Partizan hatasını itiraf etmemek için diretti. İlk defa aşağı yukarı üç çeyrek yıllık bir zamandan sonra, bizim tarafımızdan ve kendi sempatizanlarından gelen sert eleştiriler sonucu aslında gerçek bir özeleştiri olmayan, pespaye bir özeleştiri yaptı. Bunun için bkz. "TKP/ML(B) ve Proleter Enternasyonalizmi", Enternasyonal Enformasyon No 13, s.18)

Onlar bu dipnotta "immer":"her zaman" kelimesine karşı çıkıyorlar; 1 Mayıs 1982 pratiğinde proleter enternasyonalizminden saptığımızı "her zaman" tespit etmediğimizi; bu hatayı ilk olarak "üç çeyrek yıl sonra", eski kardeşlerden ve kendi saflarımızdan gelen sert eleştirilerden sonra, pestili çıkarılmış bir özeleştiriyle kabul ettiğimizi söylüyorlar. Gerçekten de biz bu noktada yapılan hatayı, sapmayı "her zaman" tespit etmedik. Bu noktada haklılar. Fakat bizim "üç çeyrek yıl sonra" yaptığımız özeleştirinin "pestili çıkarılmış bir özeleştiri" olduğunu söylemeleri hikayedir. Yapılan özeleştiri, pestili çıkarılmış "özeleştiri" değil, hatayı tespit eden ve aşılması için yapılan gerçek bir özeleştiridir.

Üçüncü olarak yoldaş, Merkez Komitesinin 1 Nisan 1982 tarihinde "1 Mayıs 1982'de yapmamız gereken nedir?" sorusuna verdiği cevaba atıfta bulunmakta ve şöyle demektedir:

"**Birinci görev,** DGB ve devlet 1 Mayısına karşı, alternatif, kızıl 1 Mayıs yürüyüşünü koymak,
İkincisi, mümkün olduğunca massiv komünizm propagandasını yapmak,
Üçüncüsü, mümkün olduğunca çok sayıda devrimciyi bu yürüyüşe seferber etmek." (Yoldaşın konuşması) (s.16)

Yoldaş bu üç görevi saydıktan sonra, Merkez Komitesinin 1 Mayıs 1982'de çıkardığı bildiride proleter enternasyonalizmi görevinin yer aldığını açıklamakta, şu alıntıyı yaparak kanıtlamaya çalışmaktadır:

"GÖREVİMİZ, BÜTÜN DÜNYADA, BÜTÜN ÜLKELERDE SINIF BİLİNÇLİ PROLETARYA İLE OMUZ OMUZA, EMPERYALİZME, SOSYAL-EMPERYALİZME VE HER TÜRLÜ GERİCİLİĞE KARŞI PROLETER ENTERNASYONALİZMİ RUHU İÇİNDE KIZIL 1 MAYIS'I KUTLAMAKTIR." (BHYMK) (Tüm Belgeler, s.263)

Görüşüme göre, yoldaşın burada gösterdiği uğraş doğru değildir. O, pratikte proleter enternasyonalizmi görevinin bildiride yeraldığını iddia etmektedir. Onun bu iddiası doğru değildir. Çünkü eleştiri; bildiride vb. proleter enternasyonalizminin olup olmadığı değildir. Eleştiri: "1 Mayıs 1982'de özel olarak pratikte proleter enternasyonalizminin öneminin vurgulanmadığıdır." Eleştiri bu yöndedir. Ve bu eleştiri doğrudur. Gerçekten de 1 Mayıs 1982'de çözülmesi gerekli görevler içinde Proleter Enternasyonalizminin önemi vurgulanmamakta; sayılan görevler içinde diğer ülkelerden devrimci ve komünistlerle omuz omuza yürümek yeralmamaktadır. Bu noktada açıkça sapma sözkonusudur. Yoldaşın bu noktada gösterdiği kanıt, bu noktadaki hatamızı, evet sapmamızı ortadan kaldırmamaktadır. Ayrıca yoldaş bir taraftan bizim "proleter enternasyonalizminden saptığımızı" kabul ederken; diğer taraftan proleter enternasyonalizminden sapmadığımızı ispatlamaya çalışmakta, haklı eleştiriyi reddetmektedir.

Görüşüme göre, "proleter enternasyonalizmi" sorunu iki düzeyde tartışılmalıdır. Birincisi: **TEORİDE**, ikincisi: **PRATİKTE**.

Görüşüme göre, bizim pratiğimiz teorimizden biraz daha iyi olmuştur. Fakat eski kardeşlerin ise tam tersidir. Nasıl? Proleter enternasyonalisti davranan kimdir? Bu sorulara her iki tarafın, bizim ve onların pratikleri de cevap vermektedir. Biz teoride ve pratikte bazı yanlışlar (sapmalar) —proleter enternasyonalizminin özel önemini vurgulamamamız ve sayılan görevler içinde diğer ülkelerden devrimcilerin, komünistlerin omuz omuza yürümesinin önemini belirtmememiz, bu göreve yer vermememiz gibi— yapmamıza rağmen, bizim pratiğimiz eski kardeşlerin pratiğinden daha iyi olmuştur. Onların 1 Mayıs hakkındaki görevlerin tespitinde; bizim teorimizde olan kaba hatalar gibi hatalar yoktur; fakat pratikleri gerçek proleter enternasyonalistlerin pratiği değildir. Onların pratikte takındıkları tavır, teoride şampiyonluğunu yapmaya çalıştıkları proleter enternasyonalizmi ile, devrimci örgütlerin pratik işbirliği ile uyum içinde değildir. (Örnek: Yürüyüş haber verme ile ilgili, Frankfurt toplantısında yatma sorunu, Bay W. Hofmann'ın yayın sorumluluğunu terketmesi vb.)

İşte proleter enternasyonalizmi "yanlısı" olanların tavırları böyledir.

> "Eski kardeşler 1983 1 Mayıs'ında açık bir biçimde, Batı Alman emperyalizminin ve sendika ağalarının 1 Mayısına karşı alternatif bir eylem koyma diye (buna imkanları varken) bir dertleri olmadığını kanıtladılar. Onların geçen sene yüksek sesle ilan ettikleri; alternatif yürüyüş koyma, kızıl bayraklarla yürüme, komünizmin, Marksizm-Leninizmin yaşadığını pratikte gösterme vs. gibi doğru görüşlerin, göstermelik olarak savunulduğu bu seneki pratiklerinden anlaşıldı. Onlar işçi sınıfına direnmeyi, militan eylem koymayı, en doğru yolu göstereceklerine, alternatif yürüyüş koyarak (konulan alternatif yürüyüşe katılmayarak—ve hatta yürüyüşe katılmama, desteklememe çağrısı yaparak— BN— itaatkarlığı, uyuşukluğu —evet, evde oturmayı —BN— gösterdiler. Böylece onlar geçen senekinden daha ileri gidecekleri yerde; bir adım daha geriye atarak pratikte uysallığı ve kölece boyuneğmeyi —imkanlar varken, komünizmi yoğun propaganda imkanını kullanmamayı, DGB sendika ağalarına, evet, Batı Alman emperyalizminin ezen devletinin 1 Mayıslarına karşı alternatif göstermemeyi —BN— gösterdiler." (BP 8, s.11)

Bu söylediklerimiz 1984 için de söylenmesi gereken gerçeklerdir.

<u>İlk Spartaküs taraftarı konuşmacı</u> konuşmasını esas olarak üç nokta üzerinde yoğunlaştırmaktadır. Biz bu noktaları tek tek ele alıp değerlendirmeye çalışalım.

<u>Birinci nokta</u>: Spartaküs taraftarı, bizim 1 Mayıs polemiğinde sürekli olarak tekyanlı bir şekilde proleter enternasyonalizmi görevinin genel olarak platformda yeraldığı konusunda direttiğimizi söylemektedir. Bu doğrudur; gerçekten de biz bu noktada 1 Mayıs polemik belgelerinde sürekli bir şekilde, ayrıca 26/27 Mart Frankfurt toplantısında da proleter enternasyonalizmi görevinin genel olarak platformda yeraldığı konusunda direttik; ve bunu ispatlamak için çeşitli zorlamalara girdik. Bizim proleter enternasyonalizmi görevinin genel olarak platformda yeraldığı noktasındaki direnişimiz, zorlayıcı uğraşlarımız, tamamen yanlıştı; hatamızı kabul etmeme yönünde bir direnişti. Gerçekten de bizim 1 Mayıs 1982'de çıkardığımız genelge ve derneklerde tartışmak üzere ortaya koyduğumuz belgelerde, 1 Mayıs 1982'de çözülmesi gerekli

olan görevler içinde **özel olarak** pratikte proleter enternasyonalizminin **önemi** vurgulanmamaktadır ve sayılan görevler içinde özel olarak diğer ülkelerden devrimci ve komünistlerle omuz omuza yürünmesi yoktur. Bu noktada açıkça proleter enternasyonalizminden bir sapma sözkonusudur. Bu noktada eski kardeşlere ve onların savunucusu T'ye karşı polemikte bu sapmamız tespit edilmemekte; nedenleri ortaya konmamakta, özeleştirisi yapılmamaktadır.

Belki bazı yoldaşlarımız bu açıklamalarımızdan hemen sonra, Nisan 82' de 1 Mayıs hakkında çıkardığımız "Çağrı"da proleter enternasyonalizmine yer verildiğini iddia edecekler ve eski kardeşlerin "ÇÜNKÜ BU GÖREV SIRRA KADEM BASMIŞTIR, ONA HİÇBİR YERDE RASLANMAMAKTADIR" şeklindeki iddialarının yanlış olduğunu haklı olarak açıklayacaklar ve açıklamalarını yapacağımız şu alıntılara dayanacaklardır:

a) "BATI ALMANYA'DA ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN SINIF BİLİNÇLİ PROLETERLERİN, VE TÜM DEVRİMCİLERİN GÖREVİ; BU SENDİKA AĞALARININ ÖNDERLİĞİNDEKİ 1 MAYIS GÖSTERİSİ SAHTEKARLIĞINA KARŞI ÇIKMAK, BUNU RED VE TEŞHİR ETMEK; 1 MAYIS'IN; SENDİKA AĞALARININ VE EMPERYALİZMİN SÖZCÜLERİNİN PROPAGANDA GÜNÜ DEĞİL, ULUSLARARASI PROLETARYANIN BİRLİK MÜCADELE VE DAYANIŞMA GÜNÜ OLDUĞUNU İLAN ETMEKTİR." (Tüm Belgeler, s.263) (BHYMK)

b) "İşte 1 Mayıs 1982'de biz Türkiyeli Marksist-Leninistler, bütün dünyada Marksist-Leninistlerle omuz omuza, Batı Almanya'daki tüm milliyetlerden komünistlerle omuz omuza; bu görevleri çözmeye kararlılığımızı dile getireceğiz." (age, s.271)

Evet, bu alıntılar eski kardeşlerin "BU GÖREV SIRRA KADEM BASMIŞTIR, ONA HİÇBİR YERDE RASLANMAMAKTADIR" şeklindeki ifadelerinin yanlış olduğunu göstermektedir. Fakat buna rağmen bu alıntılar da bizim 1 Mayıs 1982'de özel olarak pratikte proleter enternasyonalizminin önemini vurgulamadığımız ve diğer ülkelerden devrimci ve komünistlerle omuz omuza yürümeye gerekli önemi vermediğimiz şeklindeki hatamızı, evet sapmamızı ortadan kaldırmamaktadır. Çünkü sorun 1 Mayıs 1982'de çözülmesi gerekli olan görevler içinde özel **olarak** pratikte proleter enternasyonalizminin öneminin vurgulanıp vurgulanmadığı ve diğer ülkelerden devrimci ve komünistlerle **omuz omuza yürümeye özel olarak** önem verilip verilmediğidir. Sorun budur. Biz gerçekten bu göreve **özel önem** vermiş olsaydık; GDS'in N ve S yürüyüşlerine de gelmeleri gerektiği konusunda diretmemiz gerekirdi. Ama biz bunu da yapmadık vs.

İkinci nokta: Proleter enternasyonalizmine karşı dar milliyetçilik, aynı zamanda kendisini kardeş örgütlere karşı eşitsizlikte de göstermektedir. Ve eşitlik ilkesi reddedilmektedir; ve bu reddediliş Komünist Enternasyonal'le sebeplendirilmeye çalışılmaktadır. Spartaküs taraftarı konuşmacının ikinci iddiası budur. Biz bu noktada, **kardeş örgütler arasında** "eşitlik ilkesi" konusunda proleter enternasyonalizminden saptığımızı düşünmüyor; 1 Mayıs 1982 polemik belgelerinde bu konuda ortaya koyduğumuzun esasta doğru olduğunu ve bugün de bu doğrunun savunulması gerektiğini düşünüyoruz. Aslında proleter enternasyonalizminden sapanlar, bize "eşitlik ilkesi" hakkında proleter enternasyonalizminden saptığımız eleştirisini getirenlerdir. Çünkü bize bu eleştiriyi getirenler eşit hakkı, "büyük küçük demeden EŞİT OY olarak" eşitleyen ve yorumlayanlardır. Bu yorumlama ve sonuç tamamen yanlıştır. Çünkü:

"Eşit hak, genel planda, oylamada gücü oranında oy kullanma hakkına sahip olmak demektir. Eğer sorun böyle kavranmazsa, eşitlik ve eşit hak adına eşitsizlik, haksızlık savunulmuş", (Tüm Belgeler, s.239) (abç)

böylece "eşitlik ilkesi"nin ırzına geçilmiş olur. Görüşüme göre bugünkü **şartlarda** merkezi bir otoritenin olmadığı, komünistlerin aşırı ölçüde güçsüz olduğu; gerçek güçlerin tespitinin çok zor, hemen hemen imkansız olduğu bir ortamda, kardeş örgütler arasında eylembirliklerinde, **eğer ilkelerde anlaşmazlık yoksa, bir oy bir örgüt formülü doğrudur.**

Üçüncü nokta: Spartaküs taraftarı konuşmacı, bizim kendi konuşma metnimizde "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı"nı her dönemde savunduğumuzu, ve bu kavramın "ayrılma hakkı"nı içerdiğini; bu anlama geldiğini, hiçbir dönemde problem olmadığını; ve "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramının problemli bir kavram olmadığını söylememize karşı çıkmakta ve konuşmasının devamında bunun revizyonistçe bir tutum olduğunu söylemektedir. Bu kesinlikle revizyonistçe bir tutum değil; doğru bir tutumdur. Biz İbrahim Kaypakkaya yoldaştan sonra da "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nı her dönemde teori ve pratikte Türk şövenizmine karşı saldırgan bir şekilde savunduk. Bu reddedilemez. Bu noktada "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nın yerine "ayrılma hakkı" denmediği için —Spartaküs taraftarı "ayrılma hakkı" demediğimizi ispatlayamaz, çünkü biz geçmişte de birçok yazımızda "ayrılma hakkı" da dedik; bunu ilerde ispatlayacağız— bizim "milliyetçi" pozisyonlara, "sapmalara", "revizyonist tutumlara" girdiğimizi savunanlar, aptala yaraşır nitelikte polemik yürütüyorlar. Asıl milliyetçi olanlar, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını, Kürt ulusunun elinden alıp kurulacak demokratik halk iktidarına verenlerdir. Asıl milliyetçi olanlar, Kıbrıs'ta "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" şiarının atılmasını, "yavru vatan" düşüncesinin devamı ve "yarı-faşist" slogan olarak ilan eden kişilerdir. Biz şunu iddia ediyoruz: "Ulusların kendi kaderini tayin hakkı" şiarının içerdiği bir tek şey vardır: AYRILMA HAKKI. Her kim ki "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nı "yavru vatan" düşüncesinin devamı, ve "yarı-faşist slogan" olduğunu iddia ediyorsa, o kategorik bir şekilde Marksizm-Leninizme saldırmaktadır.

Spartaküs taraftarı konuşmasında ayrıca şunu da iddia etmektedir: "İkinci Konferans için bu karar taslaklarında, Türkiye'deki Türk şövenizminin **esas tehlike olmadığı...** söyleniyor." (abç) Bu adi bir yalandır. Çünkü ne Konferansa sunulan karar tasarılarında, ne de Konferansta hiçbir yoldaş **kesinlikle** Türkiye'de esas tehlike "Türk şövenizmi değildir" şeklinde bir görüş savunmamış, böyle bir değerlendirme yapmamıştır. İşte II.Konferansa "ulusal sorun" konusunda sunulan karar tasarısı şöyledir:

> "Ulusal sorunda tavır: Bu konuda TKP/ML kurulduğunda, Marksizm-Leninizmin bu konudaki "ezen ve ezilen ulus milliyetçiliği karşısında ikili tavır", "sorunu proleter devrimin çıkarlarına bağlı olarak ele alma", "bütün milliyetlerden işçilerin birliği", "tüm milliyetler için tam hak eşitliği" gibi ilkeleri savunmuş; Marksizm-Leninizmin ulus tanımından yola çıkarak Türkiye'de Kürt ulusunun varlığı, Türkiye'de Kürtlerin bir **ulus** oluşturduğunu bilimsel bir şekilde ortaya koymuş; **hakim ulus milliyetçiliğine ağır darbe vurmuştur.**"
> (Bolşevik 3, s.5)

Ayrıca II.Konferansta bu noktada —ulusal sorun— tartışmaya katılan **bütün** yoldaşlar bugün Türkiye'de esas tehlikenin büyük Türk şövenizmi olduğunu, buna karşı mücadele edilmesi gerektiğini savunmuşlardır.

1 NR: "Milliyetçiliğe karşı mücadelede esas alınması gereken hakim ulus milliyetçiliğidir. Hakim ulus şövenizmidir. Bizim burada tartıştığımız mesele, teorik çalışmada, milli mesele konusunda görüşlerimizi savunabilmek için, öncelikle neyi almamız, neyi ele almamız gerektiği şeklinde bir sorundur. Ve bu soruya benim verdiğim

cevap açıkça şudur: Bizde (bu) dönemde milli mesele konusunda en önemli mesele haline, Kürdistan sömürge midir, değil midir sorusu gelmiştir. Teorik olarak önümüzdeki dönemde öncelikle çözmemiz gerekli olan mesele bence budur. Bunu söylemek, Türk şövenizmine karşı mücadeleyi ikinci plana atmak vs. filan değildir. Bu önümüzde çözmemiz gerekli olan teorik görevdir. Ve bu sade Kürt milliyetçiliğine karşı filan değil, milli meselede doğru tavır takınmak için, Türk milliyetçiliğini de yıkmak için, kaçınılmaz olarak gerekli bir görevdir. Bundan, Türk milliyetçiliğine karşı tavır takınılmıyor, işte esas olarak ona karşı mücadele edilmelidir, sonucunu çıkarmak doğru değildir." (abç)(II.Konferans söz tutanağı, s.384)

Nr. 2: Büyük Türk şövenizminin esas tehlike olduğunu savunmaktadır. (Bkz. agb, s.392, 399)

Nr. 3: "Biz diyoruz ki, sosyal-şövenizme ya da Türk milliyetçiliğine başta düşmanız. Her türlü milliyetçiliğe düşmanız." (age, s.390) (abç)

Nr.4: "GDS'ten arkadaşların getirdiği, asıl tehlikenin, yani Türk milliyetçiliğinin, hakim ulus şeyi olduğu şeklindeki getirdikleri şeye katılma durumundayım. Biz şimdiye kadar bizim pratiğimizde de böyle bir eğilim göstermiştir." (age, s.395) (abç)

Nr. 5: "GDS'li yoldaşın getirdiğine ben katılıyorum. Bugün hakim ulus şövenizmine karşı yönelinmelidir. Esas alınması gereken bu olmalıdır." (age, s.391)

Nr.11: "Yani Kürdistan'ın sömürge olup olmama meselesi ve buna bağlı olarak Kürdistan sorununun (...) olup olmama meselesi. Bu şu anlama gelir: Bu teorik olarak her türden oportünist-revizyonist veya ondan sonra sosyal-şöven sapmaya karşı ve ülkemizde Türk milliyetçiliğinin, Türk şövenizmi sapmasına karşı ideolojik olarak, teorik olarak silahlanma anlamına gelir." (age) (abç)

Nr.17: "Bugün Türk işçilerinin, Türk ulusundan gelen işçilerin içinde olan esas şey Türk şövenizmi. Bizim bunu yıkmamız lazım.(...) Bugün Türkiye'nin genelini düşünecek olursak, tehlike bu. Sosyal şövenler. Ve biz, Kürt milliyetçilerine (karşı) mücadeleyi, bunlara bağlı ele almazsak, görüşüme göre oku yanlış hedefe gönderiyoruz." (age, s.397) (abç)

Görüldüğü gibi, **ne** İkinci Konferansa "ulusal sorun" konusunda sunulan **karar tasarısında, ne de** Konferansa katılan delegelerin **hiçbiri** bugün Türkiye'de "Türk şövenizmi esas tehlike değildir" şeklinde bir görüş savunmamış, böyle bir tespit yapmamıştır. Böyle bir tespit eski kardeşler tarafından hayalde yaratılmış bir tespıttir. Spartaküs taraftarı, eski kardeşler tarafından hayalde yaratılan "tespiti" parlayan altın olarak görmekte; savunulmamış bir şeyi savunulmuş gibi göstermektedir. Ortada varlığı olmayan birşeyin varlığını iddia etmek, söylenmemiş ve savunulmamış birşeyi söylenmiş ve savunulmuş gibi göstererek ona saldırmak, Don Kişot'vari bir davranış değil midir?

Üçüncü Bolşevik Partizan taraftarı yoldaş, konuşmasında özellikle eski kardeşlerin konuşma metinlerinde iddia düzeyinde ortaya koymuş oldukları,

"TKP/ML(B) MK tarafından proleter enternasyonalizmin ilkeleri temelden ihlali, kendisini kardeş örgütler arasındaki ilişkilerin ilke-

lerine karşı tavırda da göstermektedir"

şeklindeki sav üzerinde durmakta ve çeşitli haklı açıklamalar yapmaktadır. Biz yoldaşın yaptığı bu açıklamaları 1 Mayıs polemik belgeleriyle bağıntı içinde ele alıp değerlendirmeye çalışalım.

Yoldaş ilkönce, eski kardeşlerin 1 Mayıs 1982'de merkezi bir yürüyüşün yapılması yönünde "ÇOĞUNLUK KARARI"nın olduğu şeklindeki iddialarına karşı çıkmakta ve böyle bir kararın olmadığını açıklamaktadır. Yoldaşın bu noktadaki karşı çıkışı tamamen haklı ve doğrudur. Gerçekten de böyle bir "çoğunluk kararı" yoktur. Böyle bir "çoğunluk kararı", GDS ve onun emirberleri tarafından yaratılmıştır. GDS 65 sayfalık yazısının birçok yerinde böyle bir "çoğunluk kararı"nın olduğundan bahsetmektedir. Şöyle:

" " TKP/ML(B) Merkez Komitesi... eylembirliği toplantılarına katılan örgütlerin merkezi yürüyüş yapılması şeklindeki ÇOĞUNLUK KARARINI niçin kabul etmediğini açıklamamaktadır" diyor.

Önce şunu tespit edelim: Eylembirliği toplantılarına katılan ÖRGÜTLERİN merkezi yürüyüş yapılması yönünde aldıkları bir ÇOĞUNLUK KARARI kesinlikle yoktur! Bu konuda hiçbir örgüt, GDS de dahil, çoğunluk kararı alınması, azınlığın buna uyması yönünde bir öneri getirmemiş, böyle bir öneri oylanmamıştır. Bu kesin bir olgudur. Şunu kategorik olarak söylüyoruz: GDS bu konuda çoğunluk kararından sözederek olguları çarpıtmaktadır. Ve şunu da kategorık olarak söylüyoruz: bir yürüyüş mü/üç yürüyüş mü bizim için v e t o noktası idi, bu sorun ilkesel bir çelişme idi. Bu konuda bu 1 Mayıs'ta örgütlerin çoğunluğunun çoğunluk kararı almasını, eğer böyle bir öneri gelse idi, en baştan reddederdik! (*)

Olan nedir? Örgütler görüşmelerde kendi örgütlerinde durumu, kararlarını, görüşlerini açıklamışlardır. Ve hiçbir toplantıda bu konuda çoğunluk kararı alınma önerisi getirilmemiş, alınmamıştır.

Örgütlerin tavrına gelince: GDS birinci, ikinci ve üçüncü toplantıda, bir merkezi yürüyüş görüşünü savunmuştur. Biz birinci, ikinci ve üçüncü toplantıda üç ayrı yürüyüş görüşünü savunduk. Komeleh ikinci toplantıda platform tartışmasında ortaya çıkan çelişmeler nedeni ile; görüşmelerden çekildi.

Eylembirliği ortak çağrısı GDS ve BP dışında, Peykar tarafından imzalandı. Peykar'ın tavrını tutanaklardan ortaya koyalım: Peykar birinci toplantıda şu tavrı takınıyor:

(*) 1 Mayıs'ta örgütlerin çoğunluğunun çoğunluk kararı almasını, böyle bir öneri gelse idi, en baştan reddederdik! Çünkü aramızdaki çelişme ilkesel nitelikte bir çelişme idi. Biz ilkesel görüş ayrılıklarında azınlık/çoğunluk kararı alınmasına kesinlikle karşıyız. Fakat ilkesel konularda görüş ayrılığı yoksa, çoğunluk kararı alınabilir.

Biz bugünkü şartlarda, ÇAĞRIDA ANLAŞILMIŞ BİLE OLSA, mesela eylemin nasıl yürütülmesi gerektiği ile ilgili İLKESEL bir çelişme çıktığında, kesinlikle azınlık/çoğunluk kararı alınmasına karşıyız. Ancak varolan çelişmeler ilkesel ayrılıklar değilse, ve ÇAĞRIDA ANLAŞMA VARSA, o zaman çoğunluk kararı alınabilir! Ancak bu çoğunluk kararının nasıl alınacağı, oylamada hangi sistemin kullanılacağı yine şartlara bağlıdır. Kesinlikle örgütlerin çoğunluğu şeklinde bir genel kural koymak yanlıştır.

" UIS'in temsilcileri: UIS merkezinin GDS'in önerisini yazılı olarak cevaplandıracağını, şu anda merkezin nasıl karar alacağını bilmediklerini; ve fakat UIS'in örgütsel ve maddi zorlukları olduğunu açıkladılar. Her halükarda UIS'in yürüyüş için bölgesel olarak seferber edip katılacağını açıkladılar. Bunun dışında .. ve ..'daki UIS'lerin de merkezi bir yürüyüşü bütün güçleri ile destekleyeceklerini açıkladılar. Kesin cevap bir dahaki hafta sonuna dek gelecek."

Yani birinci toplantıda UIS henüz merkezi tavır takınmamıştır. Her halükarda UIS'in yürüyüş için bölgesel olarak seferber edeceği, bunun dışında .. ve ..'taki UIS'lerin bir merkezi yürüyüşü destekleyecekleri söyleniyor.

İkinci toplantıda ise GDS temsilcisinin hazırladığı tutanağa göre Peykar temsilcisinin tavrı şu:

" UIS: UIS merkezi yürüyüşü destekleme, ve fakat bölgesel olarak seferber etme kararı aldı. Bunda ideolojik sorunlar da rol oynadı, ama esas olan teknik sorunlar oldu.

İdeolojik sorun şu: Bizim bir önceki merkezi yürüyüşümüze ... kişi katılmıştı, en son yaptığımıza ise ancak ... kişi geldi. Bu somut durumda bizim için sorun önemli ölçüde maddi sorun. Ama bunun dışında bölgelerde DGB yürüyüşlerinde propaganda yapmayı da önemli bir görev olarak görüyoruz."

Görüldüğü gibi, Peykar ikinci toplantıda "merkezi yürüyüşü destek — ama bölgesel seferberlik" diyor. Ve ideolojik sorunu anlatırken, kendilerinin DGB'de propaganda yapmayı önemli görev olarak gördüğünü söylüyor. Yani ideolojik olarak bize çok daha yakın bir pozisyonda duruyor.

Peykar'ın tavrı, GDS enternasyonal ilişkiler sekreterinin yazdığı 9.4. tarihli mektubunda tespit ettiği gibi:

"Peykar merkezi diyor ama merkezi seferber etmiyor" tavrıdır.

Söz ile pratik uyumluluğu konusunda lafta pek duyarlı görünen GDS'in, bu tavrı nalıncı keseri gibi kendine yontup; Peykar'ın GDS'in tavrını desteklediği şeklinde göstermesi, bu tavrı kendine dayanak yapmaya çalışması, daha da ileri gidip, "çoğunluk kararı"ndan sözetmesi, gerçekten utanç vericidir. Ve GDS'in bütün doğru teorik laflarının da değerini düşürücü bir rol oynamaktadır." (Tüm Belgeler)

Türkçe okuma-yazma bilen, ve Marksizm-Leninizmle birazcık tanışıklığı olan bir kimse, gerçeklere gözlerini bilerek kapatmayan bir kimse, bu olguların gerçek olgular olduğunu kabul etmek zorundadır. Olgular dururken, gerçek olmayan şeylerden bahsetmek ve tartışma yürütmek, Marksist-Leninistlerin işi değil, fantastik olgularla uğraşanların işidir.

İkinci olarak: Bu sorunun hemen arkasında şu soruyu cevaplandırmak öğretici olacaktır: Kardeşlik ilişkileri olan örgütler arasında, eylembirliklerinde ilkesel sorunlarda görüş ayrılığı sözkonusu olduğunda nasıl karar alınacaktır? Biz 1982 yılı sonunda bu soruyu haklı olarak şöyle cevaplandırmıştık, bu cevap bugün de doğrudur:

" Biz birinci kategori için bile, yani komünist kardeş örgütlerin eylembirliklerinde bile, "örgütlerin çoğunluğu" meselesinde —bugünkü şartlarda— bundan yana olduğumuz şeklinde bir kayıt getir-

dik. Bu "eşitliğe" karşı olduğumuzu, büyük bir komünist partisi ile, küçük bir komünist partisi arasında ayrım yaptığımızı, bunu kökten reddetmediğimizi göstermiyor mu? Evet, gösteriyor. Bu ayrımı biz sübjektif olarak yapmıyoruz. Bu ayrım objektif olarak vardır. Eğer eşitlikten yana isek, ve eylembirliği denen şey son çözümlemede kitlelerin eylemde birliği ise; açıktır ki, oylamada gerçek eşitlik, örgütlerin güçleri oranında oy hakkına sahip olmasıdır. Bu komünist örgütler açısından da böyledir. Açıktır ki, bu konuda da mutlak eşitlik olmaz. Mesela yıllarca kitleler içinde çalışan bir parti ile, yeni kurulmuş ve fakat doğru çizgiye sahip bir parti arasında varolan eşitsizlik, ikincisine, birincisine göre belli ölçüde "eşitsiz" davranılmasını gerektirebilir, vs."

...

" Bu sorunla ilgili olarak, bu 1 Mayıs'ta Batı Almanya'da bir merkezi yürüyüş mü / üç ayrı bölgesel yürüyüş mü pratik alternatifinde ifadesini bulan çelişmenin taktik bir sorunla ilgili, ve fakat ilkesel (çok önemli, tayin edici vs.) bir çelişme olduğunu düşünüyoruz. Ve kesinlikle bu çelişmede bu 1 Mayıs 1982'de azınlık/çoğunluk (hele hele örgütlerin azınlığı/çoğunluğu şeklinde hiç değil) şeklinde karar alınmasının yanlış olduğunu düşünüyoruz. Böyle i l k e s e l bir sorunda (salt kardeş örgütler arasında olmuş olsaydı bile) çoğunluk kararı alınmasını ilkesizlik olarak görüyoruz. Bu durumda doğru olan, tarafların birbirlerini ikna etmeye çalışması; ikna olmaması halinde her örgütün doğru bulduğunu yapması idi."

Dahası var. GDS bizim düşüncemizi gerçek anlamda yorumlamamakta, işine geldiği şekilde yorumlamakta, "en iyi olana en büyük karar verir" şeklinde bir düşünce savunduğumuzu ima etmektedir. Kesinlikle HAYIR!

" Biz hiç kimse adına —kendimiz dışında— en iyisinin ne olduğu konusunda bir karar almadık. Küçükler büyüklere göre en iyisi ne ise onu yapsın da demedik! Bütün örgütler için tek başımıza karar da vermedik! Sadece kendi doğru bulduğumuzun ne olduğunu; ve hangi şartlarda merkezi bir yürüyüşten yana tavır takınacağımızı söyledik. Bunu, bizim diğerleri hakkında da karar aldığımız, vs. şeklinde göstermeye çalışmak saçmadır. Eğer biz diğerleri adına biz büyüğüz diye karar alsaydık, herhalde onların bizim diğer yürüyüşlerimize de katılmaları gerekirdi. Ve bizim onların katılmaması halinde neden karara uymadınız diye eleştirmemiz gerekirdi. Olgular ortadadır. GDS bu konuda iyice batak içindedir. Biz onu bu bataktan çıkmaya çağırıyoruz.

Görüldüğü gibi, GDS birçok noktada olduğu gibi, bu konuda da gerçeklere sadık kalmamakta, gerçeklerin içine yabancı şeyler katarak olguları ve görüşümüzü çarpıtmaktadır.

Ayrıca yoldaş konuşmasının devamında eski kardeşlerin eşit hak ile eşit oyu özdeş olarak iddia ettiklerini açıklamaktadır. Eski kardeşler yoldaşın bu değerlendirmesine karşı çıkıyorlar ve şöyle diyorlar:

" Bizim görüşlerimizin bu kaba bir şekilde, basitleştirilerek kendi sözleriyle ifade edilmesini geri çevirmek zorunludur. Çünkü ilk olarak eşit hak, eşit oy sayısından çok daha fazladır, ve bu şekilde birbirine eşitlenemez. İkincisi, biz ikisini hiçbir yerde ilkesel olarak eşitlemedik, tam tersine, tam da bu sorunun her defasında ayrı şekilde ele alındığı ve alınması gerektiği farklı somut durumları açıkladık, örneğin KE döneminde, Kominform döneminden ya da bugünden farklı. (Bunun için bkz. "TKP/ML(B) ve Proleter Enternasyonalizmi", s.21 vd.)"

Eski kardeşler; somut bir eylembirliği tartışmasında eylemin biçimi konusunda kendi yanlış görüşlerini hakim kılabilmek için, diğer argümanların yanında bir de eylem biçimi konusunda çoğunluk kararı olduğu biçiminde bir yalan üzerine kurulu bir argüman da getirdiler.

Bu yalan üzerine kurulu argümanı da daha da ağırlıklı hale getirebilmek için, eylembirliklerinde "eşit haklar" genel sorununun tartışmasına geçtiler; ve tartışılan bağıntıda kesinlikle — ilkesel konularda anlaşma olduktan sonra, tali konularda; bir oy eşittir bir örgüt biçimi dışındaki her düşüncenin "eşit hak ilkesi" ile çeliştiği anlamına gelen sözler ettiler.

Yani onlar "eşit hak ilkesi"nin ancak —tali konularda— bir oy - bir örgüt olarak ele alınması gerektiği biçiminde bir genel teorik tavır takındılar. Bu olgudur.

Merkez Komitesinin bu tartışma bağıntısında "eşit hak" ilkesinin her şart altında bir oy = bir örgüt biçiminde ele alınmasının yanlışlığını göstermek için getirdiği Komintern örneği karşısında ise bu ilk tavırlarını ayakta tutamaz hale geldiler; ve ondan "biz böyle birşey demedik" şeklinde uzaklaştılar. Dipnot onların bu özeleştirici olmayan tavırlarının açık bir örneğidir.

Dört nolu Bolşevik Partizan taraftarının konuşmasında önemli ve üzerinde durulmasını gerekli gördüğüm noktalar şunlardır:

a) Yoldaş eski kardeşlerin

> "ulusal soruna ilişkin olarak "Türkiye halkından", "çeşitli milliyetlerden oluşan birleşik Türkiye halkından" sözetmek soruna bakışı ve komünistlerin bu sorundan önlerine çıkan görevleri saptırmakta, evet en son tahlilde Türkiye'de ulusal zulme karşı tutarlı mücadeleyi sabote etmektedir"

şeklindeki konuşmalarını eleştirmekte ve çok haklı olarak bunun demagoji olduğunu söylemektedir. Alıntıdan da görüleceği gibi, eski kardeşler bizim "çeşitli milliyetlerden oluşan birleşik Türkiye halkından" bahsettiğimizi, bu kavramı da kullandığımızı göstermeye çalışıyorlar. Hayır! Biz kesinlikle "çeşitli milliyetlerden oluşan birleşik Türkiye halkı" kavramını kullanmadık. Bizim kullandığımız kavramlar "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı", "Türkiye halkı"dır. Eski kardeşler bizim "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı", "Türkiye halkı"ndan sözetmemize karşı çıkmaktalar, bizim "soruna bakışı ve komünistlerin bu sorundan önlerine çıkan görevleri saptırdığımızı", "ulusal zulme karşı mücadeleyi sabote ettiğimizi" göstermeye çalışmaktadırlar. "Türkiye halkı", "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramları, her milliyetten (Türk, Kürt, Ermeni, Arap, Rum, Laz, Çerkez, Tatar, vb.) işçilerin ve emekçilerin birliğini savunduğumuzu, aynı zamanda hangi milliyetten olursa olsun halkın, halk düşmanlarına karşı ortak çıkarlarını savunduğumuzu ifade eden doğru kavramlardır. Her milliyetten işçilerin ve emekçilerin birliğini savunmak, onların halk düşmanlarına karşı çıkarlarının ortak olduğunun propagandasını yapmak yanlış mıdır? Bu "ulusal zulme karşı tutarlı mücadeleyi sabote" etmek midir? Biz hayır diyoruz. Bizim "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" şiarımızdan "soruna bakışı ve komünistlerin bu sorundan önlerine çıkan görevleri saptırdığımızı", "ulusal zulme karşı tutarlı mücadeleyi sabote" ettiğimizi söyleyenler, çeşitli milliyetlerden işçilerin ve emekçilerin birliğini ve dayanışmalarını baltalamaktadırlar. Eski kardeşler bizim "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" veya "Türkiye hal-

kı" kavramlarından, bizim Kürt milletinin ve bütün azınlık milliyetlerin zorla Türkiye devleti sınırları içinde hapsedilmesinden yana olduğumuzu işaret yöntemiyle maletmeye çalışmaktadırlar. Hayır! Hayır! Biz, Partimizin 1972'de kurulmasından bu yana hiçbir zaman Kürt ulusunun ve milli azınlıkların zorla Türkiye devleti sınırları içinde tutulmasından, hapsedilmesinden yana değil, karşı olduk. Bizim milli meseledeki temel şiarımız, "BÜTÜN ULUSLAR İÇİN TAM HAK EŞİTLİĞİ", "ULUSLARIN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI", "AYRI DEVLET KURMA HAKKI", "BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİNİN (VE EZİLEN HALKLARIN) BİRLEŞMESİ" OLMUŞTUR ve olacaktır. Önder İbrahim Kaypakkaya yoldaş Türk hakim sınıflarının Kürt ulusunun ve bütün azınlık milliyetlerin zorla Türkiye devleti sınırları içinde tutulmasından, hapsedilmesinden yana olduklarını açıklamakta, şöyle demektedir:

"Komünistler ise böyle bir "birliğe" karşıdır; Komünistler her milliyetten işçilerin ve emekçilerin birliğini savunurlar. Toprakların ayrılmamasını veya bir tek devlet halinde örgütlenmeyi devrimin menfaatleriyle bağdaştığı zaman savunurlar ve bunu savunurken bile, esas olarak işçilerin ve emekçilerin birliğini hedef alırlar; bağdaşmadığı zaman ise, toprakların ve devletin bölünmesini, ayrılmasını savunurlar. "Toprakların birliği" veya "devletin birliği" şiarı, hakim ulusun burjuvalarının ve toprak ağalarının şiarıdır. Komünistler, "her milliyetten işçilerin ve emekçilerin birliği" şiarıyla, "toprakların ve devletin birliği" şiarını kesin olarak ve kalın çizgilerle ayırdetmek zorundadırlar." (İ.K., Seçme Yazılar, s.251-252)

b) Yoldaş **ikinci olarak** konuşmasında bizim Kürt ulusunun **zorla** Türkiye devleti sınırları içinde tutulmasına, hapsedilmesine karşı olduğumuza, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını, "ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı"nı her şart altında kayıtsız şartsız savunduğumuza ve savunacağımıza dikkat çekmekte ve "Gerçek" No 23'den (1976 Kasım) alıntı yaparak düşüncesini kanıtlamaktadır. Şöyle:

"Türkiye Cumhuriyetinin ülkesinin ve milleti ile bütünlüğü meselesine gelince, bugün T.C. çokuluslu bir devlet durumundadır. Bu devlette çeşitli milliyetler birarada yaşamaktadır, ama bu birarada yaşama, milliyetlerin kendi hür iradeleriyle karar aldıkları bir olay değil, zora dayanmaktadır. (abç) Zora dayanan her birlik gibi, bu birlik de koftur. Gerçek bir birlik, her türlü milli baskının ortadan kalktığı bir ortamda olabilir. Hakim sınıfların bölünmezlik edebiyatı, onların milli baskıyı hafif göstermek için kullandıkları dil, birlik, propaganda aracıdır. Onların bölünmezlikten anladığı, milli zulmün devamı demektir. Böyle bir bölünmezliğe bütün halklar karşıdır, halklar gerçek birlikten yanadır. Böyle bir birlik ise, işbirlikçi patron ve toprak ağalarının iktidarı(nın) yıkılmasına bağlıdır."

Eski kardeşlerin çıkardıkları 26/27 Mart toplantısının söz tutanaklarında, yukardaki alıntının altına şu dipnot konmuştur:

"Bu toplantının hazırlığı için yapılan bütün arayışta yalnızca "Gerçek"in 1976 yılındaki bir sayısından salt bir alıntı bulunması olgusu bile, BP'nin ya da TKP/ML(B) MK'nin bu sorundaki tutumunun ne kadar kokuşmuş olduğunu göstermektedir."

Onların bu tavrı, gerçek olguları kabul etmekte ne kadar **gönülsüz** olduklarını göstermektedir. Eski kardeşler önce "Gerçek" No 23'deki düşünceyi savunmadığımızı, savunmadığımız için de milliyetçi olduğumuzu iddia etmişlerdir. Buna karşı "Gerçek" No 23'deki düşünceleri (geçmişte de) savunduğumuz, milliyetçi olmadığımız çarpıcı kanıtlarla ispat-

landığı zaman da inatçı keçi gibi kabul etmemekte diretirler. Ayrıca eski kardeşlerin "bütün arayışta yalnızca.. salt bir alıntı bulun"muş demeleri de doğru değildir. Biz eski kardeşlere onlarca alıntı gösterebiliriz. (Örneğin bkz. Partizan özel sayı No 4, 29 Ekim 1978; Partizan sayı 7, s.53; Komünist sayı 6, s.5, vb. vb.)

Üçüncü olarak yoldaş, eski kardeşlerin konuşma metinlerinden

"TKP/ML(B) MK kendisinin "halk" düşmanlarına karşı ortak çıkarları vurgulamak istediğini tekrar tekrar temin etmeye çalışmakla, bütün oportünistlerin eski numarasına başvuruyor. O konuyu değiştiriyor. Zira tartışma Türkiye'de ulusal soruna, ulusal baskıya ilişkindir, ve yoksa Türkiye'de sınıf sorunu, sınıfsal baskı üzerine değildir" (bkz. s. 9) (abç)

şeklindeki şaheser pasajı almakta ve çok haklı olarak şöyle demektedir:

"Evet, kardeşler —AMLP, GDS, WBK— tartışma ulusal sorun üzerinedir. Fakat eğer sizler sınıfsal sorundan kopuk bir ulusal sorun tartışması yapmak istiyorsanız, bunda serbestsiniz. Tabii ki sizin bileceğiniz iştir. Burada sizlere bir işaret daha verelim; proletaryanın bakış açısından yoksun bir ulusal sorun tartışmasının varacağı yer, Lenin'in deyimiyle "gerici küçük-burjuva milliyetçiliğinin yanında yeralmaktan" başka birşey değildir. Ve Lenin şöyle demektedir: "Burjuvazi her zaman kendi ulusal taleplerini önplana sürer, bunları kesinlikle öne sürer. Ama proletarya için bu talepler sınıf mücadelesinin çıkarlarına bağlıdır." İşte buyrun baylar! Seçeneği sizler ona göre yapın!" (abç)

Stalin, ulusal sorunun sınıfsal sorundan bağımsız ele alınamayacağını şöyle formüle eder:

"ULUSAL SORUN, PROLETARYA DEVRİMİ GENEL SORUNUNUN BİR PARÇASIDIR; PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ SORUNUNUN BİR PARÇASIDIR." (Leninizmin İlkeleri, s.72) (BHBY, abç)

Marksist-Leninistler her soruna proletaryanın taleplerine ve sınıfsal mücadelesinin çıkarlarına bağlı olarak ele alırlar.

Beş nolu Bolşevik Partizan taraftarı yoldaş konuşmasını esas olarak dört temel nokta üzerinde yoğunlaştırmaktadır.

Birinci nokta: "Lenin ve Stalin ulusal soruna ilişkin olarak **daima** halklar kavramını kullanmışlardır" iddiası. Yoldaş bu iddianın Lenin ve Stalin'in ulusal soruna ilişkin eserlerinde ispatlanamayacağını; Lenin ve Stalin'in "ulusal soruna ilişkin olarak" "millet", "milliyet", "halk", "halk toplulukları", "halklar" gibi kavramları da kullandıklarını açıklamaktadır. Görüşüme göre yoldaşın bu açıklaması tamamen doğru bir açıklamadır. Gerçekten de Lenin ve Stalin "ulusal soruna ilişkin" olarak sadece daima "halklar" kavramını kullanmamışlardır. Lenin ve Stalin birçok eserlerinde "ulusal soruna ilişkin" olarak "halk topluluğu", "Rusya'nın emekçi halkı" vb. kavramları da kullanmışlardır. İşte Lenin'den birkaç örnek:

a) "... Büyük Ruslar bütün uluslara kardeşçe bir birlik sunarlar ve her halk topluluğunun gönüllü rızasına dayanan; hiçbir şekilde, dolaylı ya da dolaysız zora dayalı koşulların ürünü olmayan ortak bir devlet kurulmasını önerirler." (Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları, s.320) (abç)

b) "Halk Komiserleri Kurulu, Yahudi aleyhtarı hareketin ve Yahudilere dönük genel kırımın işçi ve köylü devriminin çıkarları açısından öldürücü olduğunu ilan eder. Sosyalist Rusya'nın emekçi halkını, elindeki bütün olanaklarla bu musibete karşı savaşa çağırır." (age, s.345) (abç)

c) "Bizim içsavaşımız, kendilerini kurtarmış işçilerle köylüler tarafından verilmektedir. Bu savaş, emekçi halkın, kendi ülkesinin ve tüm dünyanın kapitalistlerinden kurtarılması için girişilen siyasal savaşımın bir devamıdır." (age, s.362) (abç)

d) "Çok iyi biliyoruz ki, Gürcü burjuvazisi ve Gürcü menşevikler, kendi emekçi halklarının desteğine değil, ama savaş için bahane arayan kendi kapitalistlerine güveniyorlar. Öte yandan, biz bu geri ve ezilmiş ülkede bile, son üç yıl içinde emekçi halka belbağladık ve sonuna kadar belbağlamaya da devam edeceğiz." (age, s.419) (abç)

e) "Bize yardım gerek. İşçilerle köylülerin Sovyet Cumhuriyeti bu yardımı emekçi halktan, sanayi işçilerinden ve küçük çiftçilerden bekliyor." (age, s.429) (abç)

Lenin'den yaptığımız bu alıntılar, Lenin'in "ulusal soruna ilişkin olarak" "sadece" daima "halklar" kavramını kullanmadığını ispatlamaktadır. Stalin birçok eserinde "SSCB halkları", "ülkemizin bütün halkları" kavramlarını kullandığı gibi, ayrıca aynı zamanda "Sovyet halkı", "halkımız" vb. gibi kavramları da kullanmıştır. "Lenin ve Stalin'in kural olarak Rusya halklarından"(bu önce ayrımsız, sonra milli mesele ile ilintili hale geldi) sözettiği bizce ispatlanamaz bir iddiadır. Onlar Rusya halklarından sözettikleri gibi, Rus halkından, Rusya halkından vs. de sözetmişlerdir. Ve ulusal sorunda esas kullandıkları kavramlar millet, milli topluluk, milliyet gibi kavramlardır. Lenin ve Stalin kavram fetişisti değildir. Onlar için belirleyici olan anlayıştır. Sadece kavramlara bakanlar ve o kavramla ifade edilmek istenenin ne olduğuna kafa yormayanlar, bir yerde "Rus işçi sınıfı"ndan, "Rus halkı"ndan vs. sözeden Lenin'i, Stalin'i Rus milliyetçisi ilan edebilir.

Bizim karşı olduğumuz şey, eski kardeşlerin Lenin ve Stalin'in ulusal soruna ilişkin olarak daima "halklar" kavramını kullandıkları şeklindeki iddialarıdır. Ayrıca yoldaş konuşmasının devamında, bizim "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramını, milli sorunu çözmek için ileri sürmediğimizi haklı olarak iddia etmekte, ve eski kardeşlerden bizim "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramını, milli meseleyi çözmek için kullandığımızı ispatlamalarını talep etmektedir. Yoldaşın bu haklı talebine karşılık olarak eski kardeşler, çıkardıkları 26/27 Mart toplantısının söz tutanaklarında bir dipnot düşerek cevap vermektedirler.

"Bu kaba bir yalandır. Çünkü TKP/ML(B) MK GDS'e 9.9.82 tarihli resmi mektubunda "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı"nın doğru olduğunu ve bunun MK ve partinin tavrı olduğunu kesinlikle tespit etti. (Bunun için bkz. ".. Tartışmanın Belgeleri" V, s.12)

Onların bu açıklaması objektiftir. Gerçekten de biz 9.9.82 tarihli mektubumuzda "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramını doğru bulduk ve bunun hem partinin hem de MK'nın görüşü olduğunu açıkladık. Bunu reddetmiyoruz. Biz bugün de 9.9.82 tarihli mektubumuzda bu noktada yazdığımızı doğru buluyor, bunun partinin ve MK'nın görüşü olduğunu açıklıyoruz. Eski kardeşler, yoldaşın iddia etmediği bir temel üzerinde polemik yürütmektedirler. Neden? Çünkü yoldaş eski kardeşlerden, TKP/ML(B) MK'nın "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kav-

ramını milli sorunu çözmek için kullandığını ispatlamalarını talep etmektedir. Yoldaşın talebi budur. Eski kardeşler yoldaşın bu talebine cevap vermeleri gerekirken, tam tersini yapıyorlar; manevraya başvuruyorlar. Evet, onların yaptığı manevradır. Biz şunu iddia ediyoruz: Biz hiçbir yazımızda "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramını **milli sorunu çözmek** için ileri sürmedik, çözüm olarak savunmadık. Biz bu kavramı genel bir formülasyon olarak kullandık, kullanıyoruz. Sorun budur.

İkinci nokta: Bilindiği gibi, başta GDS olmak üzere eski kardeşler, Lenin ve Stalin'in "halk" kavramını ahali anlamında kullandıklarını, ahali içine bütün sınıf ve tabakaların girdiklerini iddia etmişlerdi. Onların iddiası aynen şöyledir:

> "Ama Lenin ve Stalin kısmen halk kapsamını emekçiler anlamında değil, bütün sınıfları kapsayan AHALİ anlamında kullanmaktadır." (Tüm Belgeler, s.361) (abç)

Konuşmacı yoldaş eski kardeşlerin bu iddiasına şöyle cevap vermektedir:

> "Lenin ve Stalin, halk kavramını genellikle ya emekçiler için kullanmış, ya da devrime katılabilecek sınıf ve tabakaları anlatmak için kullanmışlardır. Mao Zedung da aynı şekilde halk kavramını devrime katılan sınıf ve tabakaları anlatmak için kullanmıştır. Bundan dolayı Mao Zedung'da çeşitli dönemlerde halk kavramının içine giren sınıflar değişmiştir." (abç) (s.19-20)

Biz yoldaşın bu cevabını değerlendirmeden önce, Merkez Komitesinin 1982 yılı sonunda bu noktada takındığı tavrı da aktararak değerlendirmeye çalışalım:

> " "Halk" kavramı Marksist-Leninist klasikler tarafından, ya emekçi sınıfları, ya da daha geniş alındığı zaman devrimci sınıf ve tabakaları içeren bir kavram olarak kullanılır."

> " Stalin ve Lenin ve diğer Marksist-Leninist klasikler, ve genel olarak Marksist-Leninist hareket, bugüne dek "halk" kavramı içine devrimin doğrudan düşmanlarını hiçbir zaman katmamıştır. Bu kavramı ya salt emekçilerle sınırlamışlardır, ya da en geniş anlamda kullandıkları zaman, yalnızca devrimci sınıf ve tabakaları bu kavram içinde ele almışlardır."

> " BİZ LENİN VE STALİN'İN "HALK" KAVRAMI İLE BÜTÜN AHALİYİ (yani ülkedeki tüm nüfusu) KESİNLİKLE KASDETMEDİKLERİNİ, DEVRİM DÜŞMANLARINI KESİNLİKLE HALK KAVRAMI İÇİNE ALMADIKLARINI SÖYLÜYORUZ." (Tüm Belgeler, s.367-368)

Şimdi biz konuşmacı yoldaşın ve Merkez Komitesinin verdiği cevabın doğru olup olmadığını değerlendirmeye çalışalım. Bu cevaplar eksik, ve doğruyu ifade etmeyen cevaplardır. Bu cevaplarda özellikle ileri sürülen sonuç, "Lenin ve Stalin'in "halk" kavramını ya emekçiler için ya da daha geniş alındığı zaman devrimci sınıf ve tabakaları içeren bir kavram" olarak kullandıkları sonucudur. Bu sonuç bu şekliyle yeterli olmayan, evet doğru olmayan bir sonuçtur. Neden?

Çünkü Lenin ve Stalin "halk" kavramının sınıfsal içeriğini tartışmadıkları yerde, bu kavramı bütün sınıfları kapsayan; evet ahali anlamında da kullanmışlardır. Fakat aynı Lenin ve Stalin, "halk" kavramının sınıfsal içeriğini tartıştıkları yerde, bu kavramı yalnızca emekçi sınıfları ya da daha geniş alındığı zaman devrimci sınıf ve tabakaları içeren bir kavram olarak kullanmışlardır. Onlar "halk" kavramının sı-

nıfsal içeriğini tartıştıkları yerde kesinlikle bu kavramı içine halk düşmanlarını almamışlardır. Şimdi bu dediklerimizi alıntılarla ispatlayalım. Lenin "halk" kavramının sınıfsal içeriğini tartıştığı yerde şöyle der:

a) "Objektif olarak olayların tarihi gelişimi Rus proletaryasının önüne demokratik burjuva devrimi görevini koydu. Bunun tüm içeriğini biz kısaca cumhuriyet kelimesi ile açıklıyoruz. Aynı görev BÜTÜN HALKIN, YANİ KÜÇÜK BURJUVAZİ VE KÖYLÜLÜĞÜN TÜM KİTLELERİ ÖNÜNDE DURMAKTADIR." ("İşçilerin Köylülerin Devrimci Demokratik Diktatörlüğü" makalesinden) (BHBY)

Burada Lenin "halk" kavramının sınıfsal içeriğini tartıştığı için, bu kavramı "küçük burjuvazi ve köylülüğün tümü" (Kulaklar da dahil) için kullanmakta ve proletaryayı ayrıca ele almaktadır.

b) "Çarlık üzerinde "kesin bir zafer" kazanma yeteneğine sahip güç halktır, yani proletarya ve köylülük —eğer temel güçler alınırsa— ve kır ve kent küçük burjuvazisi (bu da halka dahildir) bunların arasında paylaşılırsa." ("İki Taktik", Lenin, c.9, s.43, Alm.)(abç)

Burada da Lenin demokratik devrim aşamasında "halk" içinde çarlığa karşı güçleri sayıyor ve temel güç olarak da işçileri ve köylüleri alıyor.

c) "Bize yardım gerek! İşçilerle köylülerin Sovyet Cumhuriyeti bu yardımı emekçi halktan, SANAYİ İŞÇİLERİNDEN VE KÜÇÜK ÇİFTÇİLERDEN BEKLİYOR." (Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları, 1921, s.429) (abç, BHBY)

Burada da "emekçi halk" kavramının içine "sanayi işçileri ve küçük çiftçiler" sayılmaktadır.

Ayrıca büyük Marksist-Leninist Mao Zedung'un "halk" kavramının içeriğini nasıl doldurduğunu açıklamak önemlidir. Mao Zedung "halk" kavramının sınıfsal içeriğini tartışır ve şöyle der:

"Peki öyleyse, halk kitleleri kimlerdir? Halkın en geniş kesimleri, toplam nüfusumuzun yüzden doksanından fazlasını meydana getiren işçiler, köylüler, askerler ve şehir küçük burjuvazisidir." (Seçme Eserler c.3, s.83) (abç)

Önder İbrahim Kaypakkaya da "halk" kavramının sınıfsal içeriğini şöyle doldurur:

"Halk kavramı, bugün genel olarak, işçi sınıfını, yoksul ve orta halli köylüleri, yarı-proleterleri ve şehir küçük burjuvazisini kapsar. Geri ülkelerde, halk sınıflarına bir de emperyalizme, feodalizme ve komprador kapitalizme karşı, demokratik halk devrimi saflarında yeralan milli burjuvazinin devrimci kanadı girer." (Seçme Yazılar, s.193) (abç)

Şimdi de Lenin ve Stalin'in "halk" kavramının sınıfsal içeriğini tartışmadıkları yerde, bu kavramı bütün sınıfları kapsayan, ahali anlamında kullandıklarını ispatlamaya çalışalım:

a) "Çarlık Rusya'sında kapitalist boyunduruk çarlık boyunduruğuyla daha da ağırlaşmıştı. İşçiler sadece kapitalist sömürüden, insanlık dışı bir çalışmadan değil, tüm halkla birlikte her türlü haktan yoksun bulunuştan da acı çekmekteydi." (SBKP(B) Tarihi, s.21) (abç)

b) "Bunu unutmak, demokratik devrimin tüm halkın devrimi olması özelliğini unutmak demek olur: eğer bu devrim "tüm halkın" ise, bu demektir ki, bu devrimde tüm halkın gereksinmelerini ve istemlerini karşıladığı kadarıyla kesin bir "irade birliği" vardır." ("İki Taktik", s.98) (açL)

Bu alıntılardan da görüleceği gibi, Lenin ve Stalin "halk" kavramının sınıfsal içeriğini tartışmadıkları yerde, "halk" kavramını sadece devrimci sınıf ve tabakaları ihtiva eden bir anlamda kullanmıyorlar, yalnızca emekçi sınıflarla sınırlamıyorlar; tam tersine bu kavramı ahali anlamında kullanıyorlar.

Üçüncü nokta: Eski kardeşler bizim "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramını kullanmamızı eleştiriyorlar, bu şiarın "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" ile, "ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı" ile çelişkiye düştüğünü söylüyorlar. GDS temsilcisi aynen şunları söylemektedir:

"Bu iki paroladan yalnızca biri doğrudur. Ve bizim görüşümüze göre doğru olan İK'nın yazılarında ortaya koyduğu "Türkiye halkları" parolasıdır. Çünkü yalnızca bu parola ile "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" "ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı" olarak savunulabilir. "Türkiye halkı" parolası ile aslında ayrılık hakkı reddedilmektedir." (Tüm Belgeler, s.287) (abç)

Görüşüme göre "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" şiarı hem Türkiye'de çeşitli milliyetlerin yaşadığını ortaya koyan; hem de Türkiye'de emekçi halkın çıkarlarının birliğini vurgulayan bir şiardır. Doğrudur. "Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramı hem Türk şövenizmine, hem de Kürt milliyetçiliğine karşı bir kavramdır. Doğrudur. Kullanılabilir. Biz "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" şiarımızla "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı" ile, "ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı" ile çelişkiye düştüğümüzü düşünmüyor, bunu kökten reddediyoruz. Ayrıca "Türkiye halkları" kavramı da yanlış bir kavram değildir. Bu kavram da kullanılabilir bir kavramdır. Kullanıyoruz da. Biz "Türkiye halkları" kavramının kullanılmasını reddetmiyoruz.

Yürütülen tartışmaların ışığında bugün geldiğimiz yerde şunu da görüyoruz ki; Lenin ve Stalin **milli mesele ile ilgili** yazılarında halk/halklar kavramları ile konuştuklarında, kural olarak halklar kavramını kullanmaktadırlar. Bu bizim için de doğru olanın, milli mesele ile ilgili yazılarımızda; propaganda-ajitasyonumuzda eğer halk/halklar kavramını kullanacaksak; halklar kavramını kural olarak kullanmamızın doğru olacağı anlamına gelmektedir.

Bizim kategorik olarak reddettiğimiz, mutlaka ve yalnızca "Türkiye halkları" kavramının daima kullanılması gerektiğidir. GDS temsilcisi "bizim görüşümüze göre doğru olan İK'nın yazılarında ortaya koyduğu gibi "Türkiye halkları" parolasıdır" demektedir. O bunu derken, İK'nin eserinin birçok yerinde özellikle "Türkiye halkı" kavramını kullandığına hiç değinmemektedir. İşte İK'nın eserinden sadece birkaç örnek:

a) "Türkiye'nin emekçi halkını haraca kesti; borçlar arttıkça İngiliz-Fransız ve giderek Alman emperyalistlerinin siyasi tahakkümü arttı, tahakküm arttıkça borçlar da arttı." (Seçme Yazılar, s.46) (abç)

b) "Komünist hareket, bir devlet içindeki her milliyetten emekçi halkın sınıf hareketini kayıtsız şartsız destekler. Ve ona önderlik eder." (age, s.81)

c) TİİKP program taslağının 36. maddesinde şöyle denir: ".. 1) Emper-

yalizmle ülkemiz arasındaki çelişme." İbrahim Kaypakkaya bunu eleştirir ve şöyle der:

""Emperyalizmle ülkemiz arasındaki çelişme" formülasyonu anlamsızdır. "Ülkemiz" değil; "halkımız" denmeliydi veya "her milliyetten Türkiye halkı" denmeliydi. O zaman cümlenin bir anlamı olurdu." (age, s. 89) (abç)

d) "Bu nedenle, feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişmenin çözümü, emperyalizmi en önemli dayanağından yoksun bırakır, emperyalizmle Türkiye halkı arasındaki çelişmenin gelişmesinde ve çözümünde tayin edici bir rol oynar." (ay)(abç)

e) "YAŞASIN TÜRKİYE'NİN HER MİLLİYETTEN EMEKÇİ HALKI!" (age, s.445) (BHBY, abç)

Örnekler onlarca kez çoğaltılabilir. Fakat biz verdiğimiz bu örneklerin bile, siyasi olarak biraz düşünen bir insan için yeterli olabileceğini düşünüyoruz. Eski kardeşler Türkiye açısından sadece ve daima "Türkiye halkları"nın kullanılmasını savunuyorlar. Yalnızca "Türkiye halkları" kullanılmalıdır, çünkü eğer "halk" kavramı kullanılırsa, "halkın bir kesiminin halktan ayrılıp kendi devletini kurmasının hem duygusal, hem de mantıksal açıdan bir anlamsızlık olduğu; dolayısıyla Türkiye halkı kavramının ayrılma hakkı ile çelişkiye düştüğü" şeklinde bir gerekçe ile karşı çıkmışlardır. Onların bu yaklaşımı, sorunları kavramlar düzeyinde çözmeye çalışan; ifade edilmek, anlatılmak istenilene kafa yormayan, kavram fetişisti bir yaklaşımdır. Onlar bizim "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramını kullanmamızı eleştirmişler, bunu kendilerine dayanak alarak bizim "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı"nı, "ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı"nı reddettiğimizi; bundan dolayı Türk milliyetçisi/şövenisti olduğumuzu ilan etmişlerdir. Onlar bizleri Türk milliyetçisi ilan ederken, aynı kavramları kendilerinin de geçmişte kullandıklarını gizlemeye, unutturmaya çalışıyorlar. İşte sadece birkaç örnek:

a) "ES LEBE DER KAMPF DES VOLKES DER TÜRKEI FÜR DEN SIEG DER ANTIFEUDALEN ANTIIMPERIALISTISCHEN REVOLUTION!" (Yani: "Yaşasın Türkiye halkının anti-feodal anti-emperyalist devrimin zaferi için mücadelesi!") (TKP/ML/TİKKO ve Partizan davası sanıkları faşist mahkeme önünde başlıklı 20.12.1980 tarihli bildiri) (abç)

b) "Zu diesen und noch weiteren Gründen, sich mit dem Kampf des Volkes der Türkei verschiedener Nationalitäten zu solidarisieren ist nun ein neuer Grund hinzugekommen: DER FASCHISTISCHE MILITÄRPUTSCH!" (Yani: "Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının mücadelesiyle dayanışmak için bu ve daha başka nedenlere, yeni bir neden daha eklenmiştir: FAŞİST ASKERİ DARBE!" (aynı bildiri)

c) ".. Batı Alman emperyalizmine karşı mücadeleyi engellemek ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının dayanışma eylemlerini mutlak suretle.."

d) "Erinnern wir uns an die mächtige Solidaritätsbewegungen in Westdeutschland und Westberlin mit dem VOLK IM IRAN (Yuh! Yuh! —BN) gegen das faschistische Schach-Regime." (Yani: "Faşist Şah rejimine karşı İran'daki halkla Batı Almanya ve Batı Berlin'deki güçlü dayanışma hareketlerini hatırlayalım." (Kaynak: 20.9.1980 tarihli yürüyüşe çağrı bildirisi)

İşte gerçek olgular. Eski kardeşler sanki bu görüşleri savunmamışlar gibi, pişkin bir şekilde "yalnızca "Türkiye halkları" parolası ile

"ulusların kendi kaderini tayin hakkı" "ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı" olarak savunulabilir. "Türkiye halkları" parolasını savunmayanlar aslında ayrılık hakkını reddetmektedirler" diyorlar. Peki bunun özeleştirisi nerede? Kamuoyu önündeki özeleştiriniz nerede? Neden özeleştiri yapmıyorsunuz? Neden bunu unutturmaya, yok saymaya çalışıyorsunuz? Biz söyleyelim baylar! Çünkü siz hatalarınızı, eksikliklerinizi, zaaflarınızı kabul etmeyi içlerinize, yüreklerinize sığdıramıyorsunuz, ve korkuyorsunuz. Çünkü siz özeleştiriyi bilinçli olarak çarpıtıyorsunuz.

Devam edelim. Onlar bizleri Türk milliyetçisi/şövenisti ilan ederlerken, aynı kavramları kullanan İbrahim Kaypakkaya'ya hiçbir eleştiri getirmemişlerdir. Onlar İK'nın gölgesine sığınıp, İK'ya saldırmaktadırlar. Onların İK'ya hiçbir eleştiri getirmemeleri, "mezar sessizliği" gibi susmaları; onların nitelikleri hakkında bizlere derin bilgi vermektedir. Onların bu tekyanlılıkları ve suskunlukları, siyasi-ideolojik mücadelede ne kadar "ciddi" olduklarının açık kanıtıdır. Sessizlik neden? Eleştirmezlik neden?

Beş nolu Bolşevik Partizan taraftarı yoldaşın bu konuda yaptığı açıklama görüşüme göre tamamen haklı ve doğrudur.

Dördüncü nokta: Yoldaş konuşmasında

> "İbrahim Kaypakkaya'da halklar kavramının, halklar sloganının olduğunu ilan ettiler (eski kardeşler —BN). Biz beş temel belge içinde halklar kavramına rastlamadık, ama aynı dönemde çıkan birtakım yazılarda halklar kavramını İbrahim Kaypakkaya da kullanıyor"

demektedir. Yoldaş "İK'nın beş temel belgesinde halklar kavramına rastlamadık" diyor. Yoldaş yanılıyor. İnceleyebildiğim kadarıyla İbrahim Kaypakkaya beş temel belgesinde de "halklar", "Türkiye halkları" kavramlarını da kullanmaktadır. İbrahim Kaypakkaya bu kavramları da doğru bulmaktadır. İşte birkaç örnek:

a) "Emperyalizmin "Türkiye halklarını birbirine düşman etmek ve ezmek" istediği doğrudur." (Seçme Yazılar, s.79)

b) ".. el altından Türk burjuva ve toprak ağalarıyla, bütün milliyetlerin emekçi halklarının aleyhine dalavereler yürüterek işçileri ve emekçileri uyutma çabalarını, çoğu zaman milliyetçi sloganlarla örtbas etmeye çalıştıklarını bilmektedir, ve bunlara karşı mücadele eder." (age, s.257) (abç)

Altı nolu Bolşevik Partizan taraftarı yoldaş konuşmasının tümünü eski kardeşlerin getirdikleri, bizim "uluslararası komünist hareketin birliğini" sağlama yönünde bugüne kadar **herhangi bir çabamızın olmadığı** şeklindeki "eleştirileri" üzerinde yoğunlaştırmakta, onların iddiasının tersine, bizim proleter enternasyonalizminin önemli bir görev olduğunu kabul ettiğimizi ve buna bağlı hareket ettiğimizi, dünya komünist hareketinin birliğini sağlama yönünde çalıştığımızı ikna edici ispatlarla eski kardeşlerin iddiasını çürütmektedir.

a) 1978 yılında AMLP, GDS, WBK ile ilişkilerin sıklaştırılması ve 1978 Temmuzunda AMLP ile ortak açıklama yayınlanarak ilişkilerin resmileştirilmiş olması, bizim dünya komünist hareketini oluşturmayı önümüze görev olarak koyduğumuzu, bu yönde ilk adımı attığımızı ispatlamıyor mu?

b) Aynı dönemde AMLP, GDS, WBK'nın "üç dünya teorisi"ne getirdikleri

eleştirilerin Türkçeye çevrilerek dağıtılmış, propagandasının ya-
pılmış olması; GDS ve WBK ile sürdürülen ilişkilerin 1980 Nisan'
ında resmileşerek kardeşlik ilişkileri halini alması, bizim ulus-
lararası komünist hareketin birliğini oluşturmak için çalıştığı-
mızı ve hedefimizin bu olduğunu ispatlamıyor mu?

c) Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti ile dayanışma eylemlerinin düzenlenmesi ve ASHC'ne gelen saldırıların göğüslenmesi, bizim proleter enternasyonalizmini savunduğumuzu ispatlamıyor mu?

d) 15 Aralık 1979 tarihinde dört örgütün PARTİZAN, KIZIL BAYRAK, AKIMA KARŞI, BATI BERLİNLİ KOMÜNİST yayın organlarının Stalin'le ilgili düzenledikleri ortak tartışma toplantısı, dünya komünist hareketinin oluşturulması için atılmış adımlardan biri olduğunu ispatlamıyor mu?

e) Uluslararası gençlik festivallerine —Portekiz'de, İspanya'da, Almanya'da— katılmış olmamız, buralarda Marksizm-Leninizm biliminin temel doğrularını her türlü revizyonist-oportünist çarpıtmaya karşı savunmuş olmamız; proleter enternasyonalizmini savunduğumuzu, dünya komünist hareketinin birliğini oluşturmak için çalıştığımızı, hedefimizin bu olduğunu ispatlamıyor mu?

f) 1981'de AMLP, GDS, WBK ile teorik olarak yaptığımız Mao Zedung ortak açıklaması, kardeşlerin incelemiş olduğu '63 polemiklerinin Türkçeye çevrilip tartışmaya sunulması, 20. Parti Kongresinin Marksizm-Leninizm dışında değerlendirilmesi, '57/60 deklarasyonlarının değerlendirilmesi, revizyonist belgeler olarak ilan edilmesi, dünya komünist hareketinin birliğini sağlamak yönünde atılmış adımlar; küçük birlikleri büyük birlikler haline getirmek için atılmış adımlar, sarfedilen çabalar olduğunu ispatlamıyor mu?

Bunlar neden reddediliyor? Bunlar neden küçümseniyor? Bunlara neden gözler bılinçli olarak kapatılıyor ve yok sayılıyor? Sebep nedir? Olgular neden olduğu gibi aktarılmıyor? Yoldaş, yukarda saydığımız bu olgulara gözlerini bilinçli olarak kapatan AMLP'ye, neden 1979'da ASHC ile yapılan dayanışma eylemlerine katılmadığını sormakta ve haklı açıklamalar yapmaktadır. Yoldaşın bu haklı sorusundan rahatsız olan eski kardeşler, çıkardıkları söz tutanağında buna şöyle "cevap" veriyorlar:

> "Bu da kaba bir yalandır. Bunun için MLPÖ'nün Arnavutluk toplantısında okunan açıklamasına bakınız. (Dokümantasyon: Yaşasın Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti!", s.34-36)"

Onlar, yoldaşın gerçeği söylemesine karşılık, "bu da kaba bir yalandır" cevabını veriyorlar. Evet, eski kardeşlere, AMLP'nin ASHC ile dayanışma eylemlerine katılmadığını ve bunun nedenini şimdiye dek açıklamadığını söylemek yalandır!!! Peki, bunlar yalansa, gerçek durum nedir? Gerçek durum şudur: AMLP 1979'da ASHC ile dayanışma eylemlerine katılmamıştır. O bu toplantılara bir dayanışma mesajı göndermiştir. AMLP 1979'da ASHC ile dayanışma eylemlerine neden katılmadığını şöyle açıklamaktadır:

> "Sevgili yoldaşlar ve arkadaşlar,
>
> Bugün önemli enternasyonalist toplantıya bir delegasyonumuzla katılmamıza beklenmeyen(!!!) bir gelişim engel oldu. Bu nedenle AMLP'nin en candan kardeş selamlarını ve bizim en derin mücadeleci dayanışmamızın keskinliğini bu yolla lütfen kabul ediniz." (AMLP MK adına Franz Strobl, "ASHC ile dayanışma eylemlerinden dokümanlar", s.35) (abç)

İşte gerçek durum budur. Onlar bu toplantılara neden katılmadığını bugüne kadar açıklamamıştır. Bu "beklenmeyen" gelişim nedir? Anlatın bakalım! Anlatın ki, öğrenelim!

Devam edelim: Yoldaş konuşmasının devamında, eski kardeşlerin 1980'de Batı Almanya'nın Trier kentinde düzenlenen gençlik festivaline katılmadıklarını açıklamaktadır. Yoldaşın bu açıklamasına karşılık olarak eski kardeşler şöyle diyorlar:

"Bu, gerçeğin yarısıdır. Çünkü dört kardeş örgüt tarafından ortaklaşa hazırlanan "Ne devrimci, ne de anti-emperyalist" başlıklı bildiri, kararlaştırıldığı gibi, TKP/ML temsilcileri tarafından orada dört örgütün tümü için dağıtıldı."

Eski kardeşler, yoldaşın açıklamasını "gerçeğin yarısı" olarak adlandırmaktadırlar. Gerekçe olarak, dört kardeş örgütün ortaklaşa hazırlanan bildirisinin dağıtıldığını göstermektedirler. Gerçekten de yoldaşın yaptığı açıklama bir anlamda "gerçeğin yarısı"dır. Çünkü 1980'de Trier'deki gençlik festivalinde dağıtılan bildiri; TKP/ML adına çıkmış bir bildiri değil, dört kardeş örgüt **adına** çıkarılmış ortak bir bildiriydi. Ama bu bildirinin hazırlayıcısı bizlerdik; kampa gidip dağıtan da bizlerdik! Bu bildirinin dağıtılmasına eski kardeşlerden kimse katılmadı. Bizim bu tavrı o dönemde eleştirmemiş olmamız; onların da bu dağıtıma katılmasını ısrarla talep etmememiz önemli bir hatadır.

Bolşevik Partizan temsilcisi yoldaşın konuşmasında şunlar öne çıkarılmalıdır (s.22-23): Yoldaş ilkönce eski kardeşlerin "eleştiriyi geri çevirme" yöntemi üzerinde durmakta, onların bu yönteminin doğru olmadığını söylemekte ve konuşmasını şöyle sürdürmektedir:

"Yani eğer birisi size eleştiri getirdiyse, siz eleştiriyle hemfikir olsanız bile, eğer o eleştiri getirenin de birtakım hataları olduğunu gösterirseniz, çok kötü iş yapıyorsunuz. Anti-Marksist sayılırsınız.

Bu, kesinlikle, ilk eleştiri getirenin, eleştiri dışında tutulma hakkını savunmak demektir. Ben eleştiri getirdim, bana sen, benim eleştiri getirdiğim konuda, "Ya, senin hataların var", filan dersen, kesinlikle sorunu çarpıtmak istiyorsun. Anlayış bu. Bu anlayış kesinlikle kendi hatalarının üstünü örtmek için ortaya sürülmüş, Marksizmle ilgisi olmayan bir anlayıştır." (s.23)

Yoldaşın bu tavrı tamamen doğrudur. Marksist-Leninistler gelen bir eleştiriyi kabul etmeseler de, o eleştiri ile hemfikir olmasalar bile, onun üzerine geniş olarak düşünürler, eğer eleştirinin hedefi ve içeriği yanlışsa, eleştiri getirene, yanlış eleştiri getirdiğini gerekçelendirerek, eleştiriciyi ikna etmeye, eğitmeye çalışırlar; hemen "sen bana MK'nın getirdiği eleştirileri getiriyorsun" diye peşin cevap vermezler.

İkinci olarak, yoldaş eski kardeşlerin bize getirdikleri, TKP/ML(B) MK'nın çizgisi "Marksizm-Leninizme ihanet, proleter enternasyonalizmine ihanet çizgisi" suçlamasını neye dayandırdıklarını açıklamakta ve şöyle demektedir:

a) "Önemli ölçüde, "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" denip, "ulusların AYRILMA HAKKI" denmemesine";

b) "Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkı" denip: "Türkiye halkla-

rı" denmemesine dayandırmaktadır"lar.

Üçüncü olarak, yoldaş,

> "Bu konuda, özellikle "halk/halklar" konusunda, bizim çizgimizdeki bu Marksizme ihanete temel edilen sapma için, GDS ve kardeşler, bizim yazılı-çizili varolan hiçbir temel belgemizden alıntı yapamıyorlar" (abç)

diyor. Yoldaş tamamen haklıdır. Eski kardeşler çıkardıkları söz tutanağında, yoldaşın bu tavrına karşılık olarak "TKP/ML(B) MK'nın GDS yönetimine 9.9.82 tarihli mektubu"nu kanıt olarak göstermektedirler. Bu konuda tavır için bkz. s.145-146.

AMLP temsilcisinin konuşmasında mahkum edilmesi gereken noktalar şunlardır:

AMLP temsilcisi konuşmasında şunları söylemektedir:

A)" "Ulusların kendi kaderini tayin hakkı" üzerine BP diyor ki, "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" kesinlikle devlet olarak ayrılma hakkını beraberinde getirir. Tam da burada it durmaktadır. Oportünistler bu konuda da bir sürü oportünist şeyler söylediler. Tam da bu noktada Lenin, ulusların kendi kaderini tayin hakkı sorununda, hiçbir yanlış anlamaya sebebiyet vermeden, ulusların kendi kaderini tayin hakkını tartışırken; bu kavramın yanlış yorumlara da yolaçtığı gerekçesi ile; bunun yerine, daha tam olan "devlet olarak ayrılma hakkı" kavramının geçirilmesini söyledi."

b)"Bolşevik Partizan burada eliyle-ayağıyla, bu emperyalistlerin içini boşalttığı kavramın; başka anlama gelmediğini, ki özellikle devlet olarak da ayrılma hakkı anlamına geldiğini söylüyor. Yukarda da değinildiği gibi, bunu emperyalistler Afganistan ile ilgili olarak da söylemektedirler... Ulusların kendi kaderini tayin hakkını."

c)"Bolşevik Partizan konuşmasında, birinci konuşmasında, milli sorunu dünya devrimine bağlı olarak ele alınmasını söylemişti. Bir sonraki cümledeyse, şu getiriliyor: Marksist-Leninistler, ulusların kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız-şartsız savunmalıdırlar. Tam da yanlış olan budur. Kayıtsız-şartsız ulusların kendi kaderini tayin hakkı savunulamaz, yanlış olan budur." (s.24)

Bu maddeler hakkında söyleyeceklerimiz kısaca şunlardır: AMLP temsilcisi a) maddesinde Lenin'in "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" sorununu tartışırken, hiçbir yanlış anlayışa sebebiyet vermeden, "devlet olarak ayrılma hakkı"nı onun yerine geçirdiği tezi kesinlikle doğrudur. Fakat aynı AMLP temsilcisi, b) maddesinde, "BP eliyle-ayağıyla bu emperyalistlerin içini boşalttığı kavramın; başka anlama gelmediğini; ki özellikle devlet olarak da ayrılma hakkı anlamına geldiğini söylüyor" şeklinde açıklamasıyla gerçekte Marksizm-Leninizme saldırıyor. Şöyle ki: Biz "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nın birçok yorumu olmadığını, bunun yoruma açık olmadığını; "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nın Marksist-Leninistler için bir tek anlamı olduğunu, sadece ayrılma hakkı anlamına geldiğini, geleceğini (Lenin) ilan ettik, ediyoruz. Düşüncemizi daha açık söylersek; "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nın "ayrılıp ayrı bir devlet kurma hakkı"ndan başka hiçbir anlama gelmediğini, sadece ayrılma hakkı anlamına geldiğini Lenin Şubat-Mayıs 1914'te ilan etmiştir. Bizim partimiz ise 1972'de kurulduğunda; oportünizme karşı mücadele içinde, "ulusların kendi

kaderini tayin hakkı"nın Marksizm-Leninizmde bir tek anlama geldiğini; "ayrılma hakkı", "ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı" anlamına geldiğini açıkça ortaya koymuş; sorunu Lenin ve Stalin'e dayanarak teorik açıklığa kavuşturmuştur. Ondan bu yana, "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" kavramının, parolasının içeriği Leninistler tarafından "ayrılma hakkı" olarak, "ayrı bir devlet kurma hakkı" olarak doldurulmuş, savunulmuştur. Bu konuda bizim affettirmek istediğimiz bir "günahımız" yoktur. "Ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nın ayrılıp ayrı bir devlet kurma hakkından başka hiçbir anlama gelmediğini, sadece bu anlama geldiğini Lenin defalarca belirtmiştir:

a)"Ulusların siyasi kaderlerini kendilerinin tayin etmesi meselesinin yani (açIK) bunların tamamen özgür ve demokratik yoldan ayrılmaları ve bağımsız devlet kurmaları meselesinin çözüme bağlanması.." (Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, s.12)

b)".. varacağımız sonuç, kaçınılmaz olarak ulusların kendi kaderlerini tayin etmesinin, o ulusların yalnızca ulusal bütünlüklerden siyasi bakımdan ayrılma ve bağımsız bir ulusal devlet kurmaları anlamına geldiği sonucudur." (age, s.55) (açIK)

c)"Daha aşağıda, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkını, devlet olarak ayrı varlık hakkından başka bir anlamda kullanmanın niçin yanlış olacağının başka sebeplerini de göreceğiz." (ay) (açIK)

d)".. Marksistlerin programındaki "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" ilkesi, tarihi-iktisadi bakımdan, siyasi kaderlerini tayin etme, siyasi bağımsızlık, ulusal bir devlet kurulmasından başka bir anlama gelmez." (age, s.59) (açIK)

e)".. Lenin ile Stalin, proletarya partisinin emperyalizme karşı savaşan ezilen halkların milli kurtuluş hareketini desteklemesi gerektiğini belirttiler. Bu nedenle Bolşevik Partisi, ulusların, ayrılıp bağımsız devletler haline gelme noktasına kadar bile KENDİ KADERLERİNİ TAYİN HAKKINI SAVUNDU." (SBKP/B Tarihi - Kısa Ders, s.235) (abç)

Gösterdiğimiz gibi, bu alıntılardan çıkan berrak sonuç, ulusların kendi kaderini tayin hakkının "AYRILIP AYRI DEVLET KURMA HAKKINDAN" BAŞKA HİÇBİR ANLAMA GELMEDİĞİ SONUCUDUR.

c) maddesinde ise AMLP temsilcisi, bizim ulusların kendi kaderini tayin hakkı kayıtsız-şartsız savunulmalıdır şeklindeki temel düşüncemizi eleştirmekte; "tam da yanlış olan budur" demektedir. Bu konuda da şunları söyleyebiliriz; söylemeliyiz:

"Komünistler, ezilen ulusların kendi kaderini tayin hakkını (ayrılma hakkını) programlarına yazar ve bunu her şart altında —kayıtsız-şartsız -BN— savunurlar. Ayrılma hakkının somut kullanılması; somut ayrılma durumunda, peşin hüküm vermez, bu soruna somut yaklaşırlar. Eğer bu ayrılık devrimi ilerletecek, emperyalizmi zayıflatacaksa, ayrılıktan yana tavır takınırlar; yoksa ayrılığı desteklemezler. Marksist-Leninistler ayrılık sorununa dünya devrimi açısından yaklaşırlar. Dünya proleter devrimini ilerletip ilerletmeyeceğine bakarak destekleyip desteklememe konusunda karar verirler. Çünkü komünistler için birinci planda duran, dünya proleter devrimi, proletaryanın çıkarlarıdır; yoksa başka birşey değil." (BP 8, s.50)

Görüşüme göre, ortaya konan bu düşünce Lenin ve Stalin ile uyum içindedir, Tamamen doğrudur. İspatlayalım:

"Rusya'yı oluşturan bütün ulusların özgür iradeleriyle ayrılmaları ve bağımsız devlet kurma hakları tanınmalıdır. Onlara bu hakkı tanımayı yadsımak ya da bu hakkı pratikte gerçekleştirici önlemleri almamak, elkoyma ya da ilhak siyasetini desteklemekle birdir. Çeşitli ulusların işçileri arasında tam bir dayanışma sağlanmasını ve ulusların gerçekten demokratik bir çizgide birbirine yaklaştırılmasını, ancak ve ancak proletaryanın, ulusların ayrılma hakkını tanıması güven altına alabilir.

...

Ulusların özgürce ayrılma hakları, belli bir ulusa belli bir zamanda ayrılmasının öğütlenir olup olmayışıyla karıştırılmamalıdır. Proletaryanın partisi bu ikinci sorunu, her olayda ayrı ayrı düşünüp kararlaştırmalı, bunu yaparken, toplumsal gelişmenin bir bütün olarak gereklerini ve proletaryanın sosyalizm için verdiği sınıf savaşımının çıkarlarını dikkate almalıdır." ("Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları", s.316) (Ayrıca bkz. SBKP/B Tarihi, s.236)

Sorunu somutlaştırırsak:

a) Komünistler ulusların kendi kaderini tayin hakkını, ayrı bir devlet kurma HAKKINI her şart altında savunurlar.

b) Komünistler ulusların kendi kaderini tayin etmesini her şart altında savunmazlar, şartlara bağlı olarak ele alırlar; "bir bütün olarak sosyal gelişmenin ve proletaryanın sosyalizm için verdiği sınıf savaşımının çıkarlarını" geliştirdiği ölçüde savundukları bir olaydır.

Bugün ulusların kendi kaderini tayin HAKKININ her şart altında kayıtsız-şartsız savunulmayacağını ilan eden eski kardeşler, açıktan açığa Marksizm-Leninizmin ulusal sorundaki temel ilkesine saldırmaktadırlar. Onlar bu noktada Marksizm-Leninizmin sınırları içinde değil; o sınırların dışındadırlar.

Bu bağıntıda üzerinde durmak istediğimiz ve önemli gördüğümüz bir başka sorun, eski kardeşlerin "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nı her şart altında kayıtsız-şartsız savunan İbrahim Kaypakkaya'nın, "Komünistlerin her şart altında kayıtsız-şartsız savundukları şey, "kendi kaderini tayin hakkı", yani "ayrı bir devlet kurma hakkıdır"" şeklindeki düşüncesine hiçbir eleştiri getirmemeleri, bize onların gerçek nitelikleri ve ciddiyet dereceleri hakkında önemli veriler vermektedir. Eski kardeşlerin bugünkü kabul anlayışı, yarın RED anlayışına dönüşebilir. Yani bugünkü suskunluk, eleştirmezlik; yarın reddetmeye dönüşebilir.

Bir başka nokta: AMLP temsilcisi ve onun şakşakçıları ve uyduları

"BP'NİN BU KONUDAKİ YAZILARINA-ÇİZİLERİNE FALAN BAK, NEREYE BAKARSANIZ BAKIN, HEP ÇÜRÜKTÜR" diyorlar.

İşte Avusturya "işçi sınıfının" yiğit "önderi"nin militan sözleri. İşte TOPTANCILIK, İŞTE TEKYANLILIK VE KALPAZANLIK! "NEREYE BAKARSANIZ BAKIN, HEP ÇÜRÜKTÜR"(!!!) (Biraz(cık) siyasi bilgisi olan, siyasal düşünebilen bir kişi, tekyanlı davranmayan bir kişi, sorunlara öznel olarak değil, nesnel olarak yaklaşan bir kişi, açık yürekli ve samimi olan birisi böyle bir değerlendirme yapmaz. Peki, bu adamlar neden böyle bir değerlendirme yapma ihtiyacı duyuyorlar? Acaba siyasi olarak geri olduklarından mı? Hayır! Siyasi bilgilerinin kısır (verimsiz) olmasından mı? Hayır, yine hayır! Bu adamlar bu değerlendirmeyi bilinçli olarak, domuzuna yapmaktadırlar. Çünkü adamlar için realist olmak/davranmak hiç önemli değildir. Önemli olan karalamaktır. Önemli olan, "çamur at, izi kalsın"dır.

8 nolu Bolşevik Partizan taraftarı yoldaşın konuşmasında tavır takınmak ve tartışmak istediğimiz noktalar şunlardır:

Yoldaş ilkönce:

"Şu ana kadar konuşan arkadaşların, gerek Spartaküs muhalefeti, gerek Bolşevik Partizan taraftarları arkadaşların, konuştukları tümü genel olarak bir noktada birleşiyorlar. O da şu: Her iki taraf da sorunlara tekyanlı bakmakta, noktasında. Bir taraf kardeşlerin pozisyonlarını olduğu gibi savunma; diğer taraf ise, Merkez Komitesinin pozisyonunu, milli mesele sorunundaki pozisyonunu mümkün olduğu kadar savunma tavrına giriyorlar. Her ikisi de yanlıştır" demektedir.

Görüşüme göre, yoldaş bir noktada haklıdır. O da 1 Mayıs 1982'de çözülmesi gerekli olan görevler içinde, özel olarak pratikte proleter enternasyonalizminin öneminin vurgulanmadığı, yani bu görevin özel olarak tespit edilmediği noktasındaki eleştiridir. Gerçekten de 26/27 Mart toplantısında, Bolşevik Partizan taraftarlarının bir kısmı bu noktada Merkez Komitesinin eski kardeşlere ve onların savunucusu T'ye karşı polemikte verdiği yanlış cevabı; sapmamızı tespit etmeyen cevabı tekyanlı bir şekilde savunmuşlardır. Yoldaşın bu noktadaki tespiti ve eleştirisi doğrudur. Fakat bu doğru ve haklı eleştiri, yoldaşın "ortayolcu" tavrını ortadan kaldırmamaktadır.

Yoldaş, yoldaşlarımızın milli mesele konusunda Merkez Komitesitin pozisyonunu tekyanlı bir şekilde savunduklarını söylüyor; fakat bunu ispatlamıyor, sadece söylemekle yetiniyor. Yoldaş, bizim yoldaşlarımızın milli mesele konusunda haklı olarak direttikleri ve kararlılıkla savundukları noktaları çok iyi bilmektedir. Fakat buna rağmen soruna "ortayolcu" yaklaşmaktadır. Bu ilginçtir. Yoldaşlarımızın milli mesele konusunda haklı olarak direttikleri noktalar tezler halinde şunlardır:

a) "Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramı da doğru bir kavramdır. Bu kavramın kullanılması yanlış değildir. Lenin de "sosyalist Rusya'nın emekçi halkı", "Rusya halkı"; Stalin de "çeşitli milliyetlerden Rusya'nın emekçileri", "Sovyet halkı", "halkımız" gibi kavramları kullanmışlardır. Ayrıca İbrahim Kaypakkaya "Her milliyetten Türkiye halkı" demiştir. Bu kavramın kullanılması "milliyetçiliğin", "şövenizmin" vb. göstergesi değildir.

b) "Ulusların kendi kaderini tayin hakkı", "ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı"ndan başka hiçbir anlama gelmez. "Ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nın savunulması demek, "ayrılıp ayrı bir devlet kurma hakkı"nın savunulması demektir. "Ulusların kendi kaderini tayin hakkı" şiarının Kıbrıs için de kullanılması "yarı-faşist" bir slogan değildir.

c) "Ulusların kendi kaderini tayin hakkı" ile "ulusların kendi kaderini tayini" birbirine karıştırılmamalıdır. "Ulusların kendi kaderini tayin hakkı" her şart altında kayıtsız-şartsız savunulması gereken bir olaydır. "Ulusların kendi kaderini tayini" meselesi ise şartlara bağlı, "bir bütün olarak sosyal gelişmenin ve proletaryanın sosyalizm için sınıf savaşımının çıkarlarını geliştirdiği ölçüde" savunulan bir olaydır. Bu iki şey ayrı ayrı ele alınmalıdır.

d) "Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramı, milli azınlıkların haklarını; Kürt ulusunun ulus olarak varlığını ve onun "ayrılma hakkı"nı kesinlikle yadsımamakta, hasıraltı etmemektedir.

İşte yoldaşlarımızın direttikleri ve ikna edici kanıtlar getirdikleri

noktalar bunlardır. Bu noktalarda diretmek, çarpıtmalara karşı cephe almak, eski kardeşlerin kavram fetişizmini ortaya koyup mahkum etmek, acaba soruna tekyanlı yaklaşmak mıdır? Eğer Merkez Komitesinin milli mesele konusundaki pozisyonu haklı ise, doğru ise, neden diretilmesin? Bunda yanlış ve tekyanlılık nerededir?

İkinci nokta olarak yoldaş şöyle diyor:

> "İkinci Konferansa sunulan karar tasarısında, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının, İbrahim yoldaş tarafından savunulan en büyük kazanımlardan birisi olduğunun vurgulanmamış olması, bunun bir başka anlamda es geçilmesi, kesinlikle o karar tasarısındaki savunulan anlayışın, milli meselede Türk şövenisti sapması olduğunu gösterir. Bu sadece onunla da kalmaz, karar tasarısının dışında, milli meseleyle ilgili önümüzdeki dönemde yapılacak çalışmalar bölümünde yazılan, Kürdistan'ın sömürge olup olmaması sorununun teorik çalışmanın merkezine konması, Konferans tutanakları (Taslakları olmalı —BN) üzerinde yürütülen tartışmada önemli ölçüde geri çekilen anlayıştır, ve bu anlayış da karar tasarısındaki sapmanın bir devamı gibidir."

Görüşüme göre yoldaşın bu tavrında şu noktalar ele alınmalıdır:

a) Yoldaş ilkönce II.Konferans karar tasarısında Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının İbrahim Kaypakkaya tarafından savunulan en büyük kazanımlardan birisi olduğunun vurgulanmamış olması, bunun es geçilmiş olması kesinlikle o karar tasarısındaki savunulan anlayışın milli meseledeki Türk şövenisti sapması olduğunu gösterir diyor. Evet, II.Konferans karar tasarısında Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının İbrahim Kaypakkaya tarafından oportünist sapmalara karşı savunulan en büyük kazanımlarından birisi olduğunun vurgulanmamış, tespit edilmemiş olması bir hatadır. Fakat bu hata II.Konferansla birlikte düzeltilen bir hatadır; bu hata, Konferans kararıyla aşılmış bir hatadır. Konferansın konu ile ilgili kararı şöyle idi:

> "İK, Türkiye'de Türk olmayan tüm milliyetlere (Kürt milletine ve milli azınlıklara) yapılan baskılara karşı çıkmıştır.
>
> İK, ulusal sorunda ML ilkelerden yola çıkmış; bu konuda ML'in bir dizi önemli ilkesini oportünist saptırmalara karşı savunmuştur.
>
> O, ulusların kendi kaderini tayin hakkını (ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı olarak), somut olarak da Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmuştur. Yine o, "ezen ve ezilen ulus milliyetçiliği karşısında ikili tavır", "sorunu proleter devrimin çıkarlarına bağlı olarak ele alma" tezlerini savunmuştur. "Bütün uluslar için tam hak eşitliği, ulusların kendi kaderini tayin hakkı, bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halklarının birleşmesi" şiarını savunmuştur. Onun milli meseledeki ideolojik mücadelesi, hakim ulus milliyetçiliğine ve her türden oportünizme ağır darbe vurmuştur.
>
> Bugün görevimiz, herşeyden önce İbrahim Kaypakkaya'nın milli mesele konusundaki doğru görüşlerini kavramak, her türden oportünizme karşı mücadelede silah olarak savunmak ve bunları adım adım geliştirmektir. Bu mücadelede esas darbe, İbrahim'in ortaya koyduğu gibi, milli meselede esas tehlike durumunda olan Türk şövenizmine vurulmalıdır." (İç organ no 14, s.39)

b) Yoldaş "Kürdistan'ın sömürge olup olmadığı sorununun teorik çalışmanın merkezine konması", "karar tasarısındaki sapmanın bir devamıdır" diyor. Yoldaş yanılıyor. Çünkü yoldaş Kürdistan'ın sömürge olup ol-

madığının araştırılması gereken bir konu olarak tespit edilmesinden, Kürt milliyetçiliğine karşı mücadelenin esas alındığı sonucunu çıkarmaktadır. Tam da bu sonucu çıkarmak yanlıştır. Çünkü Konferansta hiçbir delege, bugün Türkiye'de milli meselede esas tehlike Kürt milliyetçiliğidir, mızrak buna yöneltilmelidir şeklinde bir görüş savunmamıştır.

Sonuncu nokta olarak yoldaş konuşmasında eski kardeşlere karşı doğru olarak, "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" kavramının İK'ya ait olduğunu söylemekte; eski kardeşlerin sanki İK'da böyle bir kavram yokmuş gibi tavır takınmalarını eleştirmekte ve bu tavrın kesinlikle yanlış olduğunu söylemektedir. Eski kardeşler çıkardıkları söz tutanağında, yoldaşın bu haklı açıklamasının altına şu dipnotu koymuşlardır:

> "Burada da bir tahrifat: Elbette biz bu formülasyonun yalnızca Aydınlık'tan geldiğini söylemedik, bilakis eleştirici bir şekilde İbrahim Kaypakkaya'nın da bazı yerlerde salt halktan sözettiğini tespit ettik. Bkz. örneğin "TKP/ML(B) ve Proleter Enternasyonalizmi", s.36)"

Eski kardeşlerin bu dipnotta takındıkları tavırları ile; GDS temsilcisinin 1 Mayıs 1982 eyleminin hazırlığı üzerine yapılan ikinci toplantıda takındığı tavır çelişmektedir. Neden? Çünkü eski kardeşler 1 Mayıs 1982'de şu görüşleri savunmuşlardır:

a) "Biz bununla hemfikir değiliz. —Kastedilen "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" parolasıdır -BN— Bu iki paroladan <u>yalnızca biri</u> doğrudur. Ve bizim görüşümüze göre doğru olan, İK'nın yazılarında ortaya koyduğu "Türkiye halkları" parolasıdır. Çünkü yalnızca bu parola ile "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" "ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı" olarak savunulabilir. "Türkiye halkı" parolası ile aslında ayrılık hakkı reddedilmektedir." (Tüm Belgeler, s.287) (abç)

b) "<u>(Çeşitli milliyetlerden) Türkiye halkı şeklindeki bu şaheser formülasyonun mucidinin izinin ortaya çıkarılması</u>..." (age, s.361)

Görüldüğü gibi, eski kardeşler bu dipnotta savunduklarını daha önce savunmamışlardır. Onlar yukarıdaki alıntılardan da görüleceği gibi, İbrahim Kaypakkaya'nın sadece ve daima "Türkiye halkları" kavramını kullandığını iddia etmişlerdir. ".. doğru olan İK'nın yazılarında ortaya koyduğu Türkiye halkları parolasıdır" ve "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı şeklindeki bu şaheser formülasyonun mucidinin izinin ortaya çıkarılması" şeklindeki tarifleri, İbrahim Kaypakkaya'nın sadece ve daima "Türkiye halkları" kavramını kullandığını iddia ettiklerini göstermektedir. Eski kardeşler bu dipnotta, "eleştirici bir şekilde İbrahim Kaypakkaya'nın da bazı yerlerde salt halktan sözettiğini tespit ettiklerini" açıklamakta ve kaynak göstermektedirler. Biz ilkönce "eleştirici bir şekilde tespit ettikleri" şeyi aktaralım. Eski kardeşler şöyle yazıyorlar:

> "Maalesef İK "Türkiye halkı" mı, yoksa "Türkiye halkları" mı problemini ayrıca ele almamakta, bu sorunu tartışmamaktadır. Evet, dahası Aydınlık revizyonizmi ile tartışmasında sonuçtaki bağlayıcı sloganlardan birinde <u>"çeşitli milliyetlerden Türkiye'nin emekçi halkı"ndan</u> sözetmektedir.
>
> İK'daki kavramsal karışıklık, onun bir Kürt halkının varlığını yanlış anlaşılmayacak bir şekilde tanıdığı, onun Türkiye'de birden fazla halkların olduğunu tanıdığı gözönünde tutularak ele alınma-

lıdır. Dahası o, ulusların kendi kaderini tayin hakkının ayrılma hakkından başka anlamının olmadığının altını çizmekte ve baş tehlike olarak büyük-Türk şövenizmine karşı parlak bir polemik yürütmektedir." (age, s.30)

Biz de bunları savunduk, savunuyoruz. Yani biz de, Türkiye'de sadece Türk halkı değil, birden fazla halkların (Kürt, Ermeni, Arap, Rum vb.) yaşadığını, "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" formülasyonu ile ifade ettik. Biz de "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nın "ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı"ndan başka anlama gelmediğini savunduk, savunuyoruz. Biz de baş tehlikenin büyük-Türk şövenizmi olduğunu söyledik, söylüyoruz. Yukardaki alıntıdan da görüleceği gibi, eski kardeşler İK'nın da "Türkiye halkı"ndan, "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı"ndan sözettiğini teslim etmektedirler. Eski kardeşler bunu teslim ederken, daha önceleri savundukları hakkında tek kelime sarfetmekten aptalca kaçmaktadırlar; daha önce savundukları görüşleri savunmamış gibi göstermekte, yok saymakta ve özeleştirisini yapmamaktadırlar. Açıktır ki bu tavrın Marksizm-Leninizm ile ilgisi yoktur. Çünkü Marksist-Leninistler herhangi bir konuda görüş değiştirdikleri taktirde, önceki yanlış görüşün yanlışlığını açıkça kabul ederler, nedenlerini ortaya koyarlar, yanılgıyı yaratan koşulları titizlikle çözümlerler, yanılgıyı ortadan kaldırma yollarını dikkatle araştırırlar. Peki, eski kardeşler ne yapıyorlar? Eski kardeşler sahtekarlık yapıyorlar. Eski kardeşler dün savundukları görüşlerle, bugün savundukları görüşler arasında çelişki olduğunu bilinçli olarak görmüyorlar ve özeleştirisini yapmaktan aptalca kaçıyorlar.

Eski kardeşlere göre, dün savundukları ile bugün savundukları arasında bir çelişki yoktur. Öyle ya, "dün dündür, bugün bugündür"! "Dünü boşver, bugüne bak!" Sakın "dünün ile bugünün çelişiyor" deme, yalancı olursun! Eğer eski kardeşler "dünüm ile bugünüm çelişmiyor" diyorlarsa, öyledir! Çünkü eski kardeşler diyorlar!

Hayır! Bu Marksist-Leninist tavır değildir. Eğer Marksist-Leninistler gerçekten kendilerini yanılgılardan ve sapmalardan arındırmak istiyorlarsa, oportünist görüşlerin yeşermesine müsade etmek istemiyorlarsa, o zaman kendi yanılgı ve eksikliklerinin amansızca teşhirini yapmalı, özeleştirel bir şekilde bu hatalara ve sapmalara karşı mücadele etmelidirler. Aksi taktirde oportünizme iyi bir beslenme ortamı yaratmış olurlar.

Ayrıca yoldaş konuşmasının devamında, eski kardeşlerin konuşma metinlerinin üçüncü sayfası üzerinde durmakta ve şöyle demektedir:

"Kardeşler bizim pozisyonu, yani BP'nin pozisyonunu yorumlarken yanlış bir iş yapıyorlar ve BP'nin Türkiye (...) tırnak içinde Türk halkının birliğini BP savunuyor şeklinde yorumluyorlar. Biraz kendilerine dikkat etsinler." (s.26)

Eski kardeşler buraya da bir dipnot koymuşlar. Şöyle:

"Bu bir yalandır. Bizim tavrımızın hiçbir yerinde, BP'nin "Türk halkı"ndan bahsettiği yoktur."

Gerçekten de onlar kendi konuşma metinlerinde "BP Türk halkından bahsediyor" demiyorlar. Bu, konuşma metinlerinde ispatlanamaz. Fakat eski kardeşler "TKP/ML(B) Oportünizmi" II adlı belgede açık değil, ama dolaylı olarak, bizim Türk halkının birliğini savunduğumuzu, bütün uğraşlarıyla göstermeye çalışıyorlar. Örneğin eski kardeşlerin faşist Ecevit'ten ve Feyzioğlu'ndan alıntılar yaparak benzerlikler kurmaya çalışmaları buna bir kanıttır. Açıktır ki bu benzetmeler aptalların benzetmeleridir.

Bu yoldaşın "ortayolcu"luğuna görüşümce en açık örnek; GDS ve diğerlerinin genel değerlendirmesini açıkça reddetmemesidir.

9 nolu Bolşevik Partizan taraftarı yoldaşın konuşmasında öne çıkarılıp değerlendirilmesi gereken noktalar şunlardır:

Birinci nokta: Eski kardeşlerin 1 Mayıs eylemini ilkeleştirmeleri sorunu. GDS ve ortakları 1 Mayıs eylemini şöyle ilkeleştirmişlerdir:

> "Sözün kısası, komünistlerin güçleri oranında devrimci hedefler uğruna komünist yönelimli kızıl 1 Mayıs yürüyüşleri; ve işçi aristokratiği, emperyalizm yanlısı sendika yönetimine karşı siyasal mücadele eylemleri düzenlemeleri bizim açımızdan ilkesel bir sorundur. Bu ilkesel tavır, duruma göre değişen, güç dengesine bağlı değildir; ve bizim açımızdan her yıl ve her yerde yeniden tartışılması gereken bir sorun değildir." (Tüm belgeler, s.132) (aoç)

Alıntıdan da görüleceği gibi, GDS "komünistlerin bağımsız eylemini DGB'den coğrafi olarak ayrı bir eylem ile eşitlemektedir. Sorunun böyle konması, bir eylem biçiminin ilke haline getirilerek savunulması demektir. Marksizm-Leninizmden uzaklaşmak demektir." (ay) (abç)

Tabii ki komünistlerin güçleri oranında, devrimci hedefler uğruna, işçi aristokratiği, emperyalizm yanlısı sendika yönetimine karşı, kendi bağımsız, komünist yönelimli siyasal eylemlerini düzenlemeleri ilkesel bir sorundur. Fakat bunun nasıl olacağı kesinlikle ilkesel bir sorun değildir. Komünistlerin bağımsız eylemlerini düzenlemeleri şeklindeki ilkesel tavrın somut olarak nasıl pratiğe geçirileceği, "kesinlikle her yıl ve her yerde yeniden somut tartışılması", kararlaştırılması gereken bir sorundur. GDS, "bağımsız eylem düzenleme" gibi ilkesel bir sorun ile, eylemin biçimi gibi somut bir sorunu birbirine karıştırarak Marksizm-Leninizmin alanını terketmektedir. Komünistlerin devrimci hedefler uğruna bağımsız, komünist yönelimli eylemlerini düzenlemelerinde "güç" sorunu çok büyük rol oynar. GDS bu sorunun, yani "bağımsız, komünist yönelimli kızıl 1 Mayıs eylemi" düzenlemenin, "bu ilkesel sorun(un) duruma göre değişen, güç dengesine bağlı" olmadığı görüşünde ise, neden 1983'te, 1984'te bir "komünist yönelimli kızıl 1 Mayıs eylemi" düzenlemediniz? Neden 1982'de ilkesel ve tartışılmaz bir sorun, 1983'te ilkesel olmayan bir tavra dönüşüyor?

Daha sonra yoldaş, eski kardeşlerin 1 Mayıs konusunda bugün söylediklerini sanki dün de söylüyorlarmış ve savunuyorlarmış gibi gösterme tavırlarını eleştirmekte ve çok haklı olarak şunları demektedir:

> "Şimdi GDS'ten arkadaşlara —ve ortakları MLPÖ ve WBK'ya -BN— sormak gerekir: Bu kadar ilkesel bir sorun; bu kadar ilkesel bir soruna karşı, GDS'in 1982 yılına kadar, 1982'nin 1 Mayısına kadar tavrı ne olmuştur? Bizim daha önce yaptığımız yürüyüşler, İF içerisindeyken, Partizan içerisindeyken yaptığımız yürüyüşlere karşı arkadaşların tavrı ne olmuştur? Eleştirileri varsa, ortaya çıkarsınlar. Ama eleştirileri yoktur." (s.26)

Daha da somut:

> "Sizin için bu kadar ilkesel(!) olan bir konunun ilkeselliğini 1 Mayıs 1982 öncesi mi keşfettiniz? Daha önceleri nerelerdeydiniz? — Acaba 1 Mayıs 1982'ye kadar uzayda mıydınız baylar?! Sakın heyecanlanıp kızmayınız! Biz sadece sorup öğrenmek istiyoruz. Çünkü size haksız eleştiri getirmek istemiyoruz!!! -BN—

Size göre, 1982'ye gelene dek (eski KPD dönemi bir kenara bırakılırsa), Batı Almanya'da ne "bağımsız bir 1 Mayıs yürüyüşü", ne de sendika ağalarına karşı "mücadele eylemi" yapılmamış olması gerekir! Bunu niye eleştirmediniz? Neden mesela 1981'de, 1980'de, 1979'da (o zamanlar kafa sayısı bakımından daha da güçlü idik) DGB yürüyüşlerinden mutlaka ayrı yürüyüşler yapmamızı önermediniz? Bu konuda eleştiri/değerlendirme/özeleştiriniz nerede?" (Tüm Belgeler, s.133) (abç)

Eski kardeşler 9 Nolu Bolşevik Partizan taraftarı yoldaşın konuşmasının altına şu dipnotu koyarak, yoldaşın açıklamasının "yalan" olduğunu açıklamakta ve şöyle demektedirler:

"Bu bir yalandır. Daha 1980'de bölgesel yürüyüş kolları eleştirildi ve merkezi proleter enternasyonalisti bir yürüyüş önerisi yapıldı. (bkz. GDS'in 10.4.1980 tarihli mektubu)"

Biz de bu dipnota, adi bir yalandır diyoruz. Adi bir yalandır, çünkü GDS'in arşivinde olan mektuplardan bizde yoktur. Bizde olmayan bir mektuba biz nasıl bakalım! Bunu nasıl kontrol edelim! Yayınlanmamış bir mektubu kaynak olarak göstermek Marksist-Leninist bir tavır değildir. Olsa olsa Enver Hoca metodudur. Evet, Enver Hoca metodudur, çünkü Marksist-Leninistler ideolojik mücadelede herkes tarafından bilinmeyen, ne idüğü belirsiz, yayınlanmamış, herkesin denetleyemeyeceği, yazarları dışında herkese kapalı olan arşivleri, "hatıra defterleri"ni "kaynak" olarak göstermezler; kendilerine dayanak yapmazlar. Onlar ideolojik mücadelede; herkesin denetleyebileceği; nesnel kaynakları gösterirler; kendilerine dayanak alırlar. Peki GDS —ve ortakları— ne yapıyor? GDS sahtekarlık yapıyor! O, kanıt değeri olmayan iddialar ileri sürüyor. O, ideolojik mücadelede yazarların dışında herkese kapalı olan kaynakları ispat olarak gösteriyor, kendisine dayanak yapıyor. O, Marksist-Leninist yöntemi değil, Don Kişot'un yöntemini uygulamaktadır, kullanmaktadır. O, 1980'de DGB'den "bağımsız, kızıl bir 1 Mayıs eylemi" yapılmasını "önerdim" diyorsa; "önermiştir"! "Eleştirdim" diyorsa, "eleştirmiştir"! Sakın "eleştirmedin", "önermedin" deyip karşı çıkma, "yalancı" olursun! Öyle ya, GDS 1982'de önerdiğini 1980'de de önerdiğini söylüyorsa, öyledir. Çünkü GDS söylüyor! Eğer GDS, 2x2=4 değil 5'tir diyorsa, öyledir! Hayır, 4'tür dersen, "yalancı" olursun! İşte GDS'in kendi hatalarına, eksikliklerine, zaaflarına karşı tutumu böyledir. Bu tutum sahtekarca bir tutum değil midir?

İkinci nokta: Eski kardeşlerin iddia ettikleri, bizim proleter enternasyonalizminden saptığımız, onu ayaklar altına aldığımız, Türk şövenizmine battığımız ve "özellikle II.Konferanstan sonra bu konuda Türk şövenisti anlayışı geliştirdiğimiz, ve Türk faşist ideolojisine destek" verdiğimiz, II.Konferanstan sonra ve önce de "ulusların kendi kaderini tayin hakkını" savunduğumuz, ancak "ayrı bir devlet kurma hakkı" diye bir anlayışı geliştirmediğimizi iddia etmektedirler. Onların bu iki iddiası da aptalca iddialardır. Biz şunu iddia ediyoruz: Biz II. Konferanstan önce de; Partizan döneminde de, ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunduk, ve bunun "ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı"ndan başka hiçbir anlama gelmediğinin propagandasını yaptık. Bu yadsınamaz. İşte ispatı:

a) "Kemalizm azgın bir Türk şövenizmi politikasıdır. Kürt milletine ve azınlık milliyetlere karşı amansız bir zulüm politikası uygulamak, onları zorla Türkleştirme politikası gütmek, bunu kitle katliamlarıyla sağlamaya çalışmak demektir. Kemalist diktatörlük, Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını alçakça ve zorbaca bastırmış, ülkeyi bir MİLLETLER VE AZINLIK MİLLİYETLER HAPİSHANESİNE DÖNDÜRMÜŞTÜR."(Eski kardeşlerin kulakları çınlasın!) (Partizan özel sayı 4, 29 Ekim 1978, s.4) (abç, BHBY)

b)"Pek iyi bildiğimiz gibi, Türkiye'de ulusal sorun olarak, daha doğrusu "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nın gerçekleştirilmesi meselesinin parçaları olarak iki tür sorun vardır. Bunların ilki, Kürt ulusunun, Türk hakim sınıflarının gaspettiği DEVLET KURMA HAKKIDIR. İkincisi ise çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının emperyalist tahakküme karşı ulusal kurtuluş sorunudur." (Partizan no 7, s.53) (abç, BHBY)

c)"Partimizin milli meseledeki tutumu, Marksist-Leninist ilkelerce belirlenmiştir: "Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı"nı kayıtsız şartsız savunmak, Türk milletinden işçiler ve emekçiler arasında ayrılma hakkının, Kürt milletinden işçiler ve emekçiler arasında sınıfsal birliğin propagandasını yapmak, milliyetlere tam hak eşitliği istemek, tüm işçi sınıfını, köylülüğü ve halkı proletaryanın denenmiş bayrağı altında toplayarak sınıf mücadelesini geliştirmek. Kürt milleti AYRI DEVLET KURMA isteğini somut olarak gündeme getirdiğinde, bunu ülkemizin ve uluslararası proletaryanın sermayeye karşı yürüttüğü sınıf mücadelesinin çıkarları açısından değerlendirir, destekler veya desteklemeyiz. Fakat her halükarda, bir ayrılma isteğinin hakim ulus tarafından engellenmesine; şiddetle bastırılmasına kesinlikle karşı çıkarız." (Komünist no 2, Haziran '78, s.38) (abç)

Belki eski kardeşler bizim bu ispatlarımıza karşı çıkacak ve, "ama biz sizin Almancaya çevrilmiş yazılarınıza dayanarak eleştirdik" diyeceklerdir. İşte o zaman "tükürdükleri kuyudan su içmiş" olacaklardır.

İkinci iddia, bizim II.Konferanstan sonra "Türk şövenisti" anlayış geliştirdiğimiz; "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nı savunup "ayrı bir devlet kurma hakkı"nı savunmadığımız iddiası da ayakları havada bir iddiadır. İşte ispatı:

"ANTİ-FAŞİST BİR CEPHE, "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nı kayıtsız-şartsız savunmak zorundadır. Komünistler bundan, her ulusun "AYRILIP AYRI DEVLET KURMA HAKKI"nı, milletler arasında tam hak eşitliğini; her türden ulusal baskının son bulmasını anlarlar. Türkiye'de bu, Kürt ulusunun AYRILIP AYRI DEVLET KURMA HAKKININ TANINMASI, Ermeniler ve Araplar gibi azınlık milliyetlerin tam hak eşitliğinin kabul edilmesi demektir." (Bolşevik Partizan 16/6, s.16) (abç, BHBY)

Görüldüğü gibi, kanıtlarımız bizim II.Konferanstan sonra ve önce de, "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nı, "ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı"nı ve azınlık milliyetler için tam hak eşitliğini savunduğumuzu belgelemektedir. Biz bu gerçeği Partimizin kurulmasından bu yana bu içerikle (başka türlü değil!) savunduk; savunuyoruz.

Bundan sonra yoldaş, eski kardeşlerin "ulusların kendi kaderini tayin hakkı kayıtsız-şartsız savunulamaz", "yanlış olan budur" şeklindeki düşüncelerine karşı Stalin'den şu alıntıyı yaparak onların iddialarını çürütmektedir:

"Ezen ülkelerin işçilerinin enternasyonal görevi, zorunlu olarak, herşeyden önce, ezilen ülkelerin özgürlüğü, ayrılması ilkesini içermektedir, yoksa ortada enternasyonalizm diye birşey kalmaz. Bu propagandayı yapmayan ezen bir ulusun sosyal-demokratlarını emperyalist ve alçak saymak hakkımız ve görevimizdir. Sosyalizmin gerçekleşmesinden önce ayrılma olasılığı binde bir olsa bile, bu istem mutlak bir istemdir." (Stalin, "Marksizm ve Ulusal Sorun", s. 246)

Hangi istem mutlak bir istemdir? "Ulusların kendi kaderini tayin hakkı", "ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı"nın kayıtsız-şartsız savunulması, bunun propagandasının yapılması mutlak bir istemdir.

Ayrıca biz, eski kardeşlerin çıkardıkları 26/27 Mart Frankfurt toplantısının söz tutanaklarında bu yoldaşın konuşmasının altına koydukları diğer iki dipnotu da ele alıp cevaplandırmaya çalışalım. Birinci dipnot, yoldaşın "GDS'in 65 sayfalık yazısında, hiçbir yerde N ve S yürüyüşleri üzerine tek laf yoktur" şeklindeki açıklamasının altına konmuştur. Şöyle:

> "Bu da bir yalandır. Biz Nürnberg ve Stuttgart'taki yürüyüşlerle ilgili tavır takındık, hem de bu iki yürüyüşün somut değerlendirmesinin neden bizim için tali bir sorun olduğu bağıntısında. (bkz. Tartışmanın Belgeleri I, s.62 ve 64)"

GDS burada manevraya başvurmakta ve konu değiştirmektedir. Konu değiştirmektedir, çünkü o, yoldaşın somut iddiasına cevap vermemekte; haklı iddiayı yalanlamaktadır. Yoldaşın iddiası: "GDS 65 sayfalık yazısında N ve S yürüyüşleri üzerine tavır takınmamaktadır" şeklindedir. GDS ve ortakları ise bu dipnotta, "Biz N ve S yürüyüşleri üzerine tavır takındık, bu yürüyüşler arasında ayrım yaptık" diyorlar. Hayır, bu doğru değildir. GDS N ve S yürüyüşlerinden önce —27.03.1982'de— bunların "pratikte proleter enternasyonalisti" yürüyüşler olmayacağı gibi imalarla suçlamalar getirerek, bu yürüyüşler hakkında bir değerlendirme yapmaktan bilinçli olarak kaçmış, bu konuda bir değerlendirme yapmamıştır. Bu bir olgudur. Bu olguyu bütün 1 Mayıs polemik belgeleri açık ve kesin olarak belgelemektedir. İlk olarak GDS Haziran başı 1982'de "GDS ile TKP/ML(B) uluslararası ilişkiler sekreteri" arasında yapılan görüşmede N ve S yürüyüşlerini değerlendirmiş ve bu yürüyüşlerin "DGB'ye karşı daha enerjik", "DGB'nin miting yerinde yapılan başarılı ve olumlu rahatsız etme eylemleri" oldukları değerlendirmesini yapmıştır. Tabii GDS bu yürüyüşler hakkında olumlu değerlendirmesini yaparken, daha önceleri "bu yürüyüşler pratikte proleter enternasyonalisti yürüyüşler olmayacaktır" şeklindeki ima ve suçlamaların özeleştirisini yapmamış, bunları yok saymış, savunmamış gibi göstermiştir. Açıktır ki, GDS daha önceleri savunduğu görüşleri ne kadar yok ve savunmamış gibi gösterirse göstersin, siyasi sahtekarlığını gizleyemez. (Bunun için bkz. Tüm Belgeler, s.308)

İkinci dipnot, yoldaşın "GDS oportünist grupları devrimci olarak değil, karşı-devrimci olarak eleştirmektedir" şeklindeki açıklamasının altına konmuştur. Şöyle:

> "Burada abartma yöntemi ile bizim pozisyonumuz çarpıtılmaktadır. Biz her oportünist grup eşittir karşı-devrimci demedik, bilakis gayet açık belirttik ki, bu oportünist gruplar bir bacakları ile şimdiden Karşı-Devrim kampında durmaktadırlar. (bkz. örneğin "Belgeler" I, s.97)

Tabii siz, "her oportünist grup eşittir karşı-devrimci" demediniz. Biz sizin kendinizi bu kadar kolay ele vermeyecek kadar "usta" olduğunuzu biliyoruz. Siz tabii ki "oportünist grupların şimdiden bir ayakları ile Karşı-Devrim kampında durduklarını" açıkladınız. Bunu da biliyoruz. Biz ayrıca sizin kendinizi oportünist gruplardan ayırmak için, onlarla hiç eylembirliği yapmamayı savunduğunuzu da biliyoruz. En azından 1982 1 Mayısı ile ilgili tartışmada bu konudaki gerekçelendirmenizde bu görüşünüz açıkça belgelidir.

(Bu değerlendirmenin ikinci bölümü 10 nolu Bolşevik Partizan taraftarı yoldaşın konuşmasının değerlendirilmesine aittir.)

İkinci Spartaküs taraftarı konuşmasında şu görüşleri ileri sürüyor:

a) "Konuşan bütün BP taraftarları sorunun özüne değinmemişlerdir; onlar milli meselede Türk şövenisti revizyonist bir çizgiyi ellerinden geldiği kadar haklı çıkarmak için çalıştılar." (abç)

b) "Milli meselede sapma, mızrağın sivri ucunu büyük-Türk şövenizmine yöneltmeyen ve esas tehlikenin kendi saflarımızda bizzat büyük-Türk şövenizmi olduğu gerçeğini gözardı eden derin bir sapma, Türk şövenisti bir sapma, İkinci Konferansta resmen mahkum edilmiştir."(abç)

c) "Türkiye'de milli mesele konusundaki teorik tartışma görevi konarken, Türkiye Kürdistanının sömürge olup olmadığı sorunu öncelikle çözülmesi gerekli bir görev olduğu, bu sorunun çözülmemiş olmasının bizim pozisyonumuzu zayıflattığı tespit edilmiştir. Bu bütünü ile doğrudur. Bu açıkça İkinci Konferansta mahkum edilen oportünist çizginin yeniden pratiğe geçirilmesidir." (abç)

İlkönce Spartaküs taraftarının "konuşan bütün BP taraftarları sorunun özüne değinmemişlerdir" şeklindeki iddiası; konuşmuş olmak için sarfedilen boş enerjidir. Kimin sorunun özüne değindiği, kimin değinmediğini belgeler açıkça göstermektedir. Bunu kontrol etmek mümkündür.

İkinci olarak, Spartaküs taraftarı İkinci Konferansta "Türk şövenisti sapma" resmen mahkum edilmiştir diyor. Bu doğru mudur? KESİNLİKLE HAYIR! Çünkü "İkinci Konferansta Türk şövenisti sapma resmen mahkum edilmiştir" şeklindeki tespit, fantezi ürünü bir tespittir. Çünkü İkinci Konferans tutanakları açıkça belgelemektedir ki, Konferansta hiçbir delege bugün Türkiye'de milli meselede esas tehlike Kürt milliyetçiliğidir; esas darbe buna vurulmalıdır; mızrağın sivri ucu buna yönelmelidir şeklinde bir görüş savunmamıştır.

Peki Spartaküs taraftarı neden savunulmamış birşeyi savunulmuş gibi göstermektedir? Yoksa Spartaküs taraftarı konuşabilen, fakat duymayan (sağır) biri midir? Cevaplandıralım: Spartaküs taraftarı savunulmamış birşeyi savunulmuş ve mahkum edilmiş gibi —hayali gerçek gibi— göstermek zorundadır, çünkü o gerçek durumdan değil, eski kardeşlerin fantezilerinde yarattığı tespitten hareket etmektedir. O bir kez daha eski kardeşlere yürekten bağlı olduğunu göstermektedir. O sağır filan değildir; konuştuğunu çok iyi duyabilen bir entellüktüeldir, ama gerçeği hayal uğruna feda eden bir "entellektüel"dir.

Tartışma konusu bu değildir. Peki tartışma konusu nedir? Tartışma konusu: Bugün Türkiye'de milli mesele konusunda yapacağımız teorik çalışmada öncelikle ihtiyaç duyulan, ağırlık verilmesi gereken soru nedir?dir. Bu soruya İkinci Konferansa sunulan karar taslaklarında "Kürdistan'ın sömürge olup olmadığı araştırılmalıdır" şeklinde cevap verilmektedir. Bu cevap yanlıştır. Neden? Çünkü bugün Türkiye'de milli meselede öncelikle yapılması gereken, milli meselede varolan temellerin bütün parti tarafından incelenmesi ve kavranmasıdır. Bu temeller incelenmeden, kavranmadan, "Kürdistan sömürge midir, değil midir" sorusuna doğru cevap vermek mümkün değildir. Çünkü bu soruya sağlıklı bir cevap verebilmek için, herşeyden önce klasiklerimizin milli mesele konusunda ortaya koydukları teorik temeller bütün parti tarafından —özellikle bugün— analizi yapılmalı, kavranmalıdır. Ancak bu yapıldığında, soruna doğru yaklaşılmış olur. Peki bizim milli mesele konusunda hiç mi temelimiz yoktur? Biz bu konuda temelsiz miyiz? KESİNLİKLE HAYIR! ÇÜNKÜ:

"İbrahim Kaypakkaya'nın milli mesele konusunda ortaya koyduğu teorik temel, hakim ulus şövenizmi ile, Büyük-Türk şövenizmi ile ideolojik

planda, siyasi arenada hesaplaşmak için yeterli bir teorik temel dir. Biz buna dayanarak bugün Türk şövenizmi ile hesaplaşmak durumundayız. (Bu eğer yeterli bir şekilde yapılmıyorsa, bu teorik temelin yetersizliğinden değildir.)

Ama ortaya İbrahim Kaypakkaya tarafından milli meselede konan teorik temel, "Kürdistan sömürge midir" gibi milli meselede ateşli tartışma konusu olan bir konuda cevap vermemektedir. Bu konuda yetersizdir. (Bu sorunun çözümünün öncelikle Kürt milliyetçiliğine vuracağı varsayılsa bile) Bu sorunun çözümünün çalışmanın milli meseledeki esas konusu olarak konması, hiçbir şekilde doğrudan doğruya Türk şövenizmine karşı mücadelenin esas görülmediği anlamına gelmez." (Bolşevik 9, s.73-74)

Fakat Spartaküs taraftarı ve eski kardeşler, İkinci Konferansta bugün milli meselede yapacağımız teorik çalışmada öncelikle ihtiyaç duyulan nedir sorusuna verilen, "Kürdistan sömürge midir, değil midir" cevabından, "teorik görevlerin tespit edilmesinde yalnızca Kürt milliyetçiliğine karşı mücadeleden sözedildiği", "hakim ulus şövenizmine; Büyük-Türk şövenizmine karşı mücadelenin esas alınmadığı, bunun arka plana itildiği" şeklinde bir sonuç çıkarmaktadırlar. Onların bu tavrı tamamen yanlıştır. Hayır! Kürdistan sömürge midir, değil midir sorusunu sormak ve bunun cevaplandırılmasını istemek otomatikman Kürt milliyetçiliğini esas tehlike görmek, Türk şövenizmine karşı mücadeleyi ikinci plana atmak demek değildir. Hayır! Bu sorunun analizinin yapılmasını istemek, kesinlikle "milli meselede doğru olan çizgimizi geliştirmek, bugün aktüel ideolojik mücadelede Türkiye'de en fazla (milli meselede) tartışma konusu olan konuda açık, berrak bir tavır takınmak; milli meseledeki tartışmada en zayıf olduğumuz noktadaki zayıflığı ortadan kaldırmak, böylece her türlü milliyetçiliğe karşı proleter enternasyonalizmini daha iyi savunmak" demektir. (Bolşevik 9, s.74)

Üçüncü olarak, Spartaküs taraftarı "pratikten" bir örnek vermekte ve şöyle demektedir:

> "Aachen'de yapılan bir toplantıda, bizzat Kürt ulusundan arkadaşlar —saflarımızda tehlike o kadar gelişmiştir ki— "ya, Kürtçe bir gazetenin çıkarılmasına ne gerek vardır? Okumasını bile bilmiyoruz" diyecek kadar ileri gitmişlerdir."

Onun bu tespiti, gerçeğin yarısını ifade etmektedir. Gerçekten de Kürtçe bir gazetenin çıkarılmasını küçümseyen anlayışlar tek tek kişilerde vardı. Bu yadsınamaz. Fakat bu yadsınmayan şey, Spartaküs taraftarının "BP'nin Türk şövenisti çizgisi" şeklindeki iddiası için ispat olamaz. Çünkü tek tek kişilerin savundukları görüşler eşittir BP'nin çizgisi değildir. BP'nin çizgisi bu konuda şöyledir:

> "Kürt dilinde propaganda sorununa gelince: Biz Kürt dilinde propagandanın; bugün bizim bu dile yapılan baskıyı reddetmemizi pratikte göstermesi açısından (başka bir sebepten değil); Türk şövenizmine karşı olduğumuzu göstermesi açısından gerekli görüyoruz. Ama her gerekli görülen ve doğru bulunan uygulanamaz. Uygulama için, onun uygulanmasının imkanı olması gerekir. Eğer bu imkan yoksa, o zaman bu konuda bu imkanın yaratılması için çalışılır. Bizim de yaptığımız budur." (Bolşevik 4, s.83) (aoç)

Alıntıdan da görüleceği gibi, Merkez Komitesi "Kürt dilinde propagandayı, bugün bizim bu dile yapılan baskıyı reddetmemizi pratikte göstermesi açısından (başka bir sebepten değil); Türk şövenizmine karşı olduğumuzu göstermesi açısından gerekli görüyoruz" diyor. Bu doğru mudur? Bugün Kürtçe dilini yaymak niçin gereklidir?

a) Türk hakim sınıflarının; Kürt ulusu üzerinde uyguladığı milli zulmü teşhir etmede, ajitasyon ve propagandanın bir aracı olarak kullanmak için mi?

b) Yoksa Kürt ulusu saflarından gelen unsurlara Marksizm-Leninizmi öğretmek için mi?

Hangisi?

Bizce birincisi. Yani biz bugünkü şartlarda Kürtçe dilini, Kürt ulusu saflarından gelen unsurlara Marksizm-Leninizmi öğretmek, onları kendi anadili temelinde eğitmek için değil; faşist Türk hakim sınıflarının Kürt ulusu üzerinde uyguladığı vahşi milli zulmü teşhir etmede ajitasyon ve propagandanın bir aracı olarak —bu dile yapılan baskıyı reddettiğimizi pratikte göstermemiz açısından— gerekli görüyoruz. Biz Türkiye'de bugünkü şartlarda Kürt ulusundan gelen unsurları eğitmede Türkçenin kullanılabileceğini düşünüyoruz. **Bugünkü şartlarda** Kürtçe dilinin Marksizm-Leninizmi öğrenmek için, öğretmek için gerekli olduğunu savunan eski kardeşler ve Spartaküs, açıkça Türkiye gerçeklerine gözlerini kapatmak durumundadırlar.

WBK temsilcisi konuşmasını esas olarak bir nokta üzerinde yoğunlaştırmaktadır. O bizim kendi konuşma metnimizde milli mesele konusunda ezen ulustan komünistlerin ve ezilen ulustan komünistlerin milliyetçiliğe karşı mücadelede ikili görevin çok kısır konarak "masa altına düşürülmüştür" diyor. Bu doğru mudur? Bizim konuşma metnimizde ikili görev gerçekten "kısır" mı konmuştur? Eğer evet ise, peki WBK temsilcisinin alternatifi nedir? Onun alternatifi, Türkiye açısından doğru bir alternatif midir? Doğru değil ise, ikili görev Türkiye açısından nasıl ortaya konmalıdır? Şimdi bu soruları cevaplandırmaya çalışalım.

İlkönce WBK temsilcisinin konuşma metnimiz hakkındaki tavrının doğru olup olmadığını kategorik bir şekilde görebilmemiz ve yargılayabilmemiz için, Bolşevik Partizan'ın konuyla ilgili söylediklerini aktararak değerlendirmeye çalışalım. Konuyla ilgili yer şöyle:

> "Komünistler milli soruna proleter devrimi bakış açısından yaklaştıklarından, "ezen ve ezilen ülkelerin işçilerinin enternasyonalist eğitimi" konusunda ezen ve ezilen ülke komünistlerinin önüne ikili görevi koymuşlardır.
>
> ...
>
> Türkiye devrimi ile ilgili olarak milli sorunun Türkiye içindeki yanı konusunda Türkiyeli komünistlerin yapması gereken açıktır. Onlar Türkiye'de Türk hakim sınıflarının ırkçı-şoven baskılarına karşı çıkmalı; ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını, ve tüm milliyetler için tam hak eşitliğini savunmalıdır. Türkiyeli komünistler Türkiye'de herşeyden önce işçi sınıfı içinde başta Türk şovenizmi olmak üzere her türlü milliyetçiliğe karşı kararlı bir mücadele yürütmeli; milli meselenin gerçek çözümünün proletarya önderliğinde bir devrimle mümkün olacağının propagandasını yapmalı, bunun için tüm uluslardan proletaryanın sınıf örgütleri içinde birliğini savunmalı, bunu sağlamaya çalışmalıdır." (abç)

Alıntıda doğru şöyler söylenmektedir. Evet, "Türkiyeli komünistler — Türk komünistleri değil! -BN— Türkiye'de herşeyden önce işçi sınıfı içinde BAŞTA TÜRK ŞOVENİZMİ olmak üzere her türlü milliyetçiliğe karşı kararlı mücadele yürütmeli;... tüm uluslardan proletaryanın sınıf örgütleri içinde birliğini; somut olarak Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını ve tüm milliyetler için tam hak eşitliğini savunmalıdır"

lar. Bu doğrudur. Bunda yanlış olan birşey yoktur. Fakat bu düşünce kısadır; eksiktir. WBK temsilcisi bu kısa ve eksik düşünceye karşı şu alternatif düşünceyi getirmektedir:

"Ezilen ulus komünistleri kendi saflarındaki milliyetçiliğe karşı, ezen ulusun komünistleri de kendi ülkesindeki büyük devlet, yani büyük iktidar şövenizmine karşı mücadele vermelidirler. Ancak bu şekilde komünistlerin birliği ortaya çıkabilir." (s.29)

WBK temsilcisinin ikili görev hakkındaki bu düşüncesi bugün Türkiye açısından **pratik olarak** doğru olmayan bir düşüncedir. Bu düşünce sadece WBK temsilcisinin savunduğu bir düşünce değildir. Bu düşünce aynı zamanda —konuşma metnimizde kısa ve eksik konmasına rağmen— bizim de düşüncemiz, görüşümüz idi. Türkiye'de milli mesele konusunda, ezen ve ezilen ulus komünistlerinin milliyetçiliğe karşı mücadelede ikili görevi dendiğinde anladığımız şey, WBK temsilcisinin ikili görevden anladığı şey idi. İki görev hakkında savunduğumuz buydu. Nasıl ve nerede? Bolşevik Partizan No 8'de, ""SPARTAKUS": Marksizm-Leninizmi savunma adına bilinen oportünizm" başlıklı yazıda, ikili görev tartışılırken şunlar söylenmektedir:

"Marksizm-Leninizmin klasikleri soruna sürekli olarak ezen ulus komünistleri ile ezilen ulus komünistlerinin görevleri açısından ikili yaklaşmışlardır. Marksizm-Leninizmin klasikleri, Spartaküs'ün ortaya koyduğu gibi, çok uluslu bir devlette —emperyalizme bağımlı devletlerde de— esas tehlike olan şövenizme karşı mücadeleyi o ülke komünistlerinin —hangi ulustan veya ulusal azınlıktan olursa olsun— esas görevi olarak ortaya koymamışlardır. Lenin ve Stalin mesela Büyük-Rus şövenizmini esas tehlike olarak tespit ettiklerinde, bu tespiti daima <u>Rus komünistleri</u> açısından ortaya koymuşlardır. Yine aynı şekilde Rus ulusu dışındaki ulus milliyetçiliklerine-şövenizmlerine karşı mücadeleyi de hangi ulus milliyetçiliğine/şövenizmine karşı mücadele edilecekse, o ulustan komünistlerin esas görevi olarak ortaya koymuşlardır. Onlar soruna bu şekilde yaklaşılmazsa, şövenizme düşüleceği tespitini yapmışlardır. Mesela Büyük-Rus şövenizmine karşı mücadeleyi merkeze koyan Gürcü komünistleri, Rus şövenizmine karşı; Gürcü milliyetçiliğine düşeceklerdir. Gürcü milliyetçiliğine, şövenizmine karşı mücadeleyi merkeze koymuş Rus komünistleri de Büyük-Rus şövenizmine düşeceklerdir. vs. vs." (agd, s.48)

Daha sonra Mehmet O. yoldaş bu düşüncesini Stalin'in "Marksizm, Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu" adlı kitabından şu alıntıyı aktararak temellendirmeye çalışmaktadır:

"Ulusal sorunda Büyük-Rus şövenizmine karşı savaşımı birinci plana koymak gerekir dendiği zaman, bununla, Rus komünistlerinin ödevleri belirtilmek istenir; Rus komünistlerinin ödevi, Rus şövenizmine karşı savaşımı kendilerinin yürütmesidir, demek istenir. Eğer Rus şövenizmine karşı, Rus komünistleri yerine, Türkistan ya da Gürcü komünistleri savaşıma girişselerdi, savaşımları Rus düşmanı şövenizm olarak suçlanırdı. Bu, herşeyi karmakarışık eder ve Büyük-Rus şövenizmini güçlendirirdi. Büyük-Rus şövenizmine karşı savaşıma girişmeyi, yalnızca, Rus komünistleri üzerlerine alabilir, ve bu savaşımı sonuna kadar yalnızca onlar götürebilirler.

Ama yerel Rus-düşmanı şövenizmle savaşmak önerildiği zaman ne denmek istenir? Bununla, yerel komünistlerin ödevi, Rus-olmayan komünistlerin kendi şövenizmleri ile savaşma ödevi belirtilmek istenir. Rus-düşmanı şövenizme doğru sapmaların varlığı yadsınabilir mi? Gürcü, Başkır, vb. yerel şövenizmin var olduğunu, ve onunla savaş-

manın zorunluluğunu tüm kongre gördü.

Tatar, Gürcü, Başkır şövenizmine karşı Rus komünistleri savaşım veremezler, çünkü Tatar ya da Gürcü şövenizmine karşı savaşım verme ağır görevini eğer bir Rus komünisti üzerine alsa, savaşımı, bir Büyük-Rus şöveninin, Tatar ya da Gürcülere karşı savaşımı olarak düşünülecektir. Bu, herşeyi karmakarışık eder. Tatar, Gürcü vb. şövenizme karşı, ancak Tatar, Gürcü vb. komünistleri savaşım verebilirler; Gürcü milliyetçiliği ya da şövenizmine karşı ancak Gürcü komünistleri başarı ile savaşabilirler. Bu, Rus-olmayan komünistlerin ödevidir. Tezlerde bu ikili görevi, yani Rus komünistlerinin görevi (Büyük-Rus şövenizmine karşı savaşım) ile Rus-olmayan (Ermeni-düşmanı, Tatar-düşmanı, Rus-düşmanı şövenizme karşı savaşımları) belirtilmesi işte bu nedenle zorunludur. Yoksa tezler tekyanlı kalacak, ne devlet yapısında, ne de parti yapısında, ne olursa olsun, bir enternasyonalizm yaratmak olanaksız olacaktır.

Eğer yalnızca Büyük-Rus şövenizmine karşı savaşım yürütürsek, bu savaşım, Tatar ve öbür şövenlerin, çevrede gelişen ve özellikle bugün, NEP koşullarında tehlikeli olan savaşımını bizden gizleyecektir. İki cephede birden savaşım vermekten vazgeçemeyiz, çünkü bu ikili savaşım olmaksızın, Rus işçi ve köylüleri ile öbür milliyetler işçi ve köylüleri arasında hiçbir kaynaşma olamayacağına göre, başarı, ancak bu iki cephe üzerindeki —bir yandan kuruluş çalışmamızdaki ana tehlike olan Büyük-Rus şövenizmine, öte yandan yerel şövenizme karşı— savaşımı yürüterek kazanılacaktır. Yoksa bundan kabul edemeyeceğimiz bir sonuç, yerel şövenizmi bir isteklendirme, bir prim verme siyaseti sonucu doğar.

Lenin yoldaştan burada da sözetmeme izin verin. Bu işi yapmak istemezdim, ama kongremizde birçok yoldaş, olur olmaz, hem de söylediklerini değiştirerek, ondan sözettiği için, size, Lenin yoldaşın herkesçe bilinen bir makalesinden birkaç tümce okumama izin verin:

"Proletarya, "kendi" ulusu tarafından ezilen sömürgeler ve uluslar için siyasal ayrılma özgürlüğü istemelidir. Yoksa, proletaryanın enternasyonalizmi boş bir sözden başka birşey olmazdı, ezen uluslarla ezilen ulusların işçileri arasında ne güven, ne de sınıf dayanışması mümkün olurdu..."

Bunlar, deyim yerinde ise, egemen ya da bir zamanlar egemen ulus proleterlerinin ödevleridir. Daha ilerde, Lenin, eskiden ezilmiş ulusların proleterlerinin ya da komünistlerinin ödevinden sözeder:

"Bir yandan da, ezilen ulusların sosyalistleri, ezilen ulusun işçileriyle ezen ulusun işçilerinin tam ve kayıtsız-şartsız birliğini, örgütsel birlik dahil olmak üzere, savunmalı ve uygulamalıdırlar. Bu olmadan, burjuvazinin her türden entrikaları, kalleşlikleri ve hileleri karşısında proletaryanın bağımsız siyaseti savunulmaz ve işçi sınıfı öteki ülkelerin işçileriyle sınıf dayanışmasını gerçekleştiremez. Ezilen ulusların burjuvazisi, işçileri aldatmak için ısrarla ulusal kurtuluş sloganlarına başvurur..."

Gördüğünüz gibi, eğer Lenin yoldaşın izinden gitmek sözkonusu ise —burada bazı yoldaşlar onun adıyla and içtiler— bir tek olayın iki yanı olarak, genellikle şövenizme karşı savaşım üzerine tezler olarak, Büyük-Rus şövenizmine karşı savaşım üzerindeki tezi olduğu kadar, yerel şövenizme karşı savaşım üzerine tezi de, kararda olduğu gibi bırakmak zorunludur." (Marksizm, Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu, Sol Yayınları, s.209-211)" (BP 8)

Yoldaşın temellendirme uğraşından çıkan sonuç şudur:

> Türkiye'de çeşitli milliyetlerden komünistler öncelikle kendi milliyetçiliğine karşı mücadele etmelidirler.
>
> Yani; Türk ulusundan komünistler öncelikle Türk milliyetçiliğine, Kürt ulusundan komünistler öncelikle Kürt milliyetçiliğine, Arap milliyetinden komünistler öncelikle Arap milliyetçiliğine karşı mücadele edecekler vb.

İkili görevin bu şekilde ortaya konması pratik olarak yanlıştır. Görüşümüze göre yoldaş, Stalin'in Rusya açısından ortaya koyduğu ikili görevin Türkiye açısından da geçerli olduğunu savunmaktadır. Öyle ya, Stalin Rusya'da Rus komünistleri öncelikle Rus milliyetçiliğine, Gürcü komünistleri Gürcü milliyetçiliğine, Tatar komünistleri Tatar şövenizmine, Başkır milliyetinden komünistler Başkır şövenizmine karşı öncelikle mücadele etmeleri gerektiği tespitini yapıyor. O halde Türkiye'de de Türk komünistleri öncelikle Türk milliyetçiliğine, Kürt komünistleri öncelikle Kürt milliyetçiliğine, Arap komünistleri Arap milliyetçiliğine karşı öncelikle mücadele etmelidirler. Hayır! Türkiye açısından ikili görev böyle konmamalıdır. Çünkü Türkiye'nin gerçek durumu ile Rusya'nın gerçek durumu birbirine uymamaktadır. Çünkü bugün ülkemizde —Rusya'da olduğu gibi Gürcü, Tatar, Başkır, Ermeni vb.— "milli" bölgesel örgütler/örgütlerimiz yoktur.

> "Bu durumda somut bir ikili görevden (Türkiye'nin içindeki milli mesele açısından) konuşmak mümkün değildir. (Türkiye'de milli meselenin özü, çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı ve halkı ile emperyalizm arasındaki çelişme tarafından belirlenmektedir. Bu bağıntıda bir ikili görev vardır. Emperyalizme karşı düşmanlığın, dar milliyetçiliğe dönüşmesini engellemek için bütün dünyada işçi sınıfının ve halkların birliğini savunmak; düşmanın emperyalist ülkelerde işçi sınıfı ve halklar olmadığını göstermek; ve "kendi" milliyetçiliğine karşı mücadele etmek, bu alanda ikili görev açısından bizim esas görevimizdir.) Ama böyle bir gelişme durumunda ("milli" bölgesel örgütler kurulduğunda) her milli bölgede bulunan örgütün —Rusya'da olduğu gibi -BN— hangi milliyetten olursa olsun bütün üyelerinin milliyetçiliğe karşı mücadelede esas görevi o bölgenin milliyetçiliğine karşı mücadele olacaktır." (Bolşevik 9, s.75)

Bugün Türkiye'de "milli" bölgesel örgütler/örgütlerimiz yoktur. Bugün Türkiye'de milli meselede esas tehlike Büyük-Türk şövenizmidir. Bugün partimizin "bütünü için —onun içindeki bütün komünistler için; hangi milliyetten olursa olsunlar— milli meselede öncelikle savaşacakları hedef bugün hakim ulus şövenizmi olan Büyük-Türk şövenizmidir. Onlar buna bağlı olarak her türlü milliyetçiliğe karşı da mücadele edeceklerdir." (abç) (ay) Ancak sorun bu şekilde ortaya konduğu zaman, çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının ve emekçi halkların gönüllü birliği sağlanabilir.

11 nolu Bolşevik Partizan taraftarı yoldaş konuşmasında ilkönce GDS'in teori ile pratik, söz ile davranış uyumsuzluğuna dikkat çekmekte ve GDS'in proleter enternasyonalisti olmayan tavrına örnek olarak, 1 Mayıs 1982'de S yürüyüş iznini almamasını ve 26/27 Mart Frankfurt toplantısında yatma sorununu göstermektedir. Yoldaşın burada haklı olarak dikkat çektiği sorun önemlidir. Gerçekten de eski kardeşlerin pratikte takındıkları tavır, teoride şampiyonluğunu yapmaya çalıştıkları proleter enternasyonalizmi ile, devrimci örgütlerin pratik işbirliği ile uyum içinde değildir. Eski kardeşler çeşitli ülkelerden devrimcilerin pratik işbirliğini kolaylaştıracakları yerde, zorlaştırmaktadırlar. Eski kardeşlerin pratiği, onların gerçek proleter enternasyonalistleri olmadıklarını göstermiştir, göstermektedir. Evet, onlar gerçek proleter enternasyonalistleri değildir. Onların gerçek proleter enternasyonalistleri olmadıklarını; lafta proleter enternasyonalistleri olduklarını 1 Mayıs polemiği, 1983, 1984 pratikleri göstermiştir. Örneğin GDS 1 Mayıs 1982'de özellikle şu görüşleri savunuyordu:

* "Batı Almanya'da çeşitli milliyetlerden Marksist-Leninistlerin ve anti-emperyalistlerin mutlaka birarada yürümesi gerektiğini; bunun proleter enternasyonalizminin gereği olduğunu savunuyordu."

* "Batı Almanya'da, komünistlerin ve anti-emperyalistlerin DGB'li sendika ağalarının yürüyüşlerine karşı kendi ayrı bağımsız yürüyüşlerini düzenlemesi gerektiğini; bunun yanında DGB eylemlerinin de rahatsız edilmesi gerektiğini savunuyordu. "1 Mayıs'ın ırzına geçilmesine karşı suskun kalmak, birşey yapmadan seyretmek" olarak niteliyordu." (BP özel sayı, Mayıs 1983) (aoç)

* "Sözün kısası, komünistlerin güçleri oranında devrimci hedefler uğruna bağımsız, komünist yönelimli kızıl 1 Mayıs yürüyüşleri, ve işçi aristokratiği, emperyalizm yanlısı sendika yönetimine karşı siyasi mücadele eylemleri düzenlemeleri bizim açımızdan ilkesel bir sorundur." (Tüm Belgeler, s.132) (abç)

* "Batı Almanya'daki anti-faşistler, anti-emperyalistler, devrimciler, Marksist-Leninistler, hangi milliyetten olursa olsunlar daha sıkı olarak yanyana gelmeli, birbirlerini Batı Alman emperyalizminin ve onun devlet aracının baskı siyasetine karşı daha sıkı desteklemelidirler. Amaçları mücadelelerini daha da güçlendirmek olmalıdır." (açGDS!!!) (BP 8, s.63) (*)

Peki, eski kardeşlerin teoride şampiyonluğunu yaptıkları proleter enternasyonalizmi ile pratikte takındıkları tavır uyum içinde midir? Biz hayır diyoruz ve ispatlıyoruz! Eski kardeşlerin pratikleri onların gerçek proleter enternasyonalistleri değil, lafta proleter enternasyonalistleri olduklarını kanıtlamıştır. Şöyle:

Örneğin: "1 Mayıs 1982'de DGB'li sendika ağalarının önderliğinde düzenlenen yürüyüşlerin güç oranında mutlaka rahatsız edilmesi gerektiğini lafta savunanlar, lafta çok radikal görünüp; kendi önerdikleri eylem biçimi dışındaki her hareketi "1 Mayıs'ın ırzına geçilmesine gözyummak" biçiminde suçlayanlar, bu yıl —yani 1983 -BN— en azından bir alanda somut olarak DGB'li sendika ağalarının yürüyüşüne karşı bir yürüyüşe katılmayı; DGB'li sendika ağalarının, Batı Alman emperyalizminin 1 Mayıs'ı yozlaştırmasına karşı aktif

(*) Evet, lafta "Batı Alman emperyalizmine karşı daha sıkı destek", uygulamada burjuvaziye şikayet! İşte GDS'in daha sıkı desteğinin pratikte yansımasının bir örneği. Bu rezilce tavır, GDS'in ve onu destekleyenlerin nerelere vardığının bir göstergesidir."

mücadeleye katılmayı reddettiler! Geçen yıl en yüksek perdeden "siyasi mücadele eylemi" türküleri söyleyenler, bu yıl kendi deyimleri ile "1 Mayıs'ın ırzına geçilmesini sessizce seyretmek ile yetinmeyi" tercih ettiler. Onlar böylece geçen yılki gürültülerinin de gerçek görüşleri olmadığını; onların radikalliğinin laf radikalliği olduğunu gösterdi." (BP özel sayı, Mayıs 1983)(aoç)

Dahası var:

"Eski kardeşler 1983 1 Mayıs'ında açık bir biçimde, Batı Alman emperyalizminin ve sendika ağalarının 1 Mayıs'ına karşı alternatif bir eylem koyma diye (buna imkanları varken) bir dertleri olmadığını kanıtladılar. Onların geçen sene yüksek sesle ilan ettikleri, alternatif yürüyüş koyma, kızıl bayraklarla yürüme, komünizmin, Marksizm-Leninizmin yaşadığını pratikte gösterme vs. gibi doğru görüşlerin, göstermelik olarak savunulduğu bu seneki pratiklerinden anlaşıldı. Onlar işçi sınıfına direnmeyi, militan eylem koymayı, en doğru yolu göstereceklerine, alternatif yürüyüş koymayarak (konulan alternatif yürüyüşe katılmayarak), itaatkârlığı, uyuşukluğu gösterdiler. Böylece onlar geçen senekinden daha ileri gidecekleri yerde; bir adım daha geri atarak pratikte uysallığı ve kölece boyuneğmeyi gösterdiler." (BP 8, s.11) (Bu söylediklerimiz 1984 için de geçerlidir.)

Peki, eski kardeşler teorileri ile pratikleri arasında derin bir uçurumun olduğunu görmüyorlar mı? Bu adamlar bu kadar zeka yoksunu adamlar mıdır? Eski kardeşler için sorun, kendi pratikleri ile teorileri arasında derin bir uçurumun olup olmadığı değildir. Eski kardeşler için sorun, kendilerinin mutlak "yanılmaz" insanlar olduklarını ispatlamak olduğu için, yanılgılarından vazgeçmek, yanılgıyı tespit edip özeleştirisini yapmak değil; yanılgılarda keçi gibi diretmektir. Eski kardeşler ne zeka yoksunu, ne de delidirler. Hayır! Eski kardeşler bütün bunları bilinçli olarak yapmaktadırlar. Marksizm-Leninizmden sapmalarda; oportünist-revizyonist hatalarda bilinçli ısrar etmektedirler.

Yoldaş konuşmasının devamında ayrıca eski kardeşlerin teori ile pratikleri arasındaki uyumsuzluğu ispatlamak için duvarda yazılı olan "Alle Macht den Computern!" sloganını ele almakta ve düşüncesini bu slogan üzerine inşa etmektedir ("Tüm iktidar kompüterlere!"). Açıktır ki yoldaşın bu polemik şekli ve içeriği doğru değildir. Görüşüme göre yoldaşın burada yürüttüğü polemik, dikkatleri gerçek sorunlardan uzaklaştıran, yararsız ve evet zararlı, eski kardeşlere demagoji fırsatı veren bir polemiktir. Doğru değildir. Duvardaki slogan, eski kardeşlerin teori/pratik uyumsuzluğuna örnek olarak gösterilemez.

GDS temsilcisi konuşmasında esas olarak iki iddia ileri sürmektedir.

Birinci iddia:

"Kıbrıs sorunu çok önemlidir. Biz tam da Kıbrıs sorununda Büyük-Türk şövenizminin varlığını, hem teori, ve hem de pratikte varlığını görebiliriz. Ulusların kendi kaderini tayin hakkı kavramının yetmediğini, ve Kıbrıs sorununda bütünüyle yanlış olduğunu görebiliriz. Bunu kısaca açıklamak istiyorum. Kıbrıs'ta Türkiye devleti tarafından yanılmış güncel bir haksızlık, güncel bir saldırı ve ilhak sözkonusudur. Böyle bir saldırıda, kayıtsız-şartsız, kayıtsız-şartsız ayrılma talep edilmelidir. Merkez Komitesi ne yapıyor? Merkez Komitesi ayrılma HAKKI talep ediyor. Bu kirli, yarı-faşist bir slogandır. Çünkü tabii ki Kıbrıslılar için sözkonusu olan —mesela Kürt sorununda olduğu gibi— Türkiye'yle birleşme, ya da ondan ayrılma değildir. Kıbrıslılar —bu açıktır ki— basitçe ayrılma hakkına sahip değildir, bilakis Türkiye'deki Marksist-Leninistler, şartsız olarak ayrılmanın kendisini talep etmelidirler." (s.31) (aoç)

GDS temsilcisi burada açıkça şunu iddia etmektedir:

KIBRIS İÇİN "ULUSLARIN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI", "AYRILMA HAKKI"NI SAVUNMAK DOĞRU DEĞİLDİR. KIBRIS İÇİN, KİRLİ, YARI-FAŞİST BİR SLOGAN OLAN "ULUSLARIN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI", "AYRILMA HAKKI" DEĞİL; "AYRILMA" SAVUNULMALIDIR.

O bu iddiasıyla çok rezil bir durumdadır. O bu iddiasıyla Marksizm-Leninizmi değil, fetişizmi savunmakta, evet Marksizm-Leninizme adice saldırmaktadır.

— "Ulusların kendi kaderini tayin hakkı", "ayrılma hakkı" ne demektir?

— Bugün Kıbrıs için "ulusların kendi kaderini tayin hakkı", "ayrılma hakkı"nın savunulması "yarı-faşist" midir?

— ULUSLARIN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI, AYRILMA HAKKI NE DEMEKTİR?

Bu soru Marksizm-Leninizmin klasikleri tarafından defalarca cevaplandırılmış bir sorudur. Şöyle:

"Kendi kaderini kendisinin tayin etmesi demek, o ulusun istediği biçimde örgütlenmesi demektir. Ulus, özerklik ilkelerine uygun olarak kendi hayatını örgütlendirme hakkına sahiptir. Ulus rızasıyla, öteki uluslarla federatif bağlar kurma hakkına sahiptir. Ulus egemendir ve bütün uluslar eşit haklara sahiptirler." (J.V. Stalin, Marksizm ve Milli Mesele, s.28) (abç)

"Ulusların siyasi kaderlerini kendilerinin tayin etmesi meselesinin, yani bunların tamamen özgür ve demokratik yoldan ayrılmaları ve bağımsız devlet kurmaları meselesinin çözüme bağlanması.." (Lenin, Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı, s.12) (abç)

"Marksistlerin programındaki "ulusların kendi kaderlerini tayin etmeleri" ilkesi tarihi-iktisadi bakımdan, siyasi kaderlerini tayin etme, siyasi bağımsızlık, ulusal bir devletin kurulmasından başka bir anlama gelmez." (age, s.59) (abç)

"Leninizm, ulusların kendi kaderlerini tayin etme kavramını... ulusların bağımsız devlet olarak yaşama hakkı biçiminde yorumlayarak, bu kavramı genişletti." (Stalin, Leninizmin Sorunları, s.62) (abç)

Klasiklerimizin bu itiraza meydan vermeyecek kadar açık ve berrak ifadelerine rağmen, hala kavramları allak-bullak ederek, Marksizm-Leninizme karşı fetişizmi savunmanın sebebi nedir?

— BUGÜN KIBRIS İÇİN "ULUSLARIN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI", "AYRILMA HAKKI"NIN SAVUNULMASI "YARI-FAŞİST" MİDİR?

Bugün Kıbrıs için "ulusların kendi kaderini tayin hakkı", "ayrılma hakkı"nın savunulması "yarı-faşist" değildir. Çünkü biz klasiklerimizden öğrendik ki, "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı", "ayrılma hakkı"nın bir tek anlamı vardır; o da: Ulusların özgür iradeleriyle ayrılmaları, tarihi-iktisadi bakımdan, siyasi kaderlerini tayin etmeleri, siyasi bağımsızlıklarını kazanmaları; bağımsız devlet olarak yaşama hakkı olduğudur. Bu ulusların serbestçe ayrılma hakkıdır. GDS temsilcisi, "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı", "ayrılma hakkı"nı savunmayı, kirli, yarı-faşist slogan savunmak olarak adlandırıyor. O böylece Lenin ve Stalin'e, Bolşevik Partisine saldırmaktadır. Neden? Çünkü "Bolşevik Partisi, ulusların, ayrılıp bağımsız devletler haline gelme noktasına kadar bile KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKINI SAVUNDU." Soruyoruz: Acaba Bolşevik Partisi "kirli, yarı-faşist" sloganı mı savunuyordu?

GDS temsilcisinin bu aptalca suçlamasının temeli; "ayrılma hakkı"nı savunmanın; aynı zamanda birliği de savunma anlamına geldiği, ve ilhaka karşı olmamak anlamına geldiği düşüncesidir. O, "ilhak"ın sözkonusu olduğu yerde; birliğin, **zorla birlik** olduğu yerde; "ayrılma hakkı"nın savunulmasının hiçbir şekilde bu zoraki birliği savunmak anlamına gelmediğini; "ayrılma hakkı"nın savunulmasının doğrudan doğruya zoraki birliğe saldırı olduğunu anlamamaktadır. Çok radikal görünüm altında, aslında Marksizm-Leninizme saldırmaktadır.

GDS temsilcisi ayrıca bizim bütün propagandamızda işgale karşı çıktığımızı; ve "Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!" dediğimizi de görmeyecek kadar kendini unutmaktadır!

İkinci iddia:

> "BP'nin bu yazısında eksik olan birşey de, önemli bir sorun da; Türkiye'nin hangi ülkeler kategorisine girdiğidir. Orada Almanca tercümesinde denmektedir ki, Türkiye ezilen bir ulustur. Bir de millet denmesi yanlıştır... Fakat Türkiye'de birden fazla ulus olduğu açık bilinmektedir. Eğer öyleyse, bir yazı hatası sözkonusudur... Yine de sorun çok basit konmuştur. Burda bir tek kategoriden sözedilmekte. Benim görüşüme göre, Türkiye, birincisi, emperyalistler tarafından ezilen, baskı altında tutulan bir devlettir. Ama aynı zamanda da başka bir ulusu, yani Kürt ulusunu ezen bir devlettir. Bu önemli bir konudur. Türkiye hakkında tek bir kategoriden sözedilemez. Bu ikili karakter, Leninizme göre belirleyicidir." (s.32)(aoç)

Bununla ilgili olarak da söylenecek şey, bizim Türkiye'de milli meselenin iki yanını da koymaya çalışmış olmamızdır. GDS'li burada kafasında yarattığı bir pozisyona saldırma durumundadır.

GDS temsilcisinden sonraki Bolşevik Partizan taraftarı yoldaşın yaptığı konuşmada ele alınması ve değerlendirilmesi gereken noktalar şunlardır:

Birinci nokta:

Yoldaş şöyle demektedir:

> Eski kardeşler "Bolşevik Partizan'ı ve Merkez Komitesini revizyonist bir çizgiyle niteledi. Aynı zamanda yarı-faşistlikle de nitelendirdi; bir bütün olarak. Ama hepimiz de biliyoruz ki, pratikte, bırak devrimcilerle eylembirliği yapma yanlısı olmayanlar, burada yarı-faşistlikle nitelendirdikleri kişilerle ortak eylemi nasıl yapabilirler? Şunu da söylediler: Bugünkü ortamda biz oportünistlerle de eylembirliği yapmayacağız. Buyrun, bunun pratiği 1 Mayıs. Burada Merkez Komitesinin çizgisini revizyonist olarak nitelendirmektedirler, ama aynı MK ile ortak eylem yapmaktadırlar. Buna ne diyeceksiniz?
>
> Proleter enternasyonalizminin savunuculuğunu kimseye bırakmayan kardeşler, ulusal kurtuluş hareketlerine küçümseyerek bakmaktadırlar." (s.33)

Eski kardeşler söztutanağında yoldaşın bu konuşmasının altına şu dipnotu koymuşlar:

> "Bu bir tahrifattır. Çünkü "yarı-faşist" olarak tanımlanan MK değil, bilakis Kıbrıs meselesinde koşulsuz ayrılma istemi yerine, salt "ayrılma h a k k ı" şiarı idi. Bundan başka, bizim devrimcilerle hiç eylembirliği yapmayacağımız iddiası aptalca bir iftiradır. Burada dört satırda iki yalan yayılmaktadır."

Gerçekten de onlar Bolşevik Partizan'ı ve Merkez Komitesini "yarı-faşist" olarak nitelendirmemişlerdir. Onların "yarı-faşist" olarak nitelendirdikleri, yukarda yaptığımız açıklama çerçevesinde olmuştur. Yoldaşın bu konudaki karşı çıkması yanlıştır.

Yine dipnotta, yoldaşın konuşmasında haklı olarak eleştirdiği, eski kardeşlerin devrimcilerle eylembirliği yapma yanlısı olmadıkları şeklindeki açıklamasına karşı çıkılıyor, kendilerinin devrimcilerle eylembirliği yanlısı olmadıkları şeklinde gösterilmesinin bir iftira olduğu söylenmektedir. Fakat eski kardeşler bu gerçeği ne kadar iftira olarak adlandırırlarsa adlandırsınlar, 1 Mayıs polemik belgeleri, 12 Eylül polemik belgeleri gerçek bilgiyi ortaya koymaktadır. Evet, eski kardeşler Parti inşasının birinci aşamasında oportünist örgütlerle eylembirliğini imkansız görmekte, şöyle demektedirler:

> "TKP/ML(B) tam da yeni kurulma durumunda bütün revizyonist-oportünist güçlerle kendi arasına sistemli ve gayet açık bir şekilde ayırım çekme görevini öncelik almak zorunda olduğunu gözönünde tutmalıdır, Marksist-Leninist partinin planlı bir şekilde inşası için bu temel bir kuraldır. Parti ilk aşamasında revizyonizme ve oportünizme karşı mücadele içerisinde kendi çehresini belirlemelidir." (Enternasyonal Enformasyon, TKP/ML(B) Oportünizmi III, s.9) (abç)

Eski kardeşler bu paragrafta söylemek istediklerini süslü cümlelerle gizlemek istiyorlar. Ama onlar anlatmak istediklerini ne kadar "parlak" cümlelerle gizlerlerse gizlesinler, söylediklerinden çıkan sonuç şudur: Parti, inşasının birinci aşamasında bütün revizyonist-oportünist güçlerle kendi arasına sistemli ve gayet açık bir şekilde ayrım çizgisi çekebilmesi için oportünist-revizyonist güçlerle eylembirliği yapmamalıdır. Bu, Marksist-Leninist partinin planlı bir şekilde inşası için temel bir kuraldır. Anlatılmak istenen budur. Onların bu ibarelerinde pekçok parıltı ve işgüzarlık vardır, ama Marksist-Leninist öz yoktur.

İkinci nokta: Yoldaş, eski kardeşlerin "ulusal kurtuluş hareketlerini küçümseyerek baktıklarını" söylemektedir. Bu bir gerçektir. Çünkü 27.3.1982 tarihli, 1 Mayıs '82 hazırlığı ile ilgili yapılan toplantıda GDS temsilcisi, temel şiar olan "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin" şiarına karşı olduğunu açıklamış; gerekçe olarak da bu şiarın ÇKP tarafından kötü bir şekilde kullanıldığını göstermiştir. O yalnızca "Bütün ülkelerin işçileri birleşin" şiarının kullanılmasını savunarak, ulusal hareketlerle, ezilen ülkelerin işçileriyle ittifakı küçümsemiştir. Onların bu anlayışları rezilce bir anlayıştır. Çünkü bugün modern revizyonizm Marksizm-Leninizmin birçok ilkesini kötüye kullanmaktadır; ırzına geçmektedir. Peki, buna karşı yapılması gereken nedir? Kötüye kullanıldı diye terketmek midir? Yoksa her türlü kötüye kullanmaya karşı Marksist-Leninist ilkelerin saflığını korumak mıdır? Biz ikincisidir diyoruz. Yani Marksist-Leninist ilkelerin saflığını korumak; Marksist-Leninist ilkeleri çarpıtanları, onlara saldıranları siyasi-ideolojik olarak mahkum etmektir diyoruz.

Eski kardeşler yoldaşın bu nokta üzerine yaptığı açıklamanın altına şu dipnotu koymuşlardır:

> "Tüm bu açıklama, yüzsüzce bir yalanın yeni bir nümunesidir. Tam da bütün ülkelerin proleterlerinin ittifakının öncelikliliğini göstermek için, GDS temsilcisi "Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!" şiarını afişe koymayı önerdi, ki bu da yapıldı. O asla "Emperyalist ülkelerin proleterleri ve ezilen halklar birleşin" şeklinde, anlam bakımından BP temsilcisinin önerdiği bir parolayı tartışmaya sokmadı, bilakis tam da böyle bir şiara kesinlikle karşı çıktı. Tartışma süreci içinde BP temsilcisinin önerisinin doğru bulunduğu ve kararlaştırıldığı da salt konuşmacının fantezisinin ürünüdür. Tüm bunlar "27.3.82'de 1 Mayıs 1982 üzerine birinci görüşmenin protokolü"nde okunabilir (GDS-Info 5/82, s.14)."

Bu dipnotla ilgili olarak söylenmesi gerekenler şunlardır:

Eski kardeşler burada, toplantı sırasında konuşan Bolşevik Partizan taraftarının bir yanlışını utanmazca sömürerek, kendi resmi temsilcilerinin yapılan eylembirliği toplantısındaki açık sapmasının üzerini örtmeye çalışmaktadırlar.

Bolşevik Partizan taraftarı konuşmacı, konuşmasında yanlış bir şekilde, GDS temsilcisinin "emperyalist ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin" şeklinde bir şiar savunduğunu söylemektedir. Bu yanlış bir bilgidir. Gerçek durum şudur: GDS'in resmi temsilcisi, yapılan eylembirliği konuşmalarında önce "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin" şiarına karşı çıkmıştır. Gerekçesi, Çinli revizyonistlerin bu şiarı üç dünya teorisi için kullanmasıdır! O bu gerekçe ile, Komintern'in en temel şiarlarından birisinin; uluslararası proletarya ile ezilen halklar arasında —proleter dünya devriminin zaferi için önşart olan— temel ittifakı dile getiren bu temel şiarın kullanılmasına karşı çıkmıştır. Bu açıkça 1 Mayıs'ta proleter enternasyonalizminin en temel şiarlarından birinden aptalca bir gerekçe ile vazgeçmek; proleter enternasyonalizminden açıkça sapma, ezilen halkların mücadelesini küçümseme, sonuçta proleter dünya devriminin zaferini imkansız kılan bir pozisyon savunmak demektir.

Bolşevik Partizan temsilcisi bu tartışma içinde ne yazık ki tartışma içinde bu sapmanın ne anlama geldiği konusunda bir değerlendirme yapmamış, GDS temsilcisinin bu sapmasına yeterli bir tavır takınmamıştır. Ama GDS temsilcisinin sapmasına yeterli tavır takınmasa da, ona (ve Peykar'a karşı da) "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin" şiarının kullanılmasını, çünkü ilk şiarın bu ittifakı içermediğini belirtmiştir. O, diğerlerini ikna çabası içinde, "Emperyalist ülke

işçileri ile ezilen halklar ittifakından" sözetmiştir. 26/27 Mart toplantısında konuşan Bolşevik Partizan taraftarı yanlış bir şekilde, BP adına eylembirliği toplantısında konuşan temsilcinin bu sözlerini yanlışlıkla GDS'liye maletmiştir. Eski kardeşler işte onun bu yanlışına kendi sapmalarını örtmek için dört elle sarılmışlardır! Onlar ne yaparsa yapsın, GDS adına konuşan temsilcinin, "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin" şiarının, 1 Mayıs afişinde, "Bütün ülkelerin işçileri birleşin" şiarı ile birlikte kullanılmasına karşı çıktığı olgusunu ortadan kaldıramazlar. Sonradan özeleştiri yapmadan bu tavırdan vazgeçtikleri olgusunu değiştiremeyecekleri gibi! (Bkz. Tüm Belgeler, s.276)

Üçüncü Spartaküs taraftarının savunduğu göreşler tezler halinde şunlardır:

— Milli mesele konusunda bugünkü MK'nın çizgisi, İK yoldaşın koymuş olduğu çizgiye terstir.

— MK'nın konuşma yazısına damgasını vuran anlayış milliyetçiliktir.

— MK bugün modern revizyonizmin hakim olduğu bir ortamda, uluslararası komünist hareketin birliği için mücadeleyi merkeze koymamakta, kendi ülkesinin devrim hedeflerine önem vermektedir.

— MK'nın hem ona, hem diğerine şeklindeki esas tehlikeyi gözardı eden oportünist, milliyetçi, proleter enternasyonalısti olmayan anlayışı Kürt milliyetçiliğiyle mücadele sorununda da ortaya çıkmaktadır.

— MK 12 Eylül tartışmalarında eleştirildikten sonra, gösteriş olsun diye Kıbrıs konusunda propagandaya girişmiştir. Ondan önce propagandası yoktur.

— Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı savunulmuş, ayrılma hakkı savunulmamış, ayrı devlet kurma hakkı propagandada önplana çıkarılmamıştır.

— Geniş kitlelerin temel talebi, devrimcilerin temel talebi, "milli zulme son" değil; bizzat Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının savunulmasıdır.

Bütün bu iddialar, ispatlanmamış ve değeri sıfıra eşit iddialardır. Bu iddialar isabetli olmayan iddialardır. Hayır, Merkez Komitesinin milli mesele konusundaki çizgisi, İK yoldaşın ortaya koyduğu çizgiye ters değildir. Çünkü bugünkü MK, İK yoldaşın Türkiye'de milli mesele konusunda ortaya koyduğu görüşleri kendisine temel almakta ve her dönemde propagandasını yapmakta, her türlü oportünist-revizyonist çarpıtmaya karşı kararlıca savunmaktadır, savunacaktır. MK şöyle diyor:

"ONUN "MİLLİ MESELE İLE İLGİLİ GÖRÜŞLERİN ÖZETİ" BAŞLIĞI ALTINDA TOPLADIĞI ŞU GÖRÜŞLER, BUGÜN DE MARKSİST-LENİNİSTLERE BU KONUDA IŞIK TUTMAKTADIR:" (BHBY)

21. Marksist-Leninist Hareketin Milli Meseleyle İlgili Görüşlerinin Özeti

Marksist-Leninist hareket, bugün Türk hakim sınıflarının Kürt milletine ve azınlık milliyetlere uyguladığı milli baskıların en amansız ve en kararlı düşmanıdır; milli baskılara, diğer diller üzerindeki baskılara, milli imtiyazlara karşı en önde mücadele eder

Marksist-Leninist hareket, Türk burjuva ve toprak ağaları tarafından ezilen Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını, yani ayrılma ve bağımsız bir devlet meydana getirme hakkını her dönemde ve kayıtsız şartsız tanır ve savunur Marksist-Leninist hareket devlet kurma hakkı konusunda da imtiyaza karşıdır Halk demokrasisinin en temel ilkeleri bunu zorunlu kılmaktadır Aynı zamanda Türk burjuva ve toprak ağalarının Türkiye'deki azınlık milliyetlere uyguladığı şimdiye dek görülmedik milli baskılar da bunu zorunlu kılıyor Bu aynı zamanda bizzat Türk işçilerin ve emekçilerin özgürlük mücadelesi tarafından zorunlu kılınmaktadır, çünkü onlar, Türk milliyetçiliğini yıkmazlarsa, onlar için kurtuluş imkansız olacaktır

Ulusların kendi kaderini tayin hakkı, belli bir ulusun ayrılmasının gerekliliği ile asla karıştırılmamalı

dır. Marksist-Leninist hareket, ayrılma sorununu her özel meselede somut olarak ele alır, «bir bütün olarak sosyal gelişmenin ve sosyalizm için, proletaryanın sınıf mücadelesinin menfaatleri açısından yargılar ve tayin eder». Marksist-Leninist hareket, tasvip etmediği bir ayrılma kararında da zor kullanmayı, engel ve güçlük çıkarmayı kesinlikle reddeder. Sınırlar, milletin kendi iradesiyle tesbit edilmelidir Bu, çeşitli milliyetlere mensup işçi ve emekçi yığınların karşılıklı güveni, sağlam dostluğu ve gönüllü birliği için zorunludur

Marksist-Leninist hareket, genel olarak ezilen milliyetlerin ve özel olarak Kürt milletinin milli baskılara, zulme ve imtiyazlara karşı yönelmiş mücadelesini kesinlikle destekler; ezilen milletin milli hareketindeki genel demokratik muhtevayı kesinlikle destekler

Marksist-Leninist hareket, Kürt milli hareketinin başını çeken burjuva ve küçük toprak ağalarına karşı da, Kürt proletaryasının ve emekçilerinin sınıf mücadelesini yürütür ve yönetir Kürt burjuva ve toprak ağalarının milliyetçiliği güçlendirmeyi hedef alan eylemlerine karşı, Kürt işçi ve emekçilerini uyarır Marksist-Leninist hareket, çeşitli milliyetlerin burjuva ve toprak ağası sınıflarının kendi üstünlükleri için giriştikleri mücadeleler karşısında kayıtsızdır

Marksist-Leninist hareket, milli baskılara karşı mücadeleyi toprak ağalarının, şeyhlerin, mollaların vb.. durumunun güçlenmesiyle bağdaştırma çabasında olanlara karşı mücadele eder

Marksist-Leninist hareket, Türk hakim sınıflarıyla işbirliği yapan Kürt büyük feodal beylerinin, din adamlarının, büyük burjuvalarının, işçileri ve emekçileri bölme çabalarını, el altından Türk burjuva ve toprak ağalarıyla, bütün milliyetlerin emekçi halklarının aleyhine dalavereler yürüterek işçileri ve emekçileri uyutma çabalarını, çoğu zaman milliyetçi sloganlarla örtbas etmeye çalıştıklarını bilmektedir ve bunlara karşı mücadele eder.

Marksist-Leninist hareket, Lenin yoldaşın da işaret ettiği gibi, bütün ülkelerin ve hele ezilen ülkelerin geniş emekçi yığınları önünde bıkmadan, usanmadan siyasi bakımdan bağımsız devletler kurma maskesi altında, gerçekte iktisadi, mali ve askeri alanlarda kendilerine tamamen tabi devletler yaratan emperyalist devletlerin sistemli biçimde uyguladıkları aldatmacayı açıklar ve suçlar

Marksist-Leninist hareket, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin belli bir devlette, birleşik örgütlerde siyasi, sendikal, kooperatif, eğitsel vb örgütlerde kaynaştırılmasını savunur. İşçileri ve emekçileri milliyetlerine göre ayrı örgütlerde toplama eğilimleriyle mücadele eder Çünkü değişik milliyetlerin işçileri ve emekçileri, uluslararası sermayeye ve gericiliğe karşı ancak bu şekilde başarılı mücadele yürütme imkanına kavuşur; bütün milliyetlerin toprak ağalarının, din adamlarının ve burjuva milliyetçilerinin propagandasıyla ve gerici özlemleriyle ancak bu şekilde başarıyla mücadele etme imkanına kavuşur

Marksist-Leninist hareket, ülkemizde her milliyetten burjuva ve küçük burjuva oportünist partiler ve akımlar tarafından genellikle benimsenen «kültürel- milli özerklik» planını kesinlikle reddeder Çünkü bu plan, bir tek devletin eğitim işlerinin milliyetlere göre bölünmesini önermektedir; böylece, her milliyetin işçi ve emekçilerini, o milliyetin burjuva ve toprak ağalarının kültürüne bağlamayı ve onları manevi bakımdan köleleştirmeyi hedef almaktadır Dolayısıyla, hem demokrasi açısından, hem de proletaryanın sınıf mücadelesinin menfaatleri açısından son derece zararlıdır

Marksist-Leninist hareketin demokratik halk diktatörlüğü sisteminde milli meseleye getireceği çözüm şudur:

Demokratik halk diktatörlüğü sisteminde bütün milletlerin ve dillerin tam eşitliği garanti edilecektir. Hiç bir zorunlu dil tanınmayacak, halka bütün yerli dillerin öğretildiği okullar sağlanacaktır. Halk devletinin anayasası, her hangi bir milletin, her hangi bir imtiyaza sahip olmasını ve milli azınlığın haklarına her hangı bir tecavüzü kesinlikle yasaklayacaktır. Her ulusa kendi kaderini tayin etme hakkı tanınacaktır. Bütün bunların gerçekleşmesi için, özellikle yaygın bölgesel özerklik ve tamamen demokratik yerel kendi kendini yönetim gereklidir Bu özerk ve kendi kendini yöneten bölgelerin sınırları ekonomik ve sosyal şartlar, nüfusun milli bileşimi vb.. temeli üzerinde bizzat mahalli nufus tarafından tayin edilecektir

Milli mesledeki temel şiarımızı bir kere daha tekrarlayalım:

«Bütün uluslar için tam hak eşitliği, ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı, bütün ülkelerin işçilerinin (ve ezilen halkların) birleşmesi»

(İK, Seçme Yazılar, s.256-259)

İbrahim Kaypakkaya'nın bu görüşlerini temel almak, her türlü sapmaya ve çarpıtmaya karşı savunmak; ona ters olmak mıdır? İK'nın milli mesele konusunda temel şiarı olan "Tüm milliyetlere tam hak eşitliğini; ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını; bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halkların birleşmesini savunmak, İK'ya ters olmak mıdır? Kesinlikle hayır! Asıl İK'ya ters olanlar, "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı"nı, "ayrı devlet kurma hakkı"nın her dönemde kayıtsız-şartsız savunulamayacağını iddia edenlerdir.

Merkez Komitesi "uluslararası komünist hareketin birliği" için mücadeleyi merkeze koymuyor mu? O kendi ülkesinin devrim çıkarlarını mı merkeze koyuyor? Evet, gerçekten de biz TKP/ML(B) olarak ortaya çıktığımızda, "uluslararası komünist hareketin birliği" için mücadeleyi merkeze koymayan, kendi ülke devriminin çıkarlarını merkeze koyan görüşler, anlayışlar savunduk; evet bu konuda sapma içine girdik. Gerçekten de biz ilk başlarda, Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulmasına ağırlık verilmesi gerektiğini, ilk planda parti inşasının birinci aşamasına bağlı olarak uluslararası revizyonizme karşı mücadelenin merkeze konması gerektiğini, oportünizme karşı mücadelede güçlerin esasının uluslararası alanda oportünizmin esas üreticileri ile hesaplaşmaya ayrılması gerektiğini, uluslararası planda oportünizmin esas üreticileri ile hesaplaşmadan, kendi ülkemizde ulusal oportünizmle kesin hesaplaşmanın mümkün olamayacağını, uluslararası komünist hareketin üzerinde yeniden birleşeceği programın yaratılması çalışmasının öncelikli bir çalışma olduğunu, kadroların, örgütün —partinin—, teorinin bugün öncelikle bu mücadele içinde, yani uluslararası revizyonizmin esas üreticilerine karşı mücadele içinde yaratılacağını kavramadık. (Ya da daha doğrusu bunu çok dar ve sınırlı olarak kavradık.) Evet, biz ilk

başlarda Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulmasının bugünkü şartlarda öncelikle dünya komünist hareketinin yaratılması için değil; ülke somutunun araştırılması için, kendi ülkemizin devrim programını ortaya çıkarmak için şeklinde, çok dar ve çok sınırlı, evet yanlış ele alarak savunduk. Açıktır ki bu hatamızın kaynağı Marksizm-Leninizmden sapmadır. Bu hatamız 1981'de eski kardeşler tarafından gösterilmiş bir hatadır. Bu hata bize gösterildikten ve ikna edici kanıtlarla ispatlandıktan sonra, tarafımızdan kabul edilmiş ve düzeltilmiştir. Fakat buna rağmen Spartaküs taraftarı 1983'te ortaya çıkıyor ve diyor ki: "MK bugün uluslararası komünist hareketin birliği için mücadeleyi merkeze koymuyor! O kendi ülke devriminin çıkarlarını merkeze koyuyor!" Ama bu hata 1981'de tespit edildi; düzeltilme, aşılma yolunda adımlar atıldı. 1983'te bunu tekrarlamak neden? Acaba 1981'de gösterilen hata düzeltilmemiş midir? Yoksa Spartaküs taraftarı çaresiz kaldığı için mi bu hatayı düzeltilmemiş gibi gösteriyor? Bizce ikincisi. Yani çaresiz kaldığı için. Çünkü eğer bu hata düzeltilmemiş olsaydı, MK şu görüşleri savunmaz, propagandasını yapmazdı:

a)"Bugün dünya Marksist-Leninist hareketi yeniden yaratılmak zorundadır. Bunun için bugün varolan gerçek Marksist-Leninist partiler güçlerini birleştirmeli; dünya Marksist-Leninist hareketinin üzerinde yeniden birleşeceği PROGRAMI (platformu) oportünizmin her türüne karşı mücadele içinde yaratmak için çabalarını yoğunlaştırmalıdır. Kuşkusuz bu zorlu bir görevdir, ve çözümü uzun süreli bir çaba gerektirecektir. Ama mutlaka ve öncelikle çözülmesi gereken bir görevdir.(abç) Bundan yayın organı olarak bir başka görevimiz çıkar. Yayın organımız çalışmalarının merkezine ULUSLARARASI PLANDA OPORTÜNİZME KARŞI (BHBY) MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİNİN SAVUNULMASI VE DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN ÜZERİNDE YENİDEN BİRLEŞECEĞİ PROGRAMIN YARATILMASI çalışmalarını koymak zorundadır. Uluslararası Marksizm-Leninizmin, uluslararası revizyonizm ve oportünizme karşı mücadelesi,Marksist-Leninist hareketin programının yaratılması SORUNLARI üzerinde yürütülen çaba ve tartışmalar yayın organında yansımalı; yayın organımız uluslararası oportünizme karşı Marksizm-Leninizmin mücadelesinin bir aracı olmalıdır." (BP 1, s.4; 15 Temmuz 1982) (aoç)

b)".. ne uluslararası planda, ne de buna bağlı olarak tek tek ülkelerde modern revizyonizm ile kökten hesaplaşılmamıştır. Bütün Marksist-Leninist güçler hala bir dizi modern revizyonist hata ve sapmayı yük olarak sırtlarında taşımaktadırlar."

"Böyle bir ortamda bütün Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yönelen güçler için en birincil görev; Marksizm-Leninizmin, modern revizyonizm ve ondan kaynaklanan, ona dayanan her türden oportünizm tarafından üstü küllenmiş olan ilkelerini kavramak, onları uluslararası ve ona bağlı olarak "ulusal" planda oportünizme karşı mücadele içinde savunmaktır. Bütün diğer görevler bu esas göreve bağlı olarak ele alınmak zorundadır." (agd, s.43-44) (abç)

Görüldüğü gibi, durum —1983'te— hiç de Spartaküs taraftarının göstermeye çalıştığı gibi değildir. Spartaküs taraftarı, hatanın kabul edildiğini ve düzeltildiğini yok saymakta, gerçekleri çarpıtmaktadır. Evet, Spartaküs taraftarı yukarda ortaya koyduğumuz durumu yok saymak zorundadır, çünkü o bunu yapmadığı zaman, bizim "milliyetçiliğimizi" ispatlayamaz. Yok saymak zorundadır, çünkü o, gerçek durumun varlığından değil, eski kardeşlerin "yanılmaz" insanlar olduğundan hareket etmekte; eski kardeşlerin her getirdiği eleştiriyi parlayan altın zannetmektedir.

Merkez Komitesi milli mesele konusunda esas tehlikeyi gözardı mı edi-

yor? Kesinlikle hayır! (Bu noktaya birçok yerde değindik.)

"Merkez Komitesi 12 Eylül tartışmalarında eleştirildikten sonra, gösteriş olsun diye Kıbrıs konusunda propagandaya girişmiştir. Ondan önce propagandası yoktur."

Evet, MK 12 Eylül tartışmalarında eleştirildikten sonra bu hatasını düzeltmeye çalışmış, bu yönde propagandaya girişmiş ve çeşitli adımlar atmıştır. Bu doğrudur. Fakat MK'nın hatasını düzeltmek için yaptığı girişimleri "gösteriş" olarak adlandırmak demagoji yapmaktır. Evet, 12 Eylül 1982'ye kadar Kıbrıs konusunda propagandamız yoktur. Bu doğrudur. Gerçekten de TKP/ML(B) olarak ortaya çıkışımızdan 12 Eylül 1982'ye kadar Kıbrıs konusunda propaganda yapılmamıştır. Bu bir hata olarak tespit edilmek zorundadır. Ayrıca görüşüme göre Kıbrıs konusunda propaganda çalışmamızın olmaması, o dönemde içinde bulunduğumuz durum ile de haklı gösterilemez. Sözkonusu olan, Kıbrıs konusunda proleter enternasyonalisti görevlerimizin belli bir süre yerine getirilmemiş olması; objektif olarak milliyetçi bir konumda durulmasıdır.

"Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı savunulmuş, ayrılma hakkı savunulmamış; bu öne çıkarılmamıştır." Bu iddia bu şekliyle oportünistçe bir iddiadır. Çünkü burada "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı" ile "ayrılma hakkı" sanki ayrı ayrı şeylermiş gibi karşı karşıya konmakta, Marksizm-Leninizm iğdiş edilmektedir. Çünkü Marksizm-Leninizmin klasikleri; genel olarak Marksist-Leninistler, "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" ile "ayrılma hakkı"nı hiçbir zaman karşı karşıya koymamışlardır. Onlar "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı"nın "ayrılma hakkı"ndan başka hiçbir anlama gelmeyeceğini defalarca vurgulamışlardır. Stalin der ki:

a) "Kendi kaderini kendisinin tayin etmesi demek, o ulusun istediği biçimde örgütlenmesi demektir. Ulus, özerklik ilkelerine uygun olarak kendi hayatını örgütlendirme hakkına sahiptir. Ulus, kendi rızasıyla, öteki uluslarla federatif bağlar kurma hakkına sahiptir. Ulus egemendir, ve bütün uluslar eşit haklara sahiptirler." (Marksizm ve Milli Mesele, s.28)

b) "1. Programımızın (ulusların kendi kaderlerini tayin etmelerine ilişkin) maddesi, siyasal kaderi tayinden, yani ayrılma ve ayrı bir devlet kurma hakkından başka anlama gelecek biçimde YORUMLANAMAZ." (Devrimci Proletarya ve Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı, s. 51)

Bu alıntılardan da görüleceği gibi, ulusların kendi kaderini tayin hakkının bir tek anlamı vardır. O da ulusların kendi özgür iradeleriyle ayrılmaları ve bağımsız devlet kurma haklarıdır.

Bizim ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı **yerine**, ondan çok daha berrak olan ayrılma hakkı kavramını kullanmamamız, propagandamızda bu kavramı öne çıkarmamış olmamız yanlıştır. Ama bu hata, ne eski kardeşlerin, ne de Spartaküs'çünün göstermeye çalıştığı gibi bir hatadır!

"Geniş kitlelerin temel talebi, devrimcilerin temel talebi, "milli zulme son!" değil; bizzat Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının savunulmasıdır." Evet, devrimcilerin temel talebi, "Milli zulme son!" değil, Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının savunulmasıdır. Fakat geniş kitlelerin de temel talebinin Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı olduğunu biz bugün söyleyebilecek durumda değiliz; bunu iddia edemeyiz. Bu bizim içtenlikle arzu ettiğimiz birşeydir, ama ne yazık ki gerçek değildir. Çünkü "Türk işçi ve köylüle-

rinin bilinçleri Türk hakim sınıfları tarafından milliyetçilik ideolojisiyle geniş ölçüde karartılmıştır. Hakim ulus milliyetçiliği, değil köylülerin, proleterlerin en ileri unsurlarının bile gözlerini az çok karartmıştır" (İK, Seçme Yazılar, s.237) Spartaküs taraftarı bunu hiç gözönünde bulundurmuyor. Spartaküs taraftarı neye dayanarak geniş kitlelerin temel talebi Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının savunulmasıdır diyor? Bunu nasıl tespit ediyor? Tespit için ölçütü nedir? Eğer geniş kitlelerin temel taleplerini ölçen bir alet bulduysanız, lütfen bunu hemen elden çıkarın ki, herkes nasiplensin! Yoksa fala mı baktınız? Hangisi? İnsan birşey söylediğinde, söylediği ve iddia ettiği şeyi neye dayanarak söylediğini de söylemelidir. Yoksa kafadan atmamalıdır. Spartaküs taraftarı tam da bunu yapıyor. İddia ettiği şeyi hangi verilere dayanarak söylediğini açıklamıyor; kafadan atıyor! O, gerçek durum ile arzu edilen şeyi birbirine karıştırmaktadır.

BOLŞEVİK PARTİZAN TEMSİLCİSİNİN BU BÖLÜMLE İLGİLİ SONUÇ KONUŞMASI HAKKINDA

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Bolşevik Partizan temsilcisinin konuşmasında önemli gördüğüm noktalar şunlardır:

Birinci nokta: Yoldaş, AMLP temsilcisinin "ulusların kendi kaderini tayin hakkı kayıtsız-şartsız savunulamaz. Tam da yanlış olan budur" şeklindeki konuşmasına cevap vermekte ve çok haklı olarak şunları söylemektedir:

> "Bunu söyleyen, kesinlikle ulusların kendi kaderini tayin hakkı ile ulusların kendi kaderini tayininin bir ve aynı şey olduğunu; ulusların kendi kaderini tayin hakkının her şart altında Marksist-Leninistler tarafından savunulduğunu, fakat ulusların kendi kaderini tayininin; yani somut olarak ayrılmasını, her somut durumda, proleter devriminin çıkarlarına uygun olarak, desteklenip desteklenmeyeceğini kavramamıştır. Marksizm-Leninizmden hiçbir şey anlamamıştır; ya da bile bile, domuzuna, Marksizmi revizyondan geçirmektedir."

Gerçekten de, yoldaşın da konuşmasında dikkat çekip izah ettiği gibi, eski kardeşler ulusların kendi kaderini tayin hakkı ile kendi kaderini tayini birbirine karıştırmaktadırlar. Ve bunu bile bile, bilinçlice yapmaktadırlar. İbrahim Kaypakkaya yoldaş 1972'de bu iki ayrı şeyi birbirine karıştıran Şafak revizyonistlerine karşı haklı olarak şu cevabı vermiştir. Önder İbrahim Kaypakkaya yoldaşın verdiği bu cevap bugün bu iki şeyi birbirine karıştırarak, ulusların kendi kaderini tayin hakkının her şart altında savunulmayacağını iddia ederek, bu hakkı sinsice reddedenlere, Marksizm-Leninizmi bu noktada iğdiş etmeye çalışan eski kardeşlere en iyi bir cevaptır. İK yoldaş şöyle yazar:

> ""Kendi kaderini tayin" ile "kendi kaderini tayin hakkı" farklı şeylerdir. "Kendi kaderini tayin" veya "kendi kaderini tayin etme", ayrılma, ayrı bir devlet kurma anlamına gelir. Oysa "kendi kaderini tayin hakkı", biraz önce de işaret ettiğimiz gibi, ayrılma hakkı, ayrı bir devlet kurma hakkı anlamına gelir. Komünistlerin her şart altında ve kayıtsız-şartsız savundukları şey, "kendi kaderini tayin hakkı", yani ayrı bir devlet kurma hakkıdır. "Kendi kaderini tayin hakkı" ile "kendi kaderini tayin" veya başka bir deyişle "ayrı bir devlet kurma hakkı" ile "ayrı bir devlet kurma" asla birbirine karıştırılmamalıdır. Komünistler birincisini her şart altında savun-

dukları halde, ikincisini şartlara bağlı olarak savunurlar. Lenin yoldaşın ifadesiyle, komünist hareket bu ikinci sorunu, "her özel meselede somut olarak, bir bütün olarak sosyal gelişmenin ve sosyalizm için proletaryanın sınıf mücadelesinin menfaatleri açısından yargılar ve tayin eder". Lenin yoldaş, "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı"nı boşanma hakkına benzetir. Boşanma hakkı her şart altında ve kayıtsız-şartsız savunulduğu halde, bizzat boşanma meselesi, bilindiği gibi bazı şartlarda savunulur, bazı şartlarda ise savunulmaz. Boşanma hakkını tanımadan, ailenin birliği nasıl zoraki bir birlik olursa, "kendi kaderini tayin hakkı" tanınmadan da, milliyetlerin birliği zoraki bir birlik olur. Karşılıklı güvene, gönüllülüğe dayanan bir birlik olmaz. Karşılıklı düşmanlığa ve cebire dayanan, kof ve çürük bir birlik olur. Komünistler, böyle bir birliği savunmazlar; her milliyetten emekçi halk arasında karşılıklı güvene, dostluğa, gönüllülüğe dayanan sağlam birlik olmasını isterler ve savunurlar." (Seçme Yazılar, s.243-244) (abç)

Alıntıda İbrahim Kaypakkaya'nın özellikle dikkat çektiği şu cümleler eski kardeşler için çok önemlidir. İK şöyle diyor:

"Ulusların kendi kaderini tayin hakkı ile ulusların kendi kaderlerini tayini, veya başka bir deyişle "ayrı bir devlet kurma hakkı" ile "ayrı bir devlet kurma" asla birbirine karıştırılmamalıdır. Komünistler birincisini (Hangisini? "Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı"nı, veya başka bir deyişle "ayrı bir devlet kurma hakkı"nı -BN) her şart altında savundukları halde, ikincisini (Hangisini? "Kendi kaderini tayin"i, veya başka bir deyişle "ayrı bir devlet kurma"yı -BN) şartlara bağlı olarak savunurlar."

Ayrıca Lenin 16 Mayıs 1917 tarihli Soldatskaya Pravda No 13'te bu noktayı tartışırken şunları yazar:

"Rusya'yı oluşturan bütün ulusların özgür iradeleriyle ayrılmaları ve bağımsız devlet kurma hakları tanınmalıdır.(...) ULUSLARIN ÖZGÜRCE AYRILMA HAKLARI, BELLİ BİR ULUSA BELLİ BİR ZAMANDA AYRILMASININ ÖĞÜTLENİR OLUP OLMAYIŞIYLA KARIŞTIRILMAMALIDIR. PROLETARYANIN PARTİSİ BU İKİNCİ SORUNU, HER OLAYDA AYRI AYRI DÜŞÜNÜP KARARLAŞTIRMALI, BUNU YAPARKEN, TOPLUMSAL GELİŞMENİN BİR BÜTÜN OLARAK GEREKLERİNİ VE PROLETARYANIN SOSYALİZM İÇİN VERDİĞİ SINIF SAVAŞIMININ ÇIKARLARINI DİKKATE ALMALIDIR." (Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları, s.316) (abç, BHBY)

İkinci nokta: Yoldaş, eski kardeşlerin ulusal sorunu sınıfsal sorundan bağımsız tartıştıklarını eleştirmekte ve onların konuşma metinlerinde

"zira tartışma Türkiye'de ulusal soruna, ulusal baskıya ilişkindir ve yoksa Türkiye'de sınıf sorunu, sınıfsal baskı üzerine değildir"

şeklindeki pasajı ele almakta ve şöyle demektedir:

"Bu Marksizm-Leninizmin ilkelerinden çıkmaktan çok söz eden insanlar, tek kelimeyle Marksizm-Leninizmin milli meseleye yaklaşımında çıkış noktasından tek söz etmiyorlar. O da şudur: Marksist-Leninistler milli soruna sınıfsal açıdan çıkarak yaklaşırlar. Marksist-Leninistler milli sorunu proleter dünya devriminin bir parçası, ona bağlı olarak ele alırlar. Bundan tek kelime yok. Bunlar sınıfsal sorundan bağımsız milli sorunu tartışıyorlar. Ve işte tam da bunlar milliyetçi pozisyonlardır."

Yoldaşın bu tavrı tamamen haklı ve doğrudur.

Üçüncü nokta: Yoldaş, eski kardeşlerin Kıbrıs meselesiyle ilgili getirdiklerinin bütünüyle demagoji olduğunu söylemekte ve konuşmasını şöyle sürdürmektedir:

"Kıbrıs meselesinde bizim ne dediğimiz gayet açıktır. KKP/ML ÖK ile çıkardığımız bildiride açıkça konmuştur ortaya: "Biz Türkiyeli Komünistler, bugün Kıbrıs'ı işgal etmiş olan faşist Türk hakim sınıflarının faşist işgal güçlerine, tüm işgalcilere karşıyız. Kıbrıs halkının işgalcilere karşı KKP/ML ÖK önderliğindeki mücadelesini proleter enternasyonalizmi ruhuyla desteklediğimizi ilan ederiz. Bu destek sadece sözde değildir. Bu desteği, bir yandan ülkemizde, Kıbrıs'ı işgal eden Türk hakim sınıflarının faşist iktidarını yıkma mücadelesini geliştirmek, diğer yandan Kıbrıs devrimine maddi-manevi her türlü dayanışmayı sağlayarak gösterebiliriz." İşte proleter enternasyonalizmi budur." (s.36)

Görüşüme göre, yoldaşın bu tavrı incelenirken, şu soru da ele alınıp tartışılmalıdır: TKP/ML(B) olarak ortaya çıkışımızdan 1982'ye kadar Kıbrıs hakkında propaganda çalışmamız yoktur. Peki, Kıbrıs hakkında propaganda çalışmamızın olmaması, o dönemde içinde bulunduğumuz durum ile açıklanabilir mi? Hayır, açıklanamaz. Çünkü o döneme somut baktığımızda, örneğin Temmuz 1981 tarihli Mü. gazetesinde somut bazı olaylar —örneğin Polonya, İran, İsrail— hakkında tavır takınılmakta; fakat Kıbrıs hakkında tavır takınılmamaktadır. Yani yoldaş bu konuda GDS'in "yarı-faşist" demagojisini haklı olarak geri çevirirken; kendi hatalarımız konusunda özeleştirici bir tavır takınmamaktadır.

AMLP, GDS, WBK ADINA TEMSİLCİNİN BU BÖLÜMLE İLGİLİ SONUÇ KONUŞMASI HAKKINDA

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Birinci iddia:

"BP'nin çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı tabirinde bir sorun gözardı edilmektedir. O da milli azınlıklar ile milletler arasındaki fark gözardı edilmektedir."

Hayır! Hayır! "Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" formülasyonu milli azınlıklar ile milletler arasındaki farkı gözardı etmemekte; hiçbir şekılde milli azınlıkları hasıraltı etmemekte; milli baskıya karşı mücadeleyi herşey gören ve kendi milletinin birliğini, çeşitli milliyetlerden emekçilerin birliğinden üstün gören sapmaya karşı da kullanılan bir kavramdır; hiçbir yanlış anlamaya sebebiyet vermeyecek —tabii doğru anlamak isteyenler için— bir kavramdır. Bu kavramdan "Kürtlerin ulus olduğu hasıraltı edilmektedir" sonucunu çıkarmak, kakavanlıktan başka birşey değildir. Soruyoruz sizlere: Acaba Lenin, "Sosyalist Rusya'nın emekçi halkı" derken, bu kavramı kullanırken, Rusya'da milli azınlıklar ile milletler arasındaki farkı gözardı mı ediyordu? Acaba Lenin "Sosyalist Rusya'nın emekçi halkı" derken, bu formülasyonu kullanırken, milli azınlıkların ve ulusların ulus varlığını hasıraltı ederek sadece Rus halkından emekçileri mi kastediyordu? Acaba Stalin "çeşitli milliyetlerden Rusya'nın emekçileri" kavramını kullanırken (Marksizm, Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu, s.92), milli azınlıklar ile milletler arasındaki farkı gözardı mı ediyordu? Milli azınlıkları ve milletleri hasıraltı ederek Gürcü halkından emekçileri mi kastediyordu? Acaba önder İbrahim Kaypakkaya yoldaş "YAŞASIN TÜRKİYE'NİN HER MİLLİYETTEN EMEKÇİ HALKI!" (Seçme Yazılar, s.445), "çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı" şeklindeki kavramları kullanırken, milli azınlıklar: Ermeni, Rum, Arap, Laz, Çerkez, Türkmen vb. ile, KÜRT ULUSU

arasındaki farkı gözardı mı ediyordu? Acaba İbrahim Kaypakkaya "Türkiye'nin her milliyetten emekçi halkı" kavramını kullanırken, milli azınlıkları ve Kürt ulusunun ulus varlığını hasıraltı ederek; Türk halkından emekçileri mi kastediyordu? Bir de tersine çevirelim: Eğer "çeşitli milliyetlerden halk" kavramı; ulus ve milli azınlıklar arasındaki farklılıkları gözlerden gizliyorsa; bu gerekçe ile reddediliyorsa; aynı bağıntıda alternatif olarak önerilen "halklar" kavramı bu sorunu çözecek midir? Bu soruya verilecek cevap, eski kardeşlerin iddialarını ispatlamak için ne kadar çürük argümanlar getirdiğine açık bir örnektir!

İkinci iddia:

> "Bu Kürt diliyle ilgili sorunda durum, Bolşevik Partizan'ın dediği gibi imkan sorunu falan değildir. Ciddi uğraşmayla ilgili bir sorundur. Bu konuda kafa yorduk, şimdi burada bizim ortak konuşmamızın proleter enternasyonalizmiyle ilgili bölümü Kürtçe olarak basılmıştır, isteyenler dışarda bizim masamızdan alabilirler. Görüldüğü gibi, uğraşıldığında, imkanlar zorlandığında, mesela Kürtçe dilinde de yayın çıkartmak mümkündür." (s.37)

Eski kardeşlerin Bolşevik Partizan'a eleştirisi: BP'nin Kürtçe dilini propaganda aracı olarak yaymak için bir girişimde bulunmadığı, uğraşmadığı, kafa yormadığı yönündedir. Bu doğru mudur? Bugün Kürtçe dilini yaymak niçin gereklidir? a) Türk hakim sınıflarının, Kürt ulusu üzerinde uyguladığı milli zulmü teşhir etmede ajitasyon ve propagandanın bir aracı olarak kullanmak için mi? Yoksa b) Kürt ulusu saflarından glen unsurlara Marksizm-Leninizmi öğretmek için mi? Hangisi?

İlkönce şunu belirtelim: Eski kardeşlerin, TKP/ML(B) MK'nin Kürtçe dilini propaganda aracı olarak yaymak için bir girişimde bulunmadığı, bu sorunla uğraşmadığı ve kafa yormadığı yönündeki eleştiri toptancı bir eleştiridir, doğru değildir. Biz tabii ki bu sorunu çözmek için belli girişimlerde bulunduk, kafa yorduk, imkanlarımızı zorladık; imkan yaratmak için çalıştık, çalışıyoruz. Bizim hiçbir girişimde bulunmadığımızı söylemek demagoji yapmaktır. Biz bugünkü şartlarda Kürtçe dilini; Kürt ulusu saflarından gelen unsurlara Marksizm-Leninizmi öğretmek; onları kendi anadili temelinde eğitmek için değil; Türk hakim sınıflarının Kürt ulusu üzerinde uyguladığı vahşi milli zulmü teşhir etmede ajitasyon ve propagandanın bir aracı olarak; bu dile yapılan baskıyı reddettiğimizi pratikte göstermek için gerekli görüyoruz. Biz Türkiye'de bugünkü şartlarda Kürt ulusundan gelen unsurların eğitiminde Türkçe'nin kullanılabileceğini düşünüyoruz. Bugünkü şartlarda Kürtçe dilinin Marksizm-Leninizmi öğrenmek için gerekli olduğunu savunmak, gerçek olguyu gözlerden gizlemektir. Eski kardeşler tam da bunu yapıyorlar. (Bkz. "TKP/ML(B) Oportünizmi" II, s.50)

Üçüncü iddia: Bilindiği gibi, eski kardeşler ulusların kendi kaderini tayin hakkının kayıtsız-şartsız savunulmasına karşı çıktılar; bunun kayıtsız-şartsız savunulamayacağını ilan ettiler. Bunu ilan ederlerken, kendilerine Polonya olayını, Kızılordunun Varşova'ya yürümesi olayını dayanak yaptılar, yapıyorlar. Bu olay nasıl gelişti? SBKP/B Tarihi - Kısa Ders'te bu olayın gelişmesi hakkında verilen bilgi şöyledir:

> "4. POLONYA SOYLULARININ SOVYET RUSYA'YA SALDIRISI. GENERAL VRANGEL HAREKATI. POLONYA PLANININ BOŞA ÇIKIŞI. VRANGEL'İN YENİLGİSİ. MÜDAHALENİN SONU.
>
> Emperyalistler, Kolçak'ın ve Denikin'in yenilgiye uğratılmasına karşın, Sovyet Cuhmuriyeti'nin kuzey topraklarını, Türkistan'ı, Si-

birya'yı, Don bölgesini, Ukrayna'yı ve öteki yerleri Beyazlardan ve yabancı silahlı müdahalecilerden kurtararak geri almasına karşın, ve İtilaf Devletlerinin Rusya'ya uyguladıkları kuşatmayı kaldırmak zorunda kalmalarına karşın, hala bir türlü Sovyet iktidarının yenilmez bir varlık haline gelmesi ve zafere ulaşmış olması gerçeğini kabul etmek istemiyorlardı. Bunun için Sovyet Rusya'ya karşı yeni bir müdahaleye daha girişmeye karar verdiler. Onlar bu kez, bir yandan karşı-devrimci burjuva milliyetçisi (abç) ve Polonya devletinin gerçek başı Pilsudski'den, öte yandan da Kırım'da Denikin ordusunun döküntülerini çevresine toplamış olan ve oradan Donetz havzasını ve Ukrayna'yı tehdit eden General Vrangel'den yararlanmayı kararlaştırdılar.

Lenin'in dediği gibi, Polonya soyluları ve Vrangel, Sovyet Rusya'yı boğmaya yeltenen uluslararası emperyalizmin iki koluydu. (abç)

Polonya'lıların planı, Sovyet Ukrayna'nın Dinyeper ırmağının sağ kıyısındaki kısmını ele geçirmek, Sovyet Beyaz Rusya'yı kapmak, Polonya soylularının egemenliğini yeniden kurmak, Polonya devletinin sınırlarını "denizden denize", Danzig'den Odesa'ya dek genişletmek ve Vrangel'in kendilerine göstermekte olduğu yardıma karşılık olarak Kızılorduyu yenmek ve Sovyet Rusya'da toprak ağalarının ve kapitalistlerin egemenliğini yeniden kurmasında Vrangel'e yardım etmekti.

Bu plan İtilaf Devletlerinin onayından geçti.

Sovyet Hükümetinin barışı korumak ve savaşı önlemek için —Bildiğim kadarıyla saldırıdan önce de Polonya ile saldırmazlık anlaşması vardı. Ve Polonya bu anlaşmayı bozarak Sovyet Rusya'ya saldırmıştır. -BN— Polonya'yla görüşmelere girişme uğrundaki çabaları hiçbir sonuç vermedi. Pilsudski barıştan sözedilmesini bile istemiyor, savaş çıkarmak istiyordu; Kolçak ve Denikin'e karşı yapılan çatışmalarda yorulmuş olan Kızıl askerlerin Polonya ordularının saldırısı karşısında tutunamayacağına güveniyordu.

Kısa soluk alma döneminin sonu gelmişti.

Nisan 1920'de Polonya birlikleri Sovyet Ukrayna topraklarına girdiler ve Kiev'i ele geçirdiler. Vrangel, aynı zamanda saldırıya geçti ve Donetz havzasını tehdit etmeye başladı.

Polonya kuvvetlerinin saldırısına karşılık olmak üzere, Kızıl askerler tüm cephe boyunca karşı-saldırıya geçtiler. Kiev kurtarıldı ve Polonya savaş ağaları Ukrayna ve Beyaz Rusya'dan sökülüp atıldılar. Batı cephesindeki birlikler Varşova'ya yaklaşırlarken, Güney cephesinin Kızıl askerleri hızlı bir ilerleyişle Galiçya'da Lvov kenti kapılarına dayandılar. Polonya orduları kesin yenilginin sınırında bulunuyordu." (SBKP/B Tarihi - Kısa Ders, s.298-299)

İşte olayın gelişmesi ve oluşu böyledir. Eski kardeşler olayın gelişmesini ve oluşumunu anlatmadan, bunu "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nın her şart altında kayıtsız-şartsız savunulamayacağına dayanak, kaynak, "ispat" göstermişlerdir. Ama onlar bunu ispat olarak gösterirlerken, olayın özünü ve gelişimini bilinçli olarak anlatmamışlardır. Bu tavır, kelimenin gerçek anlamında oportünistçe bir tavırdır. Çünkü komünistler olayları kendilerine dayanak yaptıklarında, olayların özünü, gelişmelerini, meydana çıkışlarını; öznel verilere göre değil, nesnel verilere göre; tam olarak açıklarlar, tam bilgi verirler. Çünkü komünistler, gerçek bilgiyi vererek öğretici ve eğitici olmayı hedeflemişlerdir.

SBKP/B Tarihi - Kısa Ders'te verilen bilgiden benim çıkardığım sonuç, şudur: Polonya olayı, "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı" sorunu değil, karşı-devrimci güçlerle, devrimci, komünist güçler arasında bir sorundur. Kısaca açıklayacak olursak, şöyle: 1917 Ekim Sosyalist Devrimiyle proletarya Rusya'da zafer kazanmıştır. Proletaryanın Rusya'da zafer kazanması, emperyalizme acı bir darbe vurdu. Bolşeviklerin azim gücü dünya kapitalizmini, emperyalizmini tir tir titretiyordu. Bolşevikler devrimden sonra yıllar boyunca, sarsılmaz bir sağlamlıkla barışçı tutumunda kalmaya, barışın korunmasından yana tavır takınan ülkelerin başını çekerek, savaşı kundaklayanların ve kışkırtanların gerçek yüzlerini gün ışığına vurarak, herkesin gözleri önüne sererek; savaş tehlikesine karşı, barışın korunmasından yana savaştılar. Bolşeviklerin bu kararlı savaşı, emperyalist ülkeleri korkutuyordu. Emperyalistler bu korkudan kurtulmak için, Polonya'yı kullandılar. Polonya kendileri için, "Batı devletlerinin, SSCB'ne karşı, önleyici engeli" (Stalin) sayılıyordu. "Her türden emperyalistler, SSCB'ne karşı askeri bir saldırı halinde, öncü birliğine güvenir gibi Polonya'ya güveniyorlardı." (Stalin) Böylece "karşı-devrimci burjuva milliyetçisi ve Polonya devletinin gerçek başı —emperyalistlerin gerçek uşağı -BN— Pilsudski" 1920'de SSCB'ne saldırdı. Pilsudski emperyalizmin uşağıydı. Bir kez daha söylersek: Hareket, Polonya'nın SSCB'ne saldırısı, emperyalizm TARAFINDAN YÖNLENDİRİLİYORDU.(*) "Lenin'in dediği gibi, Polonya soyluları ve Vrangel, Sovyet Rusya'yı boğmaya yeltenen uluslararası emperyalizmin iki koluydu." Bu birincisi. İkincisi: Emperyalistler bu hareketle, Polonya'nın SSCB'ne saldırısıyla, Sovyet Rusya'da kurulan proletarya diktatörlüğünü yıkmayı, "toprak ağalarının ve kapitalistlerin egemenliğini yeniden kurmayı" hedeflemişlerdi.

SSCB'nin bu karşı-devrimci hareketi bir kaşık suda boğmuş olması, yerle bir etmesi, emperyalistlerin planını boşa çıkarmış olması, proletarya diktatörlüğünün korunması uğruna verilmiş bir savaştır.

Savaş

(İlk taslak olarak Ekim sonunda hazırlandı)

(*) "Yönlendiriliyordu" diyoruz, çünkü Polonya'nın SSCB'ne saldırısı, "İtilaf Devletlerinin ONAYINDAN GEÇTİ."

REFORM VE DEVRİM BÖLÜMÜNÜN DEĞERLENDİRİLMESİ

Batı Almanyalı ilk konuşmacı, aynı GDS temsilcisinin konuşmasında yaptığı gibi, Bolşevik Partizan'ın iktidarın şiddet yoluyla ele geçirilmesini reddettiğini ispatlamaya çalışıyor. O, Bolşevik Partizan'ın "silahlı mücadele sorununu hep mücadele biçimleri başlığı altında ele aldığı ve böylece taktik bir soruna indirgediği" eleştirisini getiriyor. (s.40)

O bizim "1 Mayıs ve Görevlerimiz" yazısından cümleleri eleştiriyor ve burada Mao'nun iktidarın silahla ele geçirilmesine yaklaşımının tahrif edildiğini iddia ediyor.

Bizim "1 Mayıs ve Görevlerimiz" yazısında gerçekte söylediğimize kısaca bir bakalım:

"1 Mayıs ve Görevlerimiz" yazısında, "Devrimci mücadele ve örgütlenme biçimleri ve devrimci taktik" bölümünde Partizan oportünistlerine karşı polemik yürütülüyor. Bunlar TKP/ML II. Konferansında, yani Cuntanın iktidara el koyduğu, kendiliğinden kitle hareketlerinin sıfıra yakın olduğu ve her türlü muhalefetin kanlı bir biçimde bastırıldığı bir zamanda, "şimdiki durumda silahlı mücadele bıçimlerinin birincil olduğu" görüşünü savundular. Onlar bunu yaparken, kendilerini Çin'de ta başından itibaren silahlı Devrim ile Karşı-Devrimin karşı karşıya durduğu olgusuna dayandırdılar ve bunun sadece Çin'in bir özelliği olmadığını, bütün yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler için geçerliliği olan bir yasallık olduğunu, yani Türkiye'de silahlı mücadele biçimlerinin her zaman birincil olduğunu açıkladılar (barışçıl mücadele biçimlerinin ilk zamanlar önde geleceği kapitalist ülkelerin tersine). Bu böyleydi, çünkü Çin'de böyle olmuştu, ve aynı mantıkla hareket ederek, Türkiye'de de böyle olmak zorundaydı. Partizan'la polemik içinde, biz bunun mücadele biçimlerine ve örgütlenme biçimlerine tamamiyle yanlış bir yaklaşım olduğunu açıkladık. Bununla ilgili olarak önce Stalin'den uzun bir alıntı yapılıp, bunun temelinde "mücadele ve örgütlenme biçimlerinin taktiğin sorunları" olduğu gösterildi. "Bunlar, devrimin alçalışına ya da yükselişine bağlı olarak, birçok kere değişebilirler."

Sonra devamla, Mao'nun "Çin'in özellikleri ve devrimci savaş" makalesinden alıntı yapılmaktadır. Bu yazıdan, Partizan oportünistleri Mao'nun Çin'de silahlı Devrim ile silahlı Karşı-Devrimin başından itibaren karşı karşıya durduğu olgusunu bütün yarı-feodal yarı-sömürge ülkeler için genel geçerliliğe sahip olarak gösterdiği şeklindeki açıklamalarıyla, Mao'yu tahrif ettiklerini göstermek için alıntı yapıldı. Alıntının devamında şöyle dedik:

> "Görüldüğü gibi Mao Zedung, burada çok açık bir biçimde "**Çin'in özelliklerini incelemekte**", **herhangi bir genelleme yapmamaktadır.** Mao Zedung, **Çin somutunda savaşın** (silahlı mücadele değil, savaş! Her silahlı mücadele savaş değildir! —YN) **Çin için** esas mücadele biçimi; ordunun esas örgütlenme biçimi olduğunu söylüyor. Mao Zedung, bu "böyle olması gerektiği için böyledir" demiyor. **Çin'in somutunda** varolan; daha önce Stalin tarafından da tespit edilmiş bir gerçeği, **Çin'de Devrim ile Karşı-Devrimin savaş içinde bulunduğu gerçeğini bir kez daha vurguluyor.** Çin'de 1924'lerden itibaren, Devrim ile Karşı-Devrim **ordular** şeklinde örgütlenerek savaşmaya girişmiştir. **Bu Çin devriminin bir özelliğidir!** Mao Zedung işte tam da bunu tespit etmekte; bunun bütün "yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde böyle olacağı şeklinde bir iddia ileri sürmemektedir. Bu

genellemeyi yapan Mao Zedung değil; onu "en tutarlı savunma" adına çarpıtanlardır.

Marksistler mücadele biçimlerini,"bütün yarı-sömürge ülkelerde böyledir. Onun için bizde de böyle olması gereklidir" vb. gibi saçma benzetmelerle masa başında tespit etmezler." (BP 11/1, s.27)

Bizim ne dediğimize, neye karşı polemik yürüttüğümüze bağıntısı içinde bakıldığında, bizim söylediğimiz şeyin tamamiyle doğru olduğu görülür. Ve yalnızca alıntı tırnakçılığı ile, Batı Alman konuşmacının, bizim Mao Zedung'un **iktidarın silah zoruyla ele geçirilmesi** konusunda hiç genelleme yapmadığını iddia ettiğimiz suçlaması mümkün olmaktadır.

Hayır, biz Mao Zedung'un:

"İktidarın silah zoruyla ele geçirilmesi, meselenin savaşla halledilmesi, devrimin başlıca görevi ve en yüksek biçimidir. Bu Marksist-Leninist devrim ilkesi gerek Çin ve gerekse bütün diğer ülkeler için evrensel geçerlidir" (BP 11/1, s.25)

dediğini görmeyecek kadar aptal değiliz.

Ama polemik hiç de bununla ilgili değildi. Çünkü bu sorunda **(iktidarın ele geçirilmesinin şiddete dayalı, silahla olması gerektiği konusunda) Partizan'la aramızda fikirbirliği vardır.** Bu bir sorun haline gelmemişti ve bu nedenle de bunu özellikle vurgulama gerekliliği de yoktu. Bu nokta bizim tarafımızdan özel olarak vurgulanmamıştı ama, hiçbir şekilde bizim tarafımızdan reddedilmemişti, yalnızca, yukarıdaki alıntıdan da görülebileceği gibi, Mao'nun neyi genelleştirmediği, yani Mao'nun Çin için geçerli olan olguyu, "Çin'de esas mücadele biçimi savaş, esas örgütlenme biçimi ordudur"u genelleştirmediği tespit edilmişti.

Sonuç: Bizim soruna yaklaşımımız doğrudur, Marksist-Leninisttir. Batı Alman konuşmacı, alıntı tırnakçılığı temelinde, bizim hiçbir zaman savunmadığımız şeyleri bize isnat etmeye çalışıyor.

Konuşmacı şöyle devam ediyor:

"Ben BP'nin stratejinin ilkeleri, stratejinin Marksist-Leninist ilkeleri ile ilgili inkarıyla bağı kurmaya çalışacağım." (s.41)

Konuşmacı, bizim stratejinin ilkelerini reddettiğimizi ispatlayabilmek için yeniden alıntıları tahrif etme yoluna başvurmak zorunda kalıyor. Konuşmasında şöyle diyor:

"Orada, stratejik görevleri önceden tespit etmenin yanlış olacağı söyleniyor: "Bu konuda önceden, masa başında bütün devrim aşaması için **kesin** bir yol çizmek, Marksizm-Leninizmden, mücadele biçimleri ve örgütlenmeye taktik sorun olarak yaklaşan Marksizm-Leninizmden uzaklaşmak demektir." (s.41, Alm.; Türkçesi için bkz. s.56)

Buna karşılık biz, "Çizgimiz ve Disiplin Anlayışımız" başlıklı taslakta şunu söylüyoruz:

"**Devrimin askeri gelişme yoluna gelince:** Bu konuda önceden kesin bir gelişme yolu tespit etmek imkansızdır. Normal gelişme şartlarında şehrin ve kırın birbirini kısa süreli aralıklarla izleyeceği ayaklanmalar şeklinde; hem genel ayaklanmanın, hem halk savaşının en temel unsuru olan Kızıl Siyasi İktidarlar kurmanın içiçe geçtiği bir şekil mümkündür. Emperyalizmin doğrudan müdahalesi ha-

linde Halk Savaşı biçimi ağırlık kazanabilir. vb. Bu konuda önceden, masa başında bütün devrim aşaması için kesin bir yol çizmek, Marksizm-Leninizmden, mücadele biçimleri ve örgütlenmeye taktik sorun olarak yaklaşan Marksizm-Leninizmden uzaklaşmak demektir." (Bolşevik 3, s.8)

Yani biz burada, Batı Alman konuşmacının iddia ettiği gibi, "stratejik görevleri önceden tespit etmenin yanlış olacağı" gibi birşey söylemiyoruz. Bunun yerine, Türkiye'deki demokratik devrimin **hangi askeri yolu** izleyeceğini, halk savaşı mı, ayaklanma mı, vs. tartışıyoruz. Ve bu stratejik bir sorun değil, mücadele biçimlerinin bir sorunudur, yani taktik bir sorundur. Ve bu gerçekten de önceden tespit edilemez.

Batı Alman konuşmacı bu noktada da bizim pozisyonumuzu tahrif etmektedir. Bizim bu noktadaki pozisyonumuz doğrudur!

Konuşmacı devam ediyor:

> "Bir başka yerde şöyle deniyor: "Biz devrim stratejisini tayin ederken, yarın olabilecek olandan değil, bugün varolandan yola çıkmak zorundayız." Ama Stalin "Leninizmin İlkeleri" adlı esaslı yazısında şunu açık bir şekilde tespit ediyor: "Strateji, çarlığa ve burjuvaziye karşı mücadeleyi sonuna kadar götürmeyi hedef edinmişse" (BP'nin küçümseyerek yarının sorunu olarak tanımladığı işte budur), "taktik, daha az önemli hedefleri amaç edinir." vs." (s.41)

Bizim söylediğimize bağıntısı içinde bakıldığında, Batı Alman konuşmacının bizi burada da tahrif ettiği görülür. Taslakta biz şöyle diyoruz:

> "Bu sorunla bağıntılı olarak Türkiye devriminin aşaması konusunda Konferansımız şunları tespit eder:
>
> Ekonomik alanda emperyalizme bağımlı kapitalizm hakim olmasına rağmen hala feodal artıklar belli ölçülerde varlığını sürdürmektedir. Feodalizmin bütün kalıntılarının devrimle tasfiyesi görevi hala devrimin görevi olarak önümüzde durmaktadır.
>
> Feodalizm ağırlığını üstyapıda, altyapıdan çok daha açık bir biçimde göstermektedir. Şeyhlik, dedelik gibi kurumlar (etkileri giderek azalsa da), dinin etkileri, aile ilişkilerinde feodal baskılar, vb. geniş ölçüde varlığını, yer yer hakimiyetini sürdürmekte; bunların devrimle tasfiyesi gerekmektedir. Feodal artıkların ekonomide ve üstyapıda tasfiyesi sosyalist devrimin değil, demokratik devrimin görevidir.
>
> Bunun yanında Türkiye devriminin gelişmesinde emperyalizme bağımlılık unsuru tayin edici bir rol oynamaktadır. Devrimin ilk görevlerinden biri emperyalizme bağımlılık zincirinin kırılması, anti-emperyalist (milli) devrim olmak zorundadır. Bu görev de henüz sosyalist değil, demokratik bir görevdir.
>
> Bütün bunlar, bugün Türkiye'de önümüzdeki devrim aşamasının; **emperyalizme bağımlı kapitalizm** hakim olmasına rağmen, sosyalist devrim değil; sosyalist devrime adım atmak için demokratik devrim (emperyalizme bağımlılık zincirini kırmaya yöneldiği için anti-emperyalist nitelikte demokratik devrim) aşaması olduğunu göstermektedir.
>
> Devrim bu aşamasında bir bütün olarak kapitalizmin temellerine değil; emperyalizme; emperyalizme bağımlı kapitalizme ve feodalizme yönelecektir.

Normal gelişme şartlarında; ülkemizde proletarya diktatörlüğü kurulmadan önce, bir işçilerin-köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü (ya da onun bir biçimi olan Demokratik Halk Diktatörlüğü) aşaması yaşanacaktır. Emperyalizme bağımlı da olsa kapitalizmin oldukça gelişmiş olduğu (1917 Rusya'sından daha gelişmiş bir kapitalizm!), işçi sınıfının yoğun olduğu ülkemizde, bu aşamanın oldukça **kısa sürede** geçilmesi için objektif durum elverişlidir. Tabii ki bu aşamanın ne kadar süreceğini tayin edecek olan, işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme seviyesi, işçi sınıfının emekçi kitlelerle ittifakının sağlamlığıdır.

Çok elverişli, olağanüstü şartlarda ülkemizde demokratik devrimin çözülmemiş görevleri, proletarya diktatörlüğü şartlarında da çözülebilir. Bunun için proletarya ile yoksul köylülüğün çok sıkı bir ittifakının pratik olarak sağlanmış olması; bütün emekçi sınıf ve tabakaların çok sıkı bir şekilde proletarya önderliğinde kenetlenmiş olması; uluslararası planda çok elverişli şartların varlığı, vb. gereklidir.

Biz devrim stratejisini tayin ederken, yarın olabilecek olandan değil, bugün varolandan yola çıkmak zorundayız. Öyle yaptığımız zaman, bizim önümüzdeki devrim aşamasının anti-emperyalist demokratik devrim aşaması olduğunu; bu devrim aşaması sonunda işçilerin-köylülerin demokratik diktatörlüğünün bir biçiminin yaşanacağını; bunun oldukça kısa süreceğini tespit etmek zorundayız.

Devrimin askeri gelişme yoluna gelince: Bu konuda önceden kesin bir gelişme yolu tespit etmek imkansızdır. Normal gelişme şartlarında şehrin ve kırın birbirini kısa süreli aralıklarla izleyeceği ayaklanmalar şeklinde; hem genel ayaklanmanın, hem halk savaşının en temel unsuru olan Kızıl Siyasi İktidarlar kurmanın içiçe geçtiği bir şekil mümkündür. Emperyalizmin doğrudan müdahalesi halinde Halk Savaşı biçimi ağırlık kazanabilir vb. Bu konuda önceden, masa başında bütün devrim aşaması için **kesin** bir yol çizmek, Marksizm-Leninizmden, mücadele biçimleri ve örgütlenmeye taktik sorun olarak yaklaşan Marksizm-Leninizmden uzaklaşmak demektir. Böyle bir tavır kendi kendinin elini kolunu bağlamaktan başka bir işe yaramaz. Bugünkü aşamada komünistlerin esas çalışma alanı şehirler ve işçi sınıfı olmak zorundadır. Bu yalnızca sınıf mücadelesi öncelikle şehirlerde geliştiği için değil; aynı zamanda ve öncelikle, parti inşasının birinci aşamasında bulunduğumuz, bu aşamada görevin İŞÇİ SINIFININ ÖNCÜSÜNÜ kazanmak olduğu için zorunludur. Halk savaşı verme adına bu aşamada esas çalışma alanının kırlık alanlar olduğunu söylemek, Marksizm-Leninizmin parti inşası konusundaki berrak öğretisini anlamamak, reddetmek demektir." (Bolşevik 3, s.7/8)

Görüldüğü gibi, burada sözkonusu olan, bugünkü koşullarda işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin bilinç durumu ve örgütlenme seviyesi sosyalist bir devrime izin vermediği sürece ve uluslararası koşulların önemli noktalarda değişmemesi durumunda, demokratik devrimın gündemde olduğunun açıklanmasıdır. Ama burada durulmamakta, (örneğin Ortadoğu'da bir savaş, vb. gibi) işçilerin ve köylülerin bilinç durumunu ve örgütlenme seviyesini değiştiren belirli olağanüstü şartlarda, demokratik görevlerin proletarya diktatörlüğü şartları altında çözülebileceğinin mümkün olduğu açıklanmaktadır. Bunun hemen ertesinde ise konuşmacı tarafından eleştirilen:

"Biz devrim stratejisini tayin ederken, yarın olabilecek olandan değil, bugün varolandan yola çıkmak zorundayız"

cümlesi gelmektedir.

Bunların hepsi doğru Marksist-Leninist bir yaklaşım tarzıdır. Yani konuşmacı,

> "Strateji, çarlığa ve burjuvaziye karşı mücadeleyi sonuna kadar götürmeyi hedef edinmişse" (BP'nin KÜÇÜMSEYEREK YARININ SORUNU OLARAK TANIMLADIĞI İŞTE BU"

olduğunu iddia ettiğinde, bizi bir kez daha tahrif etmektedir. Çünkü yarının sorunu olarak tanımlanan sorun apaçık ki bu sorun değildir; **stratejik değişiklikleri beraberinde getirebilecek olan**, ve fakat bunlara dayanarak bugün stratejinin çizilemeyeceği olağanüstü koşullar yarının sorunu olarak tanımlanmaktadır. (Bu tabii ki yarın ne olabileceği hakkında daha bugünden düşünülemeyeceği anlamına gelmez.)

Batı Alman konuşmacı en son olarak, "Mücadele biçimleri ile ilgili olarak Marksizm-Leninizmin ilkesi, hiçbir mücadele biçimini ilkesel olarak reddetmemektir" cümlesini eleştiriyor. Konuşmacı bununla ilgili olarak şöyle diyor:

> "Böylece strateji ve taktik ilkesel açıdan tamamen ortadan yokolmaktadır."

Konuşmacının burada söylediği tamamiyle saçmadır. Eğer konuşmacı bu noktada daha fazla açıklamalarda bulunmuş olsaydı, onun ne demek istediğini anlamak daha iyi mümkün olurdu, ama burada durduğu biçimiyle bu tamamen saçmalıktır. Çünkü bizden alıntı yapılan yerden konuşmacının çıkardığı sonuç hiçbir şekilde çıkarılamaz. Gerçekten de mücadele biçimleri ile ilgili olarak Marksizm-Leninizmin ilkesi, Lenin'in "Gerilla Savaşı" adlı makalesinde de söylediği gibi, hiçbir mücadele biçimini ilkesel olarak reddetmemektir:

> "Başından başlayalım. Mücadele biçimleri sorununun incelenmesinde her Marksistin temel istemleri nelerdir? İlkönce, Marksizm, öteki tüm sosyalizm biçimlerinden tek bir özel mücadele biçimine bağlı kalmamakla ayrılır. En değişik mücadele biçimlerini kabul eder ve onları "uydurmaz", ama devrimci sınıfların, hareketin gelişimi içinde kendisini gösteren mücadele biçimlerini sadece genelleştirir, örgütler ve bunlara bilinçli bir ifade verir. Bütün soyut formüllere ve bütün doktrinci reçetelere kesenkes düşman olan Marksizm, hareket geliştikçe, yığınların sınıf bilinci arttıkça, iktisadi ve siyasal bunalımlar keskinleştikçe, savunma ve saldırının yeni ve daha değişik yöntemlerinin sürekli bir biçimde doğmasını sağlayan ilerleme içindeki kitle mücadelesine karşı dikkatli bir tutum takınılmasını gerektirir. Bu nedenle, Marksizm, kesin olarak herhangi bir mücadele biçimini reddetmez, Marksizm, mevcut toplumsal durum değiştikçe, kaçınılmaz olarak bu döneme katılanlarca bilinmeyen yeni mücadele biçimlerinin doğacağını kabul ederek, yalnızca o anda mümkün ve varolan mücadele biçimleriyle kendini hiçbir önkoşul altında sınırlamaz. Bu yönden Marksizm, kitle pratiğinden, eğer öyle ifade edebilirsek, öğrenir ve "sistem yapanların" tek başına çalışmalarıyla keşfedilen mücadele biçimlerini yığınlara öğretmek yolunda hiçbir iddiada bulunmaz. Biz biliyoruz ki —toplumsal devrim biçimlerini incelerken örneğin Kautsky böyle demiştir—, yaklaşan bunalım, bizim şimdiden görmek yeteneğinde olmadığımız yeni mücadele biçimleri getirecektir.
>
> İkinci olarak Marksizm, mücadele biçimleri sorununun kesenkes tarihsel bir incelemesini ister. Bu sorunla somut tarihsel durumdan uzak olarak uğraşmak, diyalektik materyalizmin esas ilkelerinin anlaşılamadığını gösterir. İktisadi evrimin farklı aşamalarında siyasal, ulusal-kültürel, yaşam ve öteki koşullardaki farklılığa

bağlı olarak, farklı mücadele biçimleri öne geçer ve mücadelenin başlıca biçimleri halini alır; ve bununla bağıntılı olarak, ikincil, yedek mücadele biçimleri de değişikliğe uğrar. Belirli bir hareketin, belirli bir aşamasındaki somut durumunun ayrıntılı bir incelemesini yapmaksızın, herhangi bir özel mücadele aracının kullanılıp kullanılmayacağı sorununa evet ya da hayır biçiminde verilecek bir yanıt, Marksist tutumu tümden bırakmak anlamına gelir." (Lenin, "Marks-Engels-Marksizm", s.193-194)

Bolşevik Partizan taraftarının konuşması ile ilgili

Bu konuşma doğrudur. Gerçekten de GDS'in bizim işçi-köylü diktatörlüğünü propaganda etmediğimiz-etmeyeceğimiz şeklindeki eleştirisi saçmadır. Çünkü sözkonusu 12 Eylül 82 bildirisinde demokratik halk devriminin propagandası yapılmaktadır. Ve demokratik halk devriminin sonucu nedir? Apaçık ki halkın demokratik diktatörlüğü. Ve bu da apaçık ki işçi-köylü diktatörlüğünün bir çeşidinden başka birşey değildir. Sınıflar bakımından ikisi arasında öze ait bir fark yoktur. Ortak açıklamada da mesele böyle konmaktadır. Orada şöyle denmektedir:

"Ülkenin kurtulmasından sonra proletarya önderliğinde halkın demokratik diktatörlüğü ülke çapında kurulacaktır. İşçilerin ve köylülerin demokratik diktatörlüğü koşulları altında devrim devam ettirilerek sosyalist devrimin, proletarya diktatörlüğünün ve sosyalist inşanın yolu açılacaktır." (GDS No 15, s.3)

Bu konuşma sırasında eski kardeş örgütlerden bir kişinin attığı ara gazı ilginçtir. Bolşevik Partizan taraftarı konuşmasında, "Örneğin onlar Dev-Sol'un yasaklanmasına karşı hiçbir tavır almadılar" demekte, hemen bunun peşinden ara gazı gelmektedir:

"Bu yalandır, Dev-Sol ve Halk-Der'in yasaklanmasıyla ilgili bildiriyi gelip alabilirsin." (s.43)

Yani GDS bununla, Dev-Sol'un yasaklanmasıyla ilgili tavır aldığını, bir bildiri çıkardığını açıklıyor. Ama ilginç olan, bildirinin **ne zaman** çıktığıdır. Onlar Dev-Sol'un yasaklanmasıyla ilgili bildiriyi ilk kez Frankfurt toplantısına getirmişlerdir. (BP taraftarı konuşmacı, bu bildirinin toplantı sırasında ortaya çıktığının farkında olmadığından, eski kardeşleri bu şekilde eleştirmektedir.) Ama Dev-Sol 14 Şubat'ta yasaklanmıştı. Ve GDS Mart sonunda bununla ilgili bir bildiri çıkarmaktadır. Altı hafta sonra, yani çeşitli grupların gerçekleştirdikleri yürüyüşler ve bu yürüyüşler sırasında kendi emperyalizminin teşhir edilmesi sırasının çoktan geçtiği bir zamanda. Ama bu, Lenin'in, "kitlelerin eğitimi için en önemli görev" ("Ne Yapmalı?", c.5, s. 425, Alm.) olarak gördüğü "siyasi açığa çıkarmalar" değildir. Bu, salt bildiri çıkarmış olmak için bildiri çıkarmak, bizim bu noktadaki eleştirilerimizin keskinliğini hafifletmek için bildiri çıkarmaktır. (Bu noktada GDS, BP yönetimi tarafından defalarca eleştirilmiştir.) Çünkü güncel vesilenin üzerinden bu kadar zaman geçtikten sonra bildiri çıkarmanın başka bir fonksiyonu yoktur.

Ama öyle görünüyor ki, bu GDS'e yeterli bir teşhir, yeterli bir siyasi açığa çıkarma, yeterli bir tavır olarak görünüyor. Başka türlü olsaydı, GDS'in Bolşevik Partizan taraftarı konuşmacının bu eleştirisi üzerine "bu yalandır..." şeklinde cevap vermemesi, tersine, özeleştirici bir şekilde, altı hafta boyunca hiçbir tavır takınmadıklarını

ortaya çıkarmak durumundaydı. Görüşümüzce, bizim ile GDS ve diğer eski kardeşler arasında, siyasi açığa çıkarmaların somut olarak nasıl olması gerektiği hakkında birbirine taban tabana zıt görüşler vardır.

WBK'nın resmi konuşmacısı ile ilgili

Konuşmacı hemen başlangıçta şöyle diyor:

> "Önce bu cephe konusunda birşeyler söylemek lazım. Kardeş teşkilatlar hiçbir zaman günlük sorunlarla ilgili çalışma yapılmasın dememişlerdir. Benden önce konuşan yoldaş hem kızgın ve hem de keskin günlük işler için mücadele savunucusu kesildi. Biz şu soruyu sorduk: "Hangisi önemlidir, hangisi daha acildir? Aylarca cephe meselesiyle mi uğraşmak, yoksa TKP, TEP gibi revizyonist örgütlerle aylarca yazışma yürütmek mi, yoksa 2.Konferansla mı uğraşmak, hangisi önemlidir?" diye sorduk."

> (Bu bölümün Almanca söz tutanağındaki şeklinin çevirisi şöyle: "Hemen bu cephe sorunuyla ilgili. Kardeş örgütler hiçbir zaman, cephe sorunuyla ilgili tavır takınmamamız gerektiğini asla söylememişlerdir. (Benden önce konuşan —ÇN) yoldaş kendisini meselenin böyle konuluşunun tek savunucusu yapmıştır. Biz yalnızca şu soruyu sorduk: "Ne daha önemlidir, aylarca cephe sorunuyla meşgul olmak mı, revizyonist TKP(B) ile mektuplaşmak mı, yoksa 2.Konferansla mı uğraşmak?" Siz bunu ta en sona koydunuz." (s.44)

Bu bir tahrifattır, çünkü cephe sorunuyla parti içinde aylarca uğraşılmamış, somut olarak bizim hücremizde iki günlük bir toplantının bir gününde bu sorun tartışılmıştır. Diğer hücrelerde de durum bundan çok değişik değildir.

Buna karşılık ise 2.Konferans sorunu ta en sona konmuş değil, tüm parti hücrelerinin ilk hücre toplantısının başında 2.Konferans raporu ele alınmıştır. Birbirine oranlanırsa, cephe sorunu için tali bir zaman dilimi harcanmıştır. Buna rağmen bunu eleştirmek ise kardeşler için gerçekte bizim bu sorun hakkında tavır takınmamızı tamamiyle önemsiz, fuzuli gördükleri anlamına gelir.

Bizim için ise bu hiç önemsiz bir mesele değildir. Bu, tüm Türkiyeli devrimci hareketi meşgul eden bir sorundu. Apaçık ki, komünistlerin görevi bu sorunda tavır takınmak, "birlik çığırtkanlığı"nı oportünizm olarak teşhir etmek ve bugünün esas görevi olarak komünistlerin birliğinin yaratılması, gerçekten bolşevik bir partinin inşasının propagandasını yapmaktı.

Konuşmacının daha sonra konuşmasının devamında getirdiği, çizgimizin mi, yoksa salt tek tek bazı bildirilerin mi reformist olduğu sorunu hakkındaki eleştirilerini kısmen paylaşıyorum. "1 Mayıs ve Görevlerimiz" yazısında, 12 Eylül 81 bildirisinde ve BP 13/3'teki "1 Yıl Cunta Sonrası Durum ve Görevlerimiz" adlı yazıda kitle çalışmasında kavranacak esas halka olarak cuntanın teşhiri konmaktaydı, ve bununla birlikte devrim propagandası yapma talebi de konsa idi bile, bu ince reformizmdi. Ama görüşümüzce 12 Eylül 82 bildirisi için bu geçerli değildir. Orada devrimin propagandası merkeze konmaktadır. Ve bu noktada yapılan:

> "BP reformla ilgili sorunları anti-emperyalist, anti-faşist devrim mücadelesine tabi kılmamıştır. Esas hata buradadır" (Almancasının çevirisi şöyle: "BP cuntaya karşı mücadeleyi anti-emperyalist de-

mokratik devrimin görevlerine ve amaçlarına (hedeflerine) tabi kılmıyor, ve işte bu reformist bir politikadır" (s.45))

genel değerlendirmesi yanlıştır.

Geriye sadece şunu demek kalıyor: Bolşevik Partizan'ın referatında da belirtildiği gibi, bizi toplantıya kadar sadece, bizim parti inşasının birinci aşamasında kitle çalışmasıyla ilgili olarak bir sapma içinde bulunduğumuz şeklinde eleştirmişlerdi. Burada ise sanki sorunu hep yukarıda koydukları gibi koydukları, başka türlü koymadıkları gibi gösteriliyor. Bu da yanlış, eleştirici olmayan bir tavırdır. Onların bizim hatamızın derinliğini, kapsamını ilk olarak daha sonra görmüş olmaları mümkündür, ama bu durumda da kişinin bunu daha önceden böyle görmediği açıklanmalıdır.

Bundan sonra gelen Bolşevik Partizan taraftarı konuşmacının katkısını paylaşıyorum. O doğru bir şekilde, bizim için "1 Mayıs ve Görevlerimiz" yazısında iktidarın şiddet yoluyla ele geçirilmesinin gerekli olup olmadığının tartışılan mesele olmadığını, bunun yerine tartışma konusunun bugünkü şartlarda silahlı mücadelenin daima önplanda durup durmayacağı olduğunu ortaya koyuyor.

. . . .

Toplantının ikinci gününde önce divan konuşuyor. Bir Bolşevik Partizan taraftarı ve bir Batı Alman, "Komünist Mücadeleciler Birliği" adlı İranlı örgüt temsilcisinin konuşup konuşmaması hakkında tavır takınıyorlar.

Bundan sonra Bolşevik Partizan taraftarı bir yoldaş, bizim Yeşillerin yürüyüşüne katılmamıza eski kardeşlerin eleştirisi hakkında konuşuyor. Bu konuşma çok kısadır. Konuşmacı ne demek istediğini yeterince detaylı olarak anlatmamaktadır ve bu haliyle tamamiyle yanlış bir yoruma açıktır. (Aslında Türkçesi yeterli ve kesin bir şekilde karşı-devrimcilerle eylembirliğini bugün için reddediyor. —ÇN)

Konuşmacı önce şöyle diyor:

> "Biz de o dönemde kendilerine cevaben, bizlerin karşı-devrimcilerle olsun, devrimci gruplarla olsun ilke olarak eylembirliğine, beraber yürümeye karşı olmadığımızı söylemiştik." (*)

Bizim bunun her zaman ve hep geçerli genel bir ilke olmadığını söylediğimiz doğrudur. Buna örnek olarak, belirli şartlarda bunun mümkün olduğuna örnek olarak, ÇKP'nin Kuomintang ile kurduğu bloku gösterdik. Buraya kadar konuşmacının söyledikleri doğrudur. Ama o bu tespitle kalmakta, daha ileriye gitmemektedir. Bunun bizim için —ya da bugün kendilerini parti inşasının birinci aşamasında bulan tüm partiler için— ne anlama geldiğini açıklamıyor. Ve bu böyle açıklanmadığında da, sanki biz bugün için karşı-devrimcilerle eylembirliğini ilkesel olarak reddetmiyormuşuz gibi bir durum ortaya çıkıyor. Ve bu tabii ki tamamiyle yanlıştır.

(*) Bu pasajın Almancadan çevirisi şöyle:

> "Biz bunun üzerine, bizim karşı-devrimcilerle belirli eylemleri birlikte yapmaya ilkesel olarak karşı olmadığımızı söyledik." (s.47)

İkinci Konferansa sunulan "Kitle çalışması üzerine" karar taslağında bizim **bugün için** karşı-devrimcilerle eylembirliğini **ilkesel olarak** reddettiğimizi söyledik. Konuşmacının bunu vurgulamaması büyük bir eksikliktir.

Konuşmacı devam ediyor:

> "Öte taraftan, bu durumda sözkonusu olanın bu olmadığını, tersine, burada sözkonusu olanın devrimci gruplarla bir eylembirliği olduğunu tespit ettik. (Laf atma: Yeşil devrimciler!)" (Bu konuşmacının Türkçe konuşmasında böyle somut bir eylem üzerine konuşulmuyor. Bunun üzerinde ayrıca durulmalı. Ayrıca Almancasında, Türkçede aynı konuşmacının sözleri iki ayrı konuşmacıya aitmiş gibi gösteriliyor. —ÇN)

Konuşmacı burada devrimci blok içindeki eylembirliğini kasdetmektedir, yani GUAfS, Partizan, vb. ile eylembirliğini. Çünkü biz Yeşillerle **hiçbir zaman** eylembirliği yapmadık. Ama bizim siyasetimizi bilmeyen bir kişi için bu cümle, ara gazı atan kişinin demagojik bir şekilde yaptığı gibi de yorumlanabilir. Bu ara gazı demagojiktir, çünkü eski kardeşler bizim asla ve hiçbir zaman Yeşillerle eylembirliği yapmadığımızı bilmektedirler. Bizim yaptığımız eylembirliği, GUAfS'la bir eylembirliği idi. Bu eylembirliğinde bizim için önemli olan şeylerden biri de, anti-faşist anti-emperyalist bir örgüt ve içinde Marksist-Leninistlerin olduğu bir örgüt olarak değerlendirdiğimiz GUAfS'ı örgüt olarak desteklemekti.

Bu eylembirliği ile biz, GUAfS örgütü ile dayanışmamızı dile getirmek ve bu örgütü desteklemek istedik. Burada bu noktayı vurgulamak, GUAfS ve onun gibi değerlendirdiğimiz örgütlerle eylembirliği ile; bizim devrimci olarak değerlendirdiğimiz HK, Partizan gibi oportünist gruplarla eylembirliği arasındaki farkı berrak bir şekilde ortaya koymak için önemlidir. Çünkü böyle (oportünistlerle) bir eylembirliğinde güdülen hedef, bu oportünist örgütleri örgüt olarak desteklemek diye bir özel amaç değildir.

GUAfS ile eylembirliğinde yanlış olan şey, a) bizim GUAfS'ı hangi nedenle desteklediğimizin yeterince açıklanmaması, ve b) Yeşillerle araya yeterince sınır çekmememiz ve Yeşillerin karşı-devrimci olduğunu açıklamamamızdı.

Bunun ötesinde, bugün geldiğimiz yerde; böyle yapılsa idi bile, katılma yerine yalnızca propaganda yapmanın daha doğru olacağını düşünüyoruz.

Bu konuşma tüm bunları berrak bir şekilde ortaya koymadığından, çok yetersizdir.

Şimdi bir sonraki BP taraftarı konuşmacıya geçelim. (Bu konuşmacı ile yukarıdaki konuşmacı aynı. Bu değerlendirme yazısı yazılırken GDS'in çıkardığı Almanca söz tutanağı temel alındı. Almanca metinde ise aynı konuşmacı, iki ayrı konuşmacı şeklinde gösterilmiş. —ÇN) Bu konuşmada bir dizi nokta, ya da daha doğrusu GDS'in bunlara düştüğü dipnotları ilginçtir. Şimdi nokta nokta gidelim.

> "Eylembirliğinde biz tam ajitasyon ve propaganda özgürlüğüne sadık kaldık" tespitine GDS şu dipnotu düşmüş:

> "Bu yalan, gülünç'ün sınırındadır, çünkü ne DKP yürüyüşünde ve ne

Yeşillerin yürüyüşünde, ne de 1 Mayıs yürüyüşlerinde (ki burada DHB'nin birlikte yürümesi talep edildi), ajitasyon ve propaganda özgürlüğüne sadık kalınmadı ve bu örgütlere bir eleştiri getirilmedi." (s.47)

Buna bizim söyleyeceğimiz şudur: Bolşevik Partizan taraftarı konuşmacının da söylediği gibi, biz gerçekten de her zaman ajitasyon-propaganda özgürlüğüne sadık kaldık. DKP ile de, onlarla bir platform üzerinde anlaşma, ortak bir eylem hazırlama ve yürütme anlamında, hiçbir zaman eylembirliği yapmadık.

Buna karşılık biz Ac'de, DKP'nin de birlikte yürüdüğü bir eylemde, sosyal-emperyalizme ve revizyonizme karşı da yönelen kendi pankartlarımızla, kendi şiarlarımızla kendi blokumuz olarak katıldık. Ve bu ölçüde bizim eylemimiz DKP'ye karşı da yönelmişti. Ne DKP'nin de katıldığı yürüyüşte, ve ne de Yeşillerin yürüyüşünde bizim hatamız, barış aşkına kendimizi ajitasyon ve propagandamızda sınırlama ve örneğin sosyal-emperyalizmin teşhirinden vazgeçme şeklinde bir hata değildi (Yeşillerin yürüyüşünde, emperyalizm yanlısı Yeşillerle araya çekilen sınır yeterli değildi); hatamız, pratikte güç dengesine bakmadan; eylemin genel yönelimine bakmadan, yalnızca ajitasyon-propaganda serbestliğinin olmasını eyleme katılmak için **yeterli** önşart olarak gören bir tavra girmiş olmamızdır.

Ama en ilginci, GDS'in bizim 1 Mayıs 1982'de Duisburg'ta ajitasyon-propaganda özgürlüğüne sadık kalmadığımızı iddia etmesidir!!!

Bu gerçekten de çok ilginç bir eleştiridir. Hem de eylemin platformu ve içeriğinin biz, GDS ve Peykar tarafından tespit edildiği 1 Mayıs'ta! Doğru Marksist-Leninist bir platformun olduğu bir yerde! Ama oportünist örgütleri bu yürüyüşe katılmaya sevkedecek herhangi bir çıkartma vs. hiçbir şekilde yapılmamış, (Burada kastedilen çıkartmalar, Marksist-Leninist bir platformdan oportünist bir platform yapan, oportünistlere kapıyı ardına kadar açan çıkartmalardır; çünkü devrimci olarak değerlendirilen oportünistlerle ortak eylem yapıldığında, bunlarla tabii ki Marksist-Leninistlerle olduğundan daha alt bir seviyede anlaşılır), içeriği ve çizgisinin komünistler tarafından tespit edildiği bir eylemde ajitasyon ve propaganda özgürlüğüne uyulmadığını söylemek saçmadır, çünkü bir kere komünizmin propaganda ve ajitasyonunu yapma özgürlüğü hiçbir şeyle sınırlanmamıştır.

DHB'nin bu eylemi desteklemesi, buna katılması kötü değil, iyidir. Bolşevik Partizan önderliği yürüyüş öncesinde DHB'nin bizim eylemimizi destekleyeceğini bilmediğinden, DHB'yi eleştiren bir bildiri dağıtmak da mümkün olmadı. (Aynı şey GDS için de geçerlidir, onlar da bunu yapmadılar.) Ama bu nedenle DHB'yi yürüyüşe almamak, ondan dıştalamak saçma olurdu, çünkü daha önce söylendiği gibi, devrimci grupların 1 Mayıs'ta DGB toplantılarına katılmayıp, bunun yerine Kızıl 1 Mayıs'ı desteklemesi komünistleri sevindirecek birşeydir. Ve bizim bildiri dağıtmadığımız **için** ajitasyon-propaganda özgürlüğüne sadık kalmadığımızı iddia etmek tamamen saçmadır, çünkü daha önce vurguladığımız gibi, biz **özgürce** komünizmin propagandasını yaptık.

Bolşevik Partizan taraftarı konuşmacı daha sonra MLPÖ ve WBK'nın pratiğinden; kendileri sözkonusu olduğunda birçok şeyin kendileri için oportun olduğunu açıkça gösteren/teşhir eden örnekler veriyor. Halk Mücahitleri ile 1 Mayıs'ta ortak toplantıyla ilgili GDS bir dipnotta şöyle diyor:

"Bu, MLPÖ'nün her türden oportünistlerle ortak bir toplantı yaptığı, kaba bir yalandır. Doğru olan, doğru bir platform temelinde, çe-

lişkilerin gizlenmeyip tersine açığa çıkarıldığı bir platform temelinde, İran Halk Mücahitleri Gerillaları 1 Mayıs'la ilgili toplantıyı desteklemişlerdir ve bu toplantıda özellikle bugünkü Sovyetler Birliği'nin sosyal-emperyalist olarak değerlendirilmesi ile ilgili çelişkiler üzerine açık ve kamuoyu önünde tartışılmıştır."

GDS burada eylembirliğinin doğru olduğunu ispatlamak için, birden "doğru platform"a dayanıyor. Ama 1 Mayıs'taki "doğru platform", bu sayılmıyor mu?!! İşte tam da bu, bizim yaptığımız işlere gelince farklı bir yaklaşımdır; onlar kendi işlerini bambaşka değerlendiriyorlar. Eğer bu eylemde gerçekten "doğru bir platform" olsaydı, o zaman bizim için sorun daha az olurdu. Yürüyüşten sonra yapılan tartışma toplantısında sosyal-emperyalizm sorunu tartışılmış olsa bile, YÜRÜYÜŞTE Halk Fedayilerinin bu noktada eleştirilmemesiyle kalınması olgudur.

Bu bir kez daha eski kardeşlerin kendi yanlışlarına nasıl eleştirisiz yaklaştıklarını, bunları nasıl savunduklarını, ve kendileri için bize uyguladıklarından tamamiyle bambaşka kıstaslar uyguladıklarını göstermektedir.

Bolşevik Partizan taraftarı konuşmacı şöyle devam ediyor:

> "Ve Berlin'de, Yeşillerden temelde hiçbir farkı olmayan Alternatiflerle, ya da Alternatif Liste ile yüründü. İşte sizin ilkelere sadakatiniz!"

Eski kardeşler buna şu dipnotu düşmüşler:

> "WBK Batı Berlin'de hiçbir zaman Alternatif Liste ile ortak eylembirliğine ya da yürüyüşe katılmadı. Bu, bir konuşma içinde üçüncü yalandır."

Ama biz, yoldaşlarımızın, WBK'nın başını çekenlerden birini Alternatif Liste tarafından düzenlenen bir yürüyüşte birlikte yürüdüğünü gördüklerini iddia etmeye devam edeceğiz. Bu, WBK olarak katılmaktan daha da kötüdür. Çünkü böyle olduğunda, kişinin örgüt olarak yaptığı ile, "şahsen" yaptığı arasında dev bir çelişki kendini göstermektedir. Yani: Örgüt olarak katılmak doğru değildir, (o zaman doğru bir çizginin ve kendi örgütünün propagandasını yapma imkanı olmasına rağmen), ama "şahsen" herşey yapılabilir!!! Bu gerçekten de komünist "ilke tutarlılığı"!!na çok iyi(!!!) bir örnek!

<u>Daha sonra iki Bolşevik Partizan taraftarı ve Bolşevik Partizan temsilcisi konuşuyor</u>. Ben bu konuşmalara sınırlamasız katılıyorum. Burada doğru bir şekilde, GDS'in **silahlı mücadele** ile ilgili tahrifatı teşhir edilmekte ve GDS'in pratik politikada Batı Alman emperyalizmini yeteri kadar hiç teşhir etmediği eleştirilmektedir.

Sayfa 51'de (Türkçesi için bkz. s.65), Bolşevik Partizan temsilcisinin, GDS'in bir taraftan silahlı mücadelenin mücadele biçimlerinin sorunu olmadığını söylediği, ve fakat öte taraftan silahlı mücadelenin sınıf mücadelesinin **en yüksek biçimi** olduğunu kabul ettiğini teşhir ettiği yerde, GDS şu ara gazını atıyor:

> "Sadece gülüyoruz! Yeni bir şaka daha lütfen!"

Bu ara gazı göstermektedir ki, o zamanki kardeşler daha o zamanlar gerçek bir tartışma yürütmeye artık hazır değillerdi, argümanları artık dinlemiyorlardı ve onları "şaka" diye geçiyorlardı. Başka türlü olsaydı, kendilerinin bu pozisyonuna getirilen bu gerekçeli (temel-

lendirilmiş eleştiriye böyle cevap vermezlerdi.

Sonraki Bolşevik Partizan taraftarının yaptığı ve benim de paylaştığım konuşmada, eski kardeşlerin attığı bir ara gazı ve düştükleri dipnot ilginçtir. Konuşmacı, GDS'in Mogadişu ve Stammheim'de RAF'cilerin katledilmesiyle ilgili tavır takınmadıkları ya da çok geç tavır takındıklarını teşhir ediyor. GDS buna bir dipnotta şöyle diyor:

"Bunlar da yalandır. GDS aşağıdaki yayınlarda Mogadişu'ya ve Stammheim'daki katliama tavır takınmıştır: "Tartışma materyali II, Batı Alman emperyalizmi üzerine (1976-1978 başı)", s.44 vd.; GDS No 15, s.8; GDS No 18, s.36; GDS No 27, s.7, ve daha sonraki birçok bildirilerde, örneğin 1 Mayıs 1978 bildirisi.." (s.52)

Burada da, Dev-Sol'un yasaklanmasında olan örneğin aynısı karşımıza çıkıyor. GDS takındığı tavrı yeterli görüyor. Ama Mogadişu baskını ve Stammheim'daki katliam ne zaman olmuştu? Ta 1977'de. O zamanlar GDS, bizim eleştirilerimize rağmen hiç tavır almamıştı. Gerekçesi, RAF'in değerlendirilmesi sorununda yeterince açıklık olmamasıydı. (1979'da?) sözkonusu olan tartışma materyalini yayımladılar. Başlığından da anlaşılacağı gibi, bu, örgüt içinde dağıtılan TARTIŞMA MATERYALİ idi ve dışa da dağıtılan bir broşür filan değildi. Ve bu broşürün içinde, Mogadişu ve Stammheim katliamlarının da bir değerlendirmesi vardı.

Yani katliamdan 1,5 yıl sonra bu konuda tartışma materyali yayımlamak, GDS'e göre yeterli tavır takınmaktır! Ama bu Marksist-Leninistlerin kendi hakim sınıflarını teşhir etmekten, kitlelerin eğitimi için "siyasi açığa çıkarmalar"dan anladığı şey değildir. Verilen GDS sayıları da çok daha sonra yayınlanmış olan sayılardır.

No 15, Nisan 1980 tarihli; 4'lü ortak açıklamanın yayınlandığı sayıdır! GDS bu ortak açıklamanın Batı Almanya ile ilgili bölümünde yaptıkları genel değerlendirmeye atıfta bulunuyorlar. Ve bunu yeterli görüyorlar. Utanılacak bir tavırdır bu!

No 18, Ağustos 1980 tarihlidir. Burada atıfta bulundukları yer, "Batı Alman emperyalizmine ve militarizmine karşı mücadeleyi destekleyelim!" başlıklı bildirileridir. Bu bildiri aslında onların kendilerini "destekçi" gördüklerini gösterir bir bildiridir. Bunu örnek vermeleri ilginçtir!

No 27, Aralık 1981 tarihlidir! Atıfta bulundukları yer de yine genel olarak iç faşistleşmeden sözettikleri bir yerdir! İşte onların yeterli gördüğü propaganda çalışması budur!

Daha sonraki Bolşevik Partizan taraftarı konuşmacı doğru olarak şunları söylüyor:

"Bizim bu konuda dediğimiz, çıkış noktası 1 Mayıs'taki yürüyüşlere oportünistlerin çağrılıp çağrılmaması üzerine, Türkiyeli oportünistlerin de resmi olarak bu yürüyüşlere davet edilmesi idi. GDS'in buna verdiği cevap, "KPD devrimci değil ki" oldu. Biz ise Türkiye'de, Türkiye gibi ülkelerde, özellikle demokratik devrimin gündemde olduğu ülkelerde, devrimcilik kıstasının birazcık daha geniş olduğunu, sosyalist devrime oranla daha geniş olduğunu; bu yüzden de Türkiye'de, Türkiye'deki faşist iktidara karşı mücadele eden, sözde

ve pratikte mücadele eden, devletle bütünleşmeyen oportünistlerin devrimci görülmesi gerektiğini bu bağıntıda belirttik."

Bu konuda konuşmacı, "faşizme karşı olan" herkesin devrimci olarak değerlendirilmesi gerektiğini söylüyor. Eğer konuşmacı daha açık bir şekilde, kendini anti-faşist olarak tanımlayan herkesin gerçekte anti-faşist olduğu, ve böylece otomatikman devrimci olduğu anlamına gelmediğini; bunun yerine faşizme GERÇEKTEN karşı olan herkesin devrimci olduğu, olmak zorunda olduğu anlamına geldiğini açıklasaydı, bu konuşma doğru olurdu.

Bu konuşmanın bu eksikliğini GDS, kendi eleştirisi için kullanıyor. Onlar düştükleri dipnotta şöyle diyorlar:

"Burada açıkça faşizme karşı olan herkes, devrimci olarak değerlendirilmektedir, ki bu ağır bir hatadır. İbrahim Kaypakkaya ile Aydınlık arasındaki öze ilişkin çatışmalardan birisi, faşizme karşı olan herkesin, aynı zamanda devrimci olduğu şeklindeki Aydınlıkcı düşüncenin eleştirisiydi."

Onların burada getirdiği eleştiri, tamamiyle yanlıştır. Çünkü onlar bizim yukarda yaptığımız ayrımı yapmıyorlar ve konuşmacıyı bu ayrımı yapmadığı için eleştirmiyor; bunun yerine, tamamiyle genel bir şekilde, İbrahim Kaypakkaya'nın, Aydınlık'ın "faşizme karşı olan herkesin devrimci olduğu" şeklindeki düşüncesini eleştirdiğini iddia etmektedirler.

Yani buna göre, eski kardeşlere göre Türkiye'de faşizme **gerçekten** karşı olan herkes devrimci değildir!!!

Ama bu tamamiyle yanlıştır; çünkü komprador burjuvazi ve toprak ağalarının her hükümetinin faşizmi uyguladığı (açık ya da parlamenter maskeli), faşizmin ancak komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sisteminin demokratik devrimle devrilebileceği ülkemizde; gerçekten faşizme karşı olan herkes devrimcidir. Her gerçek anti-faşist, demokratik devrim için mücadele etmelidir, çünkü ancak demokratik devrim faşizmi kahredebilir.

GDS bu sorunda tamamiyle yanlış bir konumda durmaktadır. Bu durumda onun, ülkemizde faşizmin reformlarla da ortadan kaldırılabileceği görüşünde olduğu görülüyor. Yoksa yanılıyor muyuz??? Onlar İbrahim Kaypakkaya'yı kendi yanlış pozisyonları için kullanmaya çalışıyorlar. Ama bunu başaramazlar, ya da ama bu ancak İbrahim Kaypakkaya'yı tahrif etmeleri ile mümkündür. Çünkü Aydınlık'la bu polemikte İbrahim Kaypakkaya, faşizme gerçekten karşı olan herkesin aynı zamanda devrimci olduğunun yanlış olduğu gibi bir pozisyon savunmamakta, tersine tam da bunu savunmaktadır.

Bundan sonra GDS temsilcisi konuşmakta ve ilk olarak şöyle demektedir:

"Birincisi, sözkonusu olan, komünistler dışında hiç devrimci olmadığı değildir. Tez bu değildir. Sözkonusu olan, oportünist grupların basit bir şekilde devrimci olarak değerlendirilebilmesidir, özellikle de kendilerini Marksizm-Leninizme dayandıran ve fakat devrimin merkezi sorunlarında Marksizm-Leninizmi revizyondan geçiren gruplar(ın devrimci olarak değerlendirilebilmesidir. —ÇN)"

Bu, çelişkinin tahrif edilmesidir. Çünkü biz hiçbir yerde, oportünist grupların basit bir şekilde devrimci olarak tanımlanabileceğini söy-

lemedik, bunun yerine 1 Mayıs hazırlığı sırasında, devrimci olarak değerlendirdiğimiz oportünist gruplar olduğunu, ve **bunları** çağırmayı doğru bulduğumuzu söyledik. Biz hangi grupları devrimci olarak değerlendirdiğimizi de apaçık vurguladık, yani Partizan, HK, DHB, Dev-Yol ve Dev-Sol!

GDS buna itiraz etti — somut olarak şu veya bu grubu başka türlü değerlendirdiğinden değil, KPD devrimci olmadığından, bu anlamda bu grupları çağırma arzumuzu paylaşmadığı, çünkü örneğin KPD ile aynı çizgiyi paylaşan HK'nın devrimci olacağını düşünemeyeceği gerekçesiyle. Oportünistlerin bir bacaklarıyla daima Karşı-Devrim kampında durdukları gerekçesi ile (sanki biz bunu reddediyormuşuz gibi!). Şimdi meseleyi, sanki biz basitçe tüm oportünist grupları devrimci olarak değerlendirmişiz gibi koymak, bizim tavrımızın basitçe tahrifidir, GDS'in bu sorunda savunduğu kendi saçmalığını gizlemektir.

Sonraki bölümde GDS sözcüsü bugün Türkiye'de "bazı grupların silahlı olarak ortaya çıkmaya zorlandıklarını, ve fakat komprador sistemini değil yalnızca cuntayı bertaraf etmek istedikleri"ni ispatlamaya çalışıyor.

Bununla ilgili olarak şunları söylemek istiyoruz: Gerçekten de bizim devrimci olarak değerlendirdiğimiz gruplar, özellikle 12 Eylül'den sonra gittikçe reformist pozisyonlara doğru gerilemişlerdir. Bu bizim Merkez Yayın Organında da teşhir edilmiş ve eleştirilmiştir, eleştirilmektedir. Gerçekten de örneğin Dev-Yol ve Dev-Sol mücadelelerinde kendilerini cuntaya karşı mücadeleyle sınırlamakta ve devrimci yöntemlerle reformlar için mücadele etmektedirler. Bizim tarafımızdan devrimci olarak değerlendirilen oportünist grupların böylesi devrimciler olduğu olgusu konusunda bizim tarafımızdan ses çıkarılmamış ya da bu gizlenmeye çalışılmış değildir. Hayır, bizim oportünistlerle ilgili tavır takındığımız bütün bildirilerimizde ve yazılarımızda bu teşhir edilmiştir. Ama bunun yanında biz bu grupların devrimciliği ile ilgili olarak tüm umudumuzu yitirmiş değiliz, çünkü bunlar henüz devrimci pozisyonları bütünüyle terketmiş değiller. Biz bu grupları genel değerlendirmemizde devrimci olarak değerlendirmeye devam ediyoruz. Bu noktada da böyle bir değerlendirmeyi temelden reddeden —onlara göre devrimci oportünistler yoktur!!!— kardeşlerden ayrılıyoruz.

GDS'in yeterince siyasi açığa çıkarmalar yapmadığı eleştirisine GDS temsilcisi şöyle yanıt veriyor:'

> "Bizim yetersiz yaptığımız 100, 200, 500 mesele var. Bu, bizim şimdi kabul ettiğimiz ve geçmişte de her zaman kabul ettiğimiz bizim zayıflığımızı gösterir."

Hayır, bizim sorunumuz bu değildi. Bizim için sözkonusu olan, GDS'in gücünün objektif olarak mümkün kılmadığı noktalarda daha fazlasını yapma yönünde eleştirmek değildi. Biz GDS'i, tavır takınması mümkün olan somut noktalarda (mesela Dev-Sol'un yasaklanmasına 1,5 ay sonra tavır takındılar, o zaman niye 1,5 ay önce takınmadılar?); çok zayıf olduklarından değil, bunun bugün için gerekliliğini görmedikleri için yapmamalarını eleştirdik. Buna komünistlerin biçmeleri gereken önemi biçmedikleri için eleştirdik. Onların, kendilerinin Dev-Sol'un yasaklanmasına ve RAF'cilerin öldürülmesine tavır takındıkları şeklindeki savunmaları şunu apaçık gösteriyor ki, onlar buna gerekli önemi biçmediler; aksi olsaydı, aylar ya da yıllar sonra takındıkları tavırlarla kendi kendilerini övmezlerdi. Bizim GDS'e getirdiğimiz, onun herşeyi mümkün olduğunca soyut istediği şeklindeki eleştirimize GDS temsilcisinin yaptığı açıklamalara söyleyeceğim şudur: GDS'in bizim 12 Eylül bildirimize eleştirisinden başka birşey çıkmamaktadır, ger-

çekten de GDS herşeyi mümkün olduğunca az somut ve mümkün olduğunca soyut yapmak istemektedir.

Ondan sonra konuşan Bolşevik Partizan taraftarının konuşmasına ekleyeceğim hiçbir şey yoktur. Burada sadece bir noktaya değinmek istiyorum. (Bu konuşmacı, GDS'ten önce konuşan konuşmacı ile aynı kişi. Bkz. Türkçe transkript —ÇN)

Sayfa 55'te konuşmacı şöyle diyor:

"Ancak arkadaşlar özellikle uluslararası komünist hareketin tarihini incelerken, 1957/60 deklarasyonunu incelerken, 57/60 deklarasyonunun metodu konusunda revizyonist olduğunu belirtirlerken; çeşitli noktalarda Mao Zedung'a getirdikleri eleştirilerde ve '63 polemiklerini değerlendirmelerde birtakım revizyonist sapmaların olduğunu tespit ederlerken, bu genel değerlendirme içinde 57/60 deklarasyonlarına revizyonist derken, Mao Zedung'a ve '63 polemiklerine sadece anti-Leninist demektedirler. Ama bize revizyonizmin batağına batmış demektedirler."

Kardeşler buna şu dipnotu düşmüşler:

"Bu da bir iftiradır. Tabii ki revizyonist hatalar revizyonist olarak tanımlanmaktadır, sözkonusu olan kim olursa olsun."

Bununla ilgili olarak diyeceğimiz şudur: Burada tartıştığımız, tek tek hatalar değil; bir belge veya parti veya kişinin genel değerlendirilmesidir. Dipnot, tartışmayı başka noktaya kaydırmaktadır. Sorun GDS'in ve diğerlerinin 1957/60 deklarasyonlarındaki hatalara revizyonist deyip demediği değil, bu belgeleri revizyonist olarak değerlendirip değerlendirmediği sorunudur. Aslında bize uyguladıkları şablonu 1957/60 deklarasyonlarına uygulasalar, revizyonist genel değerlendirmesini yapmaları gerekir. Ama yapmıyorlar. Sorun budur!

Batı Alman konuşmacı ile ilgili: Konuşmacı, "Tek yol işçi sınıfı önderliğinde sosyalizme yönelen demokratik halk devrimi" şiarını, devrimin iki aşamasının gerekliliğini berrak bir şekilde göstermediği şeklinde eleştiriyor. (s.56) Ben bu eleştiriye katılmıyorum ve bu cümleyi yanlış bulmuyorum. Görüşümce bu ifade doğrudur. Yani demokratik devrim kendi içinde bir amaç olarak yapılmamakta; bu amaç değildir, bu sadece sosyalist devrimin gerçekleştirilmesi için gerekli bir ön hazırlıktır. Bundan başka, demokratik devrimin işçi sınıfı önderliğinde olması gerektiği de doğru bir şekilde vurgulanmaktadır.

Konuşmacı devamla şöyle diyor:

"Oportünistler de devrimden ve hatta bazan demokratik halk devriminden lafta sözetmektedirler. Oportünistlere karşı mücadelede somut bir şekilde işçi-köylü diktatörlüğü propagandası yapılmalı. Aynı şey Türkiye'deki oportünistlere karşı yapılmalı ve Türkiye'de özellikle demokratik halk devriminin propagandası yapılmalıdır. Tam da bu eksiklikler bildiride bulunmuyor. Bu bildiride köylü sorunundan da hiç bahsedilmemekte, tarım devriminin sorunlarının üzerine tek kelime söylenmemektedir. Köylü sorununun inkarı, Stalin'in dediği gibi, Marksizme ihanetin göstergesidir."

Bununla ilgili olarak diyeceklerimiz şudur: Eğer biz halk devriminden

sözediyorsak, bunu savunuyorsak, o zaman kimin için savunuyoruz? Acaba köylülük için değil mi? Eski kardeşler için köylülüğün feodalizme karşı mücadelesi tarım devrimiyle (aslında onlar toprak devrimi diyorlar!) sınırlanmıştır. Buna karşılık eğer toprak sorunu esas sorunu oluşturuyorsa, bu, Stalin'in de söylediği gibi, köylü sorununun özüdür. Ama tarım sorunu esas sorun değilse, o zaman anti-feodal mücadele başka özellikler de taşır. Biz gerçekten de son zamanlarda tarım devriminin propagandasını yapmadık, çünkü bu sorunda problemler görüyoruz. Türkiye gerçekliğini bilen ve fakat Türkiye'de tarım devrimi konusunda hiç problemi olmayan birisi, kitap Marksistinden başka birşey değildir. Ama Türkiye'deki olgular başka türlü görünüyor.

Bolşevik Partizan taraftarı konuşmacı ile ilgili: Bu konuşmacı, esas görevi Batı Alman proletaryasını örgütlemek olan GDS'in, 7 bildiriden dördünde —ki bu 7 bildiriyi sıralamakla GDS, kendilerini bu konuda eleştiren bir sempatizan komiteye karşı yeterli propaganda yaptıklarını ispatlamak istiyordu— Türkiyeli işçilere yöneldiğini doğru bir şekilde tespit ediyor. Bu sırada şu ara gazı atılıyor:

"Türkiyeli işçilere mi? Deli mi bu ne?"

GDS sonra buraya şu dipnotu düşmüş:

"Bu dört bildirinin Türkiyeli işçilere yöneldiği, bir yalandır. Daha ziyade biz Batı Almanya'daki işçileri Türkiye'deki devrim hakkında aydınlatmayı, ve desteklemeye çağırmayı görev olarak görüyoruz. Türkiye'yi konu edinen bir bildirinin münhasıran Türkiyeli işçilere hitap etmesi gerektiği düşüncesinin bizzat kendisi çok derin milliyetçi bir mentalitedir."

Biz, Türkiyeli konuşmacının ne deli olduğu, ne de yalan söylediği düşüncesindeyiz. O sadece bir olguyu tespit etmektedir. Eğer sözü geçen dört bildiriye bakılırsa (Katip Saltan'ın öldürülmesi; Türkiye'deki askeri darbe; TKP/ML-TİKKO davası üzerine; SPD/FDP hükümetinin "solcu" temsilcilerinin Türkiye'yi ziyareti üzerine), bunların esas olarak Türkiyeli işçilere hitap ettiği apaçık görülür.

Eğer bu bildiriler Batı Alman işçilere yönelik olsa idi, o zaman bunların önlerine koyduğu görev başka olmak zorundaydı. (Bunun için bkz. BP 5/6, s.51-52'deki tavır.)

Ama biz sadece içeriği dolayısıyla bu bildirilerin esas olarak Türkiyeli işçilere yöneldiğini söylemedik, bunun yanında bu bildirilerin Türkiyeli devrimcilerin gerçekleştirdikleri eylemler için çıkarıldığını ve esas olarak birinci derecede Türkiyeli işçilerin katıldığı eylemlerde dağıtıldığı için böyle olduğunu söyledik. Ve esas olarak belirli bir çevreye dağıtılan bir bildirinin öncelikle bunlara yönelmesi de mantıklıdır.

Bolşevik Partizan taraftarı konuşmacı, GDS'in Batı Almanya'daki oportünist gruplara karşı tutumunu eleştiriyor. Konuşmacı bir yerde, burada durduğu biçimiyle yanlış olan bir abartma yapıyor. Şöyle diyor:

"Genel olarak oportünizme-revizyonizme çağrılar ve sloganlar atıyorlar fakat somut olarak Batı Alman örgütlerinin bu konudaki ilkesel konuları nasıl çarpıttıkları, nasıl ele aldıkları konusunda en ufak birşey yoktur." (s.58)

".. konusunda en ufak birşey yoktur" şeklindeki bu genelleme abart-

malıdır ve yanlıştır. GDS geçmişte ve bugün de —gittikçe azalan bir şekilde de olsa— oportünistlerin ilkesel sorunları somut tahriflerini teşhir etmiştir — örnek verilen KPD eleştirisi gibi. (Ben bu kitabın oportünizmi ne ölçüde doğru bir şekilde teshir ettiği, içinde ne gibi hatalar olduğu konusunda bir değerlendirmeyi burada yapabilecek değilim.) Sorun, onların bu konuda hiçbir şey yapmadıklarında değil, ellerinde olan güce nazaran **çok az** şey yaptıklarıdır. GDS'in,

> "Bu da kaba bir iftiradır, sanki GDS, Batı Alman oportünistlerine yeterli dikkati göstermemiş gibi. Herkes bunu KABD —bugünkü MLPD— ye, KPD/ML'e ve çeşitli diğer oportünistlere karşı bildirilerde ve broşürlerde görebilir"

şeklindeki dipnotu buna karşılık yanlıştır. Çünkü görüşümüze göre GDS Batı Alman oportünistlere gerekli dikkati gerçekten göstermemiştir.

Bunun dışında ben konuşmacının görüşlerini paylaşıyorum ve bunlara ekleyeceğim birşey yoktur.

Sonuncu Batı Alman konuşmacıyla ilgili: Konuşmacı bizim 12 Eylül bildirimizi eleştiriyor. O, bildiride "komünist partisi ve proletaryanın hegemonyası"nın basitçe "12 Eylül ve benzeri olaylara karşı gerçek panzehir" olarak savunulduğunu açıklıyor ve şöyle diyor:

> "Yani burada da tüm reformizm, tüm reformist çizgi yeniden ortaya çıkmaktadır. Dickhut önüne "güçlü bir komünist partisine ihtiyacımız var!"ı koyduğunda, bu da aynı çizgidedir. Ne için? "35 saatlik iş haftasının gerçekleşmesi için!". "Güçlü bir komünist partisine ihtiyacımız var!" Ne için? "Orta menzilli füzelerin yerleştirilmemesi için!" İşte tam bu reformizmdir, yani reform esas mesele." (s.60)

Bununla ilgili şunu söylemek istiyoruz: 35 saatlik hafta gerçekten bir reform talebidir; buna karşılık, Türkiye'de faşizmi (yani 12 Eylül ve benzeri olayları da) nihai olarak kaldırmak yalnızca devrimle mümkündür. Ve bu ölçüde de gerçek bir panzehir olarak komünist partisine ihtiyaç olduğu talebi, buna demokratik devrimle faşizmi nihai olarak kahretmek için ihtiyaç olduğundan başka bir anlama gelmez. Bu, reformun propaganda edilmesi değil, devrimin propaganda edilmesidir.

Konuşmacı devamla şöyle diyor:

> "Çünkü oportünistler tarafından konu dikte ediliyor. Oportünistlerin dediğine bakılıyor, ve ona göre propaganda yapılıyor; hedeflere ve programatik görevlere göre değil. Sadece figan ediliyor ve uslamlanıyor, fakat görevler üzerine, hedefler üzerine, bunlar üzerine az (söz —ÇN) yitiriliyor ya da hemen hemen hiçbir şey." (s.60)

Bu da bir kez daha Batı Alman konuşmacının tamamiyle yanlış bir düşüncesini gösteriyor. Öyle görünüyor ki, onun için teori yalnızca kendisi için vardır. Onun konuşması, onun pratiğin ortaya attığı sorunlardan koparılmış bir teoriyi savunduğunu, onların cevaplandırılması için bir teoriyi savunmadığını gösteriyor. Pratik bugün önümüze hangi sorunları koyuyor? Uluslararası pratik önümüze, oportünistler ve revizyonistler tarafından tanınmazlığa kadar çarpıtılmış olan ilkeleri savunma görevini koyuyor. Öncelikle bu görevin çözülmesi doğrudur. Bunun yanında Türkiye'de tüm oportünistlerin cuntaya karşı kutsal ittifakı, Türkiye'deki tüm devrimcileri meşgul eden bir so-

rundu. Bu, Türkiye'deki pratiğin ortaya attığı bir sorundu. Türkiyeli Marksist-Leninistlerin görevi, pratiğin bu sorununa Marksist-Leninist bir cevap vermek için teoriyi kullanmaktır. Bu görev, gerçi GDS'li konuşmacının küçümseyerek söylediği gibi oportünistler tarafından "dikte" edilmemiştir, ama pratik, Marksist-Leninistleri bu sorunda doğru Marksist-Leninist bir tavır almaya zorlamıştır. Cuntaya karşı tavırlarında ve cephe sorununda oportünistleri teşhir etmek, ilkeleri savunma görevine hiç de karşıtlık içinde de durmamaktadır.

Tam tersine, oportünistlerin Marksizm-Leninizmi tahrif ettikleri noktalarda, Marksizm-Leninizmin ilkeleri onlara karşı savunulmuştur. Biz somut bir vesile ile oportünistlerin tahrifatlarını somut olarak teşhir etmenin doğru olduğunu düşünüyoruz. Bildiride hedefler ve görevler hakkında "yalnız az ya da hemen hemen hiçbir şey" söylemediğimiz ise apaçık bir yalandır. Çünkü sözkonusu bildiri bugünün esas görevinin gerçek bir bolşevik partinin yaratılmasında yattığını söylemektedir. Tüm güçler tam da bu görevin yerine getirilmesine çağrılmaktadır. Hedef olarak da demokratik halk devrimi berrakça propaganda edilmektedir.

GDS'in kapanış konuşması ile ilgili:

Konuşmacı, daha önceki konuşmacıların getirdiği bir dizi argümanı tekrarlamaktadır, bu nedenle bunları yeniden ele almayacağız. Konuşmacı bundan başka bizim işçi-köylü diktatörlüğünü propaganda etmediğimizi eleştirmektedir. Bizim 1980'de ortak açıklamada bu noktaya "şimdilik birlik olması için" razı olduğumuzu "ve fakat sonra unutulduğunu" söylüyor. Biz bu değerlendirmeye katılmıyoruz, çünkü biz ortak açıklamaya bu noktada birlik aşkı için razı olmadık; bunu doğru bulduğumuz için yaptık. Bununla birlikte "demokratik halk diktatörlüğü" şiarı da bu slogan kadar doğrudur. Ve bu iki kavramı, birbirini dıştalayan kavramlar olarak karşı karşıya koymak, sözcük fetişizminden başka birşey değildir, çünkü sınıfsal olarak bunların ikisi de aynı sınıfları içermektedir. (Aklımıza gelmişken söyleyelim, oportünistler de halk diktatörlüğü kavramının içeriğini başka türlü doldurmuyorlar.)

Bizim stratejiyi her gün yeniden tespit etmek istediğimiz iddiasına gelince (s.62): Eleştirilen yazıları okuyan herkes, bizim bu saçmalığı savunmadığımızı görür. Bizim bu konudaki tavrımız (s.   'de bu konuda detaylı tavır takındık) doğrudur.

Konuşmacının silahlı mücadele ile ilgili açıklamaları (s.62): Daha önce gösterdiğimiz gibi, alıntıları bağıntısından koparan GDS'tir.

Bolşevik Partizan temsilcisinin kapanış konuşmasıyla ilgili:

Şunu önceden söylemek istiyorum ki, konuşmacının kapanış sözlerine içeriksel hiçbir eleştirim yoktur.

Burada bana ilginç görünen, yine GDS'in dipnotlarıdır. Konuşmacının, Stalin'e göre silahlı mücadelenin taktiğin bir sorunu olduğu şeklindeki açıklamasına GDS şu dipnotu düşmüş:'

"Bu, onu kendi revizyonist amaçları için kullanmak üzere, Stalin'in gayet adice tahrif edilmesidir. Çünkü bir kere Stalin, Bolşevik Partizan konuşmacısının alıntı yaptığı pasajın hemen sonrasında devrimin "iki aşaması" üzerine devam etmekte ve sosyalist dönüşüm-

de başka şeylerin yanısıra "burjuvazinin direnişini şiddetle kırma" nın sözkonusu olduğunu söylemektedir (bkz. SW 6, s.135). BP sözcüsü bunu basitçe atlamaktadır. İkinci olarak Stalin, "stratejik önderlik" ile ilgili bölümde silahlı ayaklanma sorununu detaylı bir şekilde ele almaktadır. (Bkz. age, s.138-140)" (s.63)

Bununla ilgili söylemek istediğimiz şudur: GDS bu dipnotta bizim pozisyonumuzu yeniden tahrif etmektedir. Onlar Stalin'in, burjuvazinin direnişini **şiddet** ile kırmaktan sözettiğini söylemektedirler. Tamam, kabul, ama biz bunu tartışma konusu mu yaptık? Bu sorun, ne eleştirilen 1 Mayıs yazısında, ve ne de bu toplantıda tartışılmamıştır. Tartışılan, **silahlı mücadelenin** daima birincil mi olduğu, yoksa bunun taktik bir sorun mu olduğu idi. Ve Stalin, bunu konuşmacının da açıkladığı gibi, gayet açık olarak taktik bir sorun olarak koymaktadır.

Sayfa 64'te uzun bir dipnot geliyor:

"BP sözcüsünün bu açıklamalarından geriye ne kalıyor? Kısaca özetlenirse: Şiddete dayalı devrimle silahlı mücadele eşitlenirse, bu revizyonizmdir.

Bu konum tam da **öze dokunmamaktadır**, modern revizyonizme karşı mücadelede kullanılamaz ve bizzat kendisi revizyonist pozisyonlara götürür. Çünkü modern revizyonistlerin görüşlerinde tayin edici olan, bunların sosyalizme "barışçıl geçiş"in propagandasını yapmalarıdır, yani şiddetin olmadığı, içsavaşın olmadığı bir yol, eski toplumsal düzenin barışçıl-parlamenter bir şekilde sosyalizme doğru gelişmesi yolu. Bu tahrife karşı özsel olarak şu ortaya çıkarılmalıdır ki, emperyalizm ve proleter devrimi şartları altında ancak kitlelerin silahlı mücadelesi devrimi zafere götürebilir. Bu bağıntıda, devrimin hazırlanması ve gerçekleştirilmesi (yürütülmesi) somut sorunuyla bağıntılı olarak revizyonistlere karşı; Şiddete dayalı devrimin silahlı devrim anlamına geldiği, ikisinin bu anlamda eşitlenmek z o r u n d a olduğu, ve tüm komünist partilerinin bir tek yolu, yani proletarya önderliğinde halk kitlelerinin silahlı mücadelesi yolunu kendilerine rota almak zorunda oldukları gayet açık bir şekilde savunulmalıdır.

BP sözcüsü tüm konuşmasında bunun üzerine tek kelime yitirmiyor, bunun yerine tam da "şiddetin silahlı mücadele ile" eşitlenmesine karşı polemik yürütüyor. Eliyle ve ayağıyla bu ikisinin eşitlenmesine karşı çıkıyor ve şöyle bir cümle sarfetmekten çekinmiyor: "İçsavaş her zaman olmak zorunda değildir." (Türkçe transkriptte böyle bir cümle yok. —ÇN) Ve bu doğrudur." (Bkz. önceki sayfa.) Tüm bunlar bir kez daha, BP'nin silahlı mücadele sorununda şimdiden ne kadar modern revizyonistlerin dümen suyuna girdiğini, ve Lenin'in uluslararası komünist hareketin programının "yalnızca" içsavaşın "tanınması" olabileceği talebinden ne kadar uzaklaştığını gösteriyor. (bkz. Lenin,"Marksizmin bir karikatürü üzerine", 1916, LW 23, s.64)"

Buna söyleyeceğimiz şudur: Konuşmacı, GDS'in modern revizyonistlerle aynı şeyi temsil ettiğini söylemiyor. O, modern revizyonistlerin şiddete dayalı devrim ile silahlı mücadeleyi eşitlediğini söylemiyor. Yalnızca GDS'in de modern revizyonistler gibi aynı mantıkla bu soruna yaklaştığını gösteriyor. Modern revizyonistler şiddete dayalı devrim ile içsavaşı eşitliyorlar ve bunu, içsavaş her zaman olmak zorunda olmadığından, şiddete dayalı devrime de gerek olmadığı, ve buna göre de yani barışçıl bir geçişin mümkün olduğunu ispatlamak için kullanıyorlar. Kardeşler ise silahlı mücadele ile şiddete dayalı devrimi eşitliyorlar. Bu eşitleme de aynı sonuca, yani silahlı mücadele şartları

yoksa, şiddete dayalı devrimin mümkün olmadığını açıklamaya, yani barışçıl geçişin düşünülebilir olduğuna götürür. Yani, mantık aynıdır. Tartışmada bizim için sözkonusu olan GDS'in yanlış pozisyonunu teşhir etmek olduğundan, biz somut olarak buna yöneldik. Bu ölçüde de bu noktada modern revizyonistlerin pozisyonunun özünün bu olmadığı şeklinde eleştirmek saçmadır, çünkü bizim için sözkonusu olan GDS'ti, ve burada da modern revizyonistlerin mantığının aynısı olan mantık gösterildi. (Eğer bizim için burada modern revizyonistlerin teşhiri sözkonusu olsaydı, o zaman tabii ki onların içsavaş ile şiddete dayalı devrimi eşitlemelerini teşhir ederdik.) Görüşüme göre, kardeşler bu dipnotu buraya yalnızca kendi hatalarından ve buna tavır almaktan dikkatleri saptırmak için koyuyorlar.

Bolşevik Partizan temsilcisi konuşmasında doğru bir şekilde şunu tespit ediyor:

> "Benden önce konuşan arkadaş şunu dedi: "Burda bütün konuşan BP taraftarları çizgi üzerine değil, pratik üzerine konuştular, yani ilkesel konulardan, ikincil, üçüncül sorunlara geçtiler." Çok ilginçtir: Pratik sorunu ilkesel bir sorun değildir, o ilkelerden bağımsız tartışılır; önemli olan çizginin doğru olması, yazılı olanın doğru olması."

GDS buna şu dipnotu düşmüş:

> "Bizim teori tartışmasını pratiksiz yürütmek istediğimiz tezi tamamiyle teğet geçmektedir ve bir isnattır. BP ile tartışmada bizim için sözkonusu olan, birincil olan ve ikincil olandır. Biz, temel sorunlardaki bu ideolojik mücadelede pratiğin dahil edilmesinin ikincil olduğu, çünkü "Bolşevik Partizan"ın probleminin kağıt üzerinde herşeyin doğru olduğu değil, çizginin yanlış olduğu, ve böylece pratiğin her halükarda daha iyi olamayacağı, ve üstüne üstlük "Bolşevik Partizan"ın pratiğin dahil edilmesinden anladığının, basitçe temel ideolojik sorunlardan, küçük ve en küçük pratik olaylara saptırma anlamına geldiği görüşündeyiz." (s.65)

Bu dipnot da tüm diğerleri gibi olağanüstü ilginç. GDS basitçe sorunu esas olarak bizim pratiğimiz üzerine değil, çizgimiz üzerine konuşulmasında, ve fakat bizim kendi pratiğimiz üzerine konuşmayı tercih etmemizde mi görüyor? Bolşevik Partizan temsilcisi için ve ondan önce konuşan için de sorun bu değildi. Sözkonusu olan, bizim kardeşlerin yanlış pratiğine işaret etmek istememiz, ve fakat onların pratiğinde (Bolşevik Partizan temsilcisinin de doğru olarak tespit ettiği gibi) birçok yaralı nokta olduğundan, onların buna karşı olmasıydı. Kardeşlerin hataları kendini esas olarak onların yanlış pratiklerinde gösteriyor. Onlar teorik olarak bir dizi şeyi kabul ediyorlar —örneğin çalışmada ortaya çıkardığı şeyleri propaganda etme, kendi emperyalizmini teşhir etme gibi. Ama pratikte tüm bunları yeterli bir şekilde yapmıyorlar, ve bunu da teorik olarak da haklı çıkarmaya çalışıyorlar.

Dipnot meseleyi sadece, sanki yalnızca bizim teori ve pratiğimiz tartışma konusu imiş gibi, ve sanki eski kardeşlerin yanlış çizgi ve pratikleri ve bizim bunlara eleştirilerimiz sözkonusu değilmiş gibi ortaya koymayı amaçlıyor.

"Çekiç mi, örs mü olmak?" yazısıyla ve kardeşlerin bizim bu yazıya eleştirilerimize koyduğu dipnotla ilgili şunları söylemek istiyoruz:

Bolşevik Partizan temsilcisi sözü geçen yazıyı "köpek vergisi" üzerine konuşulduğu için değil; bütün makalede yalnızca durumun kötülüğü

üzerine ah-u vah edildiği; ve fakat sosyalist devrim propagandasının unutulduğu noktasında eleştirmektedir! Sorun budur!

Eski kardeşler hatalarını görüp düzeltecek yerde; savunmaya devam ediyorlar! Onlar böyle gittikleri sürece de batağa daha çok batmaları kaçınılmazdır!

Kardeşlerin referatıyla ilgili:

İlkönce kardeşlerin referatlarında kullandıkları bir numara tespit edilmeli. Referatların kapsamı 5 sayfa olarak tespit edilmişti. Şimdi bunu genişletmek için eski kardeşler referatlara sayfalarca ek açıklama yazmışlardır. Somut olarak "Reform ve Devrim" ile ilgili referat konusunda 5 sayfalık referata 7 sayfalık ek!

Ek koymak tabii ki mümkündür. Ama kardeşlerin burada yaptığı, kelimenin gerçek anlamında ek değildir, onlar bu yöntemle referatlarını uzatmaya çalışıyorlar. Bu ölçüde de onlar bize karşı bir avantaj yarattılar (biz tek tek konulardaki görüşlerimizi 5'er sayfada ortaya koymaya çalıştık) ve bizi aldattılar.

Çelişkinin özü olarak kardeşler tarafından şu ortaya kondu:

> "Bizler Marksizm-Leninizmin ilkelerini mi çıkış noktası olarak alacağız, yoksa sorunların sözde somut incelenmesini mi? Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulması halledilmiş mi, yoksa önümüzde duran teorik çalışmanın esas görevi mi?" (Belgeler V, s.2/1)

Ek'te de neden bunu özellikle önemli bir çelişki olarak gördüklerini ele alıyorlar. Buna kanıt olarak da bu sorunda Bolşeviklerin birinci konferansına getirdikleri eleştiriyi ve bizim buna cevabımızı öne sürüyorlar.

İlginç —ve apaçık bir tahrifat— olan, kendilerini eleştirilerini alıntı yapmakla sınırlamaları ve bu eleştiriye bizim yanıtımızı alıntı yapmamaları, sadece kendi kelimeleriyle yapılan; cevabın tamamiyle yanlış bir cevap olduğu, dürüst olmayan yöntemlerle çelişkileri örtmeye çalışan bir cevap olduğu şeklindeki özetlemedir.

Bizim çelişkilerin derinliğini ilk olarak doğru bir şekilde tanıdığımız ve daha kapsamlı bir özeleştiri yaptığımız daha sonraki ikinci cevabımız üzerine, bundan alıntı yapmayı bırakalım, tek kelime dahi söz etmiyorlar. Bizim özeleştirimiz konusundaki suskunluk, apaçık ki bizim pozisyonumuzun tahrif edilmesidir. Burada apaçık ki adil olmayan yöntemlerle siyasi rakibin işi bitirilmeye çalışılıyor, ya da yalnızca bu şekilde şu sonuca ulaşabiliyorlar:

> "TKP/ML(B) bu umudu boşa çıkardı. Marksizm-Leninizmin ilkelerine karşı yanlış tutum nedeniyle kardeş örgütlerin, çürük bir tarzda "kabul" edilen eleştirileri kabaran dosyada yerini aldığı gibi, pratik olarak halledildi. TKP/ML(B) MK bununla sadece cephaneliğinde ilkelere bağlı kalma silahının olmadığını göstermekle kalmadı, aynı zamanda kendisine Marksist-Leninist özeleştirinin de tamamen yabancı olduğunu gösterdi." (Belgeler V, s.6)

Biz bu sonucu kesinlikle paylaşmıyoruz. Tersine biz, kardeşlerin burada çelişkinin özü olarak koyduğu şeyin, gerçek çelişkiyi yansıtmadığı görüşündeyiz. Çünkü biz özeleştirimizde gayet berrak olarak, bi-

zim Bolşeviklerin 1.Konferansında bu sorunda ortaya konulan pozisyonunun yanlış bir pozisyon olduğunu, çelişkinin gerçekten de bizim başlangıçta ve özeleştiriyi yaptığımız sırada kavradığımızdan çok daha derin olduğunu kabul ettık. Biz, Marksist-Leninist ilkeleri çıkış noktası almanın, ve içe dönük çalışmada esas görevin bugün teorik çalışma olduğunun ne anlama geldiğini çok daha iyi kavradık. (Çok daha iyi kavradık diyorum, çünkü bu daha önce de reddedilmiyordu. Bu sorunların henüz derinlemesine kavranmaması nedeniyle bu sorunda eklektik görüşler vardı.) Ama Mart 1983'teki toplantı sırasında bu çelişki artık önplanda durmuyordu, bu sorunda bizimle GDS arasındaki çelişki; her ne kadar GDS ve diğer kardeşler parti inşasının birinci aşamasında, öncüyü kazanmak için dışa dönük çalışma yapmanın; somut olaylar temelinde kendi emperyalizmini teşhir etmenin; işçi sınıfı içinde sistematik bir çalışma yapmanın; uluslararası revizyonizm ve oportünizmle hesaplaşmanın yanında, ulusal oportünizm ve revizyonizmle de hesaplaşmanın gerekli olduğunu teorik olarak kabul etmelerine rağmen, pratikte bunu kendi güçleri oranında yeterli yapmadıkları, bunu teorik olarak haklı gösterdikleri, yani kendi durumlarını teori seviyesine çıkardıkları idi.

Silahlı mücadelenin taktiğin bir sorunu olup olmadığı sorununda GDS şunu açıklıyor:

> "Gerçekte TKP/ML(B) MK öyle tedavisi mümkün olmayan kafa karışıklığı yaratmıştır ki, halk savaşının özel sorunlarını, genel planda silahlı ayaklanma ile birbirine karıştırıyor ve silahlı mücadeleyi "taktiğin bir sorunu" derekesine indirgiyordu. Böylece TKP/ML(B) yönetimi sağ oportünist batağa girmiş oluyordu." (age, s.1)

Buna söylemek istediğimiz, silahlı mücadelenin gerçekten de taktiğin bir sorunu olduğu, GDS'in "silahlı mücadele" sorununu, tabii ki taktik bir sorun olmayıp, genel geçerliliğe sahip olan "şiddete dayalı devrim" sorunuyla karıştırdığıdır. Şiddet yoluyla iktidarın ele geçirilmesi, eleştirilen "1 Mayıs ve Görevlerimiz" yazısında tartışma konusu kesinlikle değildi, ve bundan dolayı da buna girilmemiştir. Bu gerekli de değildi, çünkü ihtilaflı bir nokta değildi. Ek açıklama 4'te alıntı yapılan görüşlerimiz doğru görüşlerdir.

Devamla bizim Partizan'a karşı polemikte "silahlı mücadele biçimi her zaman birincil midir?" sorununda savunduğumuz görüşler eleştirilmekte ve GDS şu sonuca varmaktadır:

> "Yani silahlı mücadelenin bir biçiminden sözedilmiyor, genel olarak silahlı mücadelenin, sınıf mücadelesinin en yüksek biçiminin sözde mutlaklaştırılmasından sözediliyor. Burada sınır aşılmakta ve doğru eleştiri, kökü çok derinde olan kendi revizyonizmini maskelemeye dönüştürülmektedir.
>
> Genel geçerliliğe sahip olan silahlı mücadele ilkesine karşı böylesi sağ oportünist bir polemik tamamen Kruşçev revizyonizminin cephaneliğinden gelmedir. Çünkü sorun burada sadece silahlı mücadelenin belli bir biçiminin, partizan savaşının ya da halk savaşının mutlaklaştırılması değil, sorun emperyalizm ve proleter devrimleri çağında genel geçerlilik yasasına sahip olan silahlı mücadelenin, en temel mesele olan silahlı proletaryanın diktatörlüğünün, proletarya diktatörlüğünün özsel meselesi olan silahlı proletarya diktatörlüğünün reddi sorunudur." (age, s.2)

GDS burada bir kez daha silahlı mücadele sorununu, iktidarın şiddetle ele geçirilmesi sorunuyla karıştırmaktadır. Partizan'la polemikte neyin sözkonusu olduğunu saklamaktadır. Partizan'la polemikte sözkonusu

olan tabii ki onların silahlı mücadelenin **bir biçimini**, örneğin partizan savaşını ya da halk savaşını genelleştirmeleri değildi (sözkonusu olanın bu olmadığı, "1 Mayıs..." yazısında da gayet berraktır, bu anlamda da "ilk bakışta sözkonusu olan sanki..." demek, sadece polemiğin gerçek temelini söylememek için bir manevradır, çünkü birazcık dikkatli bir okuyucuya ilk bakışta böyle görünmez, çünkü **neyin** sözkonusu olduğu söylenmektedir), Partizan, mücadele biçimlerinin en üst biçimi olan silahlı mücadelenin Türkiye'de daima birincil olduğunu açıkladı — yani barışçıl mücadele biçimleri her zaman için ikincildi.

Buna karşı, bunun taktik bir sorun olduğu, ve somut olarak 1981'de Türkiye'de silahlı mücadelenin birincil olmadığı doğru bir şekilde ortaya kondu.

> "Genel geçerliliğe sahıp olan silahlı mücadele ilkesine karşı böylesi sağ oportünist bir polemik tamamen Kruşçev revizyonizminin cephaneliğinden gelmedir"

tespitini paylaşmıyoruz. Bolşevik Partizan temsilcisinin kapanış konuşmasında da doğru bir şekilde vurguladığı gibi, tam tersine, silahlı mücadeleyi genelleştirenler modern revizyonizmin konumlarına geleceklerdir.

7 nolu ek açıklama bizi yaralamamaktadır, çünkü biz hiçbir yerde devrimin şiddetli olmak zorunda olduğunu reddetmedik. Tam tersine, bunu her zaman savunduk. Biz, ÇKP'nin yaptığı gibi biri şiddete dayalı, diğeri barışçıl iki olası yoldan da bahsetmedik. Mücadele biçimlerinin sözkonusu olduğu tüm bu bölümde kardeşler tarafından bizim savunmadığımız bir pozisyona karşı polemik yürütülmektedir.

Bizim sarfettiğimiz,

> "önümüzdeki dönemde bu konuya önem vermeli, bu konuda görüşlerimizi açıklığa kavuşturarak olumlu olarak ortaya koymalıyız"

cümlesine eleştiri de, silahlı mücadele ile şiddete dayalı devrimin eşitlenmesine dayanmaktadır, ki Lenin'den şiddete dayalı devrimle ilgili yapılan alıntı bunu açıkça göstermektedir.

Ama bizim tespitimizde yanlış olan birşey yoktur, çünkü burada sözkonusu olan, genel olarak hakim sınıfların şiddet yoluyla devrilmesi gerekliliğinin incelenmesi, bu sorunda açıklık kazanılmak istenmesi değildi —eğer bunun gerekliliği sorun haline getirilse, bu gerçekten revizyonizm olurdu—, bunun yerine, sözkonusu olan, bizim saflarımızda, Partizan'ın yanlış görüşlerine —ki bu pratikte öncü savaşına çıkıyordu— tepki olarak, bazılarının bugün için silahlı mücadele biçiminin önemini azaltmalarıydı. Böyle bir durumda ne yapılmalı? Görüşümüze göre, bizim yaptığımız yapılmalı, yani bu sorun incelenmeli ve açıklığa kavuşturulmalıydı. Silahlı mücadelenin önemi üzerine —onun ne zaman birincil, ne zaman ikincil olduğu vs.— inceleme yapılması, bu konuda açıklığa kavuşulmasını hem Partizan'ın çizgisinden —onun bu konudaki hataları konusunda biz de sorumluluk taşıyoruz— ve hem de silahlı mücadelenin önemini azaltanlardan kendisini ayırmak, araya sınır çekmek için talep etmek hiç de yoksulluk belgesi değildir. Bizim için bu tek Marksist-Leninist tutumdur. GDS'in bu noktada vardığı sonuçları biz paylaşmıyoruz. Biz, 12 Eylül'de "hala yapılması gereken düzeltme incelemeleri bahanesiyle.." silahlı mücadelenin propagandasından vazgeçmedik. Bu GDS'in sihirbaz şapkasından çıkardığı şeydir. Onlar önce bizim 12 Eylül ile ilgili polemikte bunu nerede bir gerekçe olarak verdiğimizi söylemelidirler.

Hayır, bizim için 12 Eylül'de silahlı mücadelenin propagandasının tam açıklıkla yapılmamasının nedenini, GDS'in bizim bildirimize eleştirisinin cevabında gayet açıkça ortaya koyduk: 1. Bizim için devrimi merkeze koymak, programatik ilkelerin alt alta sıralanması değildir. 2. TKP'nin İ.Bilen kanadının dışında bütün oportünist ve revizyonistler **sözle** silahlı mücadeleyi ve şiddete dayalı devrimi savunuyorlar. Bu noktada da bunların bir-iki cümle ile bildiride savunulması, oportünistlerle ve revizyonistlerle araya sınır çekmek anlamına gelmiyor. (Bunun için bkz. BP 3/4, s.46-47)

Bolşevik Partizan'ın II.Konferanstan bu yana çıkan bildirilerinde ve yazılarında programatik temel sorunları aramanın boşuna olduğu noktasıyla ilgili şunu söylemek istıyoruz:

1- Biz, işçi-köylü diktatörlüğünü propaganda etmekten vazgeçmedik, çünkü demokratik halk diktatörlüğü sınıfsal olarak işçilerin-köylülerin diktatörlüğünden başka birşey değildir. Kardeşlerin 1980 ortak açıklamasından yaptığı alıntı da tam bunu gösteriyor ve GDS'in tezini çürütüyor. Çünkü burada hem demokratik halk diktatörlüğünden, hem de işçi-köylü diktatörlüğünden sözedilmektedir.

Bizim "Türkiye'de devrimin iki aşamalı olmasının nedeninin ve gerekliliğinin propaganda edilmesinden vazgeçtiğimiz", GDS'in hastalıklı beyninin ürünüdür. "İşçi sınıfı önderliğinde Sosyalizme yönelen demokratik halk devrimi" şiarı ile bizim sosyalist devrim ile demokratik devrimi aynı kefeye koyduğumuz iddiasını kategorik olarak reddediyoruz. Bu cümlenin anlamı —yani demokratik devrimin önderliğinin işçi sınıfında olmasının gerekliliği ve demokratik devrimin sosyalist devrimin bir ön aşaması olduğu— gayet açıktır.

İşçi-köylü ittifakının MK 9. toplantısından beri ihmal edildiği noktasında söyleyeceğimiz şudur: MK 9. toplantısından öncesi ile sonrası arasında işçi-köylü ittifakının propagandasında ne nitel, ve ne de nicel bir fark yoktur. MK 9. toplantısında işçi-köylü ittifakının Marksizm-Leninizmin ilkeleri arasında sayılmaması bizim tarafımızdan özeleştirisel olarak tespit edilmiştir. Eski kardeşler MK 9. toplantısı ile işçi-köylü ittifakının propagandasının ihmal edilmesi arasındaki bağı ortaya koymadıkları, bunun 9. toplantıdan önce daha geniş propaganda edildiğini ispatlamadıkları sürece, onların bu tespiti bizim reddettiğimiz, ispatlanmamış bir iddiadır.

Bizim tarım devrimini propaganda etmediğimiz ve hakim sınıfların bir bölümünü ateş hattından çektiğimiz noktasıyla ilgili şunu açıklamak istiyoruz:

Tarım devriminin son dönemde propagandasını yapmadığımız olgudur. Ama bu olgu olduğu kadar, bizim komprador-patron ağa devletine karşı propagandayı sürdürdüğümüz; bu anlamda kardeş örgütlerin hakim sınıfların bir bölümünü (toprak ağalarını) ateş hattından çektiğimiz suçlamasının ayakları havada olduğu da olgudur.

GDS eleştiriye devam ediyor:

> "TKP/ML'in bölünmesinden sonra, kitle çalışmasında cuntaya karşı mücadele önde gelen görev, kavranması gereken esas halka tespit edilerek reformist bir hat tespit edilmiştir."

Bazı yazılarda ve 12 Eylül '81 bildirisinde de bizim cuntaya karşı tavrımızın ince reformist bir çizgi olduğu doğrudur. Ama bizim bu çizgiyi daha da inceltilmiş bir biçimde 12 Eylül 82'de de sürdürdüğümüz şeklindeki GDS'in eleştirisini reddediyoruz. Aynı şekilde, TKP/ML(B)'

nin oportünistlerin gittiği yoldan gittiği iddiasını da reddediyoruz.

Bizim **esas olarak** aktüel siyasi sorunlar tarafından yönlendirildiğimizi de reddediyoruz. Bununla birlikte, GDS'in cephe sorunu ve eylembirlikleri sorunu gibi aktüel sorunlar karşısındaki küçümseyici tutumu, onun böylesi sorunların çözümüne hiç önem biçmediğini göstermektedir.

Daha sonra GDS bizim eylem siyasetimize dayanarak, bizim için oportünistlerle, revizyonistlerle ve karşı-devrimcilerle eylembirliğinin ilkesel sorunlardan daha önemli olduğunu ispatlamaya çalışıyor.

Bu apaçık bir iftiradır.

Bizim, Bolşeviklerin birinci konferansı ile ikinci konferansı arasında, kendimizi çeşitli oportünistlerden ve revizyonistlerden ve emperyalizm yanlısı Yeşillerden yeterince ayırmamakla eylembirliği sorununda önemli hatalar yaptığımız doğrudur.

Ama, ek açıklamada iddia edildiği gibi, bunun bizim tarafımızdan "bugüne kadar" "doğru olarak savunulduğu" doğru değildir. Bundan başka bizim "ortak çalışma sevdasına, diğer oportünist gruplarla çelişkileri örttüğümüz" de olgulara uymamaktadır. Bizim 1 Mayıs ve 12 Eylül eylemlerimize bakan herkes, bunun olgularla uyuşmadığını görür.

"Coğrafik eylembirliği" sorununa gelince: Biz bu noktanın ikinci konferansta çözüldüğünü, ve burada içeriksel bir çelişkinin sözkonusu olmadığı; kendi platformu, kendi ajitasyon-propagandası temelinde oportünistlerle aynı rota üzerinde giden bir yürüyüşün nasıl tanımlanacağının sözkonusu olduğunu sanıyorduk. Ama daha sonraki gelişmeler gösterdi ki, bu böyle değildir, çok daha derin içeriksel bir çelişki vardır.

GDS devamla, bizim, DHB, Partizan, HK'nın devrimci olduğu değerlendirmemizi, bizim bunları "Leninist olmayan, "devrimci oportünistler"" kategorisinde saydığımız şeklinde eleştirmekte ve şu açıklamalarda bulunmaktadır.

> "Biz "devrimci oportünistler" kategorisinin uluslararası alanda yalnız Türkiye'de olduğu şeklindeki iddiayı ve Türkiye devrimine proleter dünya devriminin bir parçası olarak bakmamayı TKP/ML(B)'nin milliyetçi düşünen MK'ne bırakıyoruz.... Marksizm-Leninizmde "devrimci revizyonistler", "devrimci reformistler" olmadığı gibi, "devrimci oportünistler" de yoktur."

Bu ilginç açıklamalara bizim diyeçeğimiz şudur: Leninizme göre "devrimci oportünistler" olmadığı şeklindeki tespitin bizzat kendisinin Marksizm-Leninizmle ortak bir yanı yoktur; buna göre Marksist-Leninistlerin dışında başka hiç devrimci yoktur. Ama Lenin meseleye asla böyle yaklaşmamaktadır. O, örneğin "Halkın Dostları.."nda Narodnikleri devrimci olarak değerlendirmektedir. O, örneğin "Bir Adım İleri .."de feodalizme karşı, başka zaman gerici olan burjuvazinin bile devrimci olabileceğini ortaya koydu (Marks da Komünist Manifesto'da aynısını ortaya koydu) ve eğer bir sınıf devrimci olabilirse, onun siyasi temsilcisi olan bir grup da gayet açık ki devrimci olabilir. GDS'in "devrimci reformistler olmadığı gibi, devrimci oportünistler de yoktur" şeklindeki karşı karşıya koyuşu bizzat en büyük oportünist saçmalıktır ve kişinin kendi tezini "ispatlamak" için ne saçmalıklara başvurmak zorunda kaldığını göstermektedir, çünkü oportünizm kavramı öncelikle Marksizm-Leninizmden sapan, yanlış bir çizgiyi içerir, ve fakat bu görüşleri savunan bir grubun ya da kişinin devlete karşı

devrimci davranıp davranmadığı konusunda birşey söylemez. Buna karşılık "reformist" kavramı, devrimci'nin tam karşıtıdır, ve bizzat kendisi, reformist olan bir grup ya da kişinin, devrimle değil, reformlar yoluyla değişiklikler elde etmek istediğini ifade eder. Ve bu anlamda da "devrimci reformizm" kavramı kendi içinde, aynı "sıcak soğukluk" kavramı gibi paradoksaldır ve herkes de böyle birşeyin olamayacağını kabul eder. Ve GDS de işte tam da bunun üzerine spekülasyon yapmakta ve okuyucunun buradan yola çıkarak "devrimci oportünist"ler olamayacağını mantıklı görmesini istemektedir.

Biz bu nokta ile ilgili şunu da sormak istiyoruz: "Devrimci oportünistler" kavramının salt "Türkiye için geçerli" olduğunu kim ortaya atmıştır? Biz kesinlikle değil! Biz sadece, yarı-sömürge yarı-feodal bir ülkede devrimci olmanın **kıstaslarının**, emperyalist bir ülkede devrimci olmanınkinden değişik olduğunu söyledik, çünkü Türkiye gibi bir ülkede gerçekten burjuva demokratı olan birisinin devrimci olması gerekir! Ve bu doğru Marksist-Leninist bir tespittir. Bu noktada da GDS'in bizim görüşlerimizi, kimsenin yönünü bulamayacağı derecede çarpıttığı ve tahrif ettiği bir kez daha görülmektedir, çünkü onlar ancak bu şekilde bizim görüşlerimize karşı polemik yürütebilir. Eğer onlar bizim gerçek görüşlerimize karşı mücadeleye girişseler, onların hangi yanlış oportünist görüşleri temsil ettikleri çok daha kolayca görülür.

Geriye şunu söylemek kalıyor: GDS temsilcisi Frankfurt toplantısında, Marksizm-Leninizme göre "devrimci oportünistler" olmadığı teziyle çelişen ifadelerde bulundu. O şöyle diyordu:

> "Birincisi, sözkonusu olan, komünistler dışında hiç devrimci olmadığı değildir. Tez bu değildir. Sözkonusu olan, oportünist grupların basit bir şekilde devrimci olarak tanımlanamayacağıdır." (Bkz. s.

Son olarak, eski kardeşlerin çizgimiz hakkındaki değerlendirmelerini tabii ki paylaşmadığımızı da vurgulamak istiyoruz.

Bolşevik Partizan'ın "Reform ve Devrim Sorunu" referatı üzerine:

Bolşevik Partizan'ın referatında, Stalin'den, devrimcilerin reform/devrim sorununa yaklaşım tarzına alıntı yapıldıktan sonra, bizim çizgimizin bununla ilgili bir değerlendirmesi yapılmaktadır.

Bu değerlendirmede, bizim o zamanki dönemde bu sorunda hala yanlış bir anlayışa sahip olduğumuzu, reform taleplerini devrime bağımlı olarak ele almanın ne anlama geldiğini kavramadığımızı gösteren bir dizi önemli hatalar yaptık. Ve böylece; birinci aşamada kitle çalışmasında proletaryanın öncüsünün kazanılmasının gündemde olması ve bunların kazanılması için devrimin propagandasının merkezde durmak zorunda olmasına rağmen, özeleştiri sadece bizim parti inşasının birinci aşamasında yanlış bir kitle çalışması anlayışına sahip olduğumuz ve bu ölçüde de cuntanın teşhirini kavranacak esas halka olarak ortaya koyduğumuz şeklindeki GDS'in eleştirisinin kabul edilmesiyle sınırlandırılıyor.

Eğer bu doğru değerlendirme bizim cuntayla ilgili çizgimizin değerlendirilmesinde ölçek olarak alınsaydı, biz tam da bunu yapmadığımızdan, bizde cuntaya karşı mücadele çizgisinde reformist bir sapma olduğu sonucuna aslında gelinmek zorundaydı.

Ama birkaç paragraf altta, yukarıdaki doğru değerlendirmeyle çelişen bir değerlendirme yapılmaktadır. Şöyle deniyor:

"Görüldüğü gibi, cuntaya karşı mücadele devrim sorunundan koparılarak (ayrı) ele alınmaktadır, mücadele hiçbir şekilde cuntaya karşı mücadele ile **sınırlı değildir.** Önümüze görev olarak, tek gerçek kurtuluşun işçi sınıfı önderliğinde devrim olduğu, cuntadan sonra muhtemelen kurulacak olan sivil bir hükümetin demokratik maskeli faşizmden başka birşey olamayacağının teşhir edilmesi gerektiği, vs. koyulmaktadır. Tespit edilen çizgide cuntaya karşı mücadelenin kavranacak esas halka olarak konması yanlıştı, ve fakat siyaset kesinlikle reformist bir siyaset değildi. **Cunta sorununda reformist bir siyaset, kendisini buna karşı mücadele ile sınırlayan** ve nasıl olursa olsun cuntanın gitmesi talebini ortaya atan bir siyasettir."

Yani yukarıda doğru bir şekilde, cuntanın teşhirinin devrimin propagandasına bağımlı ve ona tabi olarak ele alınması gerektiği, başka herhangi bir şeyin reformist bir pozisyon olacağı söyleniyor; buna karşılık altta, devrimin hiç propagandası yapılmaz ve cuntanın teşhiriyle sınırlanırsa, bunun reformizm olduğu/olacağı söylenmektedir. Yani cuntanın teşhiri önplanda ve devrimin propagandası buna bağımlı olarak ele alınsa bile, buna göre reformist bir yaklaşım tarzı sözkonusu değildir.

Aslında birbiriyle çelişen, birbirini dıştalayan bu iki tespit; bizim bu sorunda çizgimizin o zamanlar ne kadar eklektik olduğunu, bizim hatalarımızın aşılmasıyla ilgili olarak kardeşlerin getirdiği eleştiride takılıp kaldığımızı, hatayı köküyle birlikte görme ve aşmaya bağımsız olarak çabalamadığımızı gösteriyor.

Ancak BP No 7'de basılan, kendi saflarımızdan yoldaşların eleştirisinden sonradır ki bu sorunda derinlemesine bir özeleştiri yapıldı ve kardeşlerin bu noktada bize getirdikleri eleştiride yaptıkları hata ve bunun ne kadar tehlikeli olduğu gösterildi.

Benim tamamiyle ve bütünüyle paylaştığım bu özeleştiri ile bizim çizgimizde reform/devrim sorunuyla ilgili hatalar aşılabildi ve doğru Marksist-Leninist bir çizgi ortaya kondu.

Şimdi reform/devrim sorununda bizim çizgimizi inceleyen bölüme bakalım:

"A) Reform/Devrim ilişkisine doğru yaklaşım açısından

Reform/Devrim ilişkisinin Marksist-Leninist anlamda doğru ele alınması —partinin içinde bulunduğu durumdan ve kitlelerin kendiliğinden hareketinin durumundan bağımsız olarak— **her dönemde** reformun devrime tabi kılınarak ele alınması; (devrim öncesinde) reformun devrimci çalışmanın bir yan ürünü olarak kavranmasıdır.

Soruna böyle yaklaşıldığında, Komünistlerin cuntaya ve cuntanın çeşitli uygulamalarına karşı genel siyasetinin ne olması gerektiği açıktır.

Cunta; ülkemizde emperyalizme bağımlı **hakim sınıfların faşist iktidar biçimlerinden biridir.** Ülkemizde demokrasiyi kurmanın yolu, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devriminden geçmektedir. Bizim bugün propagandamızın merkezine koyacağımız sloganlar, "Kahrolsun komprador patron ağa devleti", "Yaşasın işçi-köylü iktidarı!" (ya da "İşçi sınıfı önderliğinde demokratik halk iktidarı")'dır. Devrimin propagandasını merkeze koymak somut olarak böyle o-

lur. Askeri faşist cunta, bugün emperyalizmin uşağı hakim sınıfların bir iktidar biçimi olarak teşhir edilmeli; ve hedefin hakim sınıfların şu veya bu iktidar biçimi olduğu değil, genel olarak hakim sınıfların faşist iktidarı olduğu ortaya konmalıdır.

Askeri faşist cunta, bugün hakim sınıfların faşist iktidarlarının en azgın biçimlerinden biri olarak işçilere, köylülere, emekçilere, tüm milliyetlerden halka; Türk olmayan tüm milliyetlere, öncelikle Kürt ulusuna azgınca saldırmaktadır. Onun bu saldırıları teşhir edilmeli; onun bu saldırılarına karşı duyulan nefret; proletarya önderliğinde devrim mücadelesine kanalize edilmeye çalışılmalıdır.

Bugün propaganda ve ajitasyon çalışmasında askeri faşist cuntanın bir dizi faşist uygulaması; devrimin gerekliliği ve kaçınılmazlığı düşüncesini açıklamak için sadece çıkış noktası olabilir.

Cuntaya karşı mücadeleye devrimci yaklaşım budur.

Biz Bolşevik Partizan 11/1'de,

> "Bugün dışa dönük çalışmada kavranacak halka, cuntanın teşhir ve tecrit halkasıdır...
>
> Komünistlerin görevi bu mücadeleleri kısa bir dönemde bir hedefe, cuntanın bütünü ile teşhir ve tecrit edilmesi, ve yıkılması hedefine yönlendirmektir"

tespitleri ile açık olarak bu sorunda devrimci bir yaklaşımdan uzaklaştık; **reformcu** bir yaklaşıma saptık. Çünkü cuntanın yıkılması —bu devrilme işi için devrimci yöntemler bile propaganda edilse— ülkemizde komprador patron ağa devletinin yıkılması; ve işçi-köylü diktatörlüğünün kurulması anlamına gelen demokratik devrim değildir.

Dışa dönük çalışmada kavranacak halka, eğer soruna devrimci yaklaşılsa idi, emperyalizme bağımlı hakim sınıfların faşist diktatörlüğünün yıkılması, işçi sınıfı önderliğinde halk iktidarının kurulmasının propagandası; işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devriminin propagandası olarak tespit edilmek zorunda idi.

Cuntanın teşhiri, tecriti ve yıkılması; dışa dönük çalışmada kavranacak esas halka olan devrim propagandasının bir parçası olarak ele alınmalı idi. Merkeze devrim propagandası konmalı idi. Bu somut olarak cuntanın uygulamalarından **yola çıkarak** hakim sınıfların faşist iktidarının bir bütün olarak teşhiri; ülkemizde demokrasiyi kazanmanın devrim sorunu olduğunun propagandasının ağırlıklı olarak yapılması şeklinde olabilirdi.

Biz, kendimizi cuntaya karşı mücadele ile sınırlamadık.

Onun yanında şunları da söyledik:

> "Cuntaya karşı mücadelede Komünistler halka gerçek kurtuluş yolunun hakim sınıfların —komprador patronların ve toprak ağalarının— devletinin bütünüyle yıkılması, yerine işçi sınıfı önderliğinde halk iktidarının kurulması olduğunu DA anlatmalıdır." (BP 11/1, s.31) (abç)

Burada da devrim propagandası yapılması **görev** olarak ortaya konuyor. **Ama** esas, bütün diğer görevlerin kendine bağlı olduğu bir görev olarak değil; esas görev (cuntayı teşhir, tecrit, yıkma) olarak tes-

pit edilen bir başka görev yerine getirilirken yapılan (da!) bir yan görev olarak alınıyor.

Şimdi geri dönüp baktığımızda; soruna böyle yaklaşmanın Lenin ve Bolşeviklerin yaklaşımı ile uyum içinde olmadığını; Troçki'nin ince reformizmine daha çok uyum gösterdiğini tespit etmek zorundayız.

(Tavrımız Troçki'nin ince reformizmi ile bir anlamda uyum içinde idi. Troçki, "güncel talepler" adına yalnızca reform taleplerini ileri sürüyordu. Biz ise bir yandan reform taleplerini ileri sürerken, diğer yandan devrim taleplerini de ileri sürmeyi, devrimin propagandasını da yapmayı öneriyorduk. Yanlışımız, devrim propagandasını merkeze koymamak; reform taleplerini devrime bağlamamak şeklinde bir yanlıştı.)

Bolşevik Partizan 13/3'teki yazıda da soruna öncelikle "cuntaya karşı mücadele" açısından yaklaşım devam etmektedir.

> "Cuntaya karşı mücadelede Komünistler kitlelere gerçek kurtuluş yolunun işçi sınıfı önderliğinde sosyalizme yönelik demokratik halk devriminde olduğunun propagandasını yapmalıdır." (BP 13/3, s.11)

Burada da her ne kadar devrim propagandası **da** yapılmalıdır denmiyor; ve devrim propagandasına daha önceki yazıya göre daha fazla ağırlık veriliyorsa da; yine de **cuntaya karşı mücadele** merkezde durmaktadır. Halbuki doğru olan,

> "Komünistler kitlelere gerçek kurtuluş yolunun işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devriminde olduğunun propagandasını yaparken, askeri faşist cuntanın uygulamalarını kullanmalı, ona karşı duyulan nefreti devrim mücadelesine kanalize etmeye çalışmalıdır"

vb. şeklinde koymaktı.

Bizim sorunu "cuntaya karşı mücadele" açısından ele almamız, o günkü dönemde hakim oportünist-revizyonist düşüncenin etkisi altında olduğumuzun açık bir belirtisidir.

Aynı şekilde, reform/devrim konusunda Marksist-Leninist öğretiye (bu arada İbrahim Kaypakkaya yoldaşın bu noktadaki doğru Marksist-Leninist görüşlerine) sahip çıkmadığımızın da açık bir belirtisidir.

B) Partinin içinde bulunduğu durum açısından

Biz bugün Bolşevik Partiyi **yaratma** ve **inşa** görevlerini önümüze koymuş; Marksizm-Leninizm bilgisi fazla olmayan; işçi sınıfı içinde etkisi sıfıra yakın olan, Parti adlandırması gerçekte varmamız gereken hedefi belirleyen bir Marksist-Leninist partiyiz.

Bugün bütün çalışmalarımızın merkezinde partinin kendisi olmak zorunda. Dışta çalışmamızın esas biçimi, işçi sınıfının öncü, ileri kesimini Komünizm davasına kazanmak için propaganda olmak zorunda. Bugün somut durumumuz stratejimizi zorunlu olarak sınırlandırmamızı gerektiriyor, stratejimizin oldukça yetersiz olması durumunu ortaya çıkarıyor.

Güçsüzlüğümüz sonucu, biz Türkiye içindeki ve dışındaki düşman kampındaki çelişmelerden yararlanamaz, ya da çok az yararlanabilir durumdayız.

Taktiğimiz de zorunlu olarak iyice sınırlandırılmıştır.

Hal böyle iken; **bizim milyonlarca kitleyi "devrimci mevzilere" yerleştirme için taktik önderlik** sorunlarını tartışmamız —bu konuda doğru anlayışlarla doğru çözümlemeler bile getirsek (kaldı ki, bu sorunu tartıştığımız yerde sanki milyonlarca kitle harekete geçirilmek için mevzilere yerleştirme görevi olduğunda, reform sloganları devrime bağlı olmadan ele alınıp, merkeze konulabilirmiş gibi bir tavır takındık)— bir anlamda fantazidir; durumumuza uygun olmayan, gücümüz konusunda yanlış bilgi veren; bugünün esas tartışma konularından uzaklaştıran bir tavırdır.

Bugün eğer milyonlarca kitleye önderlik etmek için **taktik önderlik** sorununu tartışacaksak, önce bizim bugünkü durumumuzda bunun ne anlama geldiğini açıklamamız gerekir. Aksi taktirde, yapamayacağımız işleri yapabilirmişiz havasının yaratılması kaçınılmazdır.

Biz Bolşevik Partizan 11/1'deki yazımızda kendimize çıkış noktası olarak genel olarak **kitlelerin** bilinç seviyesini aldık. **Milyonlarca kitlenin** devrimci mevzilere yerleştirilmesi için izlenmesi gereken taktikleri tartıştık.

Ama gerçekte biz bugün milyonlarca kitleyi devrimci mevzilere yerleştirme durumunda, bu anlamda taktik önderlik etme durumunda değiliz. O halde bu sorunu **atlayarak**, milyonlarca kitlenin devrimci mevzilere yerleştirilmesi sorununu tartışmak, günün esas görevlerini ve sorunlarını tartışmamaktır.

(Bundan, bugün taktik sorunlar tartışılmaz sonucu çıkarılmamalıdır. Önemli olan, taktik sorunları tartışmak; tavır takınmak ile; **milyonlarca kitleyi** fiilen devrimci mevzilere yerleştirmek için taktik önderliğin bir ve aynı şey olmadığını bilince çıkarmaktır. Taktik sorunlar üzerine bu bilinçle tartışıldığı ve tavır takınıldığı zaman bu doğru; gerekli ve yararlıdır.)

Ama biz bu sorunu da tartışırken yanlış yaptık. "Kitlelerin devrimci mevzilere" yerleştirilmesi için, onların "devrimci sloganların doğruluğuna kendi deneyimleriyle kanaat getirmeleri" için uygun mücadele araçlarını ve örgüt biçimlerini seçme görevini; "geri kitlenin bilinç seviyesi ne düzeyde ise, o düzeyde propaganda yapma" şeklinde yorumlama anlamına gelen şeyler söyledik.

Sorunu tartıştığımız yerde, milyonlarca kitlenin bilincinde cuntanın teşhir ve tecrit olmamışlığından yola çıkarak, "cuntanın teşhiri ve tecriti"nin dıştaki çalışmada kavranacak esas halka olması gerektiğini savunduk. Bu yorum da yanlıştı. Kitleleri devrimci mevzilere yerleştirmekten Lenin ve Stalin'in anladığı; kitlenin bilinç seviyesi ne ise, o düzeyde propaganda-ajitasyon yapmak değildir. Kitlenin bilincinde cuntanın teşhir ve tecrit olmamışlığı; doğru Marksist-Leninist taktikte, Komünistlerin önüne —parti inşasının ikinci aşamasında da!, yani kitleleri devrimci mevzilere yerleştirmek esas görev olduğunda da— cuntanın teşhiri ve tecritini **esas görev** olarak koymaz. Esas görev yine devrim propagandasıdır, bunun için cuntanın uygulamalarının teşhirinden yararlanmaktır vs.

Bu dönemde farklılık, propaganda ve ajitasyonun içeriğinde, özünde d e ğ i l ; biçimindedir. Şimdi artık parti sağlam bir çekirdeğe; Marksizm-Leninizmi uygulamada ustalaşmış kadrolara; doğru bir programa sahiptir; kitlelerle bağı vardır. Bu dönemde artık propaganda ve ajitasyon, başlangıçtaki "Komünizmin genel ilkelerini savunma" aşamasından, genel propaganda-ajitasyondan uzaklaşmış; teşhir ça-

lışması çok daha somutlaştırılmış, daha fazla ağırlık kazanmıştır. Marksizmin düşünceleri, geniş kitleler açısından da, onların günlük yaşantıları ile de birleştirilerek daha anlaşılır bir biçimde savunulmaya başlanmıştır.

TOPARLARSAK: Partimizin bugün içinde bulunduğu durum; kesin bir şekilde önümüze Bolşevik Parti inşasını kavranacak esas halka olarak koyuyor. O halde dışta çalışmanın esas biçimi propaganda olmak zorundadır. Ve bu propaganda bugün geri ve orta kitleler için "harekete geçirici" bir rol oynamak bir yana; çoğunlukla anlaşılmaz bile olacaktır. Hal böyle iken, "kitlelerin devrimci mevzilere yerleştirilmesi için" taktik görevler tespit etmeye kalkmak, ve hatta dışta kavranacak esas halka tespitini "kitlelerin devrimci mevzilere yerleştirilmesi" bakışaçısı ile ele almak (tespit doğru bile yapılmış olsa idi!) yanlıştır; içinde bulunduğumuz durumun ne olduğunu anlamaz bir tavırdır.

C) Sınıf mücadelesinin içinde bulunduğu durum açısından

Bugün ülkemizde kendiliğinden sınıf mücadelesi esas olarak bastırılmış ve geri çekilmiş durumdadır. Sınıf mücadelesinin dışa yansıyarak da sürdüğü esas alanlar hakim sınıfların zindanları; mahkemeleri durumundadır. Buralarda hakim sınıfların eline düşen devrimciler direnme örnekleri vermektedirler.

İşçi sınıfı, onun demokratik devrimde en yakın müttefiki köylülük, geçici bir suskunluk içindedir.

Bu durumda devrim propagandasına sıkı sıkıya bağımlı olarak birtakım kısmi talepler savunulmalıdır (sendika özgürlüğü, grev hakkı, vb.) Ama bu kısmi talepler esas mesele haline getirilmemelidir.

Esas sorunun devrim meselesi olduğu bütün propagandanın merkezinde durmalıdır.

Partinin içinde bulunduğu durum, ve sınıf mücadelesinin durumu iç-içe ele alındığında, bizim bugün kısmi talepler için —devrime bağlı olarak— harcayacağımız gücün, genel devrim propagandası, Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulması yanında çok küçük bir yer tutacağı anlaşılır olmak zorundadır.

Bugün bizim esas çalışma biçimimiz propaganda; kullandığımız şiarların çok büyük bölümü propaganda şiarlarıdır. Bu bizim zayıflığımızın da bir ifadesidir. Ama gerçek durum budur!

Bu gerçeği cesaretle tespit etmek; bu durumu aşabilmek yönünde doğru adımları atmak için ilk ve vazgeçilmez önşarttır." (BP 11/12, s. 57-60)

Benim bu özeleştiriye ekleyecek hiçbir şeyim yoktur.

Bolşevik Partizan'ın referatında bundan sonra GDS'in, bizim 12 Eylül 1982 bildirimizin, tıpkı 1981 bildirimiz gibi reformist bir bildiri, "esas halka olarak cuntanın teşhiri ve ona karşı mücadele sağ oportünist çerçevesinde" kalan bir bildiri olduğu eleştirisi geri çevrilmektedir.

Bu noktada görüşümce referat bu eleştiriyi haklı olarak geri çevirmektedir. Çünkü 12 Eylül '82 bildirisinin çizgisi doğru Marksist-Leninist bir çizgidir. Bu bildiriyi önyargısız okuyan her kişi, burada devrimin propagandasının merkezde durduğunu görür.

Görüşüme göre, 12 Eylül '82 bildirisi doğru bir şekilde Marksist Leninistlerin 12 Eylül'e yaklaşım tarzını oportünistlerinkinden kalın bir şekilde ayıran bazı sorunları, yani birlik çığırtkanlığının teşhirini ve bugünkü esas görevin, bolşevik bir parti inşasının propagandasını önplana çıkarmıştır.

Devrimin propagandasını önplana koymak, programatik noktaların alt alta sıralanması değıldir; somut bir vesileyle, oportünistlerin bu sorundaki tahrifatlarının somut olarak çıkış noktası alınması ve bunların teşhirinden yola çıkarak Marksizm-Leninizmin bu noktalardaki ilkelerinin oportünizme karşı savunulması da doğrudur.

Kısaca söylenirse, 12 Eylül '82 bildirisi ve onun referattaki değerlendirmesi görüşümce doğrudur.

Leyla

Eylül başı 1984

BOLŞEVİK PARTİ BÖLÜMÜNÜN DEĞERLENDİRİLMESİ

ESKİ KARDEŞLERİN 26/27 MART 1983 FRANKFURT TOPLANTISININ ÜÇÜNCÜ GÜNDEM MADDESİNDE YAPTIKLARI KONUŞMA ÜZERİNE

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Eski kardeşlerin "TKP/ML(B) MK'nın bürokratik tasarımı ve revizyonist disiplin anlayışı — Proletaryanın Marksist-Leninist Partisinin inşasından vazgeçmek demektir" adlı konuşma metinlerinde öncelikle ve özellikle üzerinde durulması gereken noktalar şunlardır. (Bu gündem maddesiyle ilgili yapılan kısa konuşmalar üzerinde durmayı gerekli görmüyoruz.)

1) "Karar alındıktan sonra, bu karar üzerinde tartışılmaz" tezi "genelde revizyonist bir tez" midir?

Görüşüme göre, bu konu bütün 1 Mayıs tartışması içinde en önemli konulardan biridir. Bu noktadaki tartışma bizim 22.4.82 tarihli mektubumuzda:

"Genel olarak eylem konusunda merkezi karar alındıktan sonra, eylem kararı üzerine tartışılması doğru değildir. Eylem konusunda karar alındıktan sonra yapılması gereken, eylemin nasıl yapılacağı üzerine tartışma, işbölümü vs.dir"

şeklindeki görüşümüze karşı, GDS'in şu görüşleri savunmasıyla başlamıştır:

"Bu tez ile, Marksizm-Leninizmin tartışma sorununa ayrım yaparak yaklaşması arasında hiçbir bağ yoktur, ama revizyonistlerin "itaatkar alet" tezi arasında çok bağ vardır. BU KÖKTEN REVİZYONİST BİR TEZDİR; ONUN UYGULANMASI KAÇINILMAZ OLARAK ÖRGÜTÜN ÇÖKMESİNE, TAMAMİYLE YOZLAŞMASINA YOLAÇAR." (Tüm Belgeler, s.167)

Biz, GDS'in bu çok iddialı laflarına şöyle cevap verdik:

" Biz, "eylem kararı alındıktan sonra, genel olarak bu karar üzerine tartışılmaz" şeklinde bir tezin, "kökten revizyonist bir tez" olarak adlandırılmasını; toptancılıkla Marksizm-Leninizme saldırıya kadar varan bir sapma olarak değerlendiriyoruz. Neden?

1. Stalin, "Leninizmin ilkeleri"nde, Parti sorununu tartışırken, "Hiziplerin varlığı ile bağdaşmayan irade birliği olarak Parti" bölümünde şunları söyler:

"Birliğinden ve demir disiplininden güç alan bir parti olmadan proletarya diktatörlüğünü kurmak ve devam ettirmek olanaksızdır. Ama bütün parti üyelerinin irade birliği olmadan, hareket birliği olmadan partide demir disiplin düşünülemez. Kuşkusuz ki bu, partide fikir mücadelesine yer olmadığı anlamına gelmez. Tam tersine, demir disiplin, eleştiriye ve fikir mücadelesine engel olmak şöyle dursun, partinin bağrında eleştiriyi ve fikir mücadelesini gerektirir. Üstelik bu, disiplinin 'kör' disiplin olması da demek değildir. Tam tersine, demir disiplin, bilinçli ve gönüllü olarak kabul edilen bir itaatı öngörür, çünkü, ancak bilinçli bir disiplin, gerçekten demir disiplin olabilir. AMA FİKİR MÜCADELESİ BİTİNCE, ELEŞTİRİ TÜKENİP KARARA VARILINCA, BÜTÜN PARTİ ÜYELERİNİN İRADE BİRLİĞİ VE EYLEM BİRLİĞİ ŞARTTIR."
(Stalin, "Leninizmin ilkeleri", Leninizmin Sorunları, s.95, Sol yayınları) (abç)

Burada bizim anladığımız kadarı ile Stalin, kararа varılmasını, eleştirinin tükenmesi, fikir mücadelesinin bitmesi ile eş görüyor. Yani buradan çıkan sonuç — genel olarak — herhangi bir konuda karar alındıktan sonra, onun yeniden tartışma konusu haline —kararın hemen ertesinde— getirilemeyeceğidir. Öyle ya, eğer bir sorun üzerinde tartışılmış, bütün görüşler ortaya çıkmış, parti iradesi kesinlikle belirlenmişse; görüşü azınlıkta kalanların aynı konunun tartışılmasını istemeleri, parti iradesini hiçe saymaktır. Bu yüzden SBKP tüzüğünde özellikle 'Genel Tartışma'nın nasıl açılabileceğine dair özel hükümler vardır. Bizim anladığımız, Stalin'in yalnızca eylem kararlarında değil, g e n e l o l a r a k kararlarda tartışmayı (özellikle genel tartışmayı) kararın sonrasının değil, öncesinin işi olarak görmesidir. Acaba Stalin 'genel revizyonist tez' mi savunuyor? Yoksa biz mi yanlış yorumluyoruz? Burada Stalin'in bizim yorumladığımız biçimde yorumlanmasının yanlış olduğu itirazı gelebilir. O zaman daha açık bir örneğe geçelim:

2. Stalin, SBKP(B) Merkez Komitesi ve Merkez Denetleme Komisyonunun 29 Temmuz-9 Ağustos 1927 tarihleri arasında yaptığı ortak toplantıda bir dizi konuşma yapar. Beş Ağustos'ta yaptığı konuşmada, 'muhalefet' ile Bolşevikler arasındaki 'ilkesel sorunlardaki ayrılıklar' üzerinde durur.

Üçüncü temel sorun konusunda tartışırken, şunları söyler:

> "Leninizm, proleter partinin çıkarlarının, Parti siyaseti sorunlarının bilinçli olarak açıklanmasını ("Erörterung"; 'tartışma' anlamına da gelir —ÇN), Partinin üye kitlelerinin Parti yönetimine karşı bilinçli bir ilişkisini, Partinin eksikliklerinin eleştirisini, Partinin hatalarının eleştirisini gerektirdiğini öğretir. Ama LENİNİZM AYNI ZAMANDA, BİR KERE KARARLAR PARTİNİN YÖNETİCİ ORGANLARI TARAFINDAN KABUL EDİLİP ONAYLANDIKTAN SONRA, PARTİ KARARLARININ BÜTÜN PARTİ ÜYELERİ TARAFINDAN İ T İ R A Z S I Z ("widerspruchlos"!) UYGULANMASINI DA TALEP EDER."
> (Stalin, TE, c.10, s.69, Almanca) (abç)

Bizim bildiğimiz, bir karar üzerine, bu kararın yanlışlığını iddia etmek, 'itiraz' sınırı içine girer. Acaba yanılıyor muyuz?

Yanılmıyorsak, o zaman Stalin burada "kökten revizyonist bir tez" mi savunuyor?

Eğer bu da yorum sorunu ise, bundan daha da açık bir örnek de RKP/B tüzüğünden verelim:

RKP/B'in 1919'da VIII. Parti Kongresinde kabul edilen tüzüğü, Parti disiplini bölümünde 50. maddede aynen şöyle der:

> "50. En sıkı disiplin bütün Parti üyelerinin ve parti örgütlerinin ilk yükümlülüğüdür. Merkezi parti kurumlarının kararları çabuklukla ve tam olarak uygulanmak zorundadır. Aynı zamanda, herhangi bir konu hakkında k a r a r a l ı n m a d ı ğ ı s ü r e c e , parti içinde parti hayatının bütün tartışmalı sorunları üzerine tartışma, bütünü ile serbesttir." (abç)

Evet, 'hakkında karar alınmadığı sürece ... serbesttir'! İşte RKP/B'in tüzüğü. Acaba "kökten revizyonist bir tez" mi savunuyorlar dersiniz?

Biz, "kökten revizyonist tez" gibi bir genel değerlendirmenin, biraz daha düşünülerek ve dikkatli yapılmasından yanayız. Aksi taktirde böyle toptancı değerlendirmelerle, çok kolaylıkla, kendilerine karşı çok mücadele edildiği söylenen Stalin düşmanlarının; proleter disip-

İin düşmanlarının yedeğine düşülebilir. Aksi taktirde, modern revizyonizme karşı mücadele adına, çok kolaylıkla onların yedeğine düşülebilir. Modern revizyonistler yalnızca "itaatkâr alet" tezini savunmuyorlar. Onlar işlerine geldiği yerde, lafta en ateşli "demokrasi" taraflısı; en ateşli "bürokratizm" düşmanı olarak ortaya çıkabiliyorlar!

Bu tezin uygulanmasının örgütün tamamiyle yozlaşmasına, çökmesine yolaçacağı iddiasına gelince: Bizim bildiğimiz kadarı ile, RKP/B, daha sonra SBKP/B bu tezi uyguladı; genelde karar alınıncaya kadar tartıştı. Karar, tartışılan konuda tartışmanın sonu oldu! Ta ki aynı konuda tüzük hükümlerine göre yeni bir tartışma açılana dek! Ve SBKP/B bunu uyguladığı için yozlaşmadı, çökmedi!

GDS ondan sonra bu tezin derin bürokratizmini göstermek için tartışmaya geçiyor.

Bu konuda şunları söylüyor:

"Öncelikle (kararın —ç.n.) 'nasıl' hayata geçirileceğinin somut koşullara uygun bir şekilde doğru olarak ele alınabilmesi için bilinçli disiplinin, (kararın —ç.n.) lehteki ve aleyhteki yanlarının ölçüp biçilmesini, kavranmasını gerekli kıldığının kavranmamasında yatmaktadır.

" Öncelikle, eylem kararlarında da Parti üyelerinin bu konuda yürütülecek tartışma ile şunları öğrenmeleri gerektiğinin kavranmamasında yatmaktadır:

a) Merkez Komitesinin veya o anki önderliğin bu karar konusunda ilkeleri nasıl kavradığı, somut durumu nasıl değerlendirdiği, ve ilkeleri somut duruma nasıl uyguladığı;

b) Somut olarak oportünizmin bütün olası direnişine rağmen proleter disipliniyle bu kararı uygulayabilmek için kararın önemini ve lehteki ve aleyhteki yanlarını kavramayı;

c) Kararın doğru veya yanlış olup olmadığını saptamayı ve gerektiğinde onu eleştirmeyi;

d) Karar yanlış olarak değerlendirildiğinde, kararın değiştirilmesi için harekete geçebilmek ve Parti tüzüğü çerçevesinde bir parti-içi mücadele başlatabilmek için kendi haklarını kullanmayı

Bütün bu yönlerden, Merkez Komitesinin ya da önderliğin karar almasından sonra da kararın doğruluğu konusunda çekişmeli tartışmanın meşru olduğu sonucu çıkmaktadır." ( )

GDS, bütün burada söylenenlerin, karar almadan ö n c e yürütülecek bir tartışma içinde de olabileceğini birtürlü aklına getiremiyor. Partinin yönetici kademesi, karar almadan önce, alınacak karar hakkında kendi görüşünü partiye açıp, bunun üzerine tartışabilir. Ve kararı ondan sonra alabilir. Ve bütün önemli konularda zaten doğru olan da budur!

GDS bütün bunlardan, "önderlik karar aldıktan sonra da, kararın doğruluğu konusundaki tartışmanın meşru olduğu sonucunu" çıkarıyor. Biz ise, tartışmanın karar almadan ö n c e yürümesi gerektiği sonucunu çıkarıyoruz. Biz genelde, kural olarak önce tartışma, s o n r a tartışma temelinde karar alınması gerektiğini söylüyoruz; alınan karar üzerine tartışmanın, özel durumlarda, kuraldışı olarak —eğer önceden yeterince tartışılmamışsa, eğer eylembirliği zedelenmiyorsa, vs.— mümkün olduğunu söylüyoruz.

GDS'in bu konudaki tavrından, söylediklerinden çıkan sonuç işte şu dur: GDS birincisine hiç kafa yormuyor; ikincisini kural olarak görüyor. Karar alındıktan sonra d a tartışma kuraldır. Bunun reddi revizyonizmdir! Bürokratizmdir!

GDS bu "kuralı" (Alınan karar üzerine d e tartışılır) koyduktan sonra, bundan kuraldışılar aramaya başlıyor.

Bu konuda kuraldışı olarak:

- Gizli tutulması gereken kararlar üzerine tartışılmaz diyor
- Eğer eylembirliğini sarsıyorsa, eğer kararların mutlaka uygulanması gerektiğine halel getirirse tartışılmaz diyor.

Doğrudur, bu durumlarda kesinlikle tartışılmaz. Ama bunlar bir kuralın, kuraldışıları değil; o kuralın tamamlayıcı unsurlarıdır. O kadar.

Ondan sonra GDS birtakım sapmaların mahkûm edilmesi gerektiğini söyleyerek şunlara geçiyor:

"1. Karar alındıktan sonra yapılan her tartışma hareket birliğini zedeler. Bundan dolayı tartışmalar ancak nihai karar alınmadan önce yapılabilir.

Bu, Lenin'in kararlı bir şekilde mahkûm ettiği; bürokratik ve bütünüyle yanlış bir tavırdır." (   )

Evet, biz de bu konuda aynı görüşteyiz. Bu 1 Mayıs pratiğimizde bunu açık olarak gösterdik.

"2. Kararın doğruluğu veya yanlışlığı üzerine yürütülen tartışma, kararın uygulanmasına kesinlikle halel getirmez; bundan dolayı tartışma her durumda (askeri eylemler dışında) eylem sırasında bile meşrudur.

Bu, partinin bilinçli ama aynı zamanda çelikten disiplini ile bağdaşmayan, disiplinsiz, aşırı demokratik bir sapmadır." (   )

Evet, biz de bu konuda aynı görüşteyiz. Ve GDS'in tavrının bu sapma olmasa bile, bu sapmaya yakın olduğu görüşündeyiz.

GDS daha sonra şöyle diyor:

"Bu iki ilkesel sapmayı mahkûm etmek; karar alındıktan sonra somut olarak ne dereceye kadar tartışılabileceğine veya hangi sorunlar üzerine ne zamandan itibaren tartışılamayacağına her bir durumda somut olarak karar vermek demektir.

Merkez Komitesi bunun için de —özellikle bir parti-içi mücadelenin sürdüğü durumlarda— gerekçelendirilmiş direktifler çıkarmalı ve kesinlikle uygulanması gereken kararlar almalıdır." (   )

Burada söylenenler ile de hemfikiriz. En azından kağıt üzerinde fikirbirliğimiz var.

Daha sonra GDS babacan bir tavırla iki yönü daha vurguluyor. Vurguladığı yönler şunlar:

"Birincisi: Bir partinin merkez komitesi veya o anki yönetimi, karar alındıktan sonra yapılacak tartışmayı önceden daha esaslı bir şekilde değerlendirebilmek, onun hakkında hüküm sahibi olabilmek; sonra da tartışmaya daha iyi bir şekilde müdahale edebilmek için, bir eylem üzerine karar almadan önce, karara bağlanacak sorunun önemine göre, olanaklar dahilinde geniş bir tartışma düzenlemelidir.

İkincisi: Örgütsüz işçilerin, kitlelerin doğrudan katılımını gerekli kılan bütün eylemlerde (doğal olarak eylemlerin çoğunluğu böyle eylemlerdir) geniş danışma ve demokratik bir şekilde karar vermenin bütün gerçek olanaklarından (parti üyelerine danışma, eylemi düzenleyecek olanlar için kitle toplantıları, vs.) yararlanılmasına; tartışmanın sadece parti içinde yürütülmemesine dikkat gösterilmelidir." (   )

Güzel; bu pek güzel, ve doğru bulduğumuz genel laflar hakkında GDS'in bize somut eleştirisi nedir? Onu bir türlü öğrenemiyoruz. Çünkü böyle somut bir eleştiri yok!

Ama bunun yerine bu birincisi ve ikincisinden hemen sonra şunu öğreniyoruz:

"Bunlar kısaca bizim, TKP/ML(B) Merkez Komitesinin tezi ile arasında uzlaşmaz çelişme olan görüşlerimizdir." (Aynı yerde)

Ne diyelim?! Şimdi, hayır, bu görüşler arasında uzlaşmaz çelişme yoktur, bu genellikle bunların bir bölümüne biz de katılıyoruz; sorun sizin 'toptancılığınızdan çıkıyor' desek, acaba 'çelişmeleri küçük mü göstermiş' oluruz???

Neyse, biz bu konuda değerlendirme yapmayı okuyucuya bırakalım, ve burada GDS'in babacan pozlarda vurguladığı iki yön hakkında, bizim bunları bu 1 Mayıs tartışması içinde imkânlar ölçüsünde uyguladığımızı; eylem kararı almadan önce, mümkün olan tartışmayı yürüttüğümüzü ve danıştığımızı söyleyelim!

Şimdi gelelim Lenin'den örneklere, ve bu konuda ne düşündüğümüze:

Önce IV. Kongre üzerine:

IV. Kongre Nisan 1906'da yapıldı. Birçok Bolşevik örgüt, bu kongre öncesinde Aralık ayaklanmasında ağır kayıplar verdiği için Kongreye delege gönderemedi. Ayrıca parti içine 1905 'özgür günlerinde' bir dizi küçük-burjuva unsur katılmıştı. Bunların Marksizmle ilgisi yoktu. (SBKP/B Tarihi, s.108, Almanca) Bu durumlar sonucu, "Birlik Kongresinde" Menşevikler çoğunluğa sahiptiler.

"Parti kongresinin bu yapısı bir dizi sorunda kararların menşevik karakterini açıklar.

Bu Parti Kongresinde yalnızca şekilsel BİRLİK sağlandı. Özünde Menşevikler ve Bolşevikler görüşlerini VE BAĞIMSIZ ÖRGÜTLERİNİ MUHAFAZA ETTİLER." (age)

İşte Lenin bu somut durumda:

"Parti Kongresi kararlarının en geniş şekilde tartışılması hakim kılınmalıdır, ... örgütlerin şu ya da bu karar hakkında onaylarını ya da onu reddetmelerini bildirmeleri sağlanmalıdır" (   )

diyordu. Ve bu somut durumda söylediği kesinlikle doğru idi. Bu Parti Kongresinin aldığı kararlar aslında Partinin gerçek çoğunluğunu temsil etmeyen kararlardı! Bu somut durumu anlatmadan alıntı yapıp, bunu Lenin'in genel tavrı imiş gibi koymak; ve sanki Lenin genel olarak "Kongre kararları üzerine tartışılmasını, ve örgütlerin kararlara desteğini ya da reddini bildirmeleri gerektiğini" savunuyormuş gibi koymak, Lenin'i karikatürize etmektir. Hayır, Lenin tabii ki genel olarak parti kongresi kararlarının Parti Kongresinden sonra da tartışılmasından yana değildir. O tabii ki bütün komünistler gibi, genelde Parti Kongre kararlarının karar alınmadan önce tartışılmasından yanadır. Belli bir özel durumda getirdiğini, 'e-

nin'in genel tavrı imiş gibi koymak, revizyonizmin en sevdiği yöntemlerden biridir.

İlginç olan ne: GDS bu alıntıyı yapmadan önce, "Şimdi Lenin yoldaşın yazılarından birkaç çok önemli pasajı ele alıp açıklayalım" diyor. Ama bu alıntıyı yaptıktan sonra:

> "Şimdi belki, parti kongresi kararlarının somut eylemler konusunda tavır almadığı (gerçi bu yanlıştır ama buna rağmen bu itirazı inceleyelim), bütün bunların Merkez Komitesinin eylem kararları için geçerli olmadığı itirazı gelecektir" ( )

şeklinde bir açıklamadan başka açıklama yapmamaktadır.

Yani GDS burada başka açıklama ihtiyacı duymamaktadır. Öyle olunca da, Lenin'den alınan bu pasajda gerçekten 'genel' geçerliliği olan ile ('Tartışmada özgürlük - eylemde birlik' — "İdeolojik mücadele örgütü bölmemeli, proletaryanın eylembirliğini bozmamalıdır"); 1906 Dördüncü Parti Kongresinin ardından gelen somut durumun sonucu yapılan bir çağrı ("Parti Kongresi kararlarının —uygulanması çağrısı değil ! — en geniş şekilde tartışılması, bütün işçi örgütlerinin şu ya da bu karar hakkında onayini ya da reddini bildirme" çağrısı) birbirine karıştırılmakta, bunların ikisi bir ve aynı şeyler olarak gösterilme durumuna girilmektedir.

"Eleştiri özgürlüğü - eylem birliği"nin ilke olduğu; ama bu ilkenin uygulanmasının ancak bazı özel durumlarda, parti kongresinin aldığı kararları uygulama değil, öncelikle tartışma ve onaylama/reddetme bildirme çağrısını gerektirdiğini; genelde Komünist Partilerde Parti Kongre kararlarının, üzerine tartışıp onaylamak ve reddetmek için değil, uygulamak için alındığı gözlerden gizlenmektedir.

Şimdi denebilir ki, evet ama, kararı uygulamak için de, onu kavramak gerekir. Kavramak için de tartışmak gerekir. Tabii öyledir. Karar alındıktan sonra da tartışılır, tartışılacaktır. Ama artık tartışmanın özel amacı değişmiştir. Tartışmanın özel amacı, onu kavrayıp uygulamaktır. Tartışmanın karar alınmadan önceki esas amacı ile, karar alındıktan sonraki özel amacını birbirine karıştırmak, sap ile samanı birbirine karıştırmaktır. Lenin'in 1906'da yaptığı özel tartışma çağrısının amacı açıktır: O öncelikle uygulama için değil, yanlış bulduğu kararları değiştirmek için tartışma çağrısı yapıyor.

Varolan durum SBKP/B Kısa Tarihi'nde şöyle anlatılıyor:

> "Dördüncü Parti Kongresinin seçtiği Merkez Komitesinde üç bolşevik, altı menşevik vardı. Merkez Organın yazı kuruluna menşevikler seçildi.
>
> Parti-içi mücadelenin süreceği ortada idi.
>
> Bolşevikler ve Menşevikler arasındaki mücadele IV. Parti Kongresinden sonra bütün şiddeti ile alevlendi. Şekilsel olarak birleşmiş yerel örgütlerde genellikle bir Bolşevik-bir Menşevik iki konuşmacı, Parti Kongresi üzerine rapor sundular. HER İKİ ÇİZGİ ÜZERİNE YÜRÜTÜLEN TARTIŞMA, ÖRGÜTLERİN ÜYELERİNİN ÇOĞUNLUĞUNUN, ÇOĞUNLUKLA BOLŞEVİKLERİN SAFINDA YER ALMASI SONUCUNU DOĞURDU."
> (Tarih, s.110)

Evet, durum budur ! IV. Parti Kongresinde yanlış çizgi —partinin çoğunluğunun iradesini kesinlikle temsil etmeyen yanlış çizgi— hakim olmuştur. Bu çizgiye karşı mücadelede Lenin, Parti Kongresi kararlarının d a , bu Kongre tarafından seçilen Merkez Komitesinin kararlarının da (ki bu kararların bir bölümü Parti Kongresinin kararı ile de uyum içinde değildi) açıkça tartışılmasını; ve Parti örgütlerinin onay ya da red tavrını takınmasını talep etmiştir. Bu bütünü ile doğru bir tavırdır. Bu tavır sonucudur ki, IV. Kongreden bir yıl sonra yapılan V. Kongrede Bolşevikler çoğunluğu sağlamıştır.

Evet, iki çizginin olduğu, ve yanlış çizginin hakim olduğu bir partide Marksist-Leninistler kesinlikle, parti kararlarının da tartışılmasını istemekte haklıdırlar. Bu doğrudur.

Ama bu tavrı genel bir tavırmış; Marksist-Leninistler sanki bütün parti kongrelerinden sonra Parti Kongre kararlarının tartışılmasını (Burada sözkonusu ettiğimiz kavrama, uygulama amacına yönelik tartışma değil) talep ediyormuş gibi göstermek, gerçekten ve tam anlamı ile Lenin'i karikatürize etmek demektir.

Biz yukarıda RKP/B'in tüzüğünden, "herhangi bir konu hakkında 'karar alınmadığı sürece' tartışmanın özgür" olduğu alıntısını yaptık. Burada bunun RKP/B'in o zaman içinde bulunduğu zor koşullarla bağıntılı olduğu; ve aslında kuralın bu olmadığı söylenebilir. O halde bir de Dünya Komünist Hareketinin ideolojik ve örgütsel birliğinin ifadesi olan Komintern'in tüzüğünde bu konuda yazanları da aktaralım:

Komintern'in 1928'de kabul edilen tüzüğünde de bu konuda şunlar deniyor:

"5. Komünist Enternasyonal ve onun seksiyonları demokratik merkeziyetçilik temelinde inşa olunmuştur. Bunun temel ilkeleri şunlardır: a) Bütün parti organlarının —hem üst, hem alt— genel üye toplantılarında, konferanslarda, Parti kongrelerinde ve Kongrelerde seçimi, b) Periyodik olarak Parti organlarının seçmenlerine hesap vermesi, c) Partinin üst organlarının kararlarının alt için bağlayıcılığı; sıkı parti disiplini, Komünist Enternasyonal'in, onun organlarının ve yönetici parti organlarının kararlarının geciktirilmeden zamanında uygulanması.

" PARTİ SORUNLARI PARTİ ÜYELERİ VE ÖRGÜTLER TARAFINDAN Y A L N I Z C A YETKİLİ PARTİ ÖRGÜTÜ (o sorun üzerine —ç.n.) K A R A R A L A N A K A D A R TARTIŞILIR. Komünist Enternasyonal Kongreleri, onun seksiyonlarının parti kongreleri veya onların yönetici parti organları KARAR ALDIKTAN SONRA, BU KARARLAR, EĞER ÜYELERİN VEYA BÖLGESEL PARTİ ÖRGÜTLERİNİN BİR BÖLÜMÜ BUNLARLA HEMFİKİR OLMASA DA MUTLAKA UYGULANMAK ZORUNDADIR.

İllegal şartlarda, alttaki parti örgütlerinin üsttekiler tarafından atanması; ve atama ("Kooptierung"), üst parti örgütlerinin onayı şartı ile, olabilir ("zulässig")."
(VI. Kongre Belgeleri II, Kararlar, s.102)

Buyrun, burada çok açık bir şekilde, "Yalnızca ... karar alınana kadar tartışılır" diyor. Karar alındıktan sonra ise, gayet açık bir biçimde, 'tartışma özgürlüğü' değil, (çünkü bu genelde karar alınana dek kullanılmalıdır) "uygulama yükümlülüğü" vurgulanıyor.

Peki, kararla hemfikir olmayanlar ne yapacaktır? Yapacağı ortada: Kararı uygulayacaktır. Bunun yanında, tüzüğün hükümlerine göre, doğru bulmadığı kararın değiştirilmesi için —ki bu eylem kararlarında genellikle sonradan özeleştiri yapmak anlamına gelir— mücadele edecek; üzerinde tartışılmış, karar alınmış konunun yeniden tartışma konusu yapılmasını talep edecektir. Böyle durumlarda Komünist Partilerinin tüzüğünde de açık hükümler vardır.

Mesela SBKP ' nin XIX. Parti Kongresinde kabul edilen tüzükte (proletaryanın iktidarda olduğu; güçlü bir sosyalist blokun varlığı şartlarında!!!) , ülke çapında bir geniş tartışmanın

a) Bu gereklilik Bölge ve Cumhuriyet düzeyinde birden fazla (mehrere) Parti örgütü tarafından kabul edilmesi halinde,
b) SBKP Merkez Komitesi içinde Parti siyasetinin en önemli konularında yeterli sağlam bir çoğunluk yoksa,

c) Eğer sağlam bir çoğunluk olsa da, Merkez Komitesi eğer kendi siyasetinin doğruluğunu, Parti tartışması yolu ile kontrol etmek istiyorsa,

> "Sadece bu şartların varlığı halinde" gerekli görülebileceği(!) söylenmektedir. (XIX. Parti Kongresi Kararları, s.48-49, Tüzük, paragraf 28'den)

GDS yazısında işte bütün bu sorunları tartışmıyor. Atlıyor. O bizim "Genel olarak eylem konusunda merkezi karar alındıktan SONRA, eylem kararı üzerine tartışılması doğru değildir" şeklindeki tespitimize (ki dikkat edilsin, biz burada kararlardan değil, e y l e m kararından sözediyoruz!), "kökten revizyonist bir tez", "derin bürokratik" şeklinde yaftalar astığında, gerçekte yalnızca bize değil, SBKP/B'ye; Komintern'e saldırıyor! Bizim savunduğumuz görüş anlayış olarak kesinlikle Marksizm-Leninizm ile uyum içindedir.

GDS buradaki tavrı ile

> "Davranış birliğini belirsiz ve çok dar; eleştiri özgürlüğünü ise belirsiz ve çok geniş" tanımlamaktadır!

Sorun yalnızca alıntı yapıp koymak değil. Bunu revizyonistler de, burjuva bilimcileri de kolaylıkla yapabilir. Sorun, bunların hangi şartlarda, hangi bağıntıda söylendiğini inceleyip, genel olan ile, somut olanı birbirinden ayırabilmektir. GDS bu bağıntıda bunu yapmamaktadır.

Daha sonra GDS Lenin'in "Eleştiri Özgürlüğü ve eylem birliği" başlıklı yazısını basıp, onun hakkında tartışma için önemli gördüğü beş nokta açıklıyor.

Biz hem Lenin'in yazısı ile, hem de GDS'in buradaki noktaları ile bütünüyle hemfikiriz.

Yalnız, GDS'in beş noktasına ekleyeceğimiz altıncı bir nokta vardır. O da şudur:

Lenin, Menşevik bir Merkez Komitesinin işbaşında olduğu şartlarda bile "eleştiri özgürlüğü"nü savunurken, kesinlikle onu "eylemin birliğini bozmaması" şartı ile sınırlamaktadır. Bu tartıştığımız bağıntıda çok önemlidir.

Lenin kesinlikle "eleştiri özgürlüğü"nü k u r a l olarak görmüyor. Hayır, Lenin için 'kural', "belli bir eylemin birliğini S A R S M A D I Ğ I S Ü R E C E eleştiri özgürlüğü"dür. Eleştiri özgürlüğü Lenin için mutlak değil, şarta bağlı (eylemin birliğini yoketmeyecek, ya da zorlaştırmayacak) bir taleptir! Sorun budur!

GDS bizim, "Genel olarak eylem kararı alındıktan sonra, eylem kararı üzerine tartışılmaz" görüşümüz ile, Lenin'in "belli bir eylemin birliğini sarsmadığı sürece eleştiri özgürlüğü" ilkesinin, "uzlaşmaz bir şekilde karşı karşıya durduğunu" söylemekle gerçekte kendi anlayışsızlığını, toptancılığını sergiliyor, o kadar. Biz, bizim dediğimizle, Lenin'in dediği arasında "uzlaşmaz bir çelişme" olmadığını; Lenin'in koyduğu ilkenin çok daha açık olduğunu, ama bizim dediğimizle çelişmediğini, bunların birbirini kesinlikle dıştalamadığını söylüyoruz.

E y l e m kararları da —burada sözünü ettiğimiz öncelikle kitlelerin harekete geçirilmesini öneren eylem kararlarıdır— (bütün kararlar gibi) g e n e l d e tartışıldıktan sonra alınır. Bu yüzden, g e n e l d e karar alındıktan sonra yapılması gereken 'tartışma' değil uygulamadır. Lenin burada diğer kararlardan ayrı olarak, e y l e m k a r a r l a r ı n ı n bir özelliği nedeni ile tartışıl-

masının kesinlikle yasak olduğu bir durumun varlığını da tartışıyor. Ve hangi şartlarda, alınan bir eylem kararı üzerine de tartışılabileceğini detaylı olarak ortaya koyuyor.

Burada Lenin ile bizim aramızdaki uzlaşmazlık, GDS'in fantezisinin ürünüdür.

Ama GDS'in, bizim "Eylem kararı alındıktan sonra, genelde eylem kararı üzerine tartışmak doğru değildir" tezimize "kökten revizyonist tez" damgasını basmakla; Stalin ile, RKP/B tüzüğü ile, Komintern tüzüğü ile 'uzlaşmaz çelişme' içinde olduğu bir olgudur!

(Tüm Belgeler, s.168-175)

Bu konuda verdiğimiz cevapta bir dizi yanlış vardır.

Temel yanlışımız, uygulama yükümlülüğü ile eleştiri özgürlüğünü, birbirini dıştalayan şeyler gibi göstermemizdir. Bu kendini en açık bir şekilde Stalın'den c.10, s.69'dan yaptığımız alıntının kısa yorumunda göstermektedir.

Bizim savunmamız gereken tavır:

"Eylem birliği - eleştiri özgürlüğü"nün Leninist ilke olduğu; eylembirliğini bozmadığı sürece ve ölçüde, eleştirinin serbest olduğu, eylembirliğine zarar veren ve onu bozan bir eleştiriye izin verilemeyeceği şeklinde olmalı idi.

Bu genel tavrı koyup savunduğumuzda, eylem konusunda karar alındıktan sonra **da** —eylembirliğini sarsmadığı, bozmadığı sürece— tartışılabileceğini tespit edebilirdik. Bu Marksist-Leninist ilkeden yola çıkmadığımız için, tartışmayı "karar alındıktan sonra mı, yoksa önce mi tartışılır" şeklinde yanlış bir sorunun çerçevesinde tartıştık.

Yaptığımız bu alıntının sonunda, Lenin'in "eleştiri özgürlüğü"nü mutlak bir hak olarak görmediği, eylembirliğini bozmadığı sürece eleştiri özgürlüğünden yana olduğu biçimindeki yorumumuz doğrudur.

Bizim "eylem konusunda karar alındıktan sonra tartışılmaz" biçimindeki tezimin, **tartıştığımız somut bağıntı dıştalandığında, genel tez olarak alındığında** (ki biz bunu tartışma içinde yer yer yaptık!), Lenin'in bu konudaki tezi ile kökten çelişen revizyonist bir tezdir, ve gerçekten de genel olarak uygulandığında yozlaşmaya götürebilir.

2) TKP/ML(B) Merkez Komitesi kamuoyu önünde açık tartışmayı yadsıyor mu?

Bilindiği gibi, eski kardeşler 1 Mayıs polemiği sürecinde Merkez Komitesinin "kokuşmuş bahanelerle" "kamuoyu önünde tartışmaktan kaçtığını", kitleler önünde tartışmayı reddettiğini, Merkez Komitesinin kardeşlerle arasında olan çelişmelerin belgelerini devrimci kamuoyundan gizlediğini, bunun "Marksist-Leninist kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele ilkesi ile çeliştiği" vs. gibi suçlamalar getirerek; TKP/ML(B) MK'nın 1 Mayıs polemik belgelerinin yayınlanmasına ve devrimci kamuoyuna açılmasına karşı, kendilerinin ise bu belgelerin yayınlanması ve devrimci kamuoyuna açılmasından yana oldukları şeklinde bir portre çizmeye çalıştılar. Açıktır ki, eski kardeşlerin ve Spartaküs'ün, Merkez Komitesinin 1 Mayıs polemik belgelerini "gizlemek" istediği, "kokuşmuş bahanelerle" "devrimci kamuoyu önünde tartışmadan kaçmak" istediği, "tartışmayı reddettiği" şeklindeki iddiaları bir demagojidir. Bu iddia ispatlanamaz bir iddia, bir iftira, yaygaradır. Çünkü bu belgeler o

dönemde parti içinde ve çevresinde zaten yayınlanmış durumdaydı. Ayrıca Merkez Komitesi, Merkez Yayın Organı aracılığıyla eski kardeşlerle arasındaki tartışma hakkında, çelişmeler hakkında bilgi vermiş ve vermeye devam edeceğini açıklamıştı. Görüşüme göre eski kardeşlerin ve Spartaküs'ün, "Merkez Komitesinin ilkesel görüş ayrılıklarının belgelerini devrimci kamuoyundan gizlemek istediği" şeklindeki iddialarını bir tek şeye; Merkez Komitesinin bu belgeleri derhal legal planda yayınlamama yönündeki uygulamasına dayandırmışlardır. Biz bu uygulamanın o dönemde "ilkesel görüş ayrılıklarını gizleyen", "devrimci kamuoyu önünde tartışmayı reddeden" bir uygulama değil, tersine doğru bir uygulama olduğunu düşünüyoruz. Çünkü "henüz görüşlerin berraklaşmadığı, ilkesel görüş ayrılıklarını içeren belgelerin henüz parti içinde bile yayınlanmasının bitmiş olmadığı —yalnızca 1 Mayıs konusunda tamamlanmıştır. O da yeni tamamlanmıştır. Diğer konularda daha yayınlanmamış yazılar vardır. Bunlar ise henüz MK tarafından geçici olarak bile cevap verilmemiştir—, Partinin tümü açısından, görüş ayrılıklarının ilkesel olup olmadığı seviyesinde bile bir berraklığın henüz olmadığı bir aşamada, belgelerin aynı anda ve derhal —hiçbir seçim yapmadan— kamuoyuna açılmasını yararlı görmüyoruz. Biz bu belgeler üzerine önce ve öncelikle Parti içinde ve partinin örgütlü çevresinde tartışılmasını gerekli görüyoruz. Bu belgeler hakkında önce ve öncelikle partinin ve en yakın çevresinin görüşlerinin berraklaşmasını tayin edici olarak görüyoruz. Bu belgelerin legal planda yayınlanmasını bu aşama yaşandıktan sonra planladık. Bu bize BUGÜN doğru bir uygulama olarak görünmektedir. Bu hiçbir şekilde, bu belgeleri "devrimci kamuoyundan gizlemek istemek" şeklinde yorumlanamaz. Çünkü bu plan bu belgelerin devrimci kamuoyuna açılmasını —derhal değil ama, parti içi tartışma belli bir aşamaya geldiğinde açılmasını— öngören bir plandır. Çünkü bu parti içinde hangi konularda tartışma olduğunu sürekli olarak devrimci kamuoyuna bildirmeyi öngören bir plandır." (BP 3/4'ün eki, s.XII)

Eski kardeşlerin mantık silsilesi şudur: 1 Mayıs polemiği ilkesel görüş ayrılıklarını —ilkesel sorunları— içeren bir polemiktir. İlkesel konulardaki görüş ayrılıkları ise kamuoyuna açılmalıdır. Açılmadığına göre, TKP/ML(B) MK "kokuşmuş bahanelerle" ilkesel görüş ayrılıklarının "kamuoyu önünde tartışılmasından kaçmaktadır", "kamuoyu önünde tartışmayı reddetmektedir", "ilkesel görüş ayrılıklarının belgelerini gizlemektedir", "Marksizm-Leninizmin kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele ilkesini çiğnemektedir". Bu mantık silsilesi kendi içinde **ilkeyi**, ilkesel görüş ayrılıkları olduğunda belgelerin derhal kamuya açılması şeklinde kavrayan bir mantık silsilesidir. Bu mantık silsilesi o p o r t ü n i z m e özgü bir mantık silsilesidir. İlke nedir? Siyasi-ideolojik görüş ayrılıklarını içeren belgelerin her şart altında derhal kamuoyuna açılması mıdır? Yoksa ilke, "açık ve kamuoyu önünde mücadele", "mücadelede belgelere dayanma" mıdır?

"Şunu tespit edelim: Biz ideolojik görüş ayrılıklarını içeren belgelerin her şart altında derhal kamuoyuna açılmasını ilke olarak görmüyoruz. Bizim kavradığımız kadarıyla ilke, "açık ve kamuoyu önünde mücadele", "mücadelede belgelere dayanma"dır. Ama bu hiçbir şekilde, her belgenin derhal kamuoyuna açılması anlamına gelmez.

Biz, görüş ayrılıklarının dışa belgeler temelinde açılmasından önce, genelde önce parti içinde bir öntartışma yürütülmesinden ve görüş ayrılıklarının berrak bir şekilde ortaya çıkarılmasından yanayız. Görüş ayrılıkları bir anda ortaya çıkıp, bir anda ortadan kalkmazlar. Görüş ayrılıklarının bir gelişme; görüşlerin karşılıklı olarak berraklaşma süreci vardır. Bu süreç yaşanmadan, görüş ayrılıklarının ilkesel olup olmadığını vb. söylemek de güçtür.

> Biz, ilkesel düzeydeki görüş ayrılıklarının her halükarda dışa da açılmasını gerekli görüyoruz. Çünkü ilkesel görüş ayrılıkları; herhangi bir bölünmeye de yolaçabilecek nitelikte ayrılıklardır. Bölünmeyi engellemek; veya bir bölünmede Partiye gelecek zararı en az düzeyde tutabilmek için ilkesel görüş ayrılıklarının belgelerinin dışa açılması doğrudur; bu ilkesel bir sorundur. Ancak bu ilke hiçbir şekilde her ilkesel görüş ayrılığı çıkar çıkmaz derhal belgelerin dışa yayınlanması anlamına gelmez. Bu olabileceği gibi, somut durumda bu tartışma bir süre daha içte yürütülebilir.
>
> Biz, "ilkesel görüş ayrılığı çıktı mı, belgeler derhal kamuoyuna yayınlanmalıdır. Yayınlanmaması ilkesizliktir" vb. gibi bir düşünceyi de; "ilkesel görüş ayrılığı çıktığı zaman, derhal yayınlanmaz; bu ilkesizliktir" vb. düşünceyi de reddediyoruz.
>
> "İlkesel görüş ayrılıklarının" dışa açılmasının ilkesel bir sorun olduğunu; bunların nasıl, hangi araçlarla, ne zaman sorununun ise somut olarak her durumda ayrı cevap verilmesi gereken bir sorun olduğunu düşünüyoruz." (BP 3/4'ün eki, s.XVI)

Yukarda ortaya koyduğumuz mantık silsilesinin oportünizme özgü bir mantık silsilesi olduğunu söyledik. Neden? Çünkü Marksizm-Leninizmin klasiklerinde ilkesel görüş ayrılıkları derhal kamuoyuna açılmalıdır, tartışma kamuoyuna yansıtılmalıdır diye bir ilke yoktur. Onlar için ilke, ilkesel görüş ayrılıklarının kamuoyuna yansıtılmasıdır. Ama bunun ne zaman, nasıl, hangi araçlarla yapılacağı onlar için bir ilke sorunu değil, somut durumda, somut çözülmesi gereken bir sorundur. Klasiklerimizin bu konudaki uygulamaları açık dil konuşmaktadır.

Örneğin, "Marks ve Engels, Gotha programını 1875'te şiddetle eleştirirler. Getirdikleri eleştiriler bu programı her noktada kökten reddeden, ilkelere ilişkin eleştirilerdir. Ama bu eleştiri 1891 yılına kadar kamuoyuna açılmaz! Başlangıçta eleştirilerinin kamuya açılması niyetinde olan Marks ve Engels bundan vazgeçerler." Soruyoruz: Acaba Marks ve Engels ilkelere ilişkin eleştirilerinin derhal kamuoyuna açılmasından vazgeçtikleri için, ilkesel görüş ayrılıklarının belgelerinin kamuya açılmasından yana değiller midir? İlkesel görüş ayrılıklarının belgelerini gizliyorlar mı? "Kokuşmuş bahanelerle" kamuoyu önünde tartışmaktan kaçıyorlar mı?

Soruyoruz: Acaba Stalin 1927'de Troçkist muhalefetin platformunu derhal kamuoyuna açmadığı için, "kokuşmuş bahanelerle" ilkesel görüş ayrılıklarının belgelerini gizliyor muydu? İlkesel görüş ayrılıklarının kamuoyu önünde tartışılmasından kaçıyor muydu? Belgeleri yayınlamaktan korkuyor muydu? Marksist-Leninist kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele ilkesi ile çelişiyor muydu?

İkinci nokta olarak eski kardeşler, TKP/ML(B) MK'nın kamuoyu önünde tartışmaktan korktuğunu, kardeşlerle açık, kamuoyu önündeki tartışmayı engellemek, reddetmek için çeşitli girişimlere yöneldiğini açıklamaktadırlar ve şöyle demektedirler:

> "Kamuoyundan duyulan bu ürküntü, bu korku; parti çizgisi sorunları üzerine açık kamuoyu önündeki tartışmayı engellemeye ya da bunu bir bütün olarak açıktan açığa reddetmeye yönelen tüm girişimler; bütün bunlar TKP/ML(B) MK'nın bürokratik-revizyonist tasarısının sabit bir parçası ve doğrudan bir ifadesidir." (Enternasyonal Enformasyon 15, s.72) (abç)

Yüzeydeki dalgacıkların ötesini görebilen bir kimse, olaylara öznel değil, nesnel yaklaşan biri; hiç te TKP/ML(B) MK'nın ilkesel görüş ay-

rılıklarının kamuoyu önünde tartışılmasından kaçmadığını, açık, kamuoyu önündeki tartışmayı reddetmediğini kabul etmek zorundadır. Hayır! Kamuoyu önünde açık tartışmadan kaçan Merkez Komitesi değil, eski kardeşlerdir. Evet, eski kardeşler, çünkü onlar kamuoyu önünde henüz yeni başlayan, siyasi-ideolojik ilkesel görüş ayrılıkları üzerine yapılan sıcak tartışmalardan kaçabilmek için, tartışmayı bir an önce durdurmak için, tek taraflı olarak kardeşlik ilişkilerini bozmayı en "akıllı" çözüm görmüşlerdir. Onlar böylece ne kavgadan yana, ne de barıştan yana olduklarını; yalnızca bataklıktan y a n a olduklarını ispatlamışlardır.

3) TKP/ML(B) MK Parti üyelerinin ağzını bağlamak mı istiyor?

Hepimizin bildiği gibi, bu noktadaki tartışma esas olarak Merkez Komitesinin "Çizgimiz ve Disiplin Anlayışımız Üzerine" adlı yazısında şu görüşleri savunmuş olmasıyla başlamıştır:

> "Bütün örgütlü yoldaşlarımız, tartışma olmayan konularda merkezi görüşü savunmakla yükümlüdürler. Bütün örgütlü yoldaşlar, tartışma konusu olmayan konularda merkezi görüşten ayrı görüşte iseler, bunu çalıştıkları her kademede, katıldıkları her parti toplantısında ortaya koyma, savunma hakkına sahiptirler. Merkezi görüşten ayrı görüşe sahip olan yoldaşlar, bu görüşlerinin bütün parti yayın organlarında yayınlanmasını talep etme; sözü edilen konunun yeniden genel tartışmaya açılmasını talep etme hakkına sahiptirler. Ancak Merkez herhangi bir konu hakkında genel tartışma açma kararı almamışsa, hiçbir yoldaş, görüşlerini parti dışında savunma hakkına sahip değildir.
>
> Bu ancak istisnai bir durumda, eğer sözü geçen yoldaşa özel olarak kendisinin ne düşündüğü soruldu ise mümkündür. O zaman yoldaş, partinin görüşünü koyduktan sonra, kendisine sorulması halinde, tartışma konusu olmasa da, kendi görüşünü koyabilir." (Bolşevik 3, s. 9) (abç)

Eski kardeşler bu görüşleri şöyle eleştirdiler:

> "Tartışma, tartışmanın kapatılması ve disiplin konusunda Bolşevizme tümüyle yabancı bir anlayış
>
> Sözü geçen taslağın hemen başında, ve fakat özellikle de taslağın son iki paragrafında, taslak yazılarının ortaya çıkardıkları "tartışma hayaleti"nden kurtulamayacaklarından korktuklarını gösteren yerler var. Şöyle deniyor:
>
> "Ancak Merkez herhangi bir sorun hakkında genel bir tartışma açmamışsa, hiçbir yoldaş görüşünü parti dışında savunma hakkına sahip değildir."
>
> Bu temelden yanlıştır. Biz, MK hizibinin bir temsilcisine verdiğimiz bir cevapta (bkz. BP 15/5) bu konuda detaylı tavır takındık. Bizim görüşümüze göre, MK belli görüş ayrılıklarında —özellikle de eylem sözkonusu ise— bir yoldaşın çelişmelerini dışarıya taşımaması yönünde karar alma hakkına sahiptir. Ancak bunun için MK'nın somut kararları gereklidir! İdeolojik-teorik tartışma konularında ise durum değişiktir. Burada liberalizmin panzehiri, MK tarafından bürokratik bir yasaklama olamaz. Bizim uygulamamızda böyle sorunlarda her yoldaş yaptığı çalışmalar hakkında rapor vermekle ve bu rapor içinde hangi değişik görüşleri savunduğunu ortaya koymakla yükümlüdür. Hücrenin görevi bu yoldaşla tartışma yürütmek, gerekti-

ğinde karar almak ve sorunu o veya bu şekilde çözmektir.

"Sorulduğunda cevap verilir" şeklinde yapay birşey, bürokratizme karşı panzehir değildir. Tam tersine, burada kontrol edilmeyen bir liberalizme kocaman bir kapı açılmaktadır. Çünkü "kişisel görüş sorulduğunda cevap verme" şeklinde bir durum kısa zamanda kural haline gelecektir." (Bolşevik 4, s.84)

Soruna nesnel olarak yaklaştığımızda, eski kardeşlerin "Çizgimiz ve Disiplin Anlayışımız" adlı belgede savunulan görüşlere getirdikleri eleştirinin esasta doğru bir eleştiri olduğu sonucu çıkar. Çünkü "Çizgimiz ve Disiplin Anlayışımız" adlı belgede soruna getirilen çözüm, Marksist-Leninist bir çözüm değil; "bürokratik" bir çözümdür. Neden bürokratik? Bürokratik, çünkü sorun "idari" bir şekilde, karar alındı ise bu konuda hiç kimse dışarda görüşünü savunamaz şeklinde çözülmeye çalışılmaktadır. Bu çözüm, kişilerin görüşlerini gizlemesine götürür. Bu ise doğru bir çözüm değildir. Peki, doğru çözüm nedir? Doğru çözüm şudur:

a)"Fikir mücadelesi bitince, eleştiri tükenip karara varılınca, bütün parti üyelerinin irade ve eylem birliği şarttır."

b)"Bir kere kararlar partinin yönetici organları tarafından kabul edilip onaylandıktan sonra, parti kararlarının bütün parti üyeleri tarafından i t i r a z s ı z uygulanmasını da talep eder."

c)"Herhangi bir konu hakkında k a r a r a l ı n m a d ı ğ ı s ü r e c e, parti içinde parti hayatının bütün tartışmalı sorunları üzerine tartışma bütünü ile serbesttir."

d)"Parti sorunları parti üyeleri ve örgütler tarafından y a l n ı z c a yetkili parti örgütü k a r a r a l a n a k a d a r tartışılır. (...) karar alındıktan sonra, bu kararlar, eğer üyelerin veya bölgesel parti örgütlerinin bir bölümü bunlarla hemfikir olmasa da, MUTLAKA UYGULANMAK ZORUNDADIR."

Doğru çözüm: Parti içindeki tartışmalı konularda, karar alınmadığı sürece, parti içinde, parti hayatının bütün tartışmalı sorunları üzerine tartışma bütünüyle serbesttir. Peki, böyle bir çözüm, "eleştiri özgürlüğü"nü ortadan kaldırmıyor mu? Neden kaldırsın? Kaldırmıyor, çünkü Marksist-Leninistler için "eleştiri özgürlüğü" mutlak değil, şarta bağlı bir taleptir. Çünkü:

"Partinin siyasal davranışı birleşik olmalıdır. Belirli eylemlerin birliğini yaralayan her türlü (abç) "çağrı"ya hem kitle toplantılarında, hem parti toplantılarında, hem de parti basınında izin verilmemelidir.... Demokratik merkeziyetçilik ve yerel kuruluşların özerkliği ilkesi, belli bir eylemin birliğini bozmadığı sürece tamamen ve her yerde eleştiri özgürlüğü ve parti tarafından kararlaştırılan bir eylemin birliğini yokeden ya da zorlaştıran h i ç b i r eleştiriye izin verilmemezlik anlamına gelir." (Lenin, "Eylem Birliği ve Eleştiri Özgürlüğü Üzerine") (açL)

Yukardaki alıntıdan da görüleceği gibi, Lenin "eleştiri özgürlüğü"nü genel bir "kural" olarak görmüyor. Hayır! Lenin için "kural", "belli bir eylemin birliğini bozmadığı sürece", "eylemin birliğini yoketmediği, zorlaştırmadığı" sürece eleştiri özgürlüğüdür. Evet, eleştiri özgürlüğü, eylembirliğini bozmadığı, zedelemediği sürece vardır. Tabii ki bütün parti üyeleri, partinin irade birliğini ve eylembirliğini bozmamak şartıyla; demokratik merkeziyetçilik ilkesine sadık kalarak, kendi kişisel görüşlerini savunabilirler. Bu onların en tabii

hakkıdır. Ama partinin de, irade birliğini ve eylem birliğini bozanları; demokratik merkeziyetçilik ilkesine sadık kalmayanları partiden dıştalama hakkı vardır.

Doğru çözüm, kişinin görüşlerini, bu görüşlerin hesabını vermek kaydı ile, savunmasına izin vermektir.

ÜÇÜNCÜ GÜNDEM MADDESİNDEKİ KONUŞMA METNİMİZ ÜZERİNE
oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Bizim konuşma metnimizde özellikle öne çıkarılması gereken ve tartışılması gereken noktalar şunlardır:

a) Konuşma metnimizde şunlar söylenmektedir:

> "I. Parti inşasının birinci aşamasında "kitle çalışması", propaganda-ajitasyon sorunu: Bu konuda kardeşlerle aramızda en önemli çelişmelerden biri bu noktadadır. Biz parti inşasının birinci aşamasında kitle çalışmasının esas olarak işçi sınıfının ileri, öncü kesimini kazanmaya yönelik propaganda çalışması olduğunu; ve bu çalışmanın mutlaka (tabii güç oranında) içte yürütülen Marksizm-Leninizmin eğitimi; teorinin yaratılması, kadro yetiştirilmesi, örgütsel yapının yaratılması çalışması ile birlikte, onlara bağlı olarak yürütülmesi gerektiği; bu yapılmadan yapılacak bir "içte çalışma"nın akademist bir çalışma olacağını; örgütün yerinde sayacağını, gelişmeyeceğini (salt sayısal değil) söylüyoruz. "Öğrenme, propaganda, örgütlenme"nin birbirinden ayrılmaz bir bütünün parçaları olduğunu; her üçünün de mutlaka yapılması gerektiğini söylüyoruz. GDS bu bağıntıda bizimle girdiği polemik içinde görüşümüze göre çok açık biçimde iki noktada Marksizm-Leninizmden teorik sapmalar olan görüşler savundu, ve bu konuda yanlış düşündüğünü belgeledi." (s.88) (abç)

Gerçekten de GDS ve diğerleri birinci aşamada parti inşası çalışmasının ayrılmaz parçaları olan, aynı amaca hizmet eden iki çalışma biçiminden birini —içteki çalışma— mutlaklaştırmış ve diğerinin —dıştaki çalışma— buna hizmet ettiğini ilan ederek "Marksizm-Leninizmin ruhuna ve özüne" aykırı davranışta bulunmuştur. Açıktır ki Parti inşasının birinci aşamasında, dıştaki çalışma da, içteki çalışma da parti inşasına hizmet eder. Zaten "öğrenme, propaganda, örgütlenme" üçlüsü bir çalışma biçiminin —diyelim ki içteki çalışmanın— kesinlikle mutlaklaştırılamayacağını ifade etmektedir. Bu üçleme bir çemberi oluşturmaktadır. Bu şu demektir: Öğrendiğiniz ölçüde propaganda yapacaksınız, propaganda yaptığınız ölçüde örgütleyeceksiniz, örgütlediğiniz ölçüde öğreneceksiniz. Görüldüğü gibi, içteki çalışma ile dıştaki çalışma birbirlerinin mutlak alternatifleri değil, birbirine bağlı çalışmalardır. Biri yapıldığı ölçüde, diğeri de yapılmalıdır.

b) Konuşma metnimizde şunlar söylenmektedir:

> "Esasında GDS'in propaganda-ajitasyon faaliyetini mümkün olan en düşük düzeyde tutma şeklindeki "birinci aşama" kavrayışının teorik temelleri, onların bu sorunu ortaya ilk koydukları 1974'deki yazılarında vardır. Sözü geçen yazıda da çok açık bir biçimde Lenin'in "Pratik ajitasyon ve propaganda faaliyeti her zaman önplana alınmalıdır" şeklindeki açık önerisini savunmamakta; çarpıtmakta, sonunda "pratik ajitasyon ve propaganda faaliyeti" ortadan kaybolup, genel olarak pratiğin her zaman önplanda gelmesi; pratiğin ise birinci aşamada "parti inşası pratiği" şeklinde yorumlanması ortaya çıkmaktadır. Parti inşası pratiğinde ise "birinci aşama" adına "içe dönük çalışma" anlaşılınca, daire tamamlanmakta ve ortaya içine kapanık, dışardaki sınıf mücadelesi tarafından "inşa planları rahatsız edilmeyen" bir "parti" inşası ortaya çıkmaktadır." (s.89) (abç)

Görüşüme göre, bizim bu değerlendirmemiz haklı ve doğru bir değerlendirmedir. Biz GDS'in bu noktadaki hatasına Ocak 1983 tarihinde haklı olarak şu eleştiriyi getirmiş, GDS'in Lenin'i çarpıttığını açıklamış-

tık:

"Yani GDS bu noktada Lenin'i başından beri savunduğunu söylüyor. Şimdi önce Lenin'in ne dediğine bakalım. Lenin şöyle diyor:

"Sosyal-demokratların teorik çalışmasının gerekliliğini, önemini ve muazzam kapsamını böylece vurgularken, hiçbir şekilde çalışmanın PRATİK çalışmanın önünde yürüyeceğini anlatmak istemiyorum. Özellikle, bu sonuncunun, birincisi tamamlanıncaya kadar ertelenmesi gerektiğini de anlatmak istemiyorum. Ancak "sübjektif toplumbilim yöntemi"nin hayranları, ya da ütopik sosyalizmin izleyicileri böyle bir sonuca varabilirler."

Lenin burada durmuyor, pratik lafına bir dipnot düşüyor ve şunları hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek açıklıkta söylüyor: (Daha 1894'te; sosyal-demokrat partinin yaratılmasının görev olarak tespit edildiği, partinin birinci inşa aşaması içinde bile sayılmayan bir dönemde!!!)

"Tersine, PRATİK PROPAGANDA VE AJİTASYON ÇALIŞMASI HER ZAMAN ÖNPLANA ALINMALIDIR. Çünkü birincisi, teorik çalışma ancak pratik çalışmanın ortaya çıkardığı sorulara cevap sağlar, fakat ikincisi, sosyal-demokratlar ellerinde olmayan nedenlerden dolayı kendilerini öyle sıkça teorik çalışmaya vermeye zorlanmaktadırlar ki, pratik çalışmanın olanaklı olduğu her anı çok iyi değerlendirmektedirler."

Lenin çok açıktır. Yoruma yer yoktur. Lenin genel olarak pratiğin her zaman önde gelmesinden değil; dar anlamda pratikten, PRATİK AJİTASYON-PROPAGANDA FAALİYETİNDEN, bunun HER ZAMAN ÖNPLANA ALINMASI GEREKTİĞİNDEN sözediyor.

Peki GDS bu noktada Lenin'i nasıl savunuyor?

Önce alıntı yapıp savunduğu 1974'teki yazısında, Stalin'den bir alıntıyı yorumlarken, pratik faaliyetin "parti inşası" pratik faaliyetini kapsayacağını da söylüyor.

İkinci adımda, teori'nin parti inşası pratiği ile birleştirilmesi gerektiğini söylüyor.

Üçüncü olarak, pratik faaliyetin sürekli olarak önplanda olduğunu, çünkü teorik çalışmanın bunun için yürütüldüğünü söylüyor.

İşte Lenin'in berrak tespiti böyle adım adım değiştirilerek, teori pratiğe uydurularak savunuluyor.

Birinci adımda pratik; parti inşası pratiği olarak yorumlanıyor.

İkinci adımda teori'nin parti inşası pratiğine hizmet etmesi gerektiği tespit ediliyor.

Üçüncü adımda, pratiğin her zaman önde gelmesi; parti inşası pratiğinin önde gelmesi şeklinde empoze ediliyor. Ve bunun Lenin'in düşüncesi olduğu empoze edilmeye çalışılıyor. İlginç olan, GDS'in kendisinin Lenin'den tam da onun bu sorunu tartıştığı alıntıyı yapmamış olmasıdır! Ama o Lenin'i anıştırma içinde aktarmaktadır.

Lenin çok açık bir biçimde, parti inşası pratiği veya genel anlamda pratik her zaman önplana alınmalıdır demiyor! Hayır! Lenin'i böyle aktarmak, savunmak; gerçekte Marksist-Leninist teorinin saflığını

ve bütünlüğünü bozmaktır; Lenin'i çarpıtmak, Leninizmi kendine uydurmaktır. Lenin çok açık bir biçimde "PRATİK PROPAGANDA VE AJİTASYON FAALİYETİ HER ZAMAN ÖNPLANA ALINMALIDIR" diyor!

İşte Lenin! Bolşevikler Lenin'in bu görüşüne uygun davranmışlardır. Ve güçleri oranında dışlarında gelişen kitlesel sınıf mücadelesinin sorunlarına tavır koymuşlar; bu mücadeleye en baştan itibaren güçleri oranında katılıp önderlik etmeye çalışmışlardır. Lenin'in Rusya sosyal-demokrat hareketine getirdiği "yenilik" de budur!

Ve işte GDS'in Lenin'i savunması! Onlar da kendi teorilerine /Bu teori Lenin'in çarpıtılması üzerine kurulu/ uygun olarak pratik propaganda-ajitasyon faaliyetini "önplana" almıyor; buna gereken önemi vermiyorlar.

Şimdi denebilir ki, ama "parti inşası pratiği" kitle içinde ajitasyon-propaganda faaliyetini de içerir. Bu yüzden Lenin'in "pratik ajitasyon-propaganda faaliyeti her zaman önplana alınmalıdır" tezi ile GDS'in "parti inşası pratiği önplanda ele alınmalıdır" tezi çelişmemektedir.

Ama bu gerekçe de sakattır. Çünkü GDS yazısında çok açık bir biçimde pratik propaganda-ajitasyon faaliyeti ile; parti inşası pratiğini birbirinden ayırmakta; ve parti inşası pratiğinin önplanda geldiğini —Lenin'le adını vermeden polemik içinde!— ilan etmektedir.

GDS şöyle demektedir:

> "Bundan dolayı teori ile pratik arasındaki bağ sorunu ele alındığında şunlara dikkat çekmek gerekir:
>
> Birincisi, teori parti inşasının pratiği ile birleştirilmelidir; ve ikincisi, bu yetmez, aynı zamanda teori kitleler ve devrimci güçler arasındaki pratik faaliyetle de birleştirilmelidir."

GDS çok ustaca! bir biçimde "pratik propaganda ve ajitasyon faaliyetinin her zaman önplana alınması" şeklindeki Leninist talebi ortadan kaldırmakta; birinci aşamada pratik ajitasyon-propaganda faaliyetini küçümseyen tavrını, Leninizmi çarpıtarak teorileştirmektedir.

Biz Lenin'in "pratik propaganda ve ajitasyon faaliyeti her zaman önplana alınmalıdır" şeklindeki sözlerinin ilkesel bir tespit olduğunu; onun her zaman —yani birinci aşamada da— geçerli olduğunu; bunun teorinin işçi sınıfı içine taşınmak için varolduğunu vurgulayan bir tespit olduğunu söylüyor ve bu tespiti savunuyoruz; kavradığımız ölçüde uygulamaya çalışıyoruz.

Bunun içinde bulunduğumuz, parti inşasının birinci aşamasının henüz başlangıcında bulunduğumuz bir dönemde içe dönük çalışmanın; parti inşasının çeşitli görevleri arasında teorik çalışmanın önplanda gelmesi; hiçbir şekilde daha geniş bir anlamda "pratik propaganda ve ajitasyon faaliyetinin bugün de önplana alınması" gerçeğini ortadan kaldırmaz. Çünkü içe dönük çalışma ve teorik çalışma, dışta bu çalışmanın ürünlerini yaymak, propaganda-ajitasyon, örgütlenme için vardır. Başka birşey için değil. Parti inşası; Parti, işçi sınıfı için vardır. Başka birşey için değil." (BP 5/6, s.53-54) (aoç)

c) Konuşma metnimizde şunlar söylenmektedir:

"Görüşümüze göre, Marksist-Leninist bir partide kararlar genel olarak tartışılarak, tartışma sonucu alınır. Marksist-Leninistler karar alınana kadar tartışma özgürlüğünü; tartışma sonucunda karar alındıktan sonra ise uygulama yükümlülüğünü vurgularlar. Uygulama yükümlülüğü, alınan bir kararın doğruluğu-yanlışlığı üzerine tartışmayı engellemez. Her halükarda alınan kararın yanlış da bulunsa uygulanması gerekir.

Eylem kararlarında, eylemin birliğini bozan her türlü tartışma ve eleştiri yasaktır." (s.90)

Ben burada söylenenlerde herhangi bir yanlış görmüyorum. Tam tersine, doğru görüşler olduğunu savunuyorum. Ancak bizim yazımızda bu sorun eksik bir şekilde ortaya konmuştur. Eksiklik, şu noktalara çevap vermemekte yatmaktadır:

a) Eylem kararı alındıktan sonra, eylem uygulama aşamasına gelmeden önce tartışılır mı?

b) Bu nasıl olur?

d) Konuşma metnimizde şunlar söylenmektedir:

"Kamouyo önünde açık ideolojik mücadele konusunda biz görüşlerimizi birçok yerde açık olarak ortaya koyduk. Çok kısa söylenirse, biz özellikle —yalnızca değil— ilkesel ayrılıklar olduğunda, bu ayrılıklar üzerine tartışmanın karşılıklı belgeler temelinde kamuoyu önünde yürütülmesinin ilkesel bir sorun olduğu düşüncesindeyiz. Tartışmanın, hangi araçlarla, ne zaman, nasıl kamuoyuna yansıtılacağı görüşümüze göre her somut durumda tespit edilmesi gereken birşeydir." (s.91)

Bu açıklama görüşüme göre doğru bir açıklamadır. Ve pratiğimiz bu açıklamamıza uygun olmuştur. Sorun eski kardeşlerin iddia ettikleri gibi değildir. Biz ilkesel görüş ayrılıklarının kamuoyu önünde tartışılmasından kaçmadık, kamuoyu önündeki tartışmayı reddetmedik, içtenlikle kabul ettik. Kamuoyu önünde açık tartışmadan kaçan biz değil, eski kardeşler oldu. Çünkü eski kardeşler kamuoyu önünde henüz yeni başlayan, siyasi-ideolojik ilkesel görüş ayrılıkları üzerine yapılan sıcak tartışmalardan kaçabilmek için, tartışmayı bir an önce durdurmak için, tek taraflı olarak kardeşlik ilişkilerini bozmayı en "akıllı" çözüm görmüşlerdir. Onlar böylece ne kavgadan yana, ne de barıştan yana olduklarını; yalnızca bataklıktan yana olduklarını ispatlamışlardır.

Savaş

**